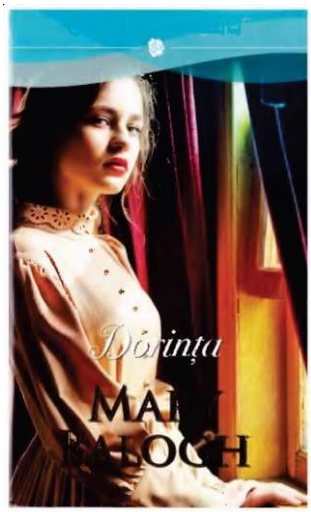

^ĂRŢI HOMAIUU

éKiitşi ili:gjrj:aá 3 un'ĮÍ iord eugle2. .”»iáń fonc; a rimin- fii la oriqiuilc í-ilc [^imu ¿1 nù\ mrr o comunitaie d; uiiiK1Ī din siidiu Tani Gslilor. IruuJícnr-S A: <8iijy.a Jor, ea sc hoi!ír%i- sí ¡icixpre termi. bi cdsixonc a I

¡derülni u/iei mi$c5ri wvoluüttiuri: hn|
k)rrív<< títh nioi pittpricunlor iinylcv.ì hí
cninelor din ccea /oná. írná prr>dpìiJe liii
Sián suju zdruncimu: dm n-wieJü I» cl ipa
in ea« i:;i iá fie ^ir»;manca fiicci lui
Alexander Ilyatc. jnincrkHui nurcíy. ck
CriiLlc, cimbi>l:il liuxiiiMir impoidva
cáron « - ji oamenii ■úr-tori dc caie
crăicjic - Sc icviijri. Niri prin go«i nu íi
ttece vtfo cl ipa cf. Alcxandrr ya r;u$i sS-
i sebimbe unre i-uin:i|:rijle, El *e ¿rará
iniili^firor 1:0 caiw. munciiorilor dc pc
piín>;«nrnn!<- Illii, este un ;aiá iubiinr.ji.
?n plus dintulo dc avere3 }i <li: ikvklíi
¡ui>este un baibic cu adcviiuc
fcrnhvifcito. 5i. m-i prciiis di: nbth:. í.jí
<iierx ¡niir.a fara oprelisii

l'imi f. ínCfr a

jiniHiisiuiviv dórinkéi: - c

ol

Ú

r

ü^ti. oiLi sán *C*

¿»ián se facií

ved; Ili

¡nHoenta viitwul

imiK-tlíalií

O nlc^cre ce mi poaic în

fi (aciir* ulrfc! di:i£t niimtl

t

.Irj^roi...

Xlary peSLC 70 *

Balogh a dc min<W $_{5}$i .10

seri dc

$_{II}$U$_{V0}$I$_{IL}$ eroaseemii

Priirtxc nun k p cluigaLC

*-.)

ituoiárat cel ru actívK

pc.u tnrrCoita acord

j;» ai

dc

Ram«rji

>c

Time.*

f.

Líra

m

MARY BALOGH

Dorinţa

Longing Mary Balogh
Copyright © 1994 Mary Balogh Ediție publicată prin înţelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc. şi Prava I Prevodi
Publicată pentru prima dată în Statele Unite de Topaz/Penguin

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777 e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe www.litera.ro/lirabooks.ro
Dorinţa Mary Balogh
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate

Editor. Vidraşcu şi fiii Redactor: Mira Velcea Corector: Emilia Achim Copertă: Flori Zahiu Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BALOGH, MARY
Dorinţa / Mary Balogh;
trad.: Andreea Şeler - Bucureşti: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-1028-7
I. Şeler, Andreea (trad.)
821.111(73)-31-135. 1

MARY BALOGH

Dorinţa /

Traducere din limba engleză Andreea Şeler

Pentru fiica mea cea mică, Siân (pronunţat Şeam), de al cărei nume m-am folosit pentru eroina acestei cărţi, romanul meu galez, cu dragoste

FBLONDI

capitolul 1

Era destul de târziu pentru a pleca la plimbare, mai ales într-un loc străin. Dar seara era caldă, luna îşi revărsa razele peste lume, iar dealurile parcă îl chemau, ademenitoare. în plus, după o zi şi jumătate pe drum, parcă se simţea înţepenit şi neliniştit şi, de când sosise, adică de după-amiază, fusese ocupat cu menajera şi cu majordomul de la reşedinţa sa. Apoi îl vizitase vechilul, să-şi prezinte omagiile şi să facă aranjamentele necesare pentru zilele următoare. în plus, mai trebuise să o distreze şi pe Verity. Dacă pe el călătoria îl făcuse irascibil, pe ea o făcuse să fie îmbufnată şi arţăgoasă. Pentru o fetiţă de şase ani era mai greu să stea nemişcată ore în şir, fără să facă nimic, decât pentru un adult.

Acum era în pat, convinsă să se ducă la culcare de o doică în vârstă şi blândă, iar poveştile pe care i le citise el o ajutaseră să adoarmă.

El însă nu putea
să cedeze în faţa
oboselii care îl
apăsa. Totul era
cum nu se poate
mai străin pentru
el. Avea moşia
aceasta de mai
bine de doi ani -
de când murise
unchiul său din
partea mamei -,
dar nu mai fusese
niciodată aici. Nici
măcar nu ştia
mare lucru despre

ea, decât că rapoartele trimestriale trimise de vechil arătau că era extrem de prosperă. Dar, pe de altă parte, aristocraţii - ale căror nume, titluri şi averi se clădiseră pe veniturile date de moşii întinse, de-a lungul mai multor secole - tot nu priveau cu ochi

buni ideea de a face bani din industrie. Părea o ocupaţie demnă de clasa de mijloc, deloc la modă. Vremurile se schimbau, însă de multe ori acestea se schimbau mai repede decât oamenii

.Alexander Hyatt, marchiz de Craille, deţinea o moşie întinsă într-una din văile din sudul Ţării Galilor, precum şi turnătoria şi mina de cărbuni de pe ea. „La dracu'-n praznic", după cum îi plăcea să spună soacrei sale. Nu era nicidecum

un compliment. Se îngrozise când îi spusese că avea de gând să-i ducă nepoata acolo pe o perioadă nedeterminată. Degeaba îi amintise că avea şi un castel acolo - castelul Glanrhyd - care fusese construit de predecesorul unchiului lui.

Stând la fereastra dormitorului său, complet îmbrăcat, Alex se hotărî că, în ciuda faptului că era târziu şi că era într-o regiune cu totul străină, avea să plece totuşi la o plimbare. Puţinele lucruri din împrejurimi pe care izbutise să le vadă ziua îl fascinaseră - valea îngustă cu versanţi abrupţi, acoperiţi cu iarbă-neagră, râul din centrul ei, tivit cu şiruri de case clădite pe malurile terasate şi pe zonele mai line, turnătoria din zona de la poalele pantei în vârful căreia se înălţa castelul, ascuns în mare parte de copacii din parc... Castelul Glanrhyd în sine se afla pe o porţiune de teren mai înaltă faţă de fundul văii şi

era la o oarecare distanţă de turnătorie şi de casele oamenilor.

Dealurile i se păreau fascinante. Era aproape ca şi cum ar fi fost într-o ţară străină. într-un fel, îşi dădu seama, chiar aşa era.

Luă o pelerină la el, în caz că noaptea era mai răcoroasă decât i se părea lui, prin fereastra deschisă. Dar afară era încă aproape cald. Străbătu aleea de pietriş care mărginea pajiştile în pantă din parc şi rămase nemişcat, să inspire aerul proaspăt şi să asculte zumzetul insectelor. Însă o asemenea plimbare liniştită nu reuşea să-l satisfacă. Dealurile îl chemau la ele. Dacă făcea câţiva paşi de-a curmezişul şi în susul pantei, dincolo de porţile parcului, ar fi putut să admire toată valea şi să aibă o perspectivă mai completă asupra ei decât din casă. Probabil că arăta minunat sub razele lunii.

Nu avea de gând să ajungă departe, căci îşi dădu seama destul de curând că dealurile nu urcau lin din vale până în vârf. Erau mai degrabă nişte coline unduitoare, cu creste, adâncituri şi chiar nişte râpe abrupte şi neaşteptate. Dar, atâta timp cât nu se grăbea, nu era în nici un pericol. Era suficientă lumină încât să vadă pe unde mergea. Şi avusese dreptate. De sus, fără ca vederea să îi fie obturată de copaci, putea vedea oraşul care, în ciuda furnalelor fumegânde ale topitoriei, era de-a dreptul pitoresc. Deşi văzduhul era încărcat de nori negri de la cărbune, putea vedea până hăt-departe, în vale. Lumina lunii se reflecta scânteietor pe apa râului, care era mai lat decât păruse de mai jos. Casele - dispuse în şiruri lungi, şerpuitoare - păreau somnoroase şi îmbrăţişau versantul dealului ca şi cum i-ar fi cerut protecţie. Nu se vedeau

multe lumini. Evident, muncitorii săi se culcau devreme. Nu că era prea devreme. Din câte-şi dădea el seama, era aproape miezul nopţii.

Ar fi trebuit să se întoarcă. Însă aerul avea o răcoare plăcută acum, şi nu prea voia să renunţe la această parte a zilei, care-i aparţinea numai şi numai lui. Dacă mergea un pic mai departe, credea că o să poată admira valea din celălalt capăt al oraşului. Poate că avea să vadă castelul, deasupra topitoriei. Fusese construit după un proiect destul de fantezist, cu numeroase turnuri şi turnuleţe si ferestre înalte. Când dăduse prima oară cu ochii de el, fusese de-a dreptul amuzat. Şi destul de încântat. Cumva, nu cădea în păcatul vulgarităţii, chiar aşa înzorzonat cum era. Cumva, parcă se potrivea în mediul în care fusese înălţat.

Nu era deloc sigur când deveni prima oară conştient de un sunet care nu se datora nici apei, nici insectelor. Iniţial, fusese o senzaţie care nu era asociată în mod neapărat cu auzul. Dar, cu cât înainta, devenea mai marcantă. Era zvon de voci. Murmurul mai multor glasuri.

Alex rămase nemişcat, ciulind urechile. De unde se auzea? De jos? Dar în aproape toate casele lumina era stinsă, şi topitoria era prea departe, deşi sigur erau ceva oameni la lucru acolo. Dinspre mină, atunci? Nu, zgomotul venea dinspre dealuri.

Porni din nou, cu mai multă precauţie, mai multă atenţie, până ce reuşi să desluşească sigur că era vorba de voci - voci de bărbaţi. Şi-apoi auzi un alt glas, care le acoperea pe toate celelalte şi reuşi să le reducă la tăcere, după care îşi continuă

discursul. Într-o limbă străină, fără îndoială galeză.

Apropiindu-se, Alex îşi dădu seama că ajunsese în vecinătatea unuia dintre piscurile acelea neaşteptate dincolo de care probabil că se afla o vale concavă. îşi putea evident da seama că nu mai era mult până la sursa acelor sunete. Glasul se auzea clar. Persoana aceea, oricine ar fi fost, era în văiugă. Urcă cu grijă, lăsându-se în jos pe măsură ce se apropia de creastă, astfel încât de jos să nu i se vadă capul. Ultimii câţiva metri îi parcurse încet-încet şi se uită în jos.

Aproape că rămase cu gura căscată. Şi sigur, făcu ochii mari. Era o văiugă mare, mult mai mare decât se aşteptase, şi era plină cu oameni care momentan nu scoteau nici un sunet. Sute de oameni. Probabil că acolo se aflau toţi oamenii din vale.

Cel care le vorbea stătea pe o porţiune de pământ uşor mai ridicată, într-un capăt al văiugii, astfel încât să poată fi văzut de toţi cei prezenţi. Era masiv, nu deosebit de înalt, dar cu umeri laţi şi părea un om puternic. Avea un aer impunător, aşa cum ar fi fost şi normal, îşi spuse Alex, ca să ţină sub control o asemenea adunare.

O adunare? Pe munte, în miez de noapte? Imediat, remarcă faptul că nici unul dintre cei prezenţi nu avea vreun felinar sau vreo altă sursă de lumină. într-adevăr, lumina lunii era suficient de puternică, dar era totuşi surprinzător că nu vedea nici o lumină. Deci era o adunare clandestină?

Iniţial, crezu că se înşela. Oratorul vânjos, cu părul închis la culoare, coborî de pe moviliţă pentru a ceda locul unui bărbat înalt şi slab, cu straie negre. Şi acesta vorbea tot în galeză, însă din modul în care-şi întindea

braţele şi din tonul folosit când începu să vorbească reieşea clar că era un predicator. Şi că se ruga. Ceilalţi îşi plecară capetele, în semn de respect, şi rămaseră tăcuţi pe tot parcursul acelei rugăciuni lungi, glasul predicatorului fiind întrerupt doar din când în când de câte un „amin".

O adunare religioasă? Alex se încruntă, după care îşi dădu seama că ideea îl amuza. Auzise că galezii erau oameni credincioşi şi că aproape toţi erau nonconfor- mişti. Dar o întrunire de rugăciune la miezul nopţii, când ar fi trebuit să fie în paturile lor, odihnindu-se? Din nou, simţi cât de străin era acest nou cămin al său. Probabil că s-ar fi retras şi i-ar fi lăsat să se roage în tihnă dacă n-ar fi văzut-o pe ea. Ca şi el, nici ea nu participa la întrunire. Din câte putea distinge el, toţi cei care se rugau erau bărbaţi. Ca şi el, ea îi spiona în taină. Stătea ascunsă în spatele unor

stânci mari, aflate un pic mai jos decât piscul pe care se afla el, la ceva distanţă. N-avea cum să îl vadă. Se trase un pic mai aproape, ca să vadă mai bine. Se întreba ce căuta ea acolo şi de ce nu putea să se alăture rugăciunii în mod deschis. Asta dacă nu cumva femeile nu aveau voie să facă asta. Şi cam aşa părea să fie. Îi era imposibil să-şi dea seama dacă era tânără sau în vârstă. Purta, o rochie închisă la culoare, care se camufla pe fundalul stâncilor, şi un şal mai deschis la culoare, tras peste cap. Dar părea zveltă. Părea tânără. O privea, intrigat, fără să ia în seamă sentimentul că trăgea cu ochiul la ceva care nu îl privea nicidecum. De fapt, chiar era problema lui ce se petrecea aici. Era moşia lui. Iar aceştia erau oamenii săi.

Apoi, rugăciunea se încheie în sfârşit, iar predicatorul se retrase, lăsând locul primului vorbitor. Alex şi-ar fi

dorit să înţeleagă ce se spunea, însă îşi dădu seama că trebuia să se obişnuiască să audă vorbindu-se galeză în jurul său. în fond, el era intrusul aici. Asta era ţara lor, nu a lui.

îar apoi, dintr-odată, înţelese. Vorbitorul trecuse la engleză - cu un accent puternic, însă totuşi inteligibil. Galezul făcea prezentarea unui vorbitor englez. Faima acestuia se răspândise în toată ţara şi erau onoraţi, de-a dreptul privilegiaţi să-l aibă printre ei, în Ţara Galilor. Puteau să-l aplaude pe Robert Mitchell?

Cei adunaţi în văiugă făcură întocmai în timp ce un tânăr cu ochelari şi cu un aer lipsit de importanţă îi luă locul pe moviliţa aceea şi-şi ridică braţele, cerând linişte. Ceea ce nu obţinu decât după câteva minute. Bărbaţii adunaţi în văiugă aplaudau puternic şi fluierau.

„Robert Mitchell? Ei, drăcia naibii!"

Robert Mitchell era unul dintre cei mai celebri oratori cartişti care călătoreau neîntrerupt şi neobosit prin districtele industriale ale Angliei şi ale Ţării Galilor, încercând să-i convingă pe oameni să semneze Marea Cartă care ar fi trebuit să fie prezentată în faţa Parlamentului în urmă cu câteva luni, dar care încă nu îşi făcuse apariţia acolo. Cel mai celebru dintre oratori, Henry Vincent, era în închisoare, la Monmouth.

Deci era o întrunire cartistă? Imediat, Alex se lăsă pe burtă pe coama dealului şi simţi un fior rece. Nu-şi dăduse seama că mişcarea cartistă ajunsese în Cwmbran. Vechilul lui, Bames, nu-i spusese nimic despre asta. Dar, dacă stătea să se gândească, ar fi putut să-şi dea seama de unul singur că aşa stăteau lucrurile.

Robert Mitchell vorbea cu un glas puternic şi răsunător,

care nu se potrivea deloc cu înfăţişarea sa. Explica în termeni simpli şi clari care era obiectivul Cartei şi care erau cele şase solicitări fundamentale pe care le adresa guvernului - drept de vot pentru fiecare cetăţean britanic de sex masculin, mandate de un an pentru membrii parlamentului, vot secret şi aşa mai departe. Alex ştia destul de bine conţinutul Cartei. Ba chiar le înţelegea cauza. Însă cartismul devenise cumva mişcarea clasei muncitoare şi chiar o mişcare de protest. Mulţi se temeau că dobândise obiective şi metode revoluţionare.

Această întrunire cartistă în miez de noapte îl făcea ca, dintr-odată, să simtă o anumită nelinişte în legătură cu această mişcare. De ce se desfăşura în secret dacă obiectivele sale erau cinstite şi sincere? Până acum, nu mai fusese pus în situaţia de a se gândi prea mult

la asta. Nu îl afectase direct. Iar acum, dintr-odată, toate aceste chestiuni deveniseră cât se poate de personale.

Femeia era în continuare acolo, observă el în timp ce Robert Mitchell predica despre necesitatea de a semna Carta şi de a contribui financiar la Asociaţia Cartistă.

-Unde-s mulţi, puterea creşte, prieteni, striga el, înjunghiind aerul cu un pumn şi făcându-l pe Alex să transpire dintr-odată. Ideea aceasta avea o doză de pericol, chiar dacă putea părea una rezonabilă. Omul acela avea un talent oratoric atât de mare, încât cei prezenţi reacţionau la fiecare cuvânt, ridicând pumnii încleştaţi în aer şi scoţând strigăte de aprobare. De ici-colo se auziră şi câteva „amin"-uri înfocate.

-Toată lumea va semna Carta. Discursul se încheiase, iar galezul voinic se întorsese

pe movilă, deşi vorbea în continuare în engleză, în semn de respect pentru oratorul invitat. Este crucial să o susţinem unanim, oameni buni. Cei care n-o semnează în seara asta sau nu-şi dau obolul către asociaţie, mâine vor trebui să dea explicaţii.

Aceste cuvinte păreau a ascunde o ameninţare clară. Şi totuşi, nu se auzi nici un glas contradictoriu, doar valuri şi valuri de entuziasm cât puteai vedea cu ochii. El, unul, avea câteva întrebări pe care să i le adreseze lui Barnes a doua zi. Dar, mai întâi, voia neapărat să afle cine era conducătorul acestei mişcări, galezul acela puternic şi înfocat care părea să-i aibă pe toţi în puterea sa, la fel de bine ca şi Mitchell. Şi cine era predicatorul.

Femeia se îndepărtă, retrăgându-se cu grijă de la adăpostul oferit de stâncile în spatele cărora stătuse ascunsă şi ocolind creasta care se afla

între ea şi mulţimea de bărbaţi. întrunirea avea să ia sfârşit în curând. Pleca exact la timp. Iar Alex putea vedea clar că venea în direcţia lui.

Aşteptă până ce trecu de creasta pe care stătea el întins, fără să-şi ridice privirea şi să-l zărească, după care porni în urma ei. Femeia iuţi pasul, ţinându-şi şalul strâns bine peste cap şi peste umeri. Avea un mers uşor, cu paşi mari. Fără îndoială, era tânără. Şi arătoasă. Ochii lui o măsurau atent, din spate. Picioare lungi, şolduri frumos modelate.

Aşteptă până ce femeia coborî într-o altă văiugă, cu paşi grăbiţi. Odată ieşită din ea avea să poată să pornească în jos şi, în câteva minute, să ajungă în oraş. Se apropie prin spatele ei, ducând mâna în faţă pentru a-i acoperi gura când tânăra îi simţi prezenţa şi îşi întoarse brusc capul. Ochii ei mari şi înspăimântaţi se ridicară spre ai lui în timp ce-o trăgea în grabă

către stânci, astfel încât să nu poată fi observaţi de cineva care ar fi plecat mai devreme de la întrunire.

- N-ai fost invitată la petrecere? o întrebă, întorcând-o astfel încât să aibă spatele lipit de stâncă. îşi desprinse palma de pe buzele ei, dar rămase foarte aproape de ea, cu trupul aproape lipit de al ei. O, da, era tânără. Şi frumoasă. Şalul îi alunecase de pe cap, lăsând la vedere părul lung, lăsat despletit. În lumina slabă, părea aproape negru. Ca şi ochii ei.

- Cine eşti? Tânăra i se adresă în engleză, cu un puternic accent galez, melodios.

- Mare păcat că femeile nu sunt invitate şi ele să semneze Carta, zise Alex. Ai fi făcut-o, le-ai fi dat încă o semnătură? Femeia îşi lăsă capul pe spate, rezemându-şi-l de stâncă. O parte din spaima iniţială îi dispăruse din privire, însă respira precipitat.

- Nu ştiu cine eşti, rosti. Eşti englez. O iscoadă? Domnul Barnes te-a adus prin părţile astea?
- Cine e bărbatul care a condus întrunirea? o întrebă el. Galezul acela brunet, bine clădit?
Buzele ei se strânseră.
- E cumva din Cwmbran? întrebă el. Lucrează acolo?
-Nu-l cunosc, răspunse ea. Nu ştiu cum îl cheamă.
La întrunire au fost şi oameni din alte văi. Nu sunt toţi din Cwmbran.
Alex dădu aprobator din cap. Totuşi, n-o credea nici cât negru sub unghie.
- Şi predicatorul? insistă el. Cel care a deschis întrunirea cu o rugăciune lungă? El cine e?
Din nou, buzele ei se strânseră.
-Nici pe el nu-l cunosc, rosti femeia când fu clar că străinul aştepta un răspuns.
-Şi presupun, zise el, că nici în mulţime n-ai recunoscut pe

nimeni. Toţi erau de prin alte văi. E doar o întâmplare că au ales să se întâlnească aici.

- Cred că da, răspunse ea, slab, după câteva secunde. Dar apoi îşi ridică bărbia, sfidătoare. Cine eşti? Ai venit să ne faci probleme? A fost o întrunire paşnică. Nimic rău. E vorba pur şi simplu de o petiţie care o să fie prezentată în faţa parlamentului.

- „Unde-s mulţi, puterea creşte, prieteni", cită Alex, încetişor. Aceste cuvinte pot fi rostite în aşa fel încât să fie un îndemn la răzvrătire, nu-i aşa?

- Puterea creşte, răspunse ea, când aduni multe semnături. La asta s-a referit. Cine eşti? Ochii îi erau din nou plini de frică, la fel şi glasul. Ce vrei de la mine?

Probabil că se înspăimântase dintr-odată dându-şi seama că era singură, pe munte, cu un străin, realiză Alex. Femeia încercă să facă un

pas înainte şi să îl ocolească, însă el rămase pe loc, astfel că, pentru o secundă, înainte ca ea să se rezeme din nou de stâncă, trupul ei se lipi de al lui. Sâni fermi, generoşi, coapse calde. Alex se sprijini de stâncă, punând o mână chiar lângă capul ei.

- Şi tu cine eşti? o întrebă. Oi fi cumva dintr-o altă vale şi nu ştii cum te cheamă?

Bărbia ei se înălţă din nou, însă preţ de câteva secunde nu zise nimic.

- Să ştii că o să ţip, rosti apoi.

- Iar eu o să fac asta...

Se aplecă şi îşi lăsă gura peste a ei. Însă nu fu o manevră înţeleaptă. Buzele ei erau calde şi moi. Iar el deveni dintr-odată foarte conştient de faptul că erau singuri, înconjuraţi de umbre şi de aerul răcoros al nopţii, încărcat de zumzetul insectelor. Când pornise pe urmele ei, nu se gândise să o seducă şi, având în vedere

situaţia, o asemenea faptă ar fi fost cel puţin nesăbuită. îşi retrase capul câţiva centimetri.

Ochii ei mari îl fixau, măriţi, plini de spaimă şi indignare. Dar era o femeie curajoasă, îşi dădu el seama. Bărbia îi rămase ridicată, iar ochii nu se feriră de ai lui în timp ce ea îşi recăpăta stăpânirea de sine fără să scoată vreun sunet.

- Aş zice că nu prea-ţi doreşti, oricum, ca vreunul dintre bărbaţii de-acolo să afle că eşti pe-aici, rosti el. Am aşa o bănuială că ar fi un picuţ iritaţi... Cine eşti?

- Dă-mi drumul, spuse ea. Oricare dintre ei te-ar bate măr pentru că te-ai atins de mine. Dar n-o să zic nimic dacă nici tu nu sufli vreo vorbă despre asta.

-Aaa, zise el, un târg cantre prieteni. Făcu un pas înapoi. Deci toţi bărbaţii ăia m-ar pedepsi pentru că te-am speriat şi ţi-am furat o sărutare,

nu-i aşa? Toţi bărbaţii ăia pe care tu nu-i cunoşti...

Tânăra ignoră aceste ultime cuvinte.

- Nu m-ai speriat, îi zise.

Alex îi zâmbi larg, dorindu-şi să fi fost într-o situaţie care să-i fi permis seducerea acestei femei. Ar fi fost foarte dulce. Cu regret, se gândi cât de mult trecuse de când posedase o femeie. Prea mult. Dar acum nu era momentul potrivit.

Ea făcu un pas în lateral, astfel încât tânăra să poată pleca.

- În locul tău, îi spuse, m-aş feri să hoinăresc pe munte la o oră atât de târzie. Sunt prea multe pericole pentru o femeie care umblă de una singură.

- Mulţumesc. Glasul ei era încărcat de sarcasm. O să ţin minte acest sfat.

-Iar eu o să ţin minte noaptea asta, răspunse el, precum şi chipurile bărbaţilor

de la întrunirea cartistă. Poate că o să le revăd într-o bună zi - prin celelalte văi. Cred totuşi că pe al tău o să-l revăd un pic mai devreme de-atât.

- Nu şi dacă e după mine, replică ea.

Alex schiţă un rânjet şi făcu semn către panta descendentă aflată chiar dincolo de zona umbrită în care se aflau.

- Du-te, o îndemnă, înainte să apară cineva şi să afle că nu eşti în pat la ora asta, ba încă îţi mai şi bagi nasul în nişte lucruri care nu le privesc pe femei.

O privi cum se stăpâneşte să nu o ia la goană ca un iepuraş speriat. îşi ridică din nou şalul pe cap, cu ochii aţintiţi asupra alor lui, după care ieşi în câmp deschis, ţinându-şi spatele drept.

- Noapte bună, fecioară din Cwmbran, îi spuse el, încet.

Femeia nu îi răspunse. Observă că iuţi pasul şi că îşi lăsă capul în jos în timp ce

străbătea grăbită văiuga şi coti când ieşi din ea pentru a o lua pe panta abruptă care cobora spre oraş. Nu se uită înapoi, deşi Alex vedea clar că era panicată de ideea că ar putea să o urmărească şi să se repeadă din nou asupra ei.

Şi, astfel, îşi dădu seama că nu aflase nimic de la ea. Era o femeie care ştia să-şi păstreze tainele. Tot ce putea spera era că n-avea să spună nimic nici despre el.

Nu era prea sigur că voia să se afle că dăduse din întâmplare peste o întrunire cartistă. Nu voia să fie implicat în intrigile politice locale, având în vedere că abia pusese pentru prima oară piciorul în Cwmbran cu câteva ceasuri în urmă.

N-ar fi trebuit să o oprească şi nici să vorbească cu ea, îşi dădu seama acum, deşi era prea târziu să^mai schimbe ceva. Aşa cum n-ar fi trebuit să o sărute. în mod clar n-ar fi trebuit să facă una ca asta. O

primă impresie pe cinste, zău! Slavă Domnului, totul se petrecuse într-un loc în care ea n-ar fi avut ce să caute, astfel că n-avea să dorească să povestească nimănui ce se întâmplase - chiar în condiţiile în care nu ştia cine era, lucru care avea să se schimbe în curând.

Dar tot n-ar fi trebuit să o sărute. Oricât de scurt, spontan şi unilateral fusese acest sărut, trezise în el nevoi pe care, în mod normal, le ţinea sub control. Doar două amante pe termen lung în cei aproape şase ani de la moartea soţiei sale, şi nici una de la logodna sa cu Lorraine, în urmă cu un an - o logodnă pe care o rupseseră chiar cu o lună în urmă...

Ciudat! O sărutase pe Lorraine de mai multe ori, de obicei pentru mai mult timp faţă de cât o sărutase pe ga- leza asta necunoscută. Dar nu se excitase fizic niciodată, aşa cum i se întâmplase acum. Numai

bine, îşi dădu el seama, cu ciudă, în timp ce mergea cu paşi nesăbuit de rapizi pe deal, spre castelul Glanrhyd, că avea ceva distanţă de parcurs şi că aerul era deja foarte răcoros.

Robert Mitchell. Cartişti. „Unde-s mulţi, puterea creşte, prieteni. Toată lumea va semna Carta." Drăcia naibii! în ce se băgase, fără să-şi dea seama? Venise în Ţara Galilor pentru a avea parte de pace şi de linişte după toată agitaţia cu ruperea logodnei. Oare picase fără să vrea într-un viespar?

Siân Jones îşi ţinea marginile şalului strâns şi încercă să nu o rupă la fugă în timp ce cobora, grăbită, panta care ducea spre oraş. Avea nevoie de toată puterea ei de voinţă pentru a se abţine şi pentru a nu se uita în urmă. Simţea fiori de panică pe şira spinării. Se aştepta ca, dintr-un moment într-altul, să simtă din nou mâna lui, prinzând-o de umăr sau peste gură.

Cine era? Oare cine era bărbatul acela?

Iniţial, crezuse prosteşte că era diavolul însuşi. Simţise o mână mare şi puternică peste gură, întrezărise fluturarea unei pelerine întunecate, masivitatea corpului lui, pe care îl interpusese între ea şi libertate. Era un diavol ciudat, care i se păruse a semăna cu un înger când îi văzuse faţa. Chiar şi în umbră, părul îi strălucea, părându-i foarte blond. Şi ochii îi erau deschişi la culoare - albaştri sau cenuşii. Dacă ar fi să ghicească, ar zice că erau albaştri. Şi avea un accent englezesc foarte rafinat.

Ce Dumnezeu era? Vreo iscoadă? Erau peste tot. La **fel** ca soldaţii. Putea fi soldat, deşi nu purta uniformă. Fusese trimis să tragă cu urechea la o întrunire. Şi văzuse totul. îi văzuse pe toţi acolo - pe Owen, Emrys, Huw, Iestyn, bunicul - o, Dumnezeule mare, pe bunicul! Şi pe reverendul Llewellyn. Nu

le ştia numele. Iar ea nu îi spusese nimic. Dar n-avea să dureze mult până să le afle. Mai ales pe-al lui Owen. De **el** întrebase primul. O, Doamne, **Owen** fusese **cel** care condusese întreaga întrunire! Chiar şi pe întuneric, iscoada sigur îl văzuse cât^se poate de bine.

în ciuda eforturilor de a se stăpâni, când ajunse în vale aproape că alerga şi coti pentru a o lua pe una dintre străzi şi pentru a intra fără să facă zgomot într-una dintre casele cufundate în întuneric. Nimeni n-avea să o prindă. Bunica dormea la etaj şi, chiar dacă ar fi fost trează, n-ar fi coborât la parter. Bunicul şi Emrys aveau să se întoarcă mult mai târziu. Siân se dezbrăcă în bucătărie, cu mişcări grăbite, şi îşi trase peste cap cămaşa de noapte înainte de a se arunca în patul încastrat în mobilă care îi fusese repartizat când se mutase prima oară la bunici, la

şaptesprezece ani, şi după moartea lui Gwyn şi a fiului lor.

Stătea întinsă, tremurând sub plapumă, şi aştepta să-şi vadă bunicul şi unchiul întorşi acasă în siguranţă. Deşi acasă nu era cine ştie ce siguranţă. Poate că a doua zi aveau să fie ridicaţi cu toţii. Ce avea să li se întâmple? Doar n-aveau să fie duşi la închisoare, nu? Şi nu puteau fi daţi afară de la serviciu. Aşa, doar femeile ar mai fi putut munci. Toţi bărbaţii urcaseră pe munte, la întrunirea aceea, chiar şi cei care nu vedeau cu ochi buni Carta. Se duseseră cu toţii să-l asculte pe celebrul domn Mitchell.

Iar ea se dusese împinsă de teamă şi de curiozitate - din câte se părea, avea mereu o doză mai mare dintr-a doua decât oricare altă femeie pe care o cunoştea ea. Voise să ştie despre ce era vorba acolo şi dacă ostilitatea pe care o simţeau proprietarii şi guvernul

faţă de această mişcare aparent pacifistă şi legală era îndreptăţită. Dar îşi aduse aminte că englezul acela blond îi repetase ceva ce spusese domnul Mitchell - „unde-s mulţi, puterea creşte, prieteni". Bineînţeles, când el avea să repete aceste cuvinte în faţa celor care-l trimiseseră, aveau să pară pline de răzvrătire, după cum îi spusese.

Şi Owen. Siân îşi aduse aminte ce spusese Owen şi se cutremură. „Toată lumea o să semneze Carta. Cei care n-o semnează în seara asta sau nu-şi dau obolul către asociaţie mâine vor avea de dat explicaţii."

Ah, Owen, Owen! Sigur o să fie dat afară de la muncă a doua zi. Şi sigur avea să fie arestat şi aruncat în temniţă. Avea să fie dus la Newport sau la Monmouth la proces - să fie judecat de cei care aveau să interpreteze cuvintele sale şi

ale domnului Mitchell drept acte de trădare.

Spionul englez îi văzuse clar faţa lui Owen. Poate că n-avea cum să-i identifice pe bunicul sau pe ceilalţi din mulţime, însă pe Owen îl văzuse şi îl auzise clar. Precum şi pe reverendul Llewellyn, care nici măcar nu susţinea Carta.

Ivărul de la uşă se ridică aproape fără zgomot, iar două siluete întunecate se strecurară înăuntru în vârful picioarelor.

- Bunicule? rosti Siân, în şoaptă. Aţi ajuns cu bine?

- Bine, *fach,* şi eu, şi Emrys, îi răspunse bărbatul, tot în şoaptă. N-am dat de nici un pericol. N-a fost decât o întrunire a bătrânilor.

-Culcă-te, Siân, rosti unchiul Emrys, fără a se deranja să vorbească în şoaptă. Ai stat trează până acum de grija noastră, nu.[7] Eşti o fetiţă prostuţă. Tura de dimineaţă începe devreme. Hai, la culcare acum!

- Noapte bună, spuse ea în şoaptă.

Nu putea să le spună despre pericolul real care-i pândea. Pericolul care avea să se abată în mod sigur asupra lor de dimineaţă. Sau asupra lui Owen, oricum. Ascul- tându-le paşii pe scară urcând în vârful picioarelor pentru a nu o deranja pe bunica, simţi un val de greaţă.

Iar apoi îşi aduse aminte că bărbatul o sărutase. îşi putea aminti spaima oarbă pe care o simţise din cauza masivităţii trupului lui - era foarte înalt şi i se păruse înspăimântător de puternic şi de musculos. Poate că era soldat. Iar panica şi spaima pe care le simţise când gura lui o acoperise pe a ei... Buzele ei fuseseră întredeschise. Crezuse - şi chiar se aşteptase - că avea să o siluiască. Şi ar fi putut să o recunoască. Chiar aşa îi spusese.

îşi trase pătura peste cap şi se cuibări sub ea, cu genunchii la piept, ca şi cum aşa s-ar fi putut ascunde de englezul acela ameninţător, jumătate diavol, jumătate înger, care-i furase o sărutare şi căruia îi stătea în putere să-l bage pe Owen în închisoare. Poate chiar să facă în aşa fel încât să fie spânzurat pentru trădare. „O, Doamne, Dumnezeule mare", tot repeta, cu înfocare.

capitolul 2

Josiah Barnes era un bărbat scund si aproape chel, cu o burtă mare care arăta clar că îi plăcea berea cam mult. Era englez, burlac şi locuia în casa de piatră aflată în parcul Glanrhyd, aproape de poartă. Nu era prea sociabil şi se întreţinea cu proprietarii celorlalte topitorii aproape de pe picior de egalitate. Aceştia îl respectau şi-l considerau un vechil pe cinste, care în doisprezece ani făcuse din

Cwmbran o exploatare la fel de eficientă şi de prosperă ca ale lor.

Cunoştinţele lui îi inspirau admiraţie şi teamă lui Alex. În prima zi întreagă petrecută la Cwmbran, când Barnes îi arăta topitoria şi cum mergeau lucrurile pe acolo, îşi dădu seama că era complet ignorant în acest domeniu. Pentru el, un aristocrat englez care-şi petrecuse cei douăzeci şi nouă de ani de viaţă pe o moşie întinsă sau în Londra, toate păreau uluitor de ciudate. Asculta cu atenţie tot ce spunea Barnes, încercând să reţină măcar o parte din vorbele lui.

Nu putea să discute cu nici unul dintre muncitori, deşi îi salută amabil cu înclinări din cap. Aceştia vorbeau între ei în galeză - deşi, bineînţeles, el ştia sigur că înţelegeau perfect engleza. Se trezi că atenţia îi era distrasă oarecum de curiozitatea pe care o avea în ceea ce-i privea pe muncitori.

Se uită atent la fiecare în parte, încercând să le recunoască feţele. Bineînţeles, era un demers fără nici o speranţă de reuşită. Totuşi, era aproape convins că unul dintre pudlatori[1] - care, din ce spunea Barnes, erau cei mai pricepuţi şi mai valoroşi dintre muncitorii de la topitorie - era conducătorul întrunirii din noaptea precedentă. Respectivul stătea în faţa lui, cu pielea trunchiului şi a braţelor lucioasă de la sudoarea care o acoperea. Semăna oarecum cu un boxer profesionist. Dar Alex nu era sigur că ar fi putut să susţină sub jurământ, în tribunal, că el era cel pe care-l văzuse pe munte.

Oricât s-ar fi străduit însă, tot nu reuşea s-o găsească pe fecioara din Cwmbran printre muncitoare. În mod clar ar fi recunoscut-o. Şi i-ar fi plăcut să o vadă - aşa cum i-ar fi plăcut să-i vadă reacţia, în momentul acela.

- Toate astea sunt extrem de interesante, îi spuse vechilului său la sfârşitul după-amiezii. îşi dădea seama că era un comentariu destul de jalnic, care ar fi putut să-i atragă dispreţul omului care-i făcuse moşia atât de prosperă. Şi mâine mergem la mina de cărbuni? Vreau să aflu una, alta şi despre factorul uman - numărul de angajaţi, programul de lucru, salarii, beneficii suplimentare şi restul lucrurilor pe care trebuie să le ştiu.

- Mâine-dimineaţă o să aveţi registrele în birou, mi-lord, spuse Barnes.

- Şi despre organizaţiile muncitorilor, spuse Alex, cu grijă. Există aşa ceva?

' Lucrător la pudlaj, un procedeu de îndepărtare a impurităţilor din oţel în cursul elaborării acestuia (n.red.)

- Câteva societăţi de întrajutorare, răspunse vechilul său. Unii dintre ei contribuie la ele şi primesc ajutoare când se îmbolnăvesc şi aşa mai departe. Dar nu există sindicate, dacă la

asta vă referiţi, milord. Cei despre care aflăm că sunt sindicalişti sunt concediaţi imediat. Şi la celelalte exploatări se procedează la fel. Sindicatele sunt problematice. Funcţionarea turnătoriilor trebuie coordonată de persoane care înţeleg toate aspectele implicate. Nu avem nevoie ca nişte muncitori ignoranţi să ne dicteze ce să facem şi să ne ţină mereu sub ameninţarea unor mişcări în masă.

Deci lucrurile stăteau exact cum se gândise Alex.

- Există simpatii pentru cartism prin părţile acestea? întrebă. E o mişcare destul de puternică în oraşele din Midlands şi în nord, din câte am auzit.

- Cam dau târcoale şi pe aici, spuse Barnes, încercând să le ia minţile oamenilor şi să-i incite împotriva guvernului, a legii şi a ordinii. Oamenii ştiu că aceia care se duc la întrunirile lor sunt concediaţi imediat, fără

discuţii. Nu avem nevoie de aiurelile lor aici, milord.

Alex îl lăsă să se întoarcă la îndatoririle sale şi porni cu paşi grăbiţi spre casă, pentru a lua ceaiul cu fiica lui. Nu îi plăcea deloc să o lase singură toată ziua într-un loc străin, doar în compania unei doici în vârstă. Sărmana Verity... Ar fi trebuit să-şi impună să se recăsătorească de mult. Ar fi trebuit să se însoare cu Lorraine la scurt timp după logodnă, în loc să tot ezite şi să amâne până ce ea îi sugerase să renunţe la tot.

Deci întrunirile în masă erau strict interzise - ca orice altă acţiune concertată care să pară problematică pentru cei aflaţi în poziţii de autoritate. Bărbaţii din Cwmbran riscaseră mult pentru a participa la adunarea de pe munte din seara precedentă. Şi reuşiseră cumva ca Barnes să nu afle nimic despre asta. Pe lângă disciplină, oamenii aceştia aveau mare

încredere unii în alţii - plus că printre ei nu se găsea nici un informator.

Nu ştia de ce nu-i suflase nici un cuvânt lui Barnes despre întrunirea cartistă la care fusese martor. Era oarecum amuzat de ideea că, dacă regula lui Barnes ar fi fost aplicată în cunoştinţă de cauză, topitoria aproape că ar fi rămas fără muncitori. Şi totuşi, toate astea n-ar fi trebuit să-i inspire amuzament. Oamenii aceia făcuseră ceva despre care ştiau că era strict interzis la Cwmbran, precum şi oriunde altundeva pe văile din Ţara Galilor. Iar conducătorul galez - unul dintre pudlatori, dacă nu se înşela - le spusese oamenilor că unanimitatea era crucială şi că aceia care nu semnaseră sau nu se alăturaseră organizaţiei cartiste aveau să fie luaţi la întrebări azi.

Alex se întreba cum anume aveau să fie luaţi la întrebări.

Politicos, doar cu vorbe? Sau altfel?

Şi totuşi, nu-i spusese nimic lui Barnes. Poate pentru că abia venise la Cwmbran, îşi zise, şi nu dorea să işte probleme de pe acum. Cel puţin nu până când nu îşi stabilea nişte repere clare aici, până nu înţelegea cum stăteau lucrurile. Sau poate pentru că nutrea o anumită simpatie pentru obiectivele cartiste. Cele şase solicitări din Cartă i se păreau destul de rezonabile. Şi ar fi trebuit să fie măcar negociate. Nu era deloc o răzvrătire să prezinţi o petiţie în faţa parlamentului. O asemenea acţiune n-avea de ce să-i facă pe oamenii obişnuiţi să se teamă că şi în Anglia o să se repună în scenă revoluţia care sfârtecase Franţa cu doar cincizeci de ani înainte.

Indiferent de motiv, păstra tăcerea în legătură cu ceva care

putea foarte bine să işte probleme.

Odată intrat în casă, urcă treptele care duceau spre camera de joacă a copiilor câte două o dată, deschise uşa şi îşi ridică în braţe fetiţa, care chirăia de bucurie, şi începu să o învârtă.

- Ce face fetiţa mea preferată? o întrebă. Ţi-a fost dor de tati?

Siân ştergea vasele, după masa de seară, deşi bunica ei îi spusese că nu trebuia să o facă ea. Lucrase multe ore în subteran, toată ziua de fapt, şi era extenuată după ce tot trăsese vagonete cu cărbuni din filoane, pe care minerii îi desprindeau din măruntaiele pământului şi îi aduceau până în puţ, de unde să fie transportaţi la suprafaţă. Toată ziua purta un ham în jurul taliei, ca să tragă mai uşor încărcătura. Uneori, în tunelele mai joase, trebuia să meargă în

patru labe. Iar întunericul, căldura şi praful nu îi făceau deloc viaţa mai uşoară.

Dar ştergea oricum vasele. Nici bunica ei nu stătuse cu mâinile în sân toată ziua. Casa era curată, totul era pus în ordine, ca întotdeauna, hainele murdare din urmă cu o zi fuseseră spălate toate, uscate şi puse la locul lor - şi pentru spălat trebuise să aducă apă cu găleata de la o pompă aflată departe, după care să o încălzească la bucătărie. Iar când Siân venise acasă, găsise apă caldă, să se spele - la fel ca bunicul şi Emrys, care se întorseseră înaintea ei de la cuptoarele de topire a fierului. Pe lângă toate aces- tea^ bineînţeles, bunica le făcuse şi de mâncare.

îşi dădu seama că poate ar fi fost mai tentată să se aşeze şi să-şi odihnească picioarele - după cum o îndemna buni - dacă nu ar fi simţit nevoia să se menţină ocupată. Vorbeau

despre marchizul de Craille, proprietarul Cwm- branului, care venise pe neaşteptate într-o vizită de inspectare a moşiei. îşi petrecuse mare parte din zi la topitorie.

- Englez până-n măduva oaselor, spuse Emrys, aşezat lângă focul muribund, cu picioarele întinse până aproape de cele ale tatălui său, care stătea în cealaltă parte a vetrei. Nu-i aşa, tata? Ar fi trebuit să-l vezi, mama. Defila prin topitorie ca un curcan la expoziţie, dând din cap la unu' şi la altu', ca şi cum ar fi fost interesat de noi, nu de banii pe care-i face pe spinarea noastră. Mai-mai c-am scuipat în urma lui, dar Barnes era tot timpul cu ochii-n patru.

„Are cumva părul blond?" voia să întrebe Siân. Dar se mulţumi să frece bine cu prosopul farfuria care era deja uscată. Ar fi putut să pună rămăşag pe salariul pe-o săptămână că era blond. Şi

înalt. Bărbatul de pe munte. Bărbatul care o sărutase.

- Gata, gata, Emrys, îi spuse Gwyneth Rhys fiului ei. N-am auzit nimic rău despre el, nu-i aşa? Iar faptul că e englez nu e vina lui, bietul! Să ştii că în casa asta respectăm oamenii care ne plătesc salariul, nu uita!

-Nu ştim nimic rău de el? Emrys îi aruncă o privire incredulă mamei sale. Asta în condiţiile în care el şi unchiu-său ne-au stors de vlagă toată viaţa, mama, ascunşi după nemernicul ăla de Barnes? Asta în condiţiile în care muncim ca nişte câini doar ca să avem mâncare pe masă şi-un acoperiş deasupra capetelor, cu riscul de a fi daţi afară dacă încercăm să ne îmbunătăţim soarta? Las' că-i arăt eu să-şi mai dea aere de marchiz englezoi pe-aici, ce dracu'!

- Emrys! încruntarea de pe chipul tatălui său anunţa o furtună periculoasă. Să-ţi ceri scuze de la mama şi de la Siân

pentru felul în care-ai vorbit, la noi în casă. Oi fi având tu treizeci şi cinci de ani, dar eu nu-s aşa bătrân şi nevolnic încât să nu te scot în curte şi să-ţi învineţesc amândoi ochii.

- îmi cer scuze, mama, Şiân, rosti Emrys, spăsit.

- Poate că nu e om rău, spuse Hywel Rhys. Poate c-o să fie ceva schimbări pe-aici odată ce-o să vadă lucrurile cu ochii lui, odată ce şi-o da seama cum stă treaba.

Emrys pufni.

-Uneori eşti tare prost, tata. N-o să se schimbe nimic, niciodată. Ceea ce-i şi mai rău e că noi trăim să-i îmbogăţim şi mai mult pe bogătani. Tocmai de-aia Carta e singura noastră nădejde.

- Eu zic, spuse Gwyneth, storcând cârpa deasupra castronului cu apă ca şi cum ar fi vrut să scoată şi ultima picătură de apă din ea, că tata ar trebui, totuşi, să-ţi

învineţească ochii, Emrys. Eşti un obraznic să-i spui tatălui tău că e prost.

- Aşa se întâmplă când nu mai mergi la biserică, zise Hywel. Emrys a devenit păgân.

Emrys renunţase să mai creadă în Dumnezeu, îşi aduse aminte cu tristeţe Siân, când soţia şi fiul lor sugar muriseră într-o epidemie de holeră, în urmă cu zece ani - respectiv cu doi înainte ca Siân să se mute în Cwmbran. Din câte se părea, se supărase când îl auzise pe reverendul Llewellyn predicând la înmormântare că asta era voia Domnului şi că soţul îndurerat trebuia să-I slăvească decizia de a-i lua în rai, unde era mai mare nevoie de ei.

în momentul acela, Emrys se ridicase, în faţa majorităţii oamenilor din Cwmbran, şi înjurase groaznic, după care îşi croise drum din strană, pe lângă coşciugul soţiei şi al fiului său, şi ieşise din biserică, unde

nu mai pusese niciodată piciorul de atunci.

Până în ziua de azi, în Cwmbran erau unii care, ori de câte ori se uitau la el, aproape se aşteptau să vadă cum îi creşteau coarne de diavol.

-M-am săturat să ascult prostii, spuse Emrys acum. Deşi reverendul Llewellyn a venit pe munte azi-noapte, ce-i al lui e al lui. Şi s-a rugat atât de mult, că mai-mai că ne apuca răsăritul acolo, până să termine el.

Mama lui scoase un plescăit, lovindu-şi limba de cerul gurii, dar nu spuse nimic.

Aveau să vorbească despre întrunire, îşi dădu seama Siân.

Iar groaza brută o prinse din nou în gheare. Nu putea înţelege cum de trecuse toată ziua fără să se întâmple nimic. Dar ceva sigur avea să se întâmple, odată şi odată. Marchizul de Craille asistase personal la întrunire şi îi văzuse clar cel puţin pe Owen şi pe reverendul Llewellyn. Şi avea să

o recunoască şi pe ea. Plus că poate avea să considere că putea să o forţeze să-i mai dea şi alte nume.

Poate că aştepta să sosească cine ştie ce oameni ai legii, îşi spuse. Sau un detaşament de soldaţi. Poate că arestările nu urmau să aibă loc decât a doua zi. Sau poate că aveau să vină la noapte. Dintr-odată, îi păru rău că rămăsese în picioare. Parcă avea un zumzet în cap.

-Patru sute cincizeci şi şapte de semnături, tocmai spunea Emrys. A fost o noapte productivă. Bineînţeles, au fost cel puţin cinci sute de oameni acolo. Au venit şi unii din alte văi, mama.

- Nu vreau să aud nimic despre asta, rosti Gwyneth, printre buzele strânse. Nu vreau să ajung să vin după voi la închisoare. Şi nici n-o să fac una ca asta. Gândeşte-te, Hywel, mi-ar crăpa obrazul de

ruşine în faţa oamenilor, la biserică.

-Ce prostie, mama, răspunse Emrys, ridicându-se pentru a o cuprinde cu braţul pe după umeri. Bătrâna făcu o mişcare să se ferească, însă nu îl împinse. Cum să ne bage pe toţi la închisoare? N-ar mai rămâne nimeni să muncească. Şi nimeni care să ne păzească.

Zâmbi larg şi îi făcu cu ochiul lui Siân.

- Ba o să închidă pe cine pot, replică mama lui. începând cu cei cu gura cea mai mare, Emrys Rhys.

Bărbatul ei chicoti şi o sărută pe obraz.

- De întrunirea asta nu ştiau decât cei care trebuia, mama, spuse el. Eşti foarte tăcută, Siân.

Tânăra împături prosopul cu mişcări controlate şi îl puse la uscat.

- Şi mie mi-e frică, răspunse ea. Dar nu putea

spune mai mult de-atât. Cum să poată să-i avertizeze că existase un martor la întrunirea din noaptea precedentă - un martor care n-ar fi trebuit să se afle acolo? Dacă ar fi făcut asta, ar fi trebuit să recunoască faptul că şi ea fusese prezentă. în plusj ce rost avea un asemenea avertisment? Era prea târziu. în loc de toate acestea, rosti: îmi e teamă pentru Owen.

-Owen poate să aibă singur grijă de el, *fach,* zise Emrys. Nu trebuie să-ţi faci tu griji.

- Am venit de la lucru cu Iestyn, zise Siân. A semnat Carta, dar nu s-a înscris în asociaţie, aşa mi-a zis. Crede în cele şase obiective, dar nu e dispus să se implice în impunerea lor. Mi-a zis că toţi cei care nu vor să se înscrie vor fi supuşi la presiuni, aşa e?

- Iestyn Jones ar fi trebuit să se nască fată, răspunse Emrys, cu dispreţ în

glas. Câţi ani are, Siân? Şaptesprezece? Optsprezece?

- Şaptesprezece, răspunse ea. Munceşte la fel de mult ca toţi ceilalţi, Emrys. Faptul că are o fire blândă şi că n-ar vrea nimic altceva pe lume decât să înveţe şi să devină preot nu înseamnă că e... o fată, cum zici tu.

-Eşti părtinitoare, spuse el, pentru că e fratele lui Gwyn, Siân. E cumnatul tău. Dar e prea laş să-şi dea banii şi toată fiinţa în slujba lucrurilor în care crede.

-Asta nu e laşitate, răspunse fata, indignată. Poate că e tocmai contrariul, unchiule Emrys. Pentru el ar fi mult mai uşor să facă exact ce fac aproape toţi ceilalţi. Inclusiv Huw, propriul lui frate. Dar Iestyn crede în lege şi în ordine.

- Zău aşa, spuse el, la cum stau lucrurile, n-avem cum să obţinem una-alta decât dacă suntem uniţi. Poate că o să fie

convins să vadă lucrurile diferit, *fach*.

- Convins?

Siân îi aruncă o privire circumspectă, amintindu-şi ce spusese Owen cu o noapte înainte.

-Gata, rosti Gwyneth, cu fermitate. Poţi să arunci apa de la vase în spate, Hywel. Gata cu vorbăria despre Cartă, da? Avem lucruri mai bune despre care să vorbim acum, că am terminat toţi lucrul şi s-a lăsat noaptea. Să fim mulţumiţi că suntem acasă, cu familia, şi să ne bucurăm de vremea asta frumoasă de vară.

-Da, mama, răspunse afectuos Emrys. Stai jos şi odihneşte-ţi picioarele, Siân! Nu-mi place deloc să te ştiu în mină zi de zi, fato, făcând cea mai grea muncă. Ce pumn în nas i-aş mai da lui Barnes că te-a trimis acolo!

- Măcar mi-a dat un loc de muncă, spuse ea, lăsân- du-

se recunoscătoare pe fotoliul de pe care el se ridicase. La Penybont n-am avut norocul ăsta.

- Da, ce mai muncă, zise Emrys. A făcut-o să te umilească, Siân.

- Ei bine, răspunse ea calm, n-o să reuşească. Multe alte femei fac ce fac şi eu. Nu văd de ce să nu fiu şi eu una dintre ele. Nu mi-e frică de munca grea.

- N-ar trebui să munceşti deloc, interveni bunicul ei, cu un glas aspru. Mie mi se pare o ruşine ca o femeie din familia mea să fie nevoită să muncească în altă parte decât acasă. Mai ales în mină. Eu şi Emrys câştigăm suficient cât să vă întreţinem pe bunică-ta, pe tine şi casa asta.

- Dar, bunicule..., începu Siân.

- Dar Siân are mândria ei, rosti Emrys, întrerupând-o. A venit să stea cu noi, după ce-a

murit biata soră-mea, dar e prea mândră să lase cuiva impresia că ar fi cerut ceva de pomană. Şi, după ce s-a dus Gwyn, la fel.

- Ei, asta-i bună! spuse Gwyneth cu indignare în glas, aşezându-se la masa de bucătărie, unde o aştepta o grămadă de rufărie de cârpit. Ca şi cum nepoata noastră ar cere de pomană mutându-se în casa bunicilor ei. Nu mai spune prostii, Emrys!

Şi totuşi, i s-ar fi părut pomană, îşi zise Siân, privind cărbunii încinşi din vatră şi rezemându-şi capul de spătarul fotoliului. Emrys înţelegea asta. Ea copilărise cu mama ei, care fusese gonită mai întâi din congregaţia şi apoi din comunitatea din Cwmbran când sarcina începuse să devină vizibilă. Fusese instalată într-o casă aflată în apropiere de Penybont, mai sus pe vale, de către bărbatul care o

dezonorase - Sir John Fowler, proprietarul minei Penybont. Siân nu fusese niciodată îndemnată să-i spună „tati" sau măcar „tată". Nu reuşea deloc să se gândească la el ca la părintele ei, deşi o trimisese la un pension scump, în Anglia, când ajunsese la vârsta potrivită pentru asta. Şi încercase să îi ofere mijloace de trai la şaptesprezece ani, când mama ei murise, vrând să o mărite cu Josiah Barnes. Îi spusese că ar fi fost o partidă excelentă pentru ea. Barnes era un bărbat important şi puternic. Dar Siân refuzase să se căsătorească cu el. Singură şi prinsă între două lumi, încercase să se integreze în cea în care poate că-şi avea locul. În mod clar, n-ar fi putut în veci să-şi găsească locul în lumea lui Sir John Fowler. Nimeni de acolo, nici chiar Josiah Barnes, n-ar fi lăsat-o să-şi uite obârşia şi faptul că era un copil ilegitim. Aşa că plecase

din casa mamei ei, unde nu mai voia să-şi ducă zilele. Dar nu i se dăduse nici un loc de muncă la mina tatălui ei.

Se mutase în casa bunicilor ei, în Cwmbran. Trebuise să le ceară să o primească sub acoperişul lor. Dar nu voise nici în ruptul capului să trăiască din mila lor. La două zile după ce fusese primită, Josiah Barnes îi dăduse un loc de muncă - rânjind la ea, satisfăcut, în timp ce o dezbrăca din priviri. Era cea mai de jos, cea mai grea şi cea mai murdară muncă pe care o putea face o femeie. O acceptase şi lucrase în mină timp de trei ani, până se măritase cu Gwyn Jones, un miner, şi se mutase în casa înghesuită pe care acesta o împărţea cu părinţii şi cu fraţii săi. Atât de hotărâtă fusese să se integreze în lumea aceasta.

După moartea lui Gwyn - din cauza prăbuşirii plafonului unui tunel, împreună cu alţi doi

mineri -, Siân se întorsese la muncă, deşi era însărcinată. Gwyn avea o familie numeroasă, şi era o perioadă în care salariile erau mici. Totuşi, la o lună după ce născuse un băieţel mort, se mutase din nou în casa părinţilor mamei ei şi se întorsese în mină, deşi bunicul ei încercase să-şi folosească influenţa pentru a-i obţine un post mai bun, la topitorie.

La auzul unei bătăi în uşă, Siân tresări puternic. Bunicul ei răspunse, iar ivărul fu ridicat.

-Bună seara, doamnă Rhys, Hywel, Emrys, Siân, rosti Owen Parry, cu şapca în mână. A fost o zi tare frumoasă azi, nu-i aşa?

Siân îşi dădu seama că Owen nu părea stânjenit sau sfios decât atunci când venea în vizită la ea, asta deşi tot venea, mai multe seri pe săptămână, de câteva luni bune. îi făcea curte.

- Bună seara, Owen, spuse Gwyneth. Da, chiar o zi

frumoasă. Mi s-au uscat rufele repede-repejor.

- Bună, Owen, îl salută Siân.

- Ehei, Owen, zise Emrys, s-au adunat multe semnături pe Cartă aseară. Şi au venit aproape toţi la întrunire.

- Da, răspunse Owen, dar câţiva n-au semnat. Şi mai mulţi n-au vrut să plătească şi să intre în asociaţie. Asta a fost o dezamăgire.

-întotdeauna vor fi unii care să nu se arate dispuşi să-i urmeze pe ceilalţi, spuse Hywel. Şi eu sunt niţeluş neliniştit, Owen. Ascultă la mine, n-aş putea accepta violenţe.

-N-o să fie nici o..., rosti Owen.

Gwyneth tuşi cu subînţeles.

- Cărui fapt îi datorăm plăcerea acestei vizite, Owen? întrebă femeia, zâmbindu-i dulce.

Owen se înroşi, începând să-şi frământe şapca în mâini.

- Siân, spuse el, privind-o, vrei să ieşi puţin la aer cu mine? E o seară tare frumoasă. N-o s-o reţin până târziu, doamnă Rhys.

Siân se ridică şi îşi luă şalul din cuierul de după uşă. Avea douăzeci şi cinci de ani şi era văduvă, însă **Owen** îi spunea mereu acelaşi lucru bunicii ei, care acum dădea aprobator din cap.

- Ia să vedem..., zise Emrys. E opt jumătate, Owen. S-o aduci înapoi la nouă fix, da?

- Nici un minuţel mai târziu, adăugă Hywel.

-Şi nu cumva să urcaţi pe munte, completă Emrys când Owen deschise uşa şi o ţinu aşa, lăsând-o pe Siân să treacă prin faţa lui.

- Mi-a stat ceasul, răspunse bărbatul. L-am lăsat acasă, în sertar. Ce-o să faci acum, Emrys Rhys?

Bunicul şi Emrys se puseră pe un râs voios pe care-l lăsară în urmă odată cu bufnetul uşii închise. Siân îi zâmbi lui Owen.

-Nătărăi, spuse el, trăgându-i braţul într-al lui. Doi clovni, zău. Dar poate c-ar trebui să găsească şi ei o replică nouă, totuşi.

Siân izbucni în râs de-a dreptul.

-Ai avut o zi grea? o întrebă el când porniră pe stradă şi cotiră în capăt, pentru a se plimba pe colinele mai joase de deasupra văii, a râului, a topitoriei şi a rândurilor de case aşezate pe versantul terasat. Mă gândeam că poate o să fii prea obosită să mai ieşi.

- Dar e o seară încântătoare, răspunse ea. Trase adânc aer în piept, savurând aerul plăcut. E atât de bine să simţi aerul proaspăt şi parfumat după o zi întreagă în praful ăla de cărbuni...

-Pentru mine, cel mai bine miroase părul tău^spuse el,

apropiindu-şi capul de al ei preţ de o secundă. II speli zilnic. îmi place asta la tine.

Deşi îşi prindea părul ori de câte ori intra în subteran, până la sfârşitul turei Siân avea părul gri de la praful de cărbune.

-L-ai văzut pe marchizul de Craille azi? întrebă ea. A făcut turul topitoriei cu domnul Barnes, aşa ziceau bunicul şi unchiul Emrys. Din ce-am auzit de la ei, arată ca un englez tipic.

-Da, blond până-n măduva oaselor şi împopoţonat ca un fante, răspunse Owen. Şi Barnes se învârtea pe lângă el ca un păun, mândru nevoie mare să-i arate una, alta.

În sfârşit, orice îndoieli pe care Siân le mai avea privind identitatea bărbatului care o acostase pe munte cu o seară înainte se risipiră. Marchizul de Craille era blond.

- Oare de ce-o fi venit? întrebă ea. N-a mai fost pe-aici până acum.

Owen ridică din umeri.

- O fi vrut o vacanţă liniştită, răspunse el. Să-şi vadă sclavii trudind pentru bunăstarea lui.

Erau pe una dintre colinele mai joase şi se întoarseră pentru a privi în jos, mână în mână, la valea de la picioarele lor. De la o aşa înălţime, râul părea încă destul de curat, îşi dădu seama Siân. Şi totul părea liniştit. Soarele apunea peste dealurile aflate de cealaltă parte, încercă să şi-l alunge pe marchiz din minte şi spaima grozavă de ceea ce credea că avea să se întâmple din moment în moment. Poate că asta avea să fie ultima seară. Ultima dată când avea să se plimbe pe dealurile acestea cu Owen. Fără să vrea, simţi un val de panică. Din nou, trase adânc aer în piept.

- Nu cred că e cu putinţă să existe un loc mai frumos ca ăsta în toată lumea, nu-i aşa? rosti ea. Panorama acestor dealuri mereu îi dăduse o anumită doză de linişte. îi fusese dor de ele în anii de şcoală, în care simţise doar un gol groaznic care părea să-i apese stomacul.

Owen scoase un hohot dispreţuitor.

- E iadul pe pământ acolo, spuse, arătând cu o mişcare din cap mai întâi topitoria şi apoi mina de cărbune. Muncim ca nişte sclavi, Siân, iar unii ca filfizonul ăla de Craille adună câştigurile. Englezi. Care storc bogăţiile văii noastre. Ale ţării noastre. Deşi vina e în mare parte a noastră. Acceptăm să fim trataţi aşa şi ne consolăm spunând că e voia Domnului - după cum îi place reverendului Llewellyn să spună mereu. Şi el e duşmanul nostru, în aceeaşi măsură ca

Barnes şi Craille, numai că mulţi nu-şi dau seama de asta.

- Opreşte-te, zise ea. O să începi imediat să vorbeşti despre sindicate, despre greve şi despre Cartă. Nu strica seara asta frumoasă. Am auzit prea multe despre întrunirea de azi-noapte.

Iar ea ştia prea multe. Mai multe decât bărbaţii, care nu aveau nici o idee privind pericolul care-i pândea. Dintr-odată, simţi un val de greaţă din cauza îngrijorării pentru Owen.

- Dar lucrurile astea trebuie discutate, replică el. Mai ales Carta, care va fi prezentată în faţa parlamentului dintr-o zi într-alta şi va aduce egalitate de drepturi şi libertate pentru oamenii de rând. Pentru noi, Siân. Odată ce-o să avem drept de vot, putem să ne spunem cuvântul privind condiţiile în care ne ducem zilele. N-o să mai fim sclavi. Toţi bărbaţii de pe vale trebuie

convinşi să-şi dea semnăturile şi să forţeze aprobarea în parlament. Nu e momentul să ne temem de modul în care stăpânii o să ne pedepsească.

Siân simţi o anume răceală în nări şi avu senzaţia că o ia ameţeala. Era mai rău decât noaptea trecută.

Owen se opri din vorbit pentru a-şi petrece braţul pe după talia ei şi a o întoarce spre el. O sărută intens şi prelung. Siân îşi duse braţele pe după gâtul lui. Ar avea o viaţă bună cu Owen. Avea un loc de muncă sigur, pentru care era perfect calificat, şi, lucru rar, avea casa lui, în care locuia singur de când murise mama lui, în urmă cu un an. Era respectat de ceilalţi muncitori. Era chipeş. Iar ea avea să-i poată dărui copii voinici şi avea să scape de munca în mină. Numai că toate astea păreau a fi un pic cam prea calculate. Fusese foarte hotărâtă să se integreze în

comunitatea aceasta. Oare acum încerca să se strecoare către nivelul superior, doar ca să trăiască mai confortabil decât majoritatea celorlalţi? Dacă era să fie sinceră cu sine, trebuia să recunoască faptul că nu îl iubea pe Owen aşa cum visase mereu că avea să i se întâmple. Dar, pe de altă parte, nici pe Gwyn nu îl iubise aşa. Poate că o asemenea dragoste nici nu exista.

Şi poate că nu exista nici acest viitor confortabil şi sigur alături de Owen. Poate că nu aveau nici un viitor împreună. Cât avea să treacă până ce marchizul de Craille avea să acţioneze? Oare ar fi trebuit să-l avertizeze pe Owen, să fugă? însă el n-avea să facă aşa ceva, Siân ştia prea bine asta. îi cuprinse gâtul mai strâns.

-Mmm. Owen o sărută pe gât. Mergem pe munte, deci, Siân?

Era o întrebare pe care io mai pusese de două ori. Toţi tinerii din oraş se plimbau pe deal când îşi făceau curte, aşa era tradiţia. N-aveau unde altundeva să aibă parte de ceva intimitate, departe de casele şi străzile înghesuite din aşezările de pe vale. în momentul în care relaţia devenea mai serioasă, cuplurile urcau pe munte, mai sus, unde aveau mai mare certitudine că aveau să fie cu adevărat singuri. Siân fusese pe munte o dată cu Gwyn, înainte de nuntă. Acolo îşi pierduse virginitatea, aşa cum ştiuse că avea să se întâmple din momentul în care acceptase să meargă acolo. Asta însemna urcatul pe munte. Pământul fusese tare şi rece. Iar ea aproape că nu putuse respira, prinsă sub greutatea lui Gwyn.

- Nu în seara asta, Owen, spuse ea, vrând să plece, vrând să-şi asigure viitorul o dată pentru totdeauna, vrând

să-şi dea uitării temerile groaznice.

Deşi mereu îl critica pe preot, Owen era un bun creştin. Dacă era să o ducă pe munte, avea să o ia de soţie după aceea. Faptul că îi cerea să urce cu el era doar un mod de a o cere de soţie. Iar ea voia să meargă cu el - sau cel puţin o parte din ea îşi dorea asta. Nu încă.

-Aha, deci mă provoci şi apoi mă laşi baltă? zise el. Sărutările tale spun „da", Siân. Şio să fiu foarte blând dacă vii cu mine. Crezi că nu pot fi blând pentru că sunt mare?

Tânăra îl sărută pe buze.

- Dă-mi ceva timp, îi răspunse. Sunt convinsă că poţi să fii minunat de blând, Owen.

- Ţine cont, vara e pe sfârşite, spuse el. La toamnă o să fie frig pe munte.

- Nu vreau să te aţâţ şi să te amân. Siân îşi întoarse capul şi-şi lipi obrazul de

umărul lui. Doar că deocamdată nu vreau să merg, Owen.

însă o parte din ea îşi dorea asta. Voia siguranţa pe care io dădea iubirea unui bărbat. îi plăcuse acea parte a căsniciei cu Gwyn - mai puţin prima oară, pe munte. O asemenea apropiere de o altă fiinţă îţi oferea linişte şi confort.

- Să ştii că săptămâna viitoare o să te întreb iar, zise el. Eşti cea mai frumoasă femeie din Cwmbran, Siân Jones. Chit că eşti singură, chit că eşti măritată.

Siân îi zâmbi.

-Iar tu eşti cel mai chipeş bărbat, Owen Parry, îi răspunse.

O sărută din nou, scurt.

-Şi-acum acasă, deci? zise. Şi sculat în zori, pentru tura de dimineaţă?

Tânăra dădu aprobator din cap şi schiţă un zâmbet trist.

-Ah, Siân, spuse el, aplecându-şi din nou capul aproape de al ei, tu n-ai fost făcută să trudeşti în mină, fato.

- Nimeni n-a fost făcut pentru asta, bărbat sau femeie, răspunse ea, dar toţi trebuie să mâncăm. îşi petrecu braţul printr-al lui şi-şi înălţă chipul, pentru a simţi razele asfinţitului. Inspiră cu poftă încă o dată aerul proaspăt, după care porniră să coboare dealul, spre oraş. Spera că avea să poată dormi. Spera ca, printr-o minune, spaimele ei să fie nefondate.

capitolul 3

Seara, Alex îşi scoase fiica la plimbare. Din ce spunea doica, ar fi trebuit să se ducă la culcare, dar era agitată, iar el se simţea vinovat pentru că o lăsase singură toată ziua. Nu avusese de făcut nimic în afară de a explora casa şi parcul, cât îi permisese doica. Din câte se părea, aceasta din urmă se cam temea de Ţara Galilor şi de locuitorii ei, astfel că nu îi acordase prea multă libertate.

Aşa că acum se plimbau împreună pe dealuri. I se părea

că acestea arătau foarte diferit în lumina serii. Pe partea lor de vale, iarba-neagră era oarecum înviorată de razele soarelui aflat la asfinţit. Acum, noaptea trecută îi părea mai degrabă un vis.

Era într-adevăr o regiune pitorească, îşi zise, oprin- du-se să privească de-a lungul văii şi peste râu, la dealurile aflate de cealaltă parte. Verity îl ţinea de mână, fără să rostească nici un cuvânt. O zonă frumoasă şi liniştită. O cu totul şi cu totul altă lume. Parcă îl separau oceane şi continente întregi de lumea lui. Dar se simţea straniu de bine aici. Poate că, în timp, avea să înţeleagă industria de care depindea profitabilitatea acestei moşii. Poate că avea să ajungă să-i cunoască pe cei care trăiau şi locuiau pe ea. Poate că avea să vrea să rămână aici o perioadă.

- Ce fac acolo, tată?

Verity arătă cu degetul către ceva aflat mai jos.

Alex zâmbi. Şi el îi observase pe cei doi aflaţi mai jos, deşi nu îi privise direct până acum. În mod clar, aveau impresia că nimeni nu-i vedea.

-Se sărută, îi răspunse. Bărbaţii şi femeile fac asta când se gândesc să se căsătorească. Şi când sunt căsătoriţi. Aşa îşi exprimă afecţiunea.

- Aşa cum mă săruţi tu la culcare, zise fetiţa. Dar tu nu mă săruţi aşa lung, tată.

- E un pic diferit când e vorba despre un bărbat şi de o femeie, spuse el. Dar nu trebuie să ne uităm fix şi să le tulburăm intimitatea, chiar dacă nu ne pot vedea. Cum ţi se pare?

Cu un gest cuprinzător, arătă panta din jurul lor, valea de jos, dealurile şi soarele care apunea în spatele lor.

- E foarte frumos aici, tată, spuse ea, deşi nu-mi place fumul care iese din coşurile alea de jos. Fetiţa strâmbă din nas şi arătă către topitorie, unde cuptoarele ardeau zi şi noapte.

Totuşi, zic că bunica n-a avut dreptate. A zis că ne ducem la dracu' în praznic şi, la cum vorbea ea, ai fi zis că e un loc neplăcut.

Alex schiţă un zâmbet. Soarele la apus proiectase pe cer o nuanţă portocalie, în spatele dealurilor, iar râul se preschimbase într-o panglică de aur. Fără să vrea, aruncă o privire în jos, la cei doi îndrăgostiţi. Nu se mai îmbrăţişau, însă stăteau în continuare aproape unul de celălalt. O femeie înaltă, zveltă, cu părul lung şi negru şi un bărbat brunet cu pieptul lat, doar cu puţin mai înalt decât ea. Dacă ochii şi distanţa nu-i jucau feste, ar fi zis că îi mai văzuse. Bărbatul era conducătorul întrunirii de azi-noapte şi pudlatorul pe jumătate gol pe care-l văzuse azi. Iar ea era fecioara din Cwmbran. Deşi, din câte se părea, poate că nu era chiar fecioară, până la urmă.

Dintr-odată, simţi un junghi neaşteptat de invidie şi singurătate. Cumva, cei doi păreau a fi parte din peisajul acela. Parte din această vale galeză pitorească şi îndepărtată ale cărei versanţi o izolau de restul lumii.

Numai că lumea venise să o caute noaptea trecută.

Soarele se cufunda pe după dealurile din partea opusă, transformând nuanţele de oranj ale cerului în roşu. În vale se lăsase deja amurgul. În curând avea să fie întuneric. Alex simţea ceva - un dor, o dorinţă pe care nu o putea examina sau identifica. Poate că era legat de faptul că se afla undeva unde nu-şi avea locul, dar unde ar fi vrut să se integreze. Poate că era sentimentul că ajunsese... acasă. Dar nu, n-avea cum să fie aşa. Nu-şi putea transpune sentimentele în cuvinte. În ciuda amprentelor pe care şi le lăsase industria asupra ei, valea era încântătoare, iar el o vedea

în momentul ei cel mai favorabil, la apus, într-o seară de vară. Era surprinzător oare că se simţea impresionat de frumuseţea ei şi un pic nemulţumit că nu avea cu cine să o împărtăşească, în afară de fetiţa lui?

Privind din nou în jos, văzu că cei doi îndrăgostiţi se întorceau către şirul de case, braţ la braţ.

- Ia zi, mergem înapoi acasă înainte să se întunece şi să ne rătăcim pe-aici? rosti Alex, uitându-se la fiica lui, care era neobişnuit de tăcută.

- Dar sunt cu tine, tată, răspunse fata, ţinându-l în continuare strâns de mână. O să locuim aici pentru totdeauna?

- Poate nu pentru totdeauna, răspunse el. Dar o vreme, da. Te deranjează?

-Nu, rosti Verity. Şi adăugă, cu candoarea unui copil: Câteodată mă enervează să stau cu bunica. Ea crede că, dacă mă simt bine, sigur fac

ceva ce nu trebuie. E o prostie, nu-i aşa, tata?

Da, chiar una foarte mare. Dar trebuia să se arate solidar cu soacra sa.

-Bunica vrea să te educe în aşa fel încât să ajungi o adevărată lady, spuse el.

- Dacă o adevărată lady se încruntă mereu, să ştii că eu nu vreau să fiu aşa, tată, declară fetiţa hotărâtă.

Alex avu înţelepciunea de a nu se aventura pe acest teren alunecos. însă Verity nu terminase.

- Şi doica e la fel, spuse. Azi nu m-a lăsat să merg la parter, să vorbesc cu servitorii, aşa cum fac acasă. Şi nu m-a lăsat să mă plimb decât pe lângă casă, să fiu mereu aproape de ea. Şi ştii şi tu cum merge ea şi că nu se duce niciodată prea departe. N-o să mă lase niciodată să mă plimb pe-aici, pe dealuri. îşi închipuie c-o să mă rătăcesc sau c-o să

mă mănânce lupii. Nu sunt lupi pe-aici, nu-i aşa, tată? Oamenii îşi închipuie tot soiul de lucruri despre Ţara Galilor, nu-i aşa? Eu cred că doica e pur şi simplu leneşă.

Şi cam în vârstă. Alex o păstrase ca doică a fiicei sale pentru că era singura femeie care existase în viaţa lui Verity de la naştere - şi pentru că iniţial fusese aleasă pentru acest post de soacra lui. însă Verity avea nevoie de mai mult decât de o simplă doică. Avea nevoie de cineva care să-i ţină tovărăşie, însă el nu putea petrece prea mult timp cu ea.

-Poate că e timpul să-ţi angajez o guvernantă, spuse el. în fond, ai deja şase ani. Va trebui să văd ce pot face.

Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să vină aici. Ar fi trebuit să se ocupe să angajeze pe cineva care să îi însoţească.

- Bunica m-a învăţat să citesc şi să fac adunări, zise Verity, mergând împiedicat lângă el. Nu am nevoie de o guvernantă, tată. Doar de cineva care să iasă cu mine. Cineva cu care să fac una, alta.

Adică o guvernantă, da.

- Să văd ce pot face, repetă el.

Total atipic pentru el, se întrebă prosteşte el ce avea să facă oare pentru ceva tovărăşie. Iar gândul i se duse din nou la pudlatorul musculos şi la femeia brunetă pe care o sărutase în noaptea anterioară.

Trezise în el o dorinţă cu totul deranjantă. O dorinţă pe care o simţea şi acum.

Ca de obicei, Alex se culcă cu fereastra deschisă. Se trezi însă în miez de noapte cu senzaţia că îi tulburase ceva somnul, deşi nu ştia nici el ce. Probabil că razele lunii, îşi spuse, deschizând ochii şi observând că o rază de lumină

era proiectată direct pe patul lui. în scurt timp ar fi ajuns chiar peste chipul lui.

Dacă se întorcea pe o parte, oare ar putea să nu o ia în seamă? Stătea prea confortabil şi îi era prea lene pentru a se da jos să tragă draperiile. Dar, cu un oftat, o făcu şi pe asta. în mod clar$_t$ razele lunii bătându-i în cap nu l-ar fi lăsat să doarmă. înainte de a trage draperiile, rămase câteva clipe în cadrul ferestrei. îşi sprijini palmele de pervaz şi inspiră o gură de aer proaspăt, privind peste coroanelor copacilor, către dealuri. Era o noapte la fel de senină precum cea trecută. Deşi un pic mai răcoroasă, îşi dădu seama, tremurând uşor. întinse o mână către una dintre draperii.

însă mâna îi încremeni pe material. Iată-l din nou! Sunetul care-l trezise. Acum, că se repeta, şi-l aduse aminte. Un urlet jalnic şi prelung. Lupi? Se încruntă. Erau lupi pe-aici? Se

auzeau mai multe glasuri. Dar nu era vorba despre un singur fel de animale. Se auzeau urlete, dar şi mugete, ca şi cum pe dealuri ar fi fost şi vite.

Alex fu străbătut din nou de un fior. Sunetele acestea păreau a nu se potrivi cumva cu aspectul liniştit al văii. Şi aveau o notă plângătoare care te ducea cu gândul mai degrabă la oameni. Trebuia să ţină minte ca de dimineaţă să îi spună despre ele domnişoarei Haines, intendentei. Şi lui Barnes. Nu voia ca Verity să se aventureze dincolo de limita parcului, cu sau fără guvernantă, dacă prin zonă chiar umblau animale sălbatice.

Trase draperiile şi se întoarse în căldura patului. Auzi sunetele acelea de trei ori înainte să adoarmă din nou.

Siân se trezi brusc, deja în capul oaselor în patul ei încastrat în mobilă. „O, nu! O, Doamne! Dumnezeule mare, rogu-te, nu!"

„Rogu-te să fi fost doar un vis." Cu ochii larg deschişi, privea fix în beznă, ascultând cu atenţie. Dar nu auzi nimic. Până la urmă, fusese doar un vis.

Câteva minute mai târziu, se întinse din nou, însă continuă să se uite fix în noapte, cu urechile ciulite după sunetele de care se temea atât de mult. Probabil pentru că-şi făcuse atâtea griji pentru Iestyn. Dragul, blândul Iestyn, care fusese întotdeauna cumnatul ei preferat. Avea doar doisprezece ani când se măritase ea cu Gwyn, şi Siân încercase să-i satisfacă setea de cunoaştere împărtăşindu-i o parte din ceea ce-şi amintea din anii de şcoală, deşi băiatul învăţase să scrie şi să citească la şcoala de duminică. îi ascultase toate visurile şi o duruse inima ştiind că, indiferent de aspiraţii, Iestyn era sortit muncii în mină. Toată ziua îşi făcuse griji pentru el, chiar şi când adormise. Asta

o făcuse să viseze sunetele acelea.

În secunda următoare, ţâşni din nou în şezut, cuprinsă de o transpiraţie rece. Urlete, vaiete, mugete. Vitele Scoţiene.

„O, Doamne! O, Doamne, Dumnezeule!" Se ruga incoerent, înnebunită.

Vitele Scoţiene!

Nu auzise asta de multe ori în viaţă, însă de fiecare dată îşi simţise genunchii înmuindu-i-se şi stomacul contractându-i-se dureros. De fiecare dată, se^ascunsese sub plapumă şi-şi băgase degetele în urechi. însă acum nu se putea detaşa de ce se întâmpla afară. De data asta, era posibil ca Iestyn să fie implicat. Era posibil ca Iestyn să fie cel vizat.

Dar era doar un băietan. Şi îşi pusese semnătura pe Cartă! Doar nu i-or lua într-atât în nume de rău faptul că nu îşi dăduse banii pentru a intra în Asociaţia Car- tistă, nu? Sigur

aveau să se lege de alţii, mai importanţi decât Iestyn...

însă nici măcar acest gând nu reuşi să o aline.

Vitele Scoţiene erau o organizaţie secretă de bărbaţi care-şi luaseră asupra lor misiunea de a pune în aplicare acţiunile comune pe văile galeze. întotdeauna acţionau noaptea şi purtau mereu măşti. Nimeni nu ştia cine erau. Se spunea că Vitele acţionau în alte văi decât cea în care locuiau, astfel încât să nu fie recunoscuţi şi ca sentimentele să nu îi facă mai milostivi. Dar cine putea şti cu siguranţă? Dacă apărea vreo tentativă de a pune bazele unui sindicat sau de a obţine consensul unanim pentru o grevă, Vitele Scoţiene intrau în acţiune. Asta pentru că mereu apăreau voci care să se opună, persoane care, dintr-un motiv sau altul, refuzau să acţioneze ca majoritatea. De obicei, iniţial erau avertizate, o vizită nocturnă înfricoşătoare a

Vitelor sau poate un simplu bilet, dacă se cunoştea că destinatarul ştia să citească. Apoi urma pedeapsa - distrugerea bunurilor sale, uneori chiar totală. Pe lângă asta, foarte des se întâmpla ca respectivul să fie biciuit sus pe munte.

Lui Siân i se păruse dintotdeauna că asemenea manifestări erau scandaloase şi chiar ruşinoase. Viaţa era foarte grea, şi, cel mai sigur, singura modalitate prin care putea fi făcută suportabilă era ca oamenii să rămână uniţi, într-o atmosferă de iubire şi susţinere reciprocă. Şi chiar aşa făceau în majoritatea timpului. în ciuda orelor lungi de trudă, a condiţiilor mizerabile şi dure, a pericolului şi a salariilor scăzute, în Cwmbran se trăia din plin. Dar mereu apăreau momente ca acestea, care stricau totul. Şi care umpleau de spaimă inimile tuturor oamenilor, în propriile paturi.

Dar erau unii bărbaţi - şi chiar femei - care ar spune că Vitele erau necesare. îşi aminti că Owen spusese noaptea trecută că unanimitatea era crucială. Şi poate că aşa era. Dar trebuia impusă prin teroare şi violenţă? Ea n-avea să creadă în veci una ca asta.

Urletele se auziră din nou, iar Siân îşi duse pumnul încleştat la gură, pentru a-şi opri ţipătul care ameninţa să-i iasă de pe buze şi pentru a-şi stăvili panica. Cine erau cei la care mergeau Vitele? Oare în seara asta erau doar vizite de avertisment? Sau chiar în momentul acesta erau târâţi oameni sus pe munte, pentru a-şi primi pedeapsa? La urechi îi ajunse scârţâitul unei trepte, şi scoase un geamăt.

- Siân?

Era glasul lui Emrys.

Tânăra împinse plapuma deoparte şi coborî cu picioarele goale pe podeaua bucătăriei.

-Unchiule Emrys? Glasul îi era tremurat. Vitele Scoţiene?

- Da, *fach,* răspunse el. Ce, ţi-e frică?

Siân traversă încăperea către silueta lui întunecată şi-şi strecură mâna în căuşul liniştitor al palmei lui.

- Nu suport s-aud larma asta, zise. Doar nu-i nevoie de-aşa ceva, nu?

-Au fost unii care n-au vrut să-şi pună iscălitura pe Cartă, rosti el, îndreptându-se către fereastră şi trăgând draperia cu mâna liberă, pentru a arunca o privire afară. E important ca toţi să semneze. Trebuie ca guvernul din Londra să înţeleagă că nu e vorba doar despre câţiva smintiţi care cer schimbările astea.

-Dar dacă-s oameni pe care nu-i lasă conştiinţa..., îngăimă ea.

Emrys plescăi cu limba de cerul gurii.

-Astea nu-s timpuri pentru conştiinţă, *fach,* fetiţo, îi răspunse. Se uită cu grijă în susul şi-n josul străzii. Nu-i nimic de văzut. Se pare că n-o să vină la nici unul de pe uliţa noastră.

Siân îşi auzi suspinul înainte să apuce să şi-l înăbuşe.

- O să fie vizitaţi numai cei care n-au vrut să semneze? întrebă. Nu cei care n-au vrut să se înscrie în asociaţie?

-Nu ştiu, *fach,* rosti Emrys. Dar hai... acum ne vârâm înapoi în pat şi închidem ochii, da? Şi nu ne băgăm nasul unde nu ne fierbe oala? Trebuie să ne trezim devreme.

Îi strânse tare mâna înainte să i-o lase.

- Da, răspunse ea, urcându-se înapoi în pat şi trăgân- du-şi plapuma până la bărbie. Şi-ar fi dorit ca Emrys să se aşeze lângă vatră şi să rămână acolo un timp, ca să simtă prezenţa unei persoane

prietenoase. Însă auzi cum paşii lui urcau din nou scara şi apoi un schimb de replici în şoaptă cu bunicul ei. Dar trebuiau să-şi bage nasul în treburile Vitelor Scoţiene. Cei terorizaţi erau oameni din satul lor. Oameni care-şi ascultau conştiinţa şi care, evident, nu erau laşi. Nu era nicidecum o laşitate să te opui majorităţii. Nu când ştiai că poziţia majorităţii era impusă de Vitele Scoţiene.

Apoi urletele şi mugetele începură din nou, iar Siân se bagă sub plapumă, tremurând şi apăsându-şi palmele pe urechi.

„Iestyn", îşi tot repeta în gând. „Of, Iestyn! Dumnezeule mare, ocroteşte-1! Fă să fi pornit doar după cei care n-au semnat... O, Doamne, ocroteşte-l pe Iestyn!"

Apoi îşi aduse aminte de marchizul de Craille şi de faptul că nu numai Vitele Scoţiene reprezentau un pericol. Instinctiv, se cuibări mai bine în aşternut.

Următoarea zi fu una aglomerată pentru Alex. De dimineaţă, se duse la mină, după cum îşi programase, iar după-amiaza primi vizite din partea celor mai apropiaţi vecini de acelaşi rang cu el. Dar mai întâi, la micul dejun, încercă să afle ce animale auzise noaptea precedentă. Însă nici intendenta, nici majordomul nu auziseră nimic. Şi nici unul nu ştia nimic despre existenţa vreunor lupi sau vite pe vale sau pe dealuri. Cumva, Alex avea impresia că evitau într-adins să-i dea vreun răspuns, deşi nu-şi putea închipui de ce. Oare-şi imaginau că avea să fugă imediat înapoi în Anglia şi avea să-i concedieze dacă recunoşteau că existau animale sălbatice în zonă?

Mai târziu, când îi puse aceleaşi întrebări lui Josiah Barnes, primi un răspuns surprinzător şi deranjant:

-Vitele Scoţiene, milord, zise acesta, lapidar. După care,

chiar când Alex începea să-şi formeze o imagine mentală a unor animale scoţiene pe dealurile galeze, vechilul adăugă şi o explicaţie: Muncitori mascaţi porniţi să îi pedepsească pe cei dintre ei care au greşit cu ceva majorităţii.

Alex se încruntă şi îi adresă vechilului său o privire întrebătoare. Barnes însă nu era într-o dispoziţie prea vorbăreaţă.

-Pun ei la cale ceva, spuse. Asta se-ntâmplă ori de câte ori încearcă să formeze un sindicat sau când încearcă să-i convingă pe toţi să intre în grevă. Şi-n ultima vreme n-am auzit vreun zvon nici de una, nici de cealaltă.

- Or fi ceva cartişti? sugeră Alex.

-Posibil, răspunse Barnes. Nu se ştie, milord. Am ceva surse, dar până şi informatorii mei amuţesc uneori. Ăştia sunt nişte oameni ai naibii de uniţi.

Pot să se întrunească şi o mie pe munte fără ca vechilii sau proprietarii de mine să afle vreo vorbuliţă. O să verific despre ce e vorba, milord.

Alex îşi aduse aminte că atât Robert Mitchell, cât şi pudlatorul galez ceruseră acţiune unanimă pentru a aduce Carta în atenţia parlamentului. Vitele Scoţiene! Nu mai auzise de aşa ceva până acum. Dar n-avea să uite nicicând urletele şi mugetele acelea în noapte. Simpla amintire îi dădea fiori pe şira spinării.

De dimineaţă descoperise că mina era şi mai neplăcută decât topitoria. Josiah Barnes păru oarecum luat prin surprindere când Alex insistase să coboare efectiv în subteran. Cumva, Alex avea bănuiala că vechilul său nu făcea acest lucru prea des.

În mină, aerul era greoi, foarte cald şi plin de praf. Mulţi dintre bărbaţii care lucrau acolo îşi desfăşurau activitatea la

bustul gol, cu pielea lucind de sudoare şi de praf de cărbune. Uşile de ventilaţie erau puse în funcţiune de nişte copii, dintre care unii păreau a fi foarte mici. Aceştia le deschideau când oamenii sau vagonetele trebuiau să treacă încolo şi încoace, închizându-le imediat în urma lor. Mai multe femei, cu un ham prins în jurul taliei şi legat de vagonetele cu cărbune, le trăgeau de-a lungul galeriilor, uneori fiind nevoite să se aplece sau chiar să meargă în patru labe în zonele mai joase. Una dintre ele aproape că-l împunsese în stomac înainte de a-l observa. Speriată, îşi ridicase chipul murdar către el, însufleţit de o pereche de ochi mari şi senini. Părul îi era legat bine cu o cârpă murdară.

-Ce vârstă au copiii ăştia? îl întrebase pe Josiah Barnes când ajunseră din nou la suprafaţă. Avea o senzaţie neplăcută, de murdărie, din cauza funinginii, şi se gândise

să se îmbrace cu cele mai vechi haine ale sale.

- Ce vârstă, domnule? repetă vechilul său.

-Care este vârsta minimă la care pot fi angajaţi? îl întrebă Alex.

- N-ar avea ce căuta În subteran înainte să împlinească doisprezece ani, răspunse evaziv Barnes.

- Dar uneori se întâmplă?

- Uneori se mai întâmplă să închidem ochii din milă faţă de familiile lor, spuse Bames. Unii dintre ei au nevoie de încă un salariu, milord.

„Chiar atât de mici erau salariile?" se întrebă Alex. Şi totuşi, mai devreme, Barnes îl asigurase că muncitorii săi erau bine plătiţi. Momentan se bucurau încă de o perioadă de prosperitate, deşi vânzările scăzuseră odată cu profiturile, iar pe muncitori îi aştepta o reducere salarială. Când îşi exprimase îngrijorarea în

această ultimă privinţă, vechilul său îl asigurase că era vorba mai degrabă despre o procedură de rutină. Salariile fluctuau odată cu piaţa. Toţi ştiau acest lucru şi îl acceptau. Şi totuşi, din câte ştia Alex, salariul vechilului său era constant. Din nou, se simţi tare neştiutor. Salariile nu fuseseră încă reduse, însă aveau să fie - în săptămâna ce urma. Muncitorilor nu li se spusese nimic de asta când îşi luaseră plata, în seara aceasta.

îşi dădea seama că dusese o viaţă foarte ocrotită. Din ce văzuse el până nu demult, cea mai grea muncă i se păruse că ar avea-o coşarii, care erau chemaţi din când în când la reşedinţele sale. întotdeauna refuzase să apeleze la serviciile celor care foloseau copiii pentru a se cocoţa pe acoperiş. Şi totuşi, aici toată lumea părea să lucreze ture lungi făcând o muncă grea şi murdară pentru o plată care lui i se părea jalnic

de mică - asta înainte de reducerea salarială. Iar unii chiar se vedeau obligaţi să-şi trimită copiii la muncă încă de la o vârstă foarte fragedă.

Şi totuşi, nu putea spune prea multe. Ce ştia el despre organizarea acestor operaţiuni în comparaţie cu Barnes, care era atât de eficient şi de sigur pe sine? Momentan, singurul scop al lui Alex era să înveţe. Era o sarcină frus- trantă, căci mare parte din ce văzuse îl tulburase, însă era necesară. După-amiază fu mulţumit să primească o vizită din partea lui Sir John Fowler, proprietarul minei şi al topitoriei Penybont, aflate mai în amonte. Sir John veni cu soţia şi cu fiica. Deşi se prea poate ca Alex şi vecinii săi să nu se fi învârtit prin aceleaşi cercuri dacă ar fi fost la Londra sau în alt oraş, aparţineau totuşi aceleiaşi clase sociale. Îi întâmpină afabil, ascultă dis- cursul de bun venit oarecum pompos al lui Sir John şi trimise

vorbă ca Verity să coboare la ceai. Lady Fowler şi domnişoara Tess Fowler se întreţinură cu ea într-un cor de suspine şi alte efuziuni, în timp ce Alex discuta cu Sir John.

Şi muncitorii de la Penybont aveau să primească salarii mai mici. Era din cauza realităţilor economice, îi explică Sir John. Oamenii şi familiile lor înţelegeau asta şi acceptau schimbările. Se învăţaseră de mult să se bucure de perioadele prospere şi să le îndure pe cele nu prea bune. Şi, bineînţeles, nu era vorba despre suferinţe reale. Chiar şi reduse, salariile erau suficiente pentru nevoile lor. Iar prăvăliile locale şi cele ale companiilor erau mereu dispuse să dea pe datorie familiilor mai puţin pricepute decât altele în administrarea banilor. Copiii care munceau? Era o realitate. Părinţii nu erau forţaţi să-i trimită. Dacă alegeau să-şi trimită copiii în mină, cum să intervină stăpânii?

- Dar copiii ăştia nu se duc la şcoală? întrebă Alex.

Din câte se părea, în zonă nu erau multe şcoli. Iar, dintre acestea, cele mai multe erau şcoli de fete, conduse de femei care nu erau calificate să predea, deşi soţiile a doi proprietari de exploatări de pe alte văi încercau să susţină ele nişte şcoli şi aduseseră învăţători. De cele mai multe ori însă, copiii învăţau în mare să citească şi să scrie de la şcoala de duminică.

- Mă gândesc să angajez o guvernantă pentru Verity, spuse Alex.

Cuvintele sale le făcură pe doamne să se alăture conversaţiei lor.

- 0, da, rosti Lady Fowler. E destul de mare, milord. Şi e o fetiţă aşa scumpă! Noi am angajat o guvernantă pentru Tess de când avea doar cinci anişori. O femeie cu totul deosebită. Englezoaică, bineînţeles, şi de neam nobil.

- Presupun că ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte să venim aici, zise Alex. Nu-mi place ideea de a lăsa alegerea în mâinile altcuiva, însă se pare că aici n-o să găsesc cine ştie ce candidate, ba chiar deloc.

- Ei, Tess ar fi alegerea perfectă, spuse Sir John, râzând, pe un ton doar pe jumătate serios. A mers la cele mai bune şcoli englezeşti şi caută mereu câte o ocupaţie nouă cu care să se distreze, mititica.

Tess îi adresă lui Alex un zâmbet strălucitor. Era o blondă minionă şi drăguţă, care avea în jur de optsprezece ani. Genul de fată pe care el o evita instinctiv la orice eveniment monden la care participa. Genul de fată abia ieşită de pe băncile şcolii, aflată în căutarea unui soţ şi a unei partide strălucite. Iar un marchiz, ba chiar unul bogat,

era în mod clar o partidă strălucită.

-Ar fi un aranjament cum nu se poate mai încântător, adăugă Lady **Fowler,** cu un entuziasm considerabil. Şi foarte potrivit. Ar putea veni aici de două-trei ori pe săptămână, milord, să îi predea scumpei Lady Verity. Sunt sigură că s-ar împrieteni de minune imediat. Tess ar fi pentru ea un fel de model matern.

Auzind una ca asta, Tess chicoti uşor.

Alex schiţă un zâmbet politicos, mascându-şi amuzamentul şi uşorul junghi de spaimă pe care-l resimţi. Observase dintru început cât de elegante erau hainele fetei şi cu câtă grijă îi era aranjat părul. Aproape ca şi cum s-ar fi pregătit să ia ceaiul cu regina. Pentru el era destul de evident de ce fusese adusă de părinţii ei aici, când ar fi fost mai potrivit

ca Fowler să vină singur în această primă vizită.

- Ţi-ar plăcea, Verity dragă? întrebă Tess, fixându-pe fetiţă cu ochii mari şi albaştri, cu sclipiri duioase, luând mâna fiicei lui într-a ei. Mie mi-ar plăcea foarte mult. N-ar fi absolut nici un deranj pentru mine.

- Ştiu deja să citesc şi să fac adunări, răspunse Verity. M-a învăţat bunica. Eu vreau pe cineva care să mă ducă să alerg şi să mă cocoţ pe dealuri.

-Vai de mine, rosti Lady Fowler, chicotind, ce idei năstruşnice au cei mici, milord. Lady Verity, dar astea nu sunt lucruri potrivite pentru o domnişoară de familie bună.

- Atunci nu mai vreau nici o guvernantă, tată, spuse Verity.

-Mă gândesc, declară Alex, pradă unui impuls de moment, că ar trebui să înveţe şi ceva galeză, câte ceva despre ţara şi

cultura în care am hotărât să ne ducem zilele o perioadă.

Spera cu ardoare că domnişoara Tess Fowler nu ştia nici o boabă de galeză.

-Ţara asta e destul de sălbatică, spuse Lady Fowler, iar cultura e inferioară faţă de a noastră. Nu e uşor să fii obligat să trăieşti în exil aici. Bineînţeles, din fericire mai sunt şi alte exploatări pe văi şi avem un cerc de cunoştinţe de familie bună cu care să socializăm. Sunt convinsă că nu veţi găsi nici o diferenţă în societatea noastră faţă de cea cu care sunteţi obişnuit, milord. Iar limba oamenilor ăstora e de-a dreptul barbară. Sunt convinsă că orice persoană civilizată şi-ar scrânti limba încercând să o deprindă.

-Eu, una, refuz să dau atenţie cuiva care nu mi se adresează în engleză, spuse Tess. Este o prostie să vezi că

vorbesc în galeză când înţeleg engleza cât se poate de bine.

Cu o anumită doză de uşurare, Alex deduse că domnişoara Fowler nu ştia galeză.

Mai stătură o oră şi, înainte să plece, reînnoiră propunerea ca Tess să vină la castelul Glanrhyd ori de câte ori dorea el pentru a o şcoli pe Verity. Alex pur şi simplu zâmbi şi, când îşi luară rămas-bun, făcu o plecăciune peste mâna întinsă de domnişoara în cauză.

-Sunteţi foarte amabilă, murmură, folosindu-se cu neruşinare de tot farmecul său. Sunt convins că aveţi lucruri mult mai plăcute de făcut decât să goniţi prin iarba-neagră cu fiica mea.

- Tată, zise Verity, după ce trăsura oaspeţilor se puse în mişcare pe aleea parcului, pe domnişoara aia n-aş reuşi decât cu mare noroc s-o conving să ne plimbăm prin grădină. Glasul ei era plin de dezgust.

Alex chicoti.

- Cred că ai dreptate, îi răspunse. Cu doica sau cu ea, tot cam acelaşi lucru ar fi. Ţi-ar plăcea să înveţi galeza?

-Cred că, de dimineaţă, când stăteam pe scări, bucătăreasa şi servitoarea vorbeau între ele în galeză la bucătărie, spuse fetiţa. Am scăpat de sub supravegherea doicii cât a aţipit, câteva minute. Nu puteau să mă vadă. Dar n-a fost deloc distractiv, că n-am înţeles nici o iotă din ce spuneau.

- Ei bine, dacă ai învăţa limba, spiriduş, zise Alex, chicotind din nou, ai putea trage cu urechea mai eficient. Dar nu ştiu unde aş avea şanse să găsesc o guvernantă care să poată să te înveţe şi să aibă totuşi cunoştinţe şi în alte sfere. Şi să fie şi dispusă să cutreiere dealurile cu tine.

Un pic mai târziu, o întrebă pe domnişoara Haines

dacă nu cumva cunoştea pe cineva. Iniţial, intendenta nu îi dădu prea mari speranţe. Cel mai probabil, îi spuse, ar trebui să se ducă la Newport, cel mai mare oraş galez din regiune, şi să întrebe în stânga şi-n dreapta sau să dea un anunţ. Sau la Cardiff. însă Cardiff era mai mic. în mod clar, nici una dintre profesoarele de la şcolile de fete nu avea calificarea necesară pentru a o, instrui pe fiica marchizului de Craille.

însă femeia se întoarse puţin mai încolo. îi venise în minte cineva. Ştia o anume Siân Jones, care locuia chiar în Cwmbran. învăţase la o şcoală particulară de fete din Anglia şi ştia galeză.

-Iar această doamnă ar fi dispusă să fie nu numai profesoara fiicei mele, ci şi tovarăşa ei de hoinăreli? întrebă Alex. Ar avea energia necesară să urce pe dealurile de deasupra văii, de exemplu?

Pe chipul domnişoarei Haines apăru o expresie sceptică.

- Doamna Jones e destul de tânără, domnule, îi răspunse. Dar nu sunt sigură că ar fi dispusă să se ocupe de aşa ceva. Eu doar v-am sugerat că ar putea fi potrivită.

- E o doamnă? Marchizul ridică din sprâncene.

- E văduvă, domnule, spuse intendenta.

Bărbatul dădu aprobator din cap.

- Puteţi să-i trimiteţi vorbă să vină la castel? o întrebă. Să vină să discute cu mine când o să poată?

îi plăcea ideea. O persoană care să-i ofere lui Verity o educaţie sistematică. Cineva care să stea mereu cu ea, care să o însoţească şi să o supravegheze cât făcea mişcare. Cineva care să o înveţe câte ceva despre ţara în care el deţinea o moşie şi în care aveau

să trăiască o perioadă. Poate chiar o perioadă lungă. Preţ de două zile, se simţise străin într-un loc necunoscut. Dar şi oarecum învigorat de provocarea de a învăţa lucruri care erau complet noi pentru el. Şi mai era şi sentimentul acela pe care-l avusese pe dealuri cu o seară în urmă, acea dorinţă ciudată pentru ceva ce nu putea identifica exact. Era un sentiment pe care simţea nevoia să îl examineze mai îndeaproape.

Era oarecum nerăbdător să vadă cum era această doamnă Siân Jones. Trebuia să se asigure că era potrivită - şi dispusă - să fie guvernanta lui Verity. Nu îi trecuse prin minte să o întrebe pe domnişoara Haines cu ce se ocupa în Cwmbran. Dacă ea nu era potrivită, avea să fie nevoit să se hotărască dacă să îşi trimită agentul de afaceri în Londra să-i găsească o guvernantă sau să

se ducă el însuşi la Newport, să găsească pe cineva.

capitolul 4

Angharad Lewis locuia cu tatăl ei, care era miner la exploatarea de cărbuni. Soţul îi murise în aceeaşi prăbuşire în care-şi pierduse viaţa şi Gwyn Jones. Spre deosebire de prietena ei, Siân Jones, după aceea ea nu se întorsese la muncă în mină. Voia ceva mai bun de-atât. Tânjea după o viaţă mai bună, după o casă mai acătării, haine frumoase şi bani pentru un oarecare lux. Visa să aibă un soţ bogat. Găsise de lucru să facă menajul la reverendul Llewellyn şi la Owen Parry. începuse să iasă cu Emrys Rhys la doi ani după moartea soţului ei, şi afecţiunea dintre ei crescuse. Dar apoi fusese angajată să se ocupe şi de gospodăria lui Josiah Barnes şi, în sfârşit, se părea că visurile ei începeau să devină

realizabile. Şi rupsese relaţia cu Emrys.
Când Josiah Barnes se întoarse acasă după turul făcut cu marchizul la mină, Angharad tocmai scotea o tavă cu prăjituri din cuptor. Văzându-l, o puse jos şi îi zâmbi.
- Bună ziua, domnule Barnes, îi spuse. Am făcut nişte prăjiturele cu coacăze pentru ceai. Din alea care vă plac aşa mult.
Bărbatul scoase un sunet nedesluşit.
- Cred că ai uitat să-mi spui ceva, Angharad, zise el.
Femeia încercă să-şi golească faţa de orice expresie, însă ochii i se feriră instinctiv de ai lui. îşi dădu seama instantaneu la ce se referea.
- Ăăă? reuşi să îngaime.
Vechilul o apucă de o încheietură şi o strânse atât de tare, încât degetele femeii se răşchirară automat.

- De ce-au ieşit Vitele Scoţiene pe dealuri azi-noapte? o întrebă.
- Ca să-i avertizeze pe cartişti, domnule Barnes, spuse ea. Sau, mai precis, pe cei care n-au vrut să li se alăture.
- A, aha, rosti Barnes. Şi când anume li s-a cerut să se alăture mişcării, dacă nu te superi?
Angharad se înroşi la faţă şi încercă în van să-şi îndoaie degetele.
-A fost o întrunire pe munte alaltăieri-seară, domnule Barnes, răspunse, fără să-l privească în ochi. N-am ştiut nimic de ea. Zău aşa, nimic.
Această minciună avea s-o facă să-i fie frică să se ducă la biserică duminică.
- Angharad, rosti el sever, nu-mi place deloc să mi se ascundă lucruri. Nu-mi place să pic de prost. Credeam că ai priceput asta până acum.

-Nici eu nu am ştiut nimic de ea până azi, răspunse Angharad. Pe cuvânt!
Barnes mormăi neclar şi îi dădu drumul.
- Sus, îi spuse, mângâindu-i fundul. Şi dă-ţi jos hainele.
Angharad îi zâmbi.
- Desigur, domnule Barnes.
Ştia că îi plăcea de ea - se ocupa de casă în aşa fel încât să fie mereu curat şi ordine, îi gătea, deşi asta nu făcea parte din treburile pentru care se învoise... şi îi oferea plăcere în pat. Barnes era burlac şi singuratic, aşa îi părea lui Angharad. Iar ea începuse să creadă în visurile ei. Şi avea să facă orice pentru a şi le transforma în realitate - inclusiv să-i dea nişte informaţii care ar considera că n-aveau să facă rău nimănui anume.
Câteva minute mai târziu, când Barnes o urmă la etaj, acesta nu se dezbrăcă. Se mulţumi să-şi desfacă pantalonii şi să se lase greu peste ea, pe

pat. Angharad îşi depărtă picioarele pentru a-l primi, iar el se împinse în ea şi o posedă cu putere, prinzându-i sânii goi în palme şi strângându-i tare. Când termină, grohăi şi-şi relaxă corpul, lăsându-se greu peste ea, după care se rostogoli într-o parte. Una dintre mâini îi rămase pe sânul ei.

- Sunteţi minunat, domnule Barnes, rosti ea, privin- du-l adorator. îmi plac bărbaţii impunători.

-Tu ţine minte un singur lucru, Angharad, zise el. O femeie bună nu ţine secrete de bărbatul ei. Trebuie să ai încredere în mine cu tot. Dacă sunt stăpânul tău, trebuie să-mi spui tot ce ştii. Până la urmă, eu vreau să fie bine pentru toată lumea. Ştii şi tu asta. Şi m-aş supăra pe tine să ştiu că nu ai avut încredere în mine şi mi-ai ascuns într-adins anumite lucruri.

- Am încredere în dumneavoastră, domnule

Barnes, rosti ea serios. Cred că sunteţi minunat. Doar că de data asta nu am ştiut nimic. Data viitoare vă spun sigur. Aş face orice pentru dumneavoastră.

-Bine, atunci să ştii că mă aştept ca data viitoare să te descurci mai bine, spuse el. Acum stai nemişcată până mă odihnesc un pic. O să te mai iau o dată până când pleci.

7 Desigur, domnule Barnes, răspunse ea.

închise ochii şi visă la cum avea să fie viaţa ei în casa aceea de piatră. Căminul ei spaţios, în care să facă tot ce voia, având la dispoziţie bani cu care să-şi cumpere podoabe pentru casă şi haine pentru ea. Iar bărbatul care locuia acolo cu ea avea chipul lui Emrys Rhys.

Muncitorii îşi primeau plata la hanul Three Lions, ca de obicei. Era deţinut de compania minieră, şi mulţi dintre oameni nu apucau să iasă pe uşa localului fără să-şi fi

ştirbit serios veniturile. Multe soţii îşi aşteptau bărbaţii acasă, înfuriate de slăbiciunea lor, gândindu-se cu nelinişte cât de mulţi sau cât de puţini bani aveau să ajungă la ele, de chibzuit şi de împărţit cu zgârcenie pentru a acoperi cele necesare traiului pentru încă o săptămână. Multe se gândeau deja cu inima grea la avansul imposibil de mare luat de la prăvălia companiei şi la cât de mică avea să rămână plata de săptămâna aceasta după ce bărbaţii lor aveau să-şi astâmpere setea. A doua sau a treia zi aveau să se prezinte din nou la prăvălie, cerând un avans din plata pe săptămâna viitoare.

În seara aceasta, mulţi băură mai mult decât de obicei - nu din plăcerea săptămânală de a avea un ban în buzunar, ci din cauza furiei neputincioase provocate de vestea că salariile aveau să scadă cu zece procente de săptămâna

următoare. „Dacă vreţi, bine, dacă nu, nu mai veniţi", le spusese casierul, ridicând din umeri când unii mai tari de gură protestaseră. Profiturile scăzuse- ră. Fie scădea salariul tuturor, fie se făceau concedieri, întotdeauna se găseau oameni dispuşi să se mute pe vale şi să muncească şi pentru mai puţin de-atât, dacă ei vociferau. Irlandezii erau mereu dispuşi să vină să muncească.

Siân aştepta la o coadă lungă. Minerii erau plătiţi întotdeauna ultimii, femeile după bărbaţi. Se gândea la numeroasele ore grele petrecute aproape în fiecare zi în nişte condiţii total inumane. Şi totul pentru un salariu atât de mic, încât abia dacă-i ajungea pentru mâncarea din săptămâna următoare. Ce-avea să fie când vor primi cu zece procente mai puţin? Şi totuşi, ea era una dintre cei norocoşi. Bunicul şi unchiul Emrys lucrau la cuptoare şi erau plătiţi mai

bine decât majoritatea. La ei în casă intrau trei salarii şi aveau doar patru guri de hrănit. Nu aveau copii. încercă să nu asculte plângerile unora dintre bărbaţii cu familii mai numeroase.

Peste tot se auzeau murmurele obişnuite despre formarea unui sindicat. Nu se spunea nimic tare, acum în prezenţa casierului, dar nu prea încăpea îndoială. Owen stătea jos, în mijlocul unui grup numeros de bărbaţi, în cealaltă parte a sălii. Printre ei se afla şi Emrys. Bunicul ei stătea într-un grup de bărbaţi mai în vârstă.

Era exact de ce aveau nevoie, îşi dădu seama cu un suspin de disperare. Ca şi cum n-ar fi avut şi aşa suficiente necazuri. Toată ziua la muncă domnise o tăcere suspectă privind acţiunea Vitelor Scoţiene din noaptea trecută. Şi totuşi, se simţea clar că toţi se gândeau la acest subiect. Siân se întorsese de la muncă

împreună cu Iestyn, aşa cum făcea adesea, şi îl întrebase direct.

El se mulţumise să îi zâmbească.

- Nu-ţi face tu atâtea gânduri, Siân, îi spusese. După o zi de muncă, eşti şi aşa suficient de obosită.

- Şi tu nu? răspunsese ea. De ce să nu-mi fac gânduri? Ţi-au dat un avertisment? Au venit la tine, Iestyn?

- Nu se cuvine să cedăm în faţa ameninţărilor, zisese el. Corect e să ne ascultăm numai conştiinţa, Siân. Nu mi-e frică de ei.

- Deci nu te înscrii în asociaţie?

Toată această conversaţie fusese purtată în şoaptă.

Băiatul clătinase din cap.

- Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. Îi zâmbise din nou, însă ea îşi dăduse seama, după cât de palid era pe sub stratul de praf de cărbune, că îi

era frică. Pentru o secundă, chipul lui i-l aduse în minte pe cel al lui Gwyn, când fusese scos din mină, mort.

Îi era groaznic de teamă pentru Iestyn. Avea să ignore avertismentul Vitelor Scoţiene! Acum, când stătea la coadă pentru a-şi primi salariul, avu pentru o secundă impresia că n-avea să reuşească să-şi controleze respiraţia şi că urma să se prăbuşească, icnind convulsiv.

„Ah, Iestyn", îşi spuse în gând, când el trecu pe lângă ea, cu salariul în mână. „Băiat nesocotit şi viteaz!"

Avea să discute cu Owen. Poate că putea să intervină el. Poate cunoştea pe cineva care făcea parte din Vitele Scoţiene, deşi ea nu ştia pe nimeni să fie dispus să recunoască una ca asta. Dar, dacă era să ştie cineva, atunci sigur Owen era acela. Avea să discute cu el, să-l implore. Doar ştia că îi era drag

Iestyn. Acum se simţea puţin mai bine. Foarte puţin.

Şi totuşi, acum muncitorii reacţionau la vestea tăierii salariate cu furie şi cu murmure despre grevă. Unde aveau să ducă? Şi ce strategie de aşteptare avea marchizul de Craille? Dar nu îndrăznea să se gândească la asta. Ah, nu îndrăznea, îşi dădu seama, simţindu-şi inima luân- du-i-o la galop.

- Ei, Siân Jones, spuse Ceridwen Hughes, înghion- tind-o în coaste cu un cot osos şi zâmbind larg, arătân- du-şi dinţii strâmbi. Spre deosebire de Siân, Ceridwen nu se spălase înainte să vină la Three Lions pentru a-şi lua plata. Pur şi simplu îşi ştersese obrajii şi palmele. Ia zi, cum ţi s-a părut?

Astăzi, această întrebare* nu se putea referi decât la marchizul de Craille, care apăruse în mină de dimineaţă, pentru a inspecta exploatarea, fără să fie precedat de

avertizările obişnuite care se dădeau când se aştepta vizita lui Josiah Barnes. Siân încercase să nu se gândească la vizita aceea şi la spaima pe care i-o provocase. În ultimele zile viaţa fusese plină de spaime. Iar ea se săturase de moarte de ele.

- Cred că nu i-a plăcut, răspunse ea. Strâmba din nas. Siân îşi aminti cum se oprise exact la timp pentru a nu-l lovi cu capul, cum se uitase în sus şi aproape că rămăsese cu gura căscată văzându-l, atât de imaculat şi de frumos, atât de nelalocul lui în mină. Şi dându-şi seama că deja nu mai era nici o îndoială. Bărbatul de pe munte şi marchizul de Craille erau unul şi acelaşi. Iar apoi îşi aduse aminte frica, senzaţia aceea aproape îngreţoşătoa- re pe care o avusese aşteptând să fie recunoscută.

- Eu l-am văzut de-aproape, spuse Ceridwen. S-a uitat direct la mine. îşi coborî tonul: Pe mine nu m-ar deranja

deloc să urc pe munte cu el pentru ceva distracţie. Ce zici?

-Zic că nu prea cred că s-ar duce pe munte cu nici una din noi, Ceridwen, răspunse Siân cu un zâmbet, încercă să se simtă într-adevăr amuzată de o asemenea idee. Se săturase de frică. Ah, în sfârşit! Aproape că ne-a venit rândul.

O durea spatele de la aşteptarea lungă, după o zi întreagă de muncă.

Un pic mai târziu, când se întoarse pentru a pleca, ridică o mână pentru a-i face semn de bun-rămas lui Owen. El şi bărbaţii care stăteau cu el se cercheliseră bine şi discutau aprins. Siân refuză să asculte ce discutau, deşi ştia fără îndoială despre ce era vorba. Nu mai voia să se gândească la asta.

Câteva minute mai târziu, când intră în casă, scoase un oftat şi adulmecă mirosul mâncării pe care o pregătea bunica ei. Era atât de bine să

ajungă acasă, să închidă uşa în urma ei! Ce bine ar fi fost dacă ar putea să-şi lase afară toate temerile şi necazurile şi să le închidă uşa în nas! Îi adresă un zâmbet ostenit lui buni şi o sărută pe obraz.

- Coada parcă se mişca mai încet ca de obicei, rosti imediat. Iartă-mă că am întârziat, buni!

-Oricum n-are rost să-i aşteptăm pe bărbaţi, spuse Gwyneth, pe un ton tensionat, aşa cum era mereu în ziua de salariu. Stai jos, *fach,* şi mănâncă. Puse câteva polonice generoase de tocană în farfuria lui Siân, care o aştepta la masă. Pot să mănânce rece, mai încolo. E o ticăloşie din partea stăpânilor să plătească oamenii în crâşmă. Şi e şi-o şmecherie la mijloc. îşi iau banii înapoi aproape imediat ce-i dau. Iar femeile şi copiii fac foamea.

- De săptămâna viitoare scad salariile, rosti Siân încetişor. Cu zece la sută, buni.

Bunica ei se lăsă pe scaunul aflat de cealaltă parte a mesei.

-Ah, *Duw, Duw,* spuse bătrâna. Şi cum să ne-asigurăm traiul cu mai puţin, zi şi tu? Ce să facem, să mâncăm iarbă?

Siân împinse către ea plicul cu bani pe care-l primise.

-O să ne descurcăm noi, buni, aşa cum facem mereu, o încurajă ea. Dar să ştii că-mi fac griji pentru ai lui Gwyn. Tatăl lui Gwyn avea boala de plămâni pe care o căpătau atât de mulţi mineri după ani şi ani petrecuţi muncind în subteran. Nu mai putea să lucreze. Din familia lor nu aduceau bani în casă decât fratele mai mare al lui Gwyn, Huw, şi cel mai mic, Iestyn, deşi aveau opt guri de hrănit, printre care şi cei trei copilaşi ai lui Huw. Poate că...

Bunica ei întinse banii pe masă, în faţa ei, şi îi împărţi în două. Apoi împinse o jumătate înapoi către Siân.

- Da, du-le lor, *fach,* îi spuse. Pentru copilaşi, nu?

-Dar Huw e aşa mândru... rosti Siân, cu un suspin. Va trebui să i-i strecor lui Mari, pe ascuns.

-Ah, bărbaţii ăştia! spuse Gwyneth Rhys. Acu' cred că-şi îneacă toţi amarul la crâşmă şi tot şuşotesc despre grevă... cu Emrys şi bunică-tu nelăsându-se mai prejos, bineînţeles.

-Şi Owen, răspunse Siân. Nu prea pot nici să le-o iau în nume de rău, buni. Pentru unii, e o chestiune de viaţă şi de moarte. Chiar aşa, zău. Dar nu avem nevoie de asemenea necazuri pe lângă toată agitaţia asta cu Carta - plus Vitele Scoţiene, azi-noapte. înghiţi greu. S-au dus la Iestyn. I-au dat trei zile să intre în asociaţie. Dar el zice că n-o să se supună.

- Ah, *DMV*, Dumnezeule! Bunica ei voia să mai adauge ceva, însă fu oprită de o bătaie la uşă.

Owen? Deci plecase devreme de la cârciumă? însă uşa nu fu deschisă imediat, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă vizitatorul ar fi fost Owen sau vreunul dintre vecini. Siân se ridică şi se duse să o deschidă.

j Doamna Siân Jones?

în faţa ei era un bărbat bine îmbrăcat, pe care nu-l cunoştea.

- Da, răspunse.

-Aveţi poruncă să vă prezentaţi la castel, continuă necunoscutul, în engleză. De la domnul marchiz. Şi aţi face bine să veniţi repede. Domnului marchiz nu-i place să aştepte.

Dintrodată, Siân avu impresia că se uita la bărbatul din faţa ei printr-un tunel lung. Deci venise momentul. Până la urmă, o recunoscuse de dimineaţă, aflase cum o chema

şi unde locuia. Făcu un efort pentru a nu lăsa să se vadă spaima paralizantă pe care o simţea. N-avea să se arate înspăimântată în faţa unui servitor de-al lui. Şi nici în faţa lui.

- Eu? răspunse ea cu un calm studiat, vorbind de asemenea În engleză. Marchizul de Craille doreşte să mă vadă? Despre ce e vorba?

-Nu fi proastă, femeie, rosti servitorul, trădându-şi pentru o secundă originea galeză, deşi continuă să-i vorbească în engleză. Crezi că mi-ar spune? Spală-te pe mâini şi pe faţă şi dup-aia porneşte-o spre castel, dacă ai un dram de minte.

Buzele lui Siân se strânseră, tensionate. Iar furia o salvă de la a se lăsa pradă fricii. Făcuse baie, îşi spălase părul şi îşi schimbase hainele cu nici două ceasuri în urmă. Bunica ei cărase apă de la pompă şi o încălzise pentru ca ea să se

poată curăţa bine după orele de muncă. Şi totuşi, omului acesta - un simplu servitor, la urma urmei - i se părea firesc să o trateze ca pe un vierme, gata de strivit sub talpa cizmei sale bine lustruite?

- Este foarte târziu, îi spuse. Abia ce-am venit de la muncă.

Servitorul îi întoarse spatele, dispreţuitor.

- în locul dumitale, eu m-aş prezenta la castel în jumătate de oră, coană, zise. Sau n-o să iasă deloc bine.

Da, n-avea să iasă deloc bine. Oricum avea să fie aşa, indiferent când se ducea. Se întrebă dacă marchizul de Craille avea să o pedepsească pur şi simplu pentru că fusese sus pe munte, să urmărească pe furiş ce se întâmpla la întrunire, sau dacă spera să o forţeze să dezvăluie câteva nume de participanţi. Poate că nu reuşise să-i identifice pe toţi, inclusiv pe

Owen. Parcă întrezărea o rază de speranţă.

Dar o chemase la castel. Total absurd, în minte îi apăru imaginea unor temniţe şi a unor lanţuri groase. însă castelul fusese construit cu mai puţin de un secol în urmă. Nu era deloc un castel adevărat. Şi-apoi... închise uşa şi se întoarse către bunica ei, privind-o fix.

- *Dutv!* fu tot ce spuse aceasta, de la locul ei de la masă.

îşi dusese o mână la inimă.

-Trebuie c-a aflat cine sunt, rosti Siân. Dar nu trebuia să o umple de grijă pe bunica ei deocamdată. Sau să o enerveze. Buni s-ar fi supărat foarte tare să afle că Siân urcase pe munte în miez de noapte. Aproape că l-am dărâmat de dimineaţă, buni, când a coborât în mină cu domnul Barnes. Probabil vrea să mă dea afară. Dar nu s-ar coborî într-atât încât s-o facă personal, nu-i aşa? Ce-o fi putând să vrea?

-Nu te duce, zise buni, cu ochii mari de spaimă. Stai aici, *fach*. II trimitem pe bunelul, când se întoarce acasă.

-Nu, spuse Siân. Pe mine m-a chemat, buni. Mai bine mă auc să văd ce pofteşte. Probabil c-o fi ceva de care-o să ne prăpădim de râs dup-aia.

încercă să schiţeze un zâmbet.

-Nu te duce, repetă bunica ei. Marged a mea...

Bătrâna îşi acoperi chipul cu palmele. Marged era numele mamei lui Siân.

-Ah, buni, suspină Siân, dându-şi seama dintr-odată de ce anume se temea bunica ei. Traversă încăperea în grabă pentru a o cuprinde într-o îmbrăţişare. Nu. M-a văzut doar azi-dimineaţă, când cred că arătam oricum, dar nu ispititoare. „Şi o dată pe munte, când m-a sărutat." E absurd... Şi-apoi, doar nu crezi c-aş...

-Domnul Barnes, spuse Gwyneth, fără să-şi mişte

mâinile de pe faţă. Exact de-una ca asta ar fi în stare, Siân. Am auzit eu de nemernicii ăştia de nobili englezoi şi ha... ha...

- Haremurile lor? completă Siân.

-Ar fi tipic pentru domnul Barnes să te cheme la castel prima, spuse bunica ei. E o răutate de om, *fach.* Tot ce-ţi face e pentru că n-ai vrut să te măriţi cu el. Nu te duce. Aşteaptă să vină bunicul acasă, da? Sau du-te fuguţa să vezi dacă e acasă reverendul Llewellyn.

Siân îşi sărută bunica pe obraz.

- Nu. Mă duc, spuse. Până la urmă, nu poate să mă răpească, nu?

-Atunci vin şi eu cu tine. Gwyneth se ridică, hotărâtă, desfăcându-şi cordonul şorţului.

- Nu, buni, spuse Siân. Mă duc singură. Este o prostie să ne-aşteptăm ca omul ăsta să fie vreun căpcăun doar pentru că e un marchiz englez şi stă

într-un castel. Şi-apoi, bunicul şi unchiul Emrys s-ar supăra dacă nu te-ar găsi acasă, să le dai să mănânce când se întorc.

- Ei, aşa le trebuie, zise bunica, zbârlindu-se, Însă aşezându-se înapoi. Dacă nu te întorci la o oră cumsecade, să ştii că-l trimit pe bunelul după tine, Siân.

Atât de speriată încât avea senzaţia de greaţă, Siân se gândi cum o să se prezinte în faţa marchizului. Oare trebuia să-şi prindă părul sus şi să-şi pună rochia de duminică? Se gândi la toate rochiile pe care i le cumpărase Sir John Fowler şi rămase în casa mamei ei. Dar n-avea de gând să se gătească pentru marchizul de Craille. N-avea să se gătească doar pentru a fi dată afară din slujbă şi interogată despre bărbaţii prezenţi la întrunirea cartistă. îşi luă şalul din cuiul aflat în spatele uşii şi şi-l puse pe umeri. Ieşind din casă şi

închizând uşa, îşi scoase părul greu de sub materialul şalului. în urma ei rămase buni, cu o expresie îngrijorată pe chip. îşi înălţă bărbia, îşi îndreptă umerii şi porni cu paşi hotărâţi pe stradă.

Nu se apropiase niciodată de castelul Glanrhyd. în ciuda hotărârilor luate, când trecu printre stâlpii porţii din fier forjat care se deschise în faţa ei şi pe lângă cele două clădiri de piatră aflate de-o parte şi de alta, îşi simţi genunchii tremurând şi inima bubuindu-i stânjenitor în piept. Una dintre clădiri era a lui Josiah Barnes. Ar fi putut să fie casa ei.

O alee largă şi dreaptă, pietruită, urca lin prin grădina frumos îngrijită, dincolo de care se vedea reşedinţa marchizului, împodobită cu turnuleţe dantelate şi ferestre cu arcade care-i dădeau o măreţie aristocratică. Se îndreptă spre uşile din faţă umbrite de o

arcadă înaltă, din piatră, şi urcă treptele abrupte care duceau spre ele. Avea senzaţia neplăcută că făcea un lucru greşit, că ar fi trebuit să caute intrarea servitorilor. Dar nu ştia unde era. Luă în mână ciocănelul greu, din oţel, şi îl lăsă să se izbească de uşă. Cu un efort de voinţă, rezistă ispitei laşe de a se întoarce şi de a o rupe la fugă.

Când se deschise uşa, îşi zise că până aici îi fusese. Dar, intrând în foaierul larg, se simţi cuprinsă de un calm straniu. Deja acum nu mai era nici o cale de întoarcere. Iar ea n-avea să se arate intimidată în faţa marchizului de Craille.

Nici în ruptul capului.

Era cam târziu pentru a primi vizite, îşi dădu seama Alex, ridicându-şi ochii, surprins, de pe paginile cărţii pe care o citea când majordomul său deschise uşa pentru a-l anunţa că doamna

Siân Jones era în salon, la parter. Afară aproape că se întunecase. Nu se aşteptase să vină decât a doua zi dimineaţă. Ştia de ce fusese chemată şi era chiar atât de entuziasmată? închise cartea şi coborî. Ar fi fost mai bine dacă ar fi venit dimineaţă. Ar fi putut-o vedea şi Verity şi să-şi aducă o contribuţie la hotărârea pe care avea să o ia. Dar, pe de altă parte, dacă lui avea să i se pară nepotrivită, aşa cum se aştepta să se întâmple, poate că era mai bine ca fiica lui să nu o cunoască. Verity se dusese la culcare de vreun ceas, poate chiar mai mult.

Femeia purta o rochie decolorată, din bumbac, şi un şal care avusese parte şi de vremuri mai bune. Părul, brunet, i se revărsa greu pe spate, în unde lucioase. Arăta întocmai cum arătase pe munte, în acea primă seară - şi în următoarea. Pentru o secundă, se întrebă de ce venise şi se

holbă la ea, găsind-o chiar mai frumoasă decât i se păruse atunci, la lumina lunii. Iar apoi îşi aduse aminte cum o prezentase majordomul său. Aha, deci nu era nicidecum fecioara lui din Cwmbran. Probabil că pudlatorul acela masiv era domnul Jones. Dar nu, domnişoara Haines îi spusese că era văduvă.

- Doamna Jones? rosti Alex, intrând în salon şi auzind cum un servitor închise uşa în urma lui.

- Da, răspunse ea.

Stătea dreaptă şi mândră în faţa lui, cu picioarele uşor depărtate şi cu bărbia înălţată. îl privi direct, cu ochii de un gri-închis, senini, tiviţi cu gene minunat de lungi. Nu i se adresă cu formula de politeţe cuvenită titlului său şi nici nu făcu vreo reverenţă. într-adevăr, era uluitor de frumoasă. Se întrebă dacă sărutarea aceea furată o făcea să afişeze acest aer atât de sfidător. Chiar

fusese într-atât de tulburătoare?

- Luaţi loc!

Marchizul făcu semn către un scaun aflat lângă ea.

- De ce? întrebă ea. Ce vreţi de la mine?

îi era frică, îşi dădu Alex dintr-odată seama, şi şi-o masca admirabil cu un aer mândru şi dispreţuitor. Oare se aştepta ca el să-i pună din nou întrebările pe care i le adresase pe munte? Deci nu ştia de ce fusese chemată?

-Vreau să discutăm despre posibilitatea de a deveni angajata mea, zise Alex şi, chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, se întrebă dacă într-adevăr îşi dorea asta.

Să o pună pe femeia care se furişase pe munte la o întrunire clandestină exclusiv bărbătească, în toiul nopţii, să se ocupe de educaţia fiicei lui. O femeie care se îmbrăţişa cu iubitul ei pe dealuri, fără să se ferească de priviri indiscrete.

Oare avea să fie o tovarăşă şi o profesoară potrivită pentru Verity? Dar, o, Doamne, era splendidă. îşi amintea că, după ce o sărutase foarte scurt, trebuise să îşi înfrâneze dorinţa pe tot drumul de întoarcere de pe munte.

- Deja sunt angajata dumneavoastră, replică ea.

-Da?

Alex se întrebă ce funcţie o fi avut.

- Aproape că m-am izbit de dumneavoastră de dimineaţă, spuse ea.

Alex încercă să-şi aducă aminte de orice incident avut călare care să fi putut să se soldeze cu o ciocnire, însă fără succes.

- De dimineaţă am coborât în mină.

-Da.

Femeia îl fixă cu calm. Tot nu se aşezase pe scaun.

Ochii aceia. Dumnezeule mare! Femeia aceea fusese murdară şi transpirată. Arătase mai degrabă ca un animal de povară

decât ca o fiinţă omenească. în mod clar, nu arătase ca o fiinţă frumoasă, feminină, atrăgătoare. Avusese părul acoperit cu o pânză murdară. Dar ochii aceia... Era oare cu putinţă? Se uita fix la ea.

- Dumneavoastră eraţi? o întrebă.

Siân nu scoase nici un cuvânt.

- Cred că e o muncă epuizantă, rosti Alex, stângaci.

-Da

.Deşi chipul ei era total inexpresiv, parcă emana ostilitate prin tot porii. De ce? O obligase să se angajeze în mină? Avea impresia că nu primea suficienţi bani? Auzise despre tăierea salarială de săptămâna viitoare? în ciuda asigurărilor primite atât de la Barnes, cât şi de la Fowler, în sinea sa nu era deloc împăcat cu asta. Sau era doar amintirea acelei sărutări furate? Oare trebuia să-şi ceară scuze pentru ce se întâmplase? Dar nu îi părea rău. De fapt, i-ar fi făcut mare plăcere ca acel sărut să se repete - dar acesta nu era un gând căruia să-i dea atenţie în momentul acela.

-Mi-aţi fost recomandată pentru postul de guvernantă a fiicei mele, spuse Alex. Nu vreţi să luaţi loc?

Siân se uită lung la el.

- Guvernantă? repetă ea.

-Am înţeles că aţi fost educată la o şcoală particulară de fete, din Anglia, nu?

O privi întrebător.

- Da, răspunse tânăra. Patru ani.

Dintr-odată, Alex se întrebă cum se întâmplase ca o fată dintr-o vale galeză, care ajunsese să tragă vagonete cu cărbune în mină, să studieze la o şcoală din Anglia, în mod clar, era galeză. Vorbea engleza impecabil, dar rostea cuvintele cu un uşor accent cântat, care, evident, îi venea natural. Şi avea un nume galez - atât prenumele, cât şi numele. Dar musafira sa nu-i dădu nici o explicaţie.

- Deci aş zice, spuse el, că sunteţi calificată pentru a educa o fetiţă de şase ani.

Siân nu spuse nimic. în mod clar, n-avea de gând să ia loc. Iar el nu o mai invită să o facă.

-Totuşi, aş vrea ceva mai mult de-atât, continuă el. Vreau să angajez pe cineva care să o înveţe limba galeză.

Femeia ridică din sprâncene.

- Galeza? întrebă ea.

- Această părticică a Ţării Galilor va fi a mea pentru tot restul vieţii, zise Alex. Poate că o să

locuiesc aici o mare parte din timp. Iar fiica mea o să locuiască împreună cu mine. Dacă n-o să mă recăsătoresc şi n-o să am fii, moşia aceasta o să fie a ei într-o zi. Mi se pare logic să înveţe limba oamenilor care muncesc pentru mine.
Siân schiţă un zâmbet. Nu avea însă o expresie prea plăcută.
- E o limbă barbară, îi spuse ea.
- Daţi-mi voie să ghicesc, rosti Alex, împreunându-şi mâinile la spate. Asta vi s-a spus la şcoală.
Tânăra dădu aprobator din cap.
-Şi totuşi, continuă el, eu vreau ca fiica mea să înveţe această limbă barbară. Şi câte ceva despre istoria, obiceiurile şi cultura Ţării Galilor. Valea asta este foarte frumoasă.
- *Era* frumoasă, rosti ea încet.
Alex ridică din sprâncene la o asemenea impertinenţă. El era răspunzător pentru degradarea frumuseţii văii? Asta sugerase tonul ei.
-De asemenea, fiica mea are nevoie de o persoană dispusă să se joace cu ea, zise el, şi să o ducă la plimbare. Şi la alergat. O fascinează dealurile. Pentru copii, dealurile sunt de-a dreptul irezistibile. Un loc ce trebuie cercetat.
- Au acest efect asupra multora, indiferent de vârstă, răspunse ea. Dealurile chiar trebuie explorate.
Marchizul schiţă un început de zâmbet şi resimţi, din nou, acel sentiment fugitiv de dorinţă melancolică care dispăru înainte să apuce să-l cerceteze. „Dealurile chiar trebuie explorate." Trebuia să ţină minte asta.
- Puteţi să faceţi toate acestea? întrebă. Puteţi să-i oferiţi fiicei mele educaţia pe care vreau să o aibă?
Tânăra îşi acordă un interval mare de tăcere înainte de a răspunde.
- Nu, rosti ea într-un final.
- De ce nu?

Se încruntă. Se aşteptase ca el să fie cel care să ia hotărârile aici. Dar se părea că doamna Siân Jones reuşise să inverseze rolurile în situaţia aceasta.
- Am deja un loc de muncă, spuse ea.
-Şi vă place munca aia?
Alex se încruntă şi mai tare.
- Mai muncesc şi alte femei acolo, zise tânăra. Iar eu nu-s cu nimic diferită de ele.
Cumva, el avea o bănuială că era. Măcar ca frumuseţe, dacă nu din alt motiv. Era ciudat de năucit de frumuseţea ei. Era obişnuit ca frumoasele doamne din societatea mondenă să se întreacă pentru favorurile lui. Dar, pe de altă parte, femeia aceasta nu era o doamnă din aristocraţie. Ca statut sau ca stil vestimentar, cel puţin. Dar avea o demnitate care lui i se părea fermecătoare.
-Ar însemna să locuiţi aici, spuse el. Aţi avea o cameră proprie, aproape de cea a fiicei mele, şi o sumă de bani pentru haine. Aruncă o privire la rochia curată, dar veche, pe care o purta ea. Nu reuşea să-iştirbească cu nimic frumuseţea. Şi v-aş da un salariu de...
Rosti suma.
Siân făcu ochii mari.
- Să înţeleg că sunteţi interesată? întrebă el.
Obrajii ei fură invadaţi de un val de culoare.
- Nu, răspunse ea.
- Cât vă plătesc pentru munca în mină?
Răspunsul ei îl umplu de uimire, deşi văzuse câteva dintre registrele în care erau notate salariile oamenilor săi. Cum putea cineva să-şi ducă zilele cu asemenea... sume derizorii?
-Asta înainte sau după tăierea salarială? o întrebă el.
Siân zâmbi din nou - în acelaşi mod în care o făcuse şi prima oară.
- înainte, răspunse.
Dumnezeule mare!
- N-aţi prefera să câştigaţi salariul pe care vi l-am oferit, ca guvernantă? întrebă el. Nu vi s-ar părea o muncă mai plăcută?

Observă cu surprindere că femeia din faţa lui strânse din buze, fără îndoială din cauza furiei.

- Puteţi să vă permiteţi să îmi plătiţi atât? întrebă ea. Credeam că toată lumea are de suferit din cauza scăderii preţului pe piaţa oţelului. Inclusiv dumneavoastră.

Şi el era furios. îndrăznea să fie sarcastică la adresa lui?

- Oamenii o să aibă de suferit? întrebă. Ştiu că nimănui nu-i pică bine să primească mai puţini bani decât de obicei, dar o să aibă efectiv de suferit?

Siân îl fixă cu privirea, fără să spună nimic. Alex aştepta răspunsul ei, însă era evident că tânăra nu avea nici o intenţie să îi ofere unul. Doamna Siân Jones era o femeie dificilă, îşi dădu el seama. Frumoasă, însă nu avea acel farmec blând care-i plăcea lui la o femeie. Fără îndoială, iubitul ei obţinea plăceri deosebite de la trupul acela voluptuos - ochii lui coborâră pentru o secundă către sânii ei generoşi, frumos modelaţi, şi îşi aduse aminte din nou cum îi simţise, lipiţi de haina lui -, dar spera că era şi el un om puternic, atât ca personalitate, cât şi ca trup, dacă voia să o ţină în frâu. Din nou, Alex îşi dădu seama că nu prea voia ca Siân să îi transfere aceste caracteristici fiicei sale.

- Sunteţi de neclintit, să-nţeleg? o întrebă. N-aţi vrea să o cunoaşteţi pe fiica mea, poate mâine, înainte de a-mi da un răspuns definitiv? E o fetiţă energică şi are ceva farmec, zic eu.

-Mâine o să fiu la lucru, răspunse ea. Iar ea se va fi dus la culcare până ce apuc eu să ajung acasă, să fac o baie şi să mănânc ceva.

- De-aia aţi venit aşa târziu, în seara asta? o întrebă. Atât de lung e programul în mina mea? De dimineaţă eraţi la muncă.

-Azi a fost o zi mai lungă decât de obicei, răspunse ea. A trebuit să stau la coadă o oră, aşa cum se întâmplă o dată pe săptămână, ca să-mi primesc salariul. Toate fetele din mină fac la fel.

O, Doamne! II detesta. Se simţea clar în vocea şi în ochii ei. Oare Barnes îi zugrăvise prea în roz viaţa muncitorilor săi, condiţiile în care trăiau şi munceau? Oare atitudinea fetei - a femeii - acesteia era grăitoare pentru modul în care-l priveau şi ceilalţi muncitori? Sau era genul acela de persoană care privea totul cu ochi răi şi îşi revărsa amărăciunea asupra tuturor care i se nimereau în cale? Ar fi fost interesant să afle cum de învăţase patru ani într-o şcoală englezească. Orice şcoală particulară decentă ar fi costat pe o singură zi de vreo câteva ori cât era salariul ei actual pe o lună întreagă.

-Mulţumesc, doamnă Jones, rosti el, făcând o plecăciune uşoară şi întorcându-se către uşă. N-o să vă mai reţin. Mulţumesc că aţi venit atât de repede. Deschise uşa şi se dădu într-o parte.

Câteva secunde, Siân nu schiţă nici o mişcare.

- O să fiu concediată? întrebă ea. Avea chipul ca de marmură. V-aş ruga să nu-i daţi afară şi pe bunicul, şi pe unchiul meu. Ei nu au nici o legătură, au fost buni cu mine...

Alex o fixă îndelung şi intens. Din nou, avu senzaţia că pătrunsese pe un tărâm străin. Era cu putinţă ca viata să fie atât de crudă în lumea ei? Sau era predispusă la manifestări teatrale? El cam înclina spre cea ae-a doua variantă.

- Doamnă Jones, rosti el, puteţi să trageţi vagonete cu cărbune în mină cât vreţi. Se pare că vă place această meserie. Bunicul, unchiul dumneavoastră şi oricare alte rude aveţi pot să-şi continue activităţile pe care le fac acum în slujba mea. Eu nu ţin duşmănii.

Tânăra îşi umezi buzele şi^şovăi. Apoi începu să vorbească, precipitat:

-Nici măcar legat de noaptea aceea? întrebă. De ce n-aţi făcut nimic? Am crezut că de-aia m-aţi chemat aici.

- Dacă aş fi vrut să discut despre asta, răspunse el, privind-o atent, l-aş fi chemat pe iubitul dumneavoastră, doamnă Jones.

Siân făcu ochii mari.

- Iubitul meu?

- Pudlatorul brunet care, la cum arată, ar putea fi şi boxer profesionist, replică el. Aş vrea să discut cu el, doamnă Jones. Dar aleg să nu o fac. Cel puţin nu încă.

Femeia părea să vrea să mai spună ceva. Să-i mulţumească, poate. Dar, în loc de asta, traversă încăperea în grabă şi trecu pe lângă el fără să mai scoată vreun cuvânt. Alex păşi în cadrul uşii şi dădu aprobator din cap către un servitor care stătea lângă uşile de la ieşire. Acesta le deschise în faţa ei şi le închise fără zgomot, după ce trecuse.

Apoi rămase nemişcat, uitându-se lung, gânditor, la uşile închise, după care se întoarse brusc şi urcă la etaj, retrăgându-se la adăpostul oferit de biblioteca sa. Poate că era mai bine că refuzase, îşi spuse. Nu era deloc sigur că era genul de femeie pe care să o vrea în casa lui, pe care să o aibă aproape ori de câte ori se afla acasă.

Mai mult, era chiar sigur că n-ar fi fost un lucru bun pentru el. O asemenea posibilitate îi făcea oarecum cu ochiul, bineînţeles - dar aşa se întâmpla mereu când erai confruntat cu ispite.

Dintr-odată, Alex zâmbi fără să vrea. Poate că Siân Jones nu era o fiinţă fermecătoare şi înţeleaptă, dar era cum nu se putea mai curajoasă. Se temuse la începutul vizitei, precum şi la sfârşit, dar între aceste momente îl scuipase în faţă - la modul figurat.

Păcat că urma să nu mai aibă de-a face cu ea.

A doua zi avea să fie nevoie să se hotărască dacă să trimită pe cineva la Londra sau să se ducă el la Newport. Nu îi plăcea în mod deosebit nici una din aceste variante. Scoase un oftat, se aşeză şi se întoarse la cartea lui.

capitolul 5

În seara următoare, Siân îl aştepta pe Owen să vină să o ducă la repetiţia săptămânală a corului, care avea loc la biserică. Bunicul ei se dusese înainte. Deşi avea voce bună, Emrys nu mergea niciodată la repetiţii, din moment ce acestea aveau

loc în capelă, şi atât corul mixt, cât şi cel exclusiv bărbătesc erau dirijate de reverendul Llewellyn. Emrys nu voia să aibă nimic de-a face cu preotul, deşi recunoscuse în urmă cu câţiva ani că vorbele rostite de acesta la înmormântarea soţiei lui se voiseră mai degrabă o consolare, nu o mustrare.

- Llewellyn e un prost, îi plăcea să spună mereu. Zice că trebuie să ne acceptăm soarta, când noi ar trebui să luptăm să ne-o schimbăm.

Nici măcar faptul că reverendul Llewellyn participase la întrunirea cartistă, că rostise rugăciunea comună şi că semnase Carta nu-l făcuse pe unchiul lui Siân să îl vadă cu ochi mai buni. Preotul nu se înscrisese în asociaţie şi se exprimase împotriva ei. Zisese că era corect să soliciţi schimbări, dar nu era corect să insişti.

- Prostovan afurisit, îl etichetase Emrys înainte ca tatăl său să-i ordone să-şi ceară scuze de la femei pentru faptul că folosise un asemenea limbaj *în* casă.

Siân de-abia aştepta serile la cor. întotdeauna fusese de părere că să cânţi era cel mai relaxant lucru din lume, cel mai vesel, mai ales când o făceai în compania a peste o sută de persoane cărora le plăcea la fel de mult. Deşi era destul de comic să numeşti „cor" acel grup divers, din moment ce reprezenta cel puţin trei sferturi dintre persoanele care veneau la slujbă duminica. Şi nu prea aveau nevoie să facă repetiţii, din moment ce toţi ştiau imnurile pe de rost - unii chiar dacă nu ştiau să citească - şi-şi cunoşteau bine rolul. în biserică, imnurile erau cântate întotdeauna pe patru voci.

Corul de bărbaţi repeta mereu după cel mixt. Lui Siân i se părea incorect că vocile bărbaţilor, în armonie, erau mult mai frumoase decât cele ale femeilor sau ale grupurilor mixte. Dar îi plăcea la nebunie să rămână să-i asculte. Nu repetau pentru a cânta în capelă - femeile n-ar fi vrut nici în ruptul capului să îi asculte în linişte, din moment ce veneau la biserică mai ales pentru a cânta. Corul de bărbaţi făcea repetiţii pentru a participa la concursuri. Cântau de mai multe ori pe an la întreceri fără prea

mare importanţă şi o dată pe an la marele *eis-teddfod,* respectiv festivalul de muzică şi poezie, care se ţinea pe una dintre văi. Anul acesta urma să aibă loc pe valea vecină. Corul bărbătesc din Cwmbran fusese învins doar de două ori în ultimii zece ani - de fiecare dată de corul care le era cel mai înverşunat rival.

Eisteddfod-ul era cel mai important eveniment cultural şi social al anului pentru văile galeze. în ziua respectivă, Cwmbranul se golea efectiv, căci toţi locuitorii săi porneau peste munte pentru a-şi încuraja prietenii şi rudele cu fluierături şi chiote şi pentru a-şi huidui rivalii. De asemenea, era şi evenimentul de maximă importanţă pentru cei singuri. Multe dintre relaţiile dintre persoane de pe văi diferite începeau la *eisteddfod.*Se auzi o bătaie în uşă, iar Siân se ridică brusc, zâm bind. Owen intră şi o salută pe bunica ei, care cârpe: una dintre cămăşile lui Emrys.

- Ia zi, Siân, eşti pregătită de cântat? o întrebă. Ţi-a ascuţit bine glasul, ia zi?

- Sper că nu prea tare, spuse ea, punându-şi şalul p< umeri. Când ieşiră, îl luă de braţ. După mai multe zih de griji negre, acum îşi simţea inima uşoară. Toţi cei d< acasă îi aprobaseră decizia de a respinge slujba care î fusese oferită cu o seară în urmă - deşi avea momen te perfide în care-şi dorea să-şi fi acordat un răgaz d< gândire mai mare. Deşi ştia cine era Owen, marchizu de Craille n-avea să facă nimic în legătură cu întrunire: la care fusese martor - cel puţin nu încă. Siân prefera *si* ignore ameninţarea sugerată de aceste ultime cuvinte Mari acceptase cu lacrimi de recunoştinţă jumătatei din salariul ei pe care buni i-o înapoiase lui Siân, deşi î jurase că Huw ar omorî-o dacă a afla adevărul. La mun că, nu fuseseră alte reacţii la reducerea salarială decâi ceva şoapte sumbre. Poate că n-avea să se discute serioi despre grevă, până la urmă. Iar pe parcursul zilei reu şise să se convingă că Iestyn n-avea să păţească nimic Era doar un băietan şi, în fond, îşi pusese semnătura pt Cartă. Vitele Scoţiene nu făcuseră altceva decât să se des în spectacol, ca toţi să fie conştienţi că erau suprave gheaţi continuu.

- Ador seara în care facem repetiţie, spuse ea. O să fii minunat să cântăm până nu mai putem.

Owen îi zâmbi.

- Deci o să rămâi şi cât repetă bărbaţii, ia zi? o între bă. Şi-apoi o să te conduc acasă?

- O să stau o vreme, răspunse ea. Poate nu până la sfârşit, totuşi, Owen. Uneori se face târziu până termi naţi, dacă reverendul Llewellyn nu e mulţumit.

- Da, e tare tipicar, confirmă Owen.

- Ştiu. Căldura aerului de vară acţiona ca un tonic asupra trupului ei obosit. De câteva săptămâni încoace vremea fusese nefiresc de caldă şi de uscată. Owen, aseară am fost chemată la castel. Marchizul de Craille mi-a oferit o slujbă ca guvernantă pentru fiică-sa.

Bărbatul o fixă, cu o expresie de uimire pe chip.

- Ehe, urci În societate iar, Siân, ia zi? o întrebă. Să-nţeleg c-ar trebui să mă ploconesc în faţa ta şi să-ţi sărut mâna?

- Ce prostie! Siân izbucni în râs. A auzit că am fost la şcoală în Anglia. Dar vrea şi ca fetiţa să înveţe galeza.

- Ciudat, răspunse el. Şi tu ce-ai zis?

-Nu, bineînţeles, răspunse Siân.

Se aşteptase să reacţioneze exact ca membrii familiei ei. Aceştia o asiguraseră că făcuse bine. Unchiul Emrys îşi exprimase aceleaşi temeri ca mama lui. Marchizul de Craille nu putea avea decât un singur motiv pentru care voia să o momească la castel, îi spusese. Se aşteptase ca Owen să se arate chiar mai protector de-atât.

- Poate c-ar fi trebuit să te duci, zise el. Te-ar fi scăpat de munca în mină, Siân. Nu-mi place deloc să ştiu că munceşti acolo. Nu e bine.

Aceste cuvinte o impresionară.

- Dar şi alte femei trebuie s-o facă, îi răspunse. Iar eu nu sunt cu nimic diferită de ele, Owen.

- Ba eşti, o contrazise bărbatul. Eşti poate prea curajoasă şi prea încăpăţânată, Siân Jones, dar eşti de zece ori mai doamnă decât oricare dintre ele.

- Ştii că nu vreau asta, spuse ea. Ştii bine că vreau mai mult decât orice să mă integrez aici, Owen.

Poate că era un vis zadarnic. Deşi nu se considera mai bună decât oricine altcineva din Cwmbran, Siân ştia că era diferită. Că, totuşi, în anumite privinţe nu se potrivea deloc în această comunitate. Deşi cei mai mulţi dintre oameni erau cât se poate de prietenoşi cu ea, nu avea relaţii apropiate cu nimeni, cu excepţia lui Owen şi a lui Iestyn. Nici o prietenă, poate cu excepţia lui Angharad Lewis, căci între ele se crease o legătură atunci când soţii le muriseră în acelaşi accident. Dar şi această prietenie se răcise de când Angharad şi Emrys rupseseră relaţiile. Cele mai multe dintre femei o tratau pe Siân ca şi cum ar fi fost un pic peste nivelul lor.

- Deci crezi că ar fi trebuit să accept postul?

Owen ridică din umeri.

- Ei, e prea târziu acum, dacă ai zis deja nu, îi răspunse acesta. Dar ai fi putut să fii mereu cu ochii în patru acolo, Siân. întotdeauna ţi-e de ajutor să ştii câte ceva despre ce fac proprietarii, despre ce zic şi ce gândesc.

Siân se încruntă.

-Vrei să spui că ai vrea să fiu un fel de iscoadă? îl întrebă. Ce idee îngrozitoare!

-Crezi că Barnes nu are iscoade printre noi? replică el. De ce să rămână Craille închis în castel, ca un zeu, când noi trebuie să privim peste umăr tot timpul? Nu-mi vine să cred că Barnes n-a mirosit nimic despre întrunirea noastră cartistă din noaptea aia. De obicei află el într-un fel sau altul despre orice.

Subiectul fusese schimbat întru câtva. Siân nu insistă asupra sugestiei neplăcute de a se angaja în casa marchizului pentru a-l spiona şi a-i raporta apoi lui Owen.

-Vitele Scoţiene i-au dat un avertisment lui Iestyn ieri-noapte, zise ea. Ştiai de asta?

- Lui şi altora, răspunse bărbatul. Tu ai ceva influenţă asupra lui, Siân. Spune-i să-şi dea banul la asociaţie şi cu asta, basta!

-Nu vrea şi gata, răspunse tânăra. L-a ascultat pe reverendul Llewellyn şi e de acord cu el. Când crede în ceva, să ştii că Iestyn poate să fie foarte încăpăţânat.

- învaţă-l de bine, insistă el. Nu merită să ia bătaie pe munte pentru un penny.

- Nu e vorba doar de un penny aici, îl contrazise ea. Dintr-odată, începea să fie din ce în ce mai speriată. Doar nu l-ar brusca, nu-i aşa, Owen? E doar un băietan. A venit la întrunire, a şi semnat... Nu se opune Cartei.

- Nu e de-ajuns doar să nu te opui, răspunse Owen. Uneori trebuie să susţii anumite lucruri, *fach*. Mai ales când în joc sunt modul tău de viaţă şi demnitatea ta ca om. Plus libertatea poporului tău.

-Astea-s vorbe care aproape că miros a revoluţie, spuse ea. Care e scopul asociaţiei, până la urmă? Dacă această Cartă nu e aprobată de parlament, nu se mai poate face nimic, nu-i aşa?

Siân se temea foarte tare că se mai puteau face multe. îşi amintea ce învăţase la şcoală despre Revoluţia
Franceză. Iar aceasta nu avusese loc cu prea mult timp În urmă.

- No să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, declară el.

Ajunseră lângă biserică. În curte văzură mai multe
persoane cunoscute care veneau la repetiţii.

- Owen, rosti ea rapid, în şoaptă, să nu-i laşi să-i facă rău lui Iestyn. Ştii cine sunt? îi cunoşti pe vreunii?

- Nimeni nu ştie cine face parte din Vitele Scoţiene, *fach,* răspunse el.

-Trebuie să ştie cineva, insistă ea. Am crezut că poate ştii tu. Eşti unul dintre conducătorii muncitorilor. Principalul conducător, de fapt.

Owen schiţă un zâmbet şi răspunse la salutul unuia dintre prietenii săi.

- Trebuie să poţi interveni cumva, rosti Siân. Trebuie să poţi lua legătura cu cineva. Te rog, Owen? E doar un flăcău care îşi urmează conştiinţa. Nu e o ameninţare pentru nimeni. Te rog, fă ceva! Te rog, ai grijă să nu fie pedepsit. Sau măcar să nu fie bătut. Simpla idee ca un om să fie târât pe munte şi biciuit o umplea de groază. Doar să şi-l închipuie pe Iestyn... Owen, te rog, încearcă să intervii. Pentru mine?

Bărbatul îi acoperi palma cu a sa şi i-o mângâie.

- O să văd ce pot face, o linişti. Dar nu cunosc pe nimeni care să fie în Vitele Scoţiene, Siân, şi nici n-am vreo influenţă asupra lor. Tu convinge-l să-şi dea banul la asociaţie. E cea mai uşoară soluţie.

Intrând în biserică, Siân scoase un oftat. Nu era nicidecum cea mai simplă soluţie când era vorba despre un băietan cu convingeri puternice şi foarte credincios. Dar n-avea să se lase tulburată din nou. în adâncul sufletului era convinsă că Iestyn n-avea să păţească nimic. Pentru un băiat care nu-şi sfidase întru totul conducătorii, avertismentul şi frica pe care io insuflaseră erau o pedeapsă suficientă. Trecu pe lângă două femei şi se aşeză în strană, în locul ei obişnuit între doamna Beynon şi Ceris Pritchard, în zona pentru soprane. Owen se duse, la rândul lui, în zona baritonilor.

- Chiar am poftă de cântat, anunţă doamna Beynon. Când o să ne pornim, o să ridicăm acoperişul, nu-i aşa, Siân Jones?

- Cel puţin jumătate de metru, confirmă Siân, izbucnind în râs.

De la pupitrul său înalt, reverendul Llewellyn bătu uşor cu bagheta, cerând să se facă linişte. La fel ca slujbele de duminică, repetiţiile de cor nu începeau niciodată cu întârziere. Ba chiar se

întâmpla să înceapă cu două minute mai înainte de ora fixată.

Deşi era o seară caldă, se simţea o briză proaspătă, care, cel mai probabil, avea să fie de-a dreptul periculos de rece pe dealuri. Sau cel puţin aşa declarase doica lui Verity când fetiţa îl implorase pe Alex să o ia din nou cu el la o plimbare de seară. Astfel, acesta sugerase că era mai bine să se plimbe prin oraş, ca să nu o facă pe doică să creadă că nu-i lua în seamă sfaturile. Cu toate acestea, fiica sa fu înfofolită cu pelerină şi boneta înainte să i se permită să se aventureze afară. Doicile erau o specie de-a dreptul tiranică, îşi dădu seama Alex, aducându-şi aminte de propria copilărie.

Pe stradă se jucau mai mulţi copii, care se opriră să se uite lung la ei. însă atât el, cât şi Verity erau obişnuiţi să işte asemenea reacţii de acasă. în afară de aceşti copii, oraşul părea aproape părăsit. Alex nu făcea conversaţie cu fiica sa. Avea o uşoară durere de cap şi era iritabil. Din ce-şi putea da seama, era consecinţa faptului că avea un sentiment de lipsă de putere şi nu era obişnuit să se simtă aşa. Plus frustrarea neajutorată de a nu şti sau de a nu înţelege ceea ce trebuia să ştie şi să înţeleagă.

Nu ştia nimic despre industria oţelului şi despre exploatarea zăcămintelor de cărbuni, ba chiar despre administrarea unei afaceri în general. Nu ştia nimic despre cei care munceau în industrie. Nu ştia nimic despre Ţara Galilor sau despre locuitorii ei. în după-amiaza aceasta fusese la un pas de a decide să pună să i se strângă lucrurile şi să se întoarcă imediat la moşia sa din Anglia, pe care o ştia ca pe propriile buzunare, fără vreo intenţie de a se mai întoarce vreodată în acest colţ de lume. Dar era prea încăpăţânat să cedeze atât de repede. Al naibii să fie dacă avea să dea bir cu fugiţii!

De dimineaţă studiase registrele companiei cu mare grijă. Se mai uitase în treacăt pe ele şi mai înainte, dar fără să fie prea atent. Fusese uluit să vadă ce salarii primeau muncitorii lui, mai ales când îşi amintise că de săptămâna viitoare aveau să fie

diminuate cu zece procente. Dar apoi fu nevoit să recunoască în sinea lui, cu ruşine, că nu ştia mare lucru despre preţurile celor necesare traiului. Se putea trăi confortabil cu asemenea salarii, aşa cum pretindeau Barnes şi Fowler? Poate că da.

Curiozitatea îl mânase să se ducă la magazinul companiei, numit „prăvălia". I se păruse că sosirea sa acolo stârnise ceva senzaţie. În mod clar, cele trei femei care-şi făceau târguielile acolo când intrase el se retrăsese- ră în aşa grabă, că ai fi crezut că era bolnav de ciumă sau aşa ceva.

Preţurile i se păruseră mari. Nu că obişnuia să cumpere cele necesare traiului. Adevărul era că nu ştia nimic despre aceste chestiuni. Cât stătuse acolo, în prăvălie mai intraseră două femei. Amândouă făcuseră ochii mari la el şi nu răspunseră la mişcarea sa amabilă din cap, însă nici una nu se retrăsese. Una îşi făcuse cumpărăturile, plătise şi apoi plecase. Cealaltă şuşotise ceva în galeză cu vânzătorul, făcându-se roşie toată. Acesta strânsese din buze, luase un registru de pe un raft şi notase ceva în el. Apoi femeia luase câteva produse, nu plătise şi plecase în grabă, cu capul plecat.

Apoi vânzătorul îi explicase că femeia ceruse şi primise un avans din salariul pentru săptămâna viitoare.

-A doua zi după ce s-au primit salariile? întrebase Alex, încruntându-se.

Vânzătorul pur şi simplu ridicase din umeri.

- A luat un avans mare săptămâna trecută, îi răspunsese. Bărbatul ei a primit puţini bani aseară. Şi i-a băut, ca de obicei. Are patru copilaşi acasă.

Interesându-se mai în amănunt despre asta, Alex aflase două lucruri deranjante. Primul era că multe femei luau avansuri din salariile soţilor lor înainte de finalul săptămânii. Celălalt era că salariile erau încasate la hanul Three Lions, care se părea că era chiar al lui, iar bărbaţii - după cum era oarecum firesc - rămâneau adesea la un pahar sau două înainte de a-şi duce banii acasă. Iar unii nu se opreau la primul sau la al doilea pahar.

Alex nu fusese deloc încântat de ce aflase şi, după prânz, îi vorbise lui Bames despre grijile pe care şi le făcea. Poate că, îi zisese, n-ar trebui micşorate salariile, până la urmă. Lui i se părea că muncitorii nu trăiau prea bine şi nu îşi permiteau să primească fie şi cu zece la sută mai puţini bani decât cu o săptămână în urmă. Cercetând registrele companiei, descoperise că profiturile erau suficient de bune pentru a amortiza mica scădere pe care o aducea uşoara diminuare a cererii de oţel pe piaţă. Iar el era bogat, chiar fără aportul exploatărilor din Cwmbran.

Barnes îi primise vorbele cu o uluire extremă. Salariile erau principala cheltuială a topitoriei şi a minei, îi explicase apoi. Când profiturile scădeau, trebuia să reducă din cheltuieli. Aşa făcea orice administrator înţelept. Altfel, întreaga afacere se prăbuşea. Salariile erau singura cheltuială care putea fi redusă efectiv. Dar salariile reprezentau traiul unor oameni, subliniase Alex. Nu era vorba despre o cheltuială impersonală. însă Barnes îşi repetase spusele de mai devreme, că muncitorii o duceau bine şi chiar se aşteptau să primească mai puţini bani în perioadele grele. Apoi adăugase ceva care-i redusese la tăcere orice alte argumente pe care Alex se pregătise să le prezinte. Ce s-ar fi întâmplat cu muncitorii, întrebase Barnes, dacă toată afacerea se prăbuşea, iar exploatarea trebuia închisă? Uneori, ceea ce părea o cruzime era de fapt un act de bunătate. Salariile trebuiau reduse chiar pentru binele muncitorilor. Lui Alex profiturile i se păreau destul de bune. Dar ce ştia el? Din nou, simţise acea frustrare de a nu şti exact despre ce vorbea. Cu fiecare zi, se convingea că prezenţa sa în Cwmbran implica o conştientizare profundă a propriilor limite.

Şi-apoi - Barnes nu terminase şi, din nou, adusese un argument convingător, pe care Alex nu putea să-l combată în nici un fel - pe toate văile erau mine de cărbuni şi topitorii de oţel, iar oamenii şi informaţiile circulau liber. Proprietarii trebuiau să

conlucreze, astfel că ce făcea unul trebuiau să facă şi ceilalţi. Doar aşa puteau evita instalarea haosului. Dacă salariile scădeau în toate exploatările, cu excepţia uneia, aveau să fie confruntaţi cu un val de nemulţumire, greve şi nenumărate alte neplăceri. Stăpânul care crezuse că poate fi nerea- list de generos cu muncitorii săi i-ar face pe toţi ceilalţi să sufere.

Alex aflase că toţi ceilalţi proprietari şi vechili locuiau pe văi de ani buni şi ştiau cum să scoată profit de pe urma exploatărilor - atât pentru binele stăpânilor, cât şi pentru al muncitorilor. El venise doar de câteva zile şi nu avea experienţă în industria minieră. Cum să intervină, să facă schimbări şi poate să distrugă nişte mecanisme pe care nu le înţelegea? Nu putea să facă una ca asta. Aşa că muncitorii săi trebuiau să trăiască cu un salariu cu zece la sută mai mic decât cel din săptămâna anterioară. Pe toate văile se operase aceeaşi scădere.

Barnes îi spusese că, foarte probabil, scăderea cererii avea să persiste ceva timp pe piaţă. Era o parte firească a ciclului de funcţionare a acestei industrii şi nu trebuia să-şi facă griji. într-un final, lucrurile aveau să se îndrepte. Dar, între timp, era posibil ca peste câteva săptămâni să fie nevoie să reducă salariile cu încă zece la sută.

Alex nu zisese nimic. Dar se hotărâse în momentul acela că avea să lupte împotriva unei asemenea ţicneli. Dacă se impunea, avea să se întâlnească personal cu toţi ceilalţi proprietari şi avea să pledeze împotriva acestor măsuri. Dar n-avea să se pripească. Poate că nu urma să aibă loc şi a doua scădere. Sau poate că, până la momentul respectiv, avea să ştie mai multe, avea să înţeleagă mai multe. Totuşi, îşi simţea inima grea şi îl îngrijora faptul că nu putea să acţioneze aşa cum îi dicta conştiinţa, aşa cum făcea de obicei.

- Tati, se-aude muzică.

Tresărind, Alex reveni cu picioarele pe pământ. Imediat, fu inundat de vinovăţie. Iar lipsise toată ziua de lângă Verity, iar acum o ignora. Abia dacă schimbase zece cuvinte cu ea de când plecaseră de acasă.

- Muzică?

Ascultă cu atenţie, strângând mai bine mâna fiicei sale şi făcând-o să se oprească în mijlocul străzii. Da, Verity avea dreptate.

-Cântă nişte oameni, tati, preciză fetiţa. În clădirea aia, din capătul străzii. Verity arătă undeva în faţă. E o biserică? Arată ciudat.

- E o capelă, răspunse el. Nu e chiar la fel cu biserica la care mergem noi. Cei mai mulţi galezi frecventează capele. Se-aude un cor. Hai să ne ducem un pic mai aproape, bine?

Era un cor de bărbaţi. Unul mare, dacă era să te iei după intensitatea şi complexitatea sunetului. Tonuri blânde de bas, glasuri dulci de tenor - un echilibru perfect. Când se apropie mai mult şi ajunse să audă cântecul la fel de clar ca şi cum s-ar fi aflat în clădire, Alex îşi aduse aminte că auzise vorbindu-se despre cântecele galeze. Probabil că era martor la un exemplu strălucit de măiestrie. Fără să fie nevoie să se înţeleagă prin vorbe, el şi Verity se opriră din nou din mers, ca să asculte. Corul cânta în galeză.

-Ah, suspină cu regret Verity, când cântecul se sfârşi. S-a terminat? N-o să mai cânte, tati?

-Nu ştiu, răspunse Alex, privind cum din capelă ieşeau mai multe femei, însă nici un bărbat. Dar am face bine să mergem. Doica avea dreptate. Vântul ăsta chiar este rece, se simte când stai pe loc. Nu vreau să faci vreun guturai.

Dar nu făcuseră nici trei paşi când muzica reîncepu şi se opriră din nou, înţelegându-se fără să fie nevoie de vorbe. Corul cânta fără versuri şi acompaniament, dând naştere unor sunete armonioase care-l duceau pe Alex cu gândul la un munte pustiu sau la valurile fără spumă ale fluxului.

Era dureros de dulce. Apoi, un glas - o voce de tenor - începu o melodie fascinantă, conturată peste acompaniamentul oferit de cor. Solistul avea o voce curată ca un izvor de munte, însă cânta în galeză, astfel că versurile, deşi clare, nu aveau nici o semnificaţie pentru cei doi ascultători.

Alex închise ochii. Cântecul era aproape intolerabil de dulce. Simţea o durere în piept, iar ochii îi erau îngreunaţi de lacrimi reţinute. Iar sentimentul acela îl inundă cu o intensitate aproape copleşitoare - sentimentul acela pe care-l avusese prima dată pe dealuri. Când simţi că melodia se apropia de sfârşit, deschise ochii şi, din nou, se simţi ca un intrus. Muzica şi corul erau în capelă, iar el era afară, în stradă. Totuşi, nu era vorba despre un gând conştient, doar o senzaţie.

Apoi, cântecul conteni-

-Ah! suspină Verity, mulţumită. Oare cine-o fi cântat, tati?

Însă, înainte ca Alex să poată răspunde, uşa capelei se deschise şi în cadrul ei apăru o femeie - de una singură. Aceasta închise uşa fără zgomot în urma ei. Era îmbrăcată la fel ca şi cu o seară înainte - şi ca în celelalte două ocazii în care o văzuse. Se părea că nu avea o garderobă bogată. Probabil şi ea simţise răcoarea brizei de seară. îşi ridică faldurile şalului peste cap, după care îşi trase capetele pe sub bărbie şi le împinse peste umeri. Şe întoarse şi porni cu paşi grăbiţi către Alex şi Verity. însă, dintr-odată, deveni conştientă de prezenţa lor şi îşi ridică privirea. Moment în care se opri.

Alex îşi duse mâna la borul pălăriei, într-un gest scurt de salut.

- Bună seara, doamnă Jones, rosti apoi.
- Bună seara, răspunse ea.

Ochii i se îndreptară asupra lui Verity, după care Siân se puse din nou în mişcare şi ar fi vrut să treacă în grabă pe lângă ei.

- Ce cântec a fost acela? o întrebă Alex.

- *Hiraeth*? rosti ea. Adică ultimul pe care l-au cântat?

Marchizul dădu aprobator din cap.

-Hui...?

- *Hiraeth,* repetă ea. E un vechi cântec galez. Şi chiar unul dintre preferatele mele. Nu, e chiar cântecul meu preferat. Mă atinge aici.

Siân îşi apăsă mâna în partea stângă a pieptului, după care se îmbujoră şi îşi retrase mâna când observă că ochii lui îi urmăriseră îndeaproape mişcarea mâinii.

- Despre ce e vorba? o întrebă.

- *Hiraeth* înseamnă - Siân trasă o serie de cerculeţe cu mâna preţ de câteva secunde -, e un cuvânt greu de tradus. Dorinţă. Dor. Este dorinţa de perfecţiune, de absolut. De a ajunge la Dumnezeu. De a-ţi depăşi limitele. Acea dorinţă care nu e niciodată satisfăcută pe deplin, poate doar în rai. Nu explic prea bine...

-A, ba da, cred că da, spuse el.

Era aproape ca şi cum ar fi ştiut exact la ce se referea. Ca şi cum ar fi înţeles cuvintele galeze. Sau poate anumite concepte transmise prin muzică şi emoţii fără să mai fie nevoie de cuvinte.

Tânăra îl fixă cu o oarecare nesiguranţă.

-Face parte din sufletul galez, adăugă ea. *Hiraeth maurr* - marea dorinţă. Poate că provine din sălbăticia naturii. De pe dealuri şi de pe văi. De pe mare. Poate... îmi pare rău! Spun prostii.

Aruncă din nou o privire către Verity.

-Aceasta e fiica mea, Verity, rosti el. Are şase ani. Verity, dânsa e doamna Jones. I-am propus să devină guvernanta ta, dar nu a putut să accepte postul.

- Bunica m-a învăţat să citesc şi să fac adunări, spuse Verity. Dar vreau să învăţ să cânt. Şi vreau să învăţ limba galeză. Cred că tu o ştii. Când vorbeşti, parcă ai cânta. Asta înseamnă că eşti galeză.

Siân Jones îi zâmbi fetiţei. O, Doamne, cât de frumoasă era! Alex se întrebă dacă ar fi fost la fel de încântătoare gătită cu toate accesoriile pe care le foloseau doamnele din lumea bună la un bal londonez. Avea o oarecare bănuială că da. însă nu mai încântătoare decât era deja. Şi fusese în capela aceea. Locul ei era aici. Din nou, simţi apăsarea singurătăţii. Această aventură galeză avea un efect straniu asupra lui. în mod normal, nu se considera un om singur.

-Mama mi-a vorbit mereu în galeză în copilărie, spuse ea, ca răspuns la comentariul lui Verity. De când a murit, acum opt ani, aproape că n-am folosit decât galeza.

-Dar vorbeşti engleză foarte bine, spuse Verity, politicoasă.

- Mulţumesc.

Siân zâmbi din nou, Însă părea stânjenită. încă o dată, parcă se pregătea să treacă pe lângă ei.

Dintr-un impuls, Alex rupse tăcerea. încă nu trimisese vorbă la Londra şi nici nu făcuse vreun aranjament să se ducă personal la Newport. însă în mod clar nu intenţionase să meargă mai departe în această direcţie. Adevărul era că ajunsese la concluzia că oricum Siân Jones n-ar fi fost o alegere potrivită.

- Poate, rosti el, aţi avut ocazia de a vă gândi mai bine la oferta mea pe parcursul zilei. Poate că aţi vrea să vă schimbaţi răspunsul?

Fu surprins să vadă că tânăra şovăi înainte de a-l privi direct.

- Nu, spuse ea.

- Sau poate aţi vrea să vă lăsaţi câteva zile înainte de a da un răspuns definitiv, propuse el. Ce ziceţi de o săptămână?

- Nu am nevoie de..., începu ea.

însă nu îşi termină propoziţia. îşi muşcă buza de jos şi ochii i se aţintiră asupra lui Verity.

-Te duci la capela aia în loc să mergi la biserică? întrebă Verity.

Siân dădu aprobator din cap.

- Acolo se duc rudele şi prietenii mei, îi răspunse. De fapt, acolo se duc cei mai mulţi oameni din Cwmbran. Nu se duc prea mulţi la biserică. E englezească, iar noi suntem galezi. Şi cântatul e de-a dreptul sinistru acolo. Izbucni în râs, un sunet discret şi muzical care avu un efect bizar asupra măruntaielor lui Alex. Ochii ei dansau şi tot chipul i se lumina, vesel, când râdea. Avea dinţi albi, perfecţi.

-Dacă ai fi guvernanta mea, spuse Verity, aş putea merge la capelă cu tine. Aş putea cânta şi eu aşa frumos dacă m-ai învăţa limba galeză. Sau numai bărbaţii au voie să cânte?

Siân Jones râse din nou.

-A, nu, îi răspunse. Cântăm cu toţii. Nu poţi să fii galez şi să nu cânţi. Cred că pentru aşa ceva ai fi exilat într-un loc îngrozitor, undeva hăt-departe.

- La dracu' în praznic, spuse Verity.

-Ei? întrebă Alex, privind-o pe Siân, forţând-o să-l privească şi ea printr-o tactică învăţată într-o viaţă întreagă de poruncit servitorilor.

O văzu ezitând din nou.

-O săptămână, răspunse Siân. Dar nu cred că răspunsul meu o să fie „da".

- Aş zice că-i destul de corect aşa, rosti el. O să aştept răspunsul dumneavoastră. O să veniţi personal?

Siân şovăi din nou, apoi încuviinţă din cap. Apoi îi mai zâmbi o dată lui Verity, îşi strânse mai bine şalul sub bărbie şi trecu pe lângă ei. Alex întoarse capul pentru a o urmări cum mergea pe stradă. Siân nu se uită în urmă.

O, Doamne, îşi dădu el seama, tulburat, o dorea. Voia să se culce cu ea. Să facă dragoste cu ea. Cu o gale- ză muncitoare de rând care toată ziua trăgea vagonete cu cărbune în mină. Cu o femeie care putea să-l privească în ochi şi să-i vorbească fără să facă reverenţe sau să i se adreseze conform titlului său. Cu o femeie care avea nesăbuinţa şi curajul de a ieşi din casă pe ascuns noaptea pentru a

trage cu urechea la întrunirea politică a bărbaţilor din sat. Cu o femeie care tânjea după absolut. Cu o femeie care era o parte din sufletul Ţării Galilor, îşi amintea senzaţia pe care o avusese avându-i trupul lipit de al lui. înalt, frumos modelat, cu sâni generoşi, cu muşchi tari. îşi amintea căldura şi moliciunea buzelor ei sub ale lui. îşi amintea valul copleşitor de dorinţă pe care-l trezise în el sărutul acela scurt.

Spera că Siân avea să refuze oferta pe care i-o făcuse din nou. N-ar fi fost bine să o aibă sub acelaşi acoperiş cu el, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Nu era sigur că avea să reuşească să se abţină să o atingă şi nu-i stătea deloc în fire să profite de servitoarele sale sau de femeile a căror existenţă depindea de el.

Se întreba dacă Siân avea să-l anunţe dacă răspunsul ei era negativ. Ar fi trebuit să specifice că era nevoie să vină oricum. Dar se gândea că ar fi putut-o chema oricând. Era angajata lui, în fond. Ba chiar pe o poziţie foarte măruntă.

- Tati, spuse Verity, înaintând cu paşi precipitaţi pe lângă el, aş vrea să pot vorbi cu doamna Jones. Aş putea s-o ascult cum vorbeşte cât e ziua de lungă.

„Da, şi eu", răspunse în sinea lui tatăl ei. Dulcele accent galez cu care vorbea Siân Jones se număra printre atuurile ei deloc de neglijat.

Şi se păcălea singur dacă-şi închipuia că spera că femeia aceasta avea să-i refuze oferta, recunoscu în sinea sa, cu ciudă.

capitolul 6

Era chiar mai înfiorător acum, că ştia despre ce era vorba. Alex se trezise la auzul primul urlet şi muget, iar acum stătea în dormitor, în faţa ferestrei deschise, aşa cum făcuse şi cu câteva nopţi în urmă. Deci Vitele Scoţiene ieşiseră din nou. Oare despre ce era vorba acum? Tot despre întrunirea cartistă? Sau avea legătură cu scăderea salariilor? Uneori, din câte-i spusese Barnes, existau încercări de a pune bazele unui sindicat şi de a-i face pe toţi să intre în grevă. Ce se întâmpla acum? Cu fiecare zi care

trecea, se simţea tot mai neştiutor şi mai neajutorat. Şi frustrat. Lovi pervazul cu pumnul, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească amprenta în lemn.

Poate că doar aveau cine ştie ce întrunire şi se hotărâseră să-i bage în sperieţi pe toţi cei de pe vale cu urletul acela prelung, îşi zise Alex când văzu că timpul trecea şi sunetul acela nu se repeta. Dar apoi se auzi din nou tocmai când se pregătea să se bage din nou în pat, puternic şi prelung. Îţi îngheţa sângele în vene.

Dintr-odată, se înfurie. II irita la culme să ştie că era vorba despre moşia şi despre exploatarea acesteia şi că oamenii aceştia erau muncitorii şi chiriaşii săi, şi cu toate astea toţi păreau să-i cunoască şi să-i înţeleagă mai bine decât el. Se simţea aproape ca şi cum ar fi fost din nou copil, ca şi cum toţi se aşteptau să fie cuminte, să fie văzut, dar nu şi auzit. „Ei, drăcia naibii!" îşi zise în sinea sa, întorcând spatele ferestrei şi traversând încăperea către garderobă. Avea să se ducă acolo, să vadă ce se întâmpla.

Fără îndoială, era o întreprindere periculoasă, îşi zise nici zece minute mai încolo, în timp ce cobora scara interioară în fugă, complet îmbrăcat şi înfofolit într-o pelerină închisă la culoare. Dar... la naiba cu precauţia! II mâncau palmele să se angajeze într-o confruntare fizică, dacă era să-l provoace cineva. Pentru numele lui Dumnezeu, Vitele Scoţiene nu-l lăsau să doarmă şi îi băgau în sperieţi oamenii! Chiar ar fi vrut să pună mâna pe unul, doi dintre ei!

Între urlete se întindeau intervale lungi de linişte şi, chiar şi atunci când se auzeau, era greu să-ţi dai seama de unde veneau. Pe dealuri, sunetele reverberau ciudat. Avu nevoie de aproape o jumătate de oră pentru a da de bărbaţii care făceau zgomotele acelea, doar pentru a afla că erau cu mult sub nivelul dealului pe care urcase el. Se ascunse după nişte stânci ieşite în afară, lipindu-se de ele, şi aruncă o privire precaută în jos.

Din câte reuşi să vadă, erau unsprezece. Prea mulţi să-i înfrunte, la naiba, şi erau grupaţi. Plus că aveau un aer de rău augur, aveau capetele şi umerii acoperiţi cu un fel de glugi cu deschizături în dreptul ochilor. Unii dintre ei aveau coarne prinse pe aceste glugi - de vite, bineînţeles. Doar unul nu purta glugă, dintr-un motiv pe care Alex îl înţelese rapid. Era prizonierul lor şi fusese adus din oraş, de jos. Doi dintre ei îl ţineau de braţe. Din câte reuşea Alex să distingă în lumina neclară a lunii, prizonierul avea o constituţie zveltă. Din câte se părea, era doar un băietan. „La dracu'" îşi zise Alex, furios. Dacă ar fi fost să-şi asculte instinctul, s-ar fi ridicat imediat şi ar fi gonit la vale fără să se gândească. Dar fusese împovărat de prea multe responsabilităţi pentru prea mult timp pentru a-şi urma pur şi simplu instinctele. Ar fi fost o nebunie. Nu avea nici o armă în afara mâinilor sale goale. Pumnii l-ar fi servit cât se poate de bine împotriva unui adversar sau doi - poate chiar împotriva a trei. Dar să atace zece indivizi deodată? Momentan, nu putea face nimic pentru a-i sări în ajutor prizonierului. Trebuia să stea unde era şi să privească neputincios - din nou.

Cei doi bărbaţi care-l ţineau pe băiat îi rupseră cămaşa, singura haină care-i acoperea trunchiul, după care îl obligară să se lase la pământ, pe burtă, cu braţele întinse în lateral şi cu picioarele răşchirate. Patru dintre ei se apucară să-i lege mâinile şi picioarele de nişte ţăruşi pe care Alex nu putea să îi vadă din locul unde stătea. Acesta strânse din dinţi şi simţi sudoarea rece care îi acoperea pielea de pe spate.

Aveau de gând să-l omoare? Deşi ar fi fost sinucidere curată să-i sară în ajutor, Alex se ghemui, gata să se năpustească la vale pentru a încerca să creeze o diversiune. Dar Barnes spusese că Vitele apar pentru a pedepsi. Asta era misiunea lor. Nu să execute pe careva.

Unul dintre bărbaţi vorbea - era imposibil să-şi dea seama care dintre ei. Glasul îi era înăbuşit de materialul glugii şi tonul aspru folosit nu ajuta deloc

la localizare. Probabil că vorbitorul îşi schimba intenţionat vocea normală. însă Alex putea auzi clar ce spunea. Abia mai apoi remarcă, surprins, că bărbatul vorbea în engleză.

- Ultimul, rosti bărbatul neidentificat, şi doar un flăcău. Ţi-ai pus iscălitura pe Cartă, Iestyn Jones, dar n-ai vrut să mergi până la capăt cu prietenii şi ortacii tăi. Ţi-a fost prea frică de consecinţe. Dar trebuie să vezi că şi laşitatea are consecinţele ei. Pedeapsa ta înseamnă zece lovituri. Doar zece. Ai noroc.

Alex închise ochii, după care îi deschise din nou pentru a urmări, îngreţoşat, cum doi bărbaţi, aflaţi de-o parte şi de alta a băiatului, îl biciuiră pe rând, zece lovituri în total. Băiatul nu scoase nici un sunet. „Brute afurisite!" exclamă în sinea sa Alex, aţâţat. Avea să-i găsească pe toţi, până la ultimul, şi-avea să le transforme oasele în praf şi pulbere.

După aceea, doi dintre ceilalţi se aplecară pentru a tăia sfoara care-i ţintuia membrele băiatului, însă acesta abia dacă schiţă vreo mişcare. Vitele Scoţiene mai urlară o dată, privind către oraşul liniştit şi cufundat în întuneric, după care o rupseră la fugă împreună pe deal, dispărând în noapte. Alex se întrebă dacă vreunul dintre ei avea să-şi petreacă noaptea jos, în oraş.

îşi îndreptă spatele, privind la trupul inert al băiatului, după care porni în fugă pe panta care-l despărţea de el. Tânărul nu era nici mort, nici leşinat, observă cu o doză de uşurare. îşi mişca picioarele.

-E în regulă, spuse, îngenunchind lângă el şi atin- gându-l uşor pe ceafă. S-a terminat.

Băiatul respira greoi. Chiar şi în lumina slabă a lunii, era clar că pielea spatelui îi era plină de răni deschise. Nu părea a avea mai mult de şaisprezece, şaptesprezece ani.

Alex aruncă o privire în jur şi ridică de pe jos cămaşa băiatului. O aşeză cu blândeţe peste spatele lui, deşi chiar în momentul acela băiatul tresări, răsuflând brusc, şuierat.

- Hai, zise Alex, te ajut eu să te ridici. Crezi că poţi să stai în picioare?

- Lasă-mă câteva clipe, rupse tăcerea băiatul.

Alex îşi dădu jos pelerina şi o aşeză cât putu de uşor peste cămaşa băiatului. în mod clar, era o noapte rece.

-Ai îndurat totul cu curaj, spuse. Cum te cheamă?

Nu îi auzise numele clar când fusese rostit de bărbatul acela neidentificat.

Pentru prima oară, ochii băiatului se întoarseră către el.

-N-a fost mare lucru, spuse. Doar nişte bătăuşi. Nimic. îmi revin imediat.

Se strâmbă şi închise ochii.

-Vitele Scoţiene, zise Alex. Sunt pe-aici de suficient timp ca să aflu despre existenţa lor, băiete, şi să ştiu că au ieşit la vânătoare. Dar înţeleg de ce nu vrei să spui nimic. îşi puse din nou palma peste capul băiatului, într-un gest de alinare. Când eşti pregătit... Nu te grăbi!

Dar, dintr-odată, îşi dădu seama că două persoane urcau dealul către ei. Un bărbat şi o femeie. Când îl văzură, se opriră - poate crezură că era un membru al Vitelor rămas în urmă. Apoi însă, bărbatul porni din nou, iar femeia veni în goană în urma lui.

- Cred că părinţii tăi vin să te ia, spuse.

Bărbatul spuse ceva în galeză, pe un ton aspru, când se afla încă la ceva distanţă de ei. Probabil că-l avertiza să se îndepărteze, presupuse Alex. Dar era prea tânăr pentru a fi tatăl băiatului. Alex se ridică.

- O să fie bine, rosti. Are nevoie doar de câteva minute, să-şi tragă sufletul. I-au dat zece lovituri.

- Iestyn? întrebă Siân Jones cu glas tremurat în timp ce trecu grăbită pe lângă bărbatul cu care venise şi se lăsă în genunchi, lângă băiat.

Cu o mână îi dădu părul de pe frunte^ netezindu-i-l, şi se aplecă pentru a-l săruta pe obraz. Îi tot murmura în galeză, fără să ia în seamă în vreun fel prezenţa lui Alex.

- O să fiu bine, Siân, rosti băiatul, în engleză. N-au fost decât zece lovituri. Lasă-mă câteva clipe şi-o să vezi că o să pot să te alerg pe dealurile astea.

- Ah, Iestyn, rosti ea, trecând pe engleză. Băiat pros- tuţ şi curajos! Sunt tare mândră de tine. Şi tare-mi vine să te învineţesc cu mâinile goale.

Izbucni în lacrimi.

-Vânăt[7] zise bărbatul nou-venit. Chiar că te-aş lăsa şi eu vânăt pe la ochi, Iestyn, dacă ar fi după mine. Şi dup-aia aş trece şi la restu' ca tine. Din cauza ta, maica şi Mari plâng de saltă cămăşile pe ele, copiii scâncesc şi taica strigă, tuşeşte şi se jură că te omoară dacă Vitele Scoţiene şi-au făcut milă de tine să te lase în viaţă. Şi toate astea pentru un amărât de penny.

Băiatul scoase un hohot moale de râs.

-Mă bucur să aflu că mă iubeşti atât de mult, Huw, rosti apoi. Ia zi, ai de gând să mă laşi să zac aici toată noaptea?

-Să faci aprindere la plămâni şi să dai colţul? răspunse Huw. Nici c-ai merita mai mult, puiandru căpos ce eşti. Zece lovituri de bici, zici? Ar fi trebuit să-ţi dea cel puţin douăzeci. Poate aşa ţi-ar veni şi ţie mintea la cap.

Siân plângea în continuare, tot netezindu-i părul cu gesturi automate.

- Zău că şi-a ieşit din minţi Huw când m-am dus la el, să văd dacă au venit şi după tine, Iestyn, zise ea. Să ştii că nu vorbeşte serios acum. E doar mânios pe el însuşi pentru că n-a putut să-i oprească să te ia de-acasă. Ah, Iestyn, dragule, te-au lovit rău?

Cei trei păreau să fi uitat complet de prezenţa lui Alex, numai că vorbeau pe limba lui, poate dintr-un respect inconştient faţă de faptul că era şi el

acolo. Însă bărbatul căruia ceilalţi doi i se adresaseră cu numele Huw se întoarse brusc către el.

- Ce căutaţi aici, domnule? îl întrebă, rigid. Vă mulţumesc că i-aţi sărit în ajutor fratelui meu. Asta este pelerina domniei voastre? O să se murdărească de noroi şi de sânge, tare m-ar mira să nu.

Siân scoase un scâncet.

-Am ieşit să văd cu ochii mei ce fel de animale sunt Vitele astea scoţiene, răspunse Alex. Noi nu avem asemenea specie în Anglia. îmi pare rău că erau prea mulţi ca să pot interveni în ajutorul băiatului înainte să-şi termine misiunea. Erau zece. Oare fratele tău nu i-o fi recunoscut măcar pe câţiva?

- Nu, zise repede Huw, n-a recunoscut pe nimeni. Şi nici eu, când au venit la noi să-l ia. Nu sunt de pe valea noastră. Hai, sus cu tine acum, Iestyn. Ai de gând să stai toată noaptea cuibărit sub pelerina aia, în timp ce eu şi Siân tremurăm din toate încheieturile?

Se aplecă şi petrecu unul dintre braţele băiatului pe după umerii lui. Acesta gemu pentru prima oară, dar se ridică în genunchi, rămase o secundă nemişcat, după care se ridică încet cu ajutorul fratelui său. Pelerina lui Alex şi cămaşa lui Iestyn alunecară pe jos.

- Iestyn, rosti Siân în şoaptă, cu ochii aţintiţi asupra spatelui lui şi acoperindu-şi gura cu palma. Of, Iestyn, băiatul meu...

-Haideţi să-i punem cămaşa, zise Alex, în timp ce băiatul se lăsă moale, sprijinindu-se de fratele lui. După care vă ajut să îl ducem acasă.

-Mulţumim, rosti aspru fratele, dar ne descurcăm, domnule. Mă gândesc că acu' o să avem probleme şi cu domnia voastră, dar să ştiţi că eu nu m-ascund. Huw Jones mă cheamă. Âsta e fratele meu, Iestyn. Siân e cumnata noastră. A fost măritată cu fratele nostru, care a murit în mină acum trei ani.

Ea n-are nici o legătură cu toate astea. Ba chiar ea ar trebui să fie în pat la ora asta. Dacă Gwyn ar mai fi fost printre noi, i-ar fi dat câteva palme sănătoase pentru una ca asta. Dar să n-o amestecaţi şi pe ea în tărăşenia asta. Eu sunt cel care o să dea socoteală pentru tot ce se întâmplă.

În timp ce el rostise acestea, Siân îl ajutase pe Iestyn să îşi pună cămaşa, cu mişcări atente.

- Eu zic că Vitele Scoţiene ar trebui să dea socoteală, răspunse calm Alex. Noapte bună, domnule Jones. Eşti tare curajos, flăcăule.

-Mă descurc eu, spuse Huw începând să coboare panta, iar Siân încercă să ia cealaltă mână a lui Iestyn, pentru a-l face să se sprijine şi de ea. Tu întoarce-te în patul tău, Siân, unde ţi-e locul. Dacă te mai prind că te-aventurezi afară din casă când Vitele Scoţiene umblă pe-aici, s-ar putea să te altoiesc chiar eu. Ai face bine să te strecori cu grijă, ca nu cumva să prindă Emrys de veste că ai fost plecată.

Iestyn gemu din nou, însă Huw îşi continuă înaintarea. Siân rămase pe loc.

-Are dreptate, să ştii, i se adresă Alex. Eu a trebuit să-mi fac curaj să plec din spaţiul sigur al locuinţei mele. Dar măcar sunt bărbat şi mă pot bizui pe pumnii mei ca să mă apăr. V-aţi făcut un obicei din aceste aventuri nocturne?

Tânăra se întoarse fulgerător către el. Alex bănuia că, pentru o secundă, uitase din nou de prezenţa lui.

- E doar un băiat, rosti ea cu înflăcărare. Un băiat inteligent şi blând care şi-a ascultat conştiinţa chiar dacă l-au prevenit noaptea trecută şi toată lumea ştie ce se întâmplă cu cei care nu ţin cont de avertismentele lor. Am crezut că poate o să-l cruţe pentru că e doar un flăcăiandru şi nu i-a sfidat aşa mult. L-am implorat pe Owen să intervină pentru el, l-am implorat...

- Pe Owen? o întrebă Alex.

Chipul ei, până atunci chinuit de tristeţe, se goli complet de expresie într-o clipită.

-A, nu, spuse. Nu contează.

Se întoarse să plece, însă Alex o prinse de braţ şi nu îi dădu drumul.

- Iubitul dumitale? spuse el. Are ceva influenţă asupra Vitelor Scoţiene?

Ochii lui Siân se deschiseră larg şi, pentru o clipită, Alex citi în ei o scânteiere de frică.

- N-am nici un iubit, răspunse. Şi nu ştiu pe nimeni care să aibă influenţă asupra lor. Nu ştiu pe nimeni care să cunoască măcar pe unul dintre ei. Nimeni nu ştie cine sunt sau de unde vin.

Tremura puternic.

Pentru prima oară în seara aceea, Alex observă că tânăra nu purta şalul pe care-l ştia, ci doar rochia subţire şi uzată în care o văzuse de fiecare dată. îşi luă pelerina de pe jos şi o aruncă pe umerii ei înainte ca Siân să-şi dea seama ce făcea. Apoi o trase lângă el, cu un braţ peste umerii ei, şi o ţinu aşa, aproape.

- O să te îmbolnăveşti dacă ieşi îmbrăcată aşa într-o noapte ca asta, zise apoi. Hai, te conduc eu până aproape de casă, să mă asigur că ajungi teafără.

Siân tremura atât de tare, că-i auzea dinţii izbindu-se unii de alţii. Alex era cum nu se putea mai conştient de atingerea corpului ei, de sânul ferm lipit de pieptul lui. în mers, piciorul ei se freca uşor de al lui. Dintr-odată, i se făcu cald, deşi nu purta pelerina. Nu ştia cât era ceasul. Dar presupunea că trecuse de mult de miezul nopţii.

- Ţi-e drag băiatul? o întrebă. Câţi ani are?

- Şaptesprezece, răspunse ea. Avea doisprezece când m-am măritat eu cu Gwyn. Am prins drag de el, aproape ca şi cum ar fi fost al meu.

- Unde lucrează?

-în mină, spuse ea, la fel ca tatăl lui, Huw şi Gwyn. Şi ca mine.

- Cum a murit soţul tău? întrebă Alex.

-S-a prăbuşit plafonul unui tunel, răspunse ea. A fost nesăbuit. Se întâmplă destul de des, ştiţi...

Nu, Alex nu ştia. Nu ştia nimic cu excepţia faptului că de doi ani încoace, de când moştenise această moşie, tot adunase profit de pe urma exploatării de la Cwm- bran fără să-l intereseze despre ce era vorba acolo.

-Ţi-era drag? rosti el.

O întrebare prostească.

-Era soţul meu, spuse ea, şi eram de-o vârstă. N-ai crede cât de palid e un om mort, chiar dacă are faţa plină de praf de cărbune.

Siân se cutremură din nou, pradă unui fior.

- Iartă-mă, zise Alex. Ştiu atât de puţine... învăţ, dar cu o încetineală dureroasă. încerc să învăţ.

Siân îşi ridică privirea către el cu o expresie de... Incredulitate? Curiozitate? Alex nu reuşea să-i descifreze mimica. Dar remarcă din nou cât de frumoasă era. Iar faţa ei era la doar câţiva centimetri de a lui.

- Care e casa ta? o întrebă.

Siân arătă către un şir de case lipite, clădite pe un mic platou aflat chiar sub nivelul lor.

- Cea din capăt, răspunse tânăra. De-aici pot să mă duc singură. Mulţumesc. Se întoarse către el, ca şi cum ar fi vrut să se elibereze de sub pelerină. însă braţul lui nu se desprindea de umerii ei. Siân îşi ridică din nou privirea către el, cu chipul marcat de tristeţe şi de încă ceva.

Alex îşi simţea sângele pulsându-i în tâmple. Ca înzestrat cu voinţă proprie, braţul lui o ţinea ţintuită de el. Nu-i trecea prin cap că ar trebui să îi dea drumul, îşi ridică mâna liberă până la obrazul ei şi o atinse cu vârfurile degetelor.

- Au fost nişte lovituri crunte, rosti el, dar le-a îndurat cu vitejie şi nu are de ce să-i fie ruşine. Să înţeleg că Vitele Scoţiene se mulţumesc cu o singură pedeapsă şi nu mai forţează nota?

-Nu.

Siân înghiţi în sec.

-Nu te mai duce pe munte când se petrec lucruri de-astea, rosti el. E foarte periculos pentru o femeie.

Când le clocoteşte sângele în vene, bărbaţii fac uneori lucruri pe care nu le-ar face niciodată cu mintea limpede.

Siân îl fixa, fără să scoată vreun cuvânt, iar Alex îşi dădu seama că avertismentul i se aplică mai mult lui decât altcuiva, în noaptea asta - precum şi în cealaltă noapte în care o întâlnise sus, pe munte.

- Mulţumesc că v-aţi dus să-l ajutaţi pe Iestyn, articulă ea în şoaptă. L-aţi auzit pe Huw spunând că şi-a pus iscălitura pe Cartă. N-o să-l pedepsiţi şi dumneavoastră?

-Mie nu mi se pare a fi nimic greşit în Cartă, răspunse Alex. Poate doar efectele pe care le-ar putea avea respingerea ei de către parlament. Dacă e să fie respinsă. Nu am nici o intenţie să-i pedepsesc pe cei despre care ştiu că şi-au pus semnătura pe ea - sau pe cei care au participat la o întrunire la care s-au discutat prevederile ei.

-înseamnă că sunteţi foarte diferit de domnul Barnes şi de toţi ceilalţi proprietari, spuse ea. Dintr-oda- tă, parcă i se tăie răsuflarea şi îşi ridică mâinile spre umerii lui, ca şi cum ar fi vrut să-l împingă. Noapte bună.

-Noapte bună, Siân, răspunse el. Ai un nume frumos. Nu l-am mai întâlnit.

- E galez, spuse ea, fără rost.

Alex zâmbi. Şi, până la urmă, nu putu să se abţină. Ar fi trebuit să îi dea drumul de cum îi spusese noapte bună. Sau de când încercase să se elibereze de sub pelerina lui. Ar fi trebuit să-i pună pelerina pe umeri şi să o lase să şi-o ţină singură. Ar fi trebuit să menţină un metru şi jumătate între ei cât merseseră. Dar acum nu mai putea să se abţină. Anulă distanţa dintre gurile lor şi o sărută.

Imediat îşi dădu seama că stăteau poate exact în acelaşi loc în care stătuse ea cu iubitul ei, când el şi Verity îi priviseră de sus. La momentul respectiv

simţise o uşoară invidie şi o undă de singurătate. Acum se afla el în locul iubitului. Acest gând avu un efect îmbătător asupra lui, aşa că o trase mai aproape. Braţele ei, observă el cu o anumită surprindere şi cu interes, se ridicaseră şi se împreunaseră pe după gâtul lui.

Deschise gura şi Işi trecu vârful limbii peste buzele ei, însă tânăra le menţinu închise, tremurând. Se părea că nu era obişnuită cu asemenea sărutări. Sau nu voia să-i permită lui un asemenea grad de intimitate. Cu atingeri ferme, îşi trecu palmele peste corpul ei, pipăindu-i sânii calzi, plini, talia îngustă şi tare, şoldurile bine modelate, feminine şi apoi fesele la fel de frumos conturate. Apoi, mâinile urcară de-a lungul coloanei vertebrale. Care era arcuită. Femeia aceasta se lipise de el de la umeri până la genunchi - sau el o lipise de el, iar ea nu se retrăsese.

În mod clar, n-avea cum să nu îşi fi dat seama cât de mult o dorea - mai ales că nu purta decât o rochie subţire. Era una dintre muncitoarele sale. Şi femeia pe care voia să o angajeze ca guvernantă pentru Verity. Femeia pudlatorului galez. încheie sărutul cu regret, retrăgân- du-şi gura de pe a ei, folosindu-se de faptul că o ţinea de talie pentru a o desprinde de el. Ochii tinerei se deschiseră şi se oglindiră, uimiţi, într-ai lui.

Alex trase încet aer în piept. Privirea aceea ar fi avut-o o femeie sub el, în pat.

- Du-te acum, îi spuse. Eu o să rămân aici, până văd că ajungi cu bine acasă.

Cu bine! Pe doamna Siân Jones n-o pândea decât un singur pericol - iar cel de care trebuia să se teamă tocmai avea să o petreacă cu privirea până ce intra în casă.

Tânăra continuă să-l privească fix, după care îşi muşcă buza de jos şi se întoarse brusc.

- Siân, rosti el, iar ea se opri fără să-şi întoarcă privirea către el. Aştept să vii la castel, să-mi spui ce-ai hotărât.

Femeia îşi lăsă capul în jos, iar Alex se temu pentru o clipă că avea să-i dea răspunsul chiar atunci. Dar, după ce mai rămase pe loc o clipă fără să scoată nici o vorbă, porni din nou la vale.

Alex trase în piept de câteva ori aerul rece al dimineţii, simţindu-l până în plămâni. Se întrebă dacă ar fi putut să o posede chiar acolo, pe loc, dacă ar fi vrut. Ar fi fost dispus să-şi pună în joc jumătate de avere că da. în alte circumstanţe, poate că ar fi fost dispus să meargă până În pânzele albe pentru a vedea dacă aşa era. însă, În situaţia de faţă, fusese de-a dreptul imposibil.

Guvernantă şi amantă, îi apăru în minte. Şi-o dorea în ambele ipostaze. Se întrebă dacă ar fi fost dispusă să accepte slujba şi, apoi, dacă ar fi putut să o convingă şi să accepte cea de-a doua postură. Şi dacă era dispus şă-şi complice viaţa aşa şi să-şi compromită principiile, întotdeauna îşi alesese amantele din afara cercului celor care depindeau de el pentru viaţa lor de zi cu zi.

Dar Siân Jones era deosebit de frumoasă şi de ispititoare. Ceva din el tânjea după ea. Nu doar să se împreuneze cu trupul ei, deşi era vorba şi despre asta. Dar nu putea pune în cuvinte coerente restul lucrurilor legate de ea la care râvnea. Cumva, ea reprezenta o lume pe care el o întrevăzuse doar în treacăt şi a cărei imagine nu şi-o mai putea recrea în minte. O lume minunată şi dulce în care voia să trăiască şi el.

Hiraeth. Da, putea auzi din nou în minte frumuseţea dureroasă a acelui cântec. Melodia despre dorinţa aceea pe care o simţea.

Siân nu se mai vedea. Alex porni spre casă. Gândin- du-se bine, îşi dădu seama că putea spera că tânăra avea să îndepărteze ispita de el şi să refuze să fie guvernanta lui Verity.

O, Doamne, ce noapte! în ce lume stranie pătrunsese aproape fără să vrea prin simpla decizie de a face o vizită la moşia sa din Ţara Galilor!

A doua zi, Iestyn se prezentă la muncă, palid, dar zâmbindu-i lui Siân ca de obicei când aceasta se

abătu într-adins la filonul unde lucra el. Nu îşi dăduse jos cămaşa, remarcă ea, aşa cum făcea de obicei şi aşa cum procedaseră ceilalţi muncitori.

Era unul dintre cei norocoşi, dacă era să fie vreun noroc în ceea ce i se întâmplase. Noaptea trecută, Vitele Scoţiene trecuseră pe la aîţi doi bărbaţi, care nu participaseră la întrunire, nu semnaseră Carta şi nici nu se înscriseseră în Asociaţia Cartistă. Spre deosebire de ceilalţi care fuseseră avertizaţi, aceştia rămăseseră neclintiţi, din propriile motive. Vitele Scoţiene le scoseseră mobila din case şi le-o făcuseră bucăţi. Şi amândoi primiseră câte douăzeci de lovituri de bici, sus pe munte. Cel care era miner nu venise la muncă astăzi.

Toată ziua, Siân aşteptase cu nerăbdare să-l vadă pe Owen pe seară. Fusese o zi ciudată, ca un vis. Pur şi simplu, viaţa părea a refuza să se întoarcă la normalitate. Şi nici *ea* parcă nu putea să revină la normalitate. Nu îndrăznea să se gândească la noaptea trecută. Şi totuşi, nu putea să se gândească la nimic altceva.

Ieşiră din nou la plimbare, deşi acum o luară pe alt drum decât de obicei, pornind prin oraş pe lângă capelă, topitorie şi porţile parcului care înconjura castelul Glanrhyd pentru a ajunge pe dealurile de dincolo de el, dealurile care se întindeau până la câţiva kilometri de Penybont. În oraş, se ţinură de mână, vorbind despre tot felul de lucruri mărunte. Şi destinul decise ca, în dreptul porţilor parcului, să dea nas în nas cu marchizul de Craille şi cu fiica sa, care porneau şi ei în plimbarea lor de seară. Era ca şi cum, oriunde s-ar fi întors, n-avea cum să îl evite. Siân îi salută pe amândoi cu o înclinare din cap, fără să zâmbească, şi nu se opri din mers. Marchizul îşi atinse uşor borul pălăriei şi înclină din cap.

Dintr-odată, Siân deveni profund conştientă de faptul că degetele ei erau împletite printre cele ale lui Owen.

- Doamnă Jones, rosti Verity, veselă. *Bore da*. Scoase un hohot voios, după care-şi duse palma la gură. A, nu, asta înseamnă „bună dimineaţa"!

- *Nos da, o* ajută Siân. Bună seara.

Continuându-şi înaintarea, îşi dădu seama că era profund tulburată. îl urmă pe Owen fără vreo ezitare când acesta coti către dealurile de dincolo de Glanrhyd şi începu să urce. Se simţea groaznic de vinovată. Simţea că trebuia să-i mărturisească tot ce se întâmplase. Dar nu era soţul ei, nici măcar nu-i era logodnic. Şi-apoi, fusese doar un sărut.

Doar un sărut! Fusese cu mult mai mult decât un simplu sărut. îl simţise, lipit de abdomenul ei, şi înţelesese că era pregătit pentru mai mult. Şi ea îşi dorise mai mult. încă nu era sigură că n-ar fi fost dispusă să meargă până la capăt cu el dacă el nu s-ar fi retras din cine ştie ce motiv. Simplul gând o făcu să simtă un val de fierbinţeală şi de tulburare. Şi îşi aduse aminte remarca frustă a lui Ceridwen despre urcatul pe munte cu marchizul - pentru ceva distracţie, după cum zisese ea. Siân se simţea deşănţată, murdară. Exact asta-şi dorise şi aproape că obţinuse. Ceva distracţie. Obrajii îi ardeau de ruşine.

- Mi-a cerut din nou să accept postul, rosti ea. M-am întâlnit cu el lângă capelă, seara trecută, după repetiţii. Mi-a lăsat o săptămână să mă hotărăsc.

- Deci ai început să şovăi? întrebă Owen. Acceptă, Siân. Meriţi ceva mai bun decât ce faci acum. Şi-ar fi o palmă pe obrazul lui moş Barnes, nu-i aşa?

Izbucni în râs.

Lui Siân nu-i venea să creadă că, într-adevăr, ezita. Ar fi însemnat să o caute cu lumânarea. Căci, fără îndoială, marchizul i se părea irezistibil - lucru pe care nu-l recunoscuse în sinea ei până noaptea trecută. Mai atrăgător decât i se păruse oricare altul - inclusiv Owen, Doamne, Dumnezeule! Dar nu era decât o cără- uşă într-o^ mină de cărbune şi un copil

din flori. El era marchiz. întreaga situaţie ar fi fost chiar amuzantă dacă n-ar fi fost aşa înspăimântătoare. Poate că la fel se întâmplase şi cu mama ei.

Nu voia să fie ca mama ei. Nu voia viaţa mamei ei. O asemenea perspectivă o umplea de groază - izolată de familia şi de poporul ei, de capelă, depinzând total de susţinerea şi de satisfacţia emoţională oferită de un iubit glacial care să o considere doar un trup pe care-l poate folosi pentru plăcerea sa carnală. O, nu!

- Nu ştiu, răspunse. Nu ştiu dacă vreau sau nu asta, Owen.

Şi totuşi, aceste cuvinte arătau clar că încă şovăia.

- Nu-mi place să te văd ostenită în fiecare seară, spuse el. Iar fetiţa pare a fi destul de vioaie.

-Şi se simte singură, adăugă ea. Mă gândesc că se simte singură. E doar o copilă, şi nu prea poate să se joace cu copiii din Cwmbran, nu?

-Nu când e plodul boierului, spuse Owen. Oare copiii care au totul se simt singuri, Siân?

-Da, rosti ea cu convingere. Ea, una, avusese tot ce-şi putuse dori în ceea ce privea bunurile materiale. Sir John Fowler fusese generos în această privinţă. Dar nu avusese prieteni cu care să se joace. Fusese izolată, exact aşa cum era sigură că era şi Lady Verity Hyatt. Au nevoie de prieteni la fel ca oricare alţi copii, Owen. Lucrurile nu pot înlocui oamenii.

- Ei bine, spuse el, oprindu-se şi trăgând-o şi pe ea să se aşeze lângă el pe iarba-neagră, atunci acceptă postul, *fach,* şi fă-o un pic mai fericită. Şi pe tine. Şi pe mine. Eu, unul, o să mă simt mai bine ştiindu-te acolo decât jos în mină.

Oare chiar aşa s-ar simţi dacă ar şti de ce voia, de fapt, să accepte postul acela? Dar, pe de altă parte, nici asta nu era chiar adevărat.

Voia să fie guvernanta lui Verity. Da, chiar voia. Nu şovăia decât din cauza tatălui copilei. Din cauza lui nu voia să accepte această slujbă.

El era ispita.

-Atunci, poate că o să accept, zise ea, trăgându-şi genunchii la piept şi petrecându-şi braţele pe după ei. Da, poate c-o să accept. Chiar aş vrea, Owen.

Dintr-odată, observă cât de mult urcaseră pe munte.

capitolul 7

Un timp, rămaseră tăcuţi acolo. Siân admira priveliştea văii de sub ei, iar Owen, proptit într-un cot, o privea pe ea.

-Ah, nu ştiu ce vreau să fac, zise ea. Spune-mi tu, Owen.

Dar izbucni în râs chiar când rostea aceste cuvinte, într-un fel, ar fi fost confortabil să fie din nou copil şi să i se spună ce să facă, însă ştia că n-ar fi fost nicidecum uşor să-i acorde vreunui bărbat controlul asupra vieţii ei. Purtase ceva bătălii cu Gwyn...

-Să-ţi spun ce să faci? Bine, zise el, ridicându-se în capul oaselor lângă ea. Lasă-te pe spate, pe iarbă, şi lasă-mă să te iubesc.

Siân simţi un fior de alertă.

-A, nu, spuse ea. Nu, Owen.

Bărbatul îşi lipi gura de a ei şi rămase nemişcat preţ de câteva clipe.

- O să fiu blând, zise apoi. Şovăi pentru că eu-s mare şi Gwyn era mai mic, Siân? Nu eşti fecioară, n-o să te doară. O să te venerez cu trupul meu, *cariad*.

Cariad - dragoste. Era pentru prima oară când folosea acest alint. Şi, brusc, Siân îşi dori să se întâmple. Voia ceva care să blocheze amintirile tulburătoare din noaptea trecută. Owen era din poporul ei, şi îi era drag. Era atrăgător şi avea un caracter foarte puternic - ştia clar că erau multe fete şi femei din Cwmbran care o invidiau pentru că Owen ieşea cu ea. Fiind femeia lui, s-ar fi integrat din nou în lumea Cwmbranului, aşa cum se integrase pentru scurta perioadă în care fusese soaţa lui Gwyn.

Dar nu era un pas pe care să nu-l ia în serios.

- Doar sărutări, rosti apoi, înălţându-şi capul. Doar sărutări, Owen, te rog...

-Un bărbat are nevoie de mai mult decât simple sărutări, răspunse el. Mai ales când se lasă seara şi e singur pe munte cu femeia lui. Am nevoie să intru în tine, Siân.

Îi apucă palma şi io lipi de trupul lui, cu podul palmei, astfel încât Siân să-i simtă nevoia, dorinţa de a trece la fapte. Aşa cum spusese şi el, nu mai era fecioară. Dar, chiar şi aşa, îşi trase mâna, oarecum speriată. Două nopţi, doi bărbaţi. Dintr-odată, simţi nevoia de a se ridica şi de a o lua la sănătoasa. Să fugă departe. Dar departe de ce? De ea însăşi? Oare era o uşuratică de iscase asemenea dorinţe în doi bărbaţi cât se poate de diferiţi, întro perioadă atât de scurtă?

-Nu vreau, Owen, îi spuse. Mâine mi-ar părea rău. Hai să rămânem la sărutări. îmi plac sărutările tale.

Erau calde şi hotărâte. Ori de câte ori Owen o săruta, avea o senzaţie de putere şi de siguranţă. Acum voia ca sărutările lui să şteargă amintirea celorlalte. Nu-i plăceau sărutările marchizului de Craille. Nu voia să-şi aducă aminte de ele. îşi folosea şi partea interioară a gurii, nu doar buzele. Şi limba. îşi amintea că-i linsese uşor buzele. Şi îşi aducea aminte senzaţiile de dorinţă sexuală pe care le stârnise în străfundurile ei. Voia să simtă din nou sărutările lui Owen. Sărutări calde, mărturii ale afecţiunii. Ah, dacă ar fi putut Owen să o sărute aşa, să o facă să simtă lucrurile acelea...

- Hai să rămânem la sărutări, spuse din nou, încetişor.

-Ţi-e teamă că mi-aş face plăcerea şi n-aş plăti preţul? întrebă el. O să mergem la altar, Siân. Amândoi ştim asta.

- Chiar aşa? întrebă ea.

Nu mai deschisese subiectul căsătoriei până atunci.

- îţi fac curte de iarna trecută încoace, spuse Owen.

-Ai început să mă conduci de la capelă iarna, zise ea.

Asta însemna că-mi făceai curte?

- Eşti o femeie frumoasă, *fetch,* preciză el. Ţi-a mai cerut alt bărbat să ieşi cu el la plimbare de iarna trecută?

- Nu, răspunse ea. Numai tu.

-Vara trecută, spuse el, roiau în jurul tău ca muştele. Din iarnă, şi-au dat seama că s-ar înfrunta cu pumnii lui Owen Parry dacă s-ar apropia de tine. Ei au ştiut clar că-ţi făceam curte.

Era o idee plăcută. Ideea că era a lui şi că toţi ceilalţi credeau asta. Şi că avea să o protejeze, cu pumnii chiar, dacă era nevoie. Şi totuşi, o făcea cumva să se simtă ca un obiect pe care proprietarul îl păzea cu forţa. Şi dacă nu voia să fie femeia lui Owen? Dacă voia atenţiile vreunuia dintre ceilalţi bărbaţi, care nu îndrăzneau acum să se apropie de ea?

-Nu te-ai bate de-adevăratelea pentru mine, nu? îl întrebă. Adică... dacă m-ar invita la plimbare vreun alt bărbat?

- Ba da, rosti el, strângându-şi braţul în jurul ei. Toată lumea ştie că nu-s omul pe care să-l superi. Iar tu eşti femeia mea, *cariad.* O să fii nevasta mea. Vara viitoare, deci? în capelă, cu toţi oamenii din vale în strane?

La cum vorbea el, era aproape ca şi cum nu ar fi avut de ales. Şi dacă îl refuza? Dar nu voia să îl refuze. Pusese ochii pe Owen Parry cu mult înainte ca acesta să înceapă să o conducă de la capelă, iarna trecută.

FBLONDI

- Owen, rosti ea, rezemându-şi capul de umărul lui, să ştii că eu vreau mai mult decât orice să fiu ca toate celelalte femei. Când m-am măritat cu Gwyn, am crezut că am reuşit. Să nu te însori cu mine şi dup-aia să mori, cum a făcut el.

-Stai liniştită, Owen Parry nu moare aşa uşor, răspunse el, râzând pe înfundate. Siân. îşi lipi din nou gura de a ei. Lasă-mă, *cariaţi*. De cununat, ne cununăm vara viitoare sau chiar mai devreme, dacă-ţi creşte burta înainte de-asta. Dă-mi voie. Pe-aici, nu?

Mâna lui se strecură de-a lungul piciorului, pe sub poala rochiei, de la gleznă până la genunchi.

Era o decizie pe care trebuia să o ia într-o clipă. Siân îl sărută înapoi, ţinându-i palma în loc pe genunchiul ei, apăsând-o peste materialul rochiei. Dacă-I lăsa să continue, avea să se lase atrasă de protecţia oferită de forţa lui, avea să pătrundă în lumea lui pentru tot restul vieţii. Şi asta-şi dorea, mai mult decât orice. Sau putea să dea înapoi şi să mai amâne o vreme să ia această decizie.

- Nu vreau, îi spuse în şoaptă. Owen, nu vreau.

Era perfect conştientă că era posibil ca el să nu-i ia în seamă împotrivirea. Dacă aşa stăteau lucrurile, avea să cedeze. Nu voia ca între ei să se petreacă ceva atât de urât ca o siluire. Şi o parte din ea chiar îl dorea - foarte tare. O parte din ea tânjea să se ofere protecţiei lui.

Bărbatul se retrase de lângă ea şi se ridică. Rămase nemişcat, uitându-se lung peste vale, către Cwmbran.

- îmi pare rău, rosti ea, petrecându-şi din nou mâinile peste genunchi. Nu am vrut să te aţâţ venind aici cu tine, Owen. Nu mi-am dat seama cât de mult am urcat. Pentru că fusese tulburată de scurta întâlnire cu marchizul de Craille. Nu vreau decât sărutări, adăugă ea.

- Cu Gwyn ai urcat vreodată pe munte? întrebă el, privind-o peste umăr.

Siân ezită preţ de o clipă.

- Da, răspunse. Dar o singură dată, cu o săptămână înainte de nuntă.

Fusese de acord să se ducă pentru că nu voise ca prima lor uniune să aibă loc în noaptea nunţii, în dormitorul mic aflat între cel al părinţilor lui şi cel al

lui Huw şi Mari. Voise ca, prima oară, să fie singuri şi să aibă parte de intimitate totală.

Owen se uita din nou peste vale.

-Asta e din cauza maică-tii, li spuse. Nu te dăruieşti uşor, Siân Jones. Poate că asta mi-a plăcut mereu cel mai mult la tine, detaşarea asta, faptul că te preţu ieşti pe tine. Deşi părţii mele care acum zvâcneşte şi care doare nu prea îi place de tine, să ştii.

- îmi pare rău, răspunse ea.

„Faptul că te preţuieşti pe tine." Se întrebă ce ar fi spus dacă ar fi ştiut ce se întâmplase noaptea trecută, îşi lăsă fruntea pe genunchi şi închise ochii. Nu voia să se gândească la ce se petrecuse noaptea trecută.

- Şi mie, rosti el încet. Nu pot să te sărut încă, Siân. Nu pot să mă ating de tine. Lasă-mă câteva minute.

Rămaseră tăcuţi o vreme. Siân îi era recunoscătoare pentru stăpânirea de sine de care dădea dovadă. N-ar fi trebuit să urce atât cu el. Nu intenţionase să o facă. Probabil că lui i se păruse că era dispusă.

- Owen, ai încercat să intervii pentru Iestyn noaptea trecută? întrebă ea.

-Ţi-am spus, răspunse el, nu ştiu pe nimeni care să fie printre Vitele Scoţiene.

-Dar cine ştie cine sunt? insistă ea. Dacă nu tu, Owen, atunci cine ştie?

- A scăpat uşor, nu-i aşa? zise el. Nu i s-a distrus nimic din casă. Doar zece lovituri de bici. Ba chiar a putut să vină la muncă azi, din ce-am auzit.

- Iestyn e oricum prea încăpăţânat să stea acasă şi dacă ar fi păţit-o mai rău, spuse ea. Dar să fi văzut ce era pe spatele lui, Owen! Vai de mine! Roşu şi plin de vărgi. Ba chiar i-a dat şi sângele.

- Ce să zic, Siân, a scăpat destul de uşor. N-ar fi trebuit să se pună contra celorlalţi.

Dintr-odată, în mintea lui Siân se formă un gând neaşteptat.

-Tu ai fost? întrebă, uitându-se la spatele lui. Tu ai aranjat să primească o pedeapsă mai uşoară, Owen? Aşa este? Altfel ar fi primit douăzeci, ca ăilalţi doi? Tu ai intervenit?

-Nu-i ştiu pe cei din Vitele Scoţiene, *fach,* răspunse el. Nu am nici o influenţă.

Cu toate acestea, Siân se ridică repede şi parcurse distanţa mică dintre ei pentru a-şi petrece braţele pe după talia lui, pe la spate, şi îşi lipi obrazul de umărul lui.

-Tu ai fost, zise cu convingere. Tu i-ai făcut să nu răvăşească locuinţa părinţilor lui şi tot tu i-ai convins să nu-l bată aşa tare încât să lipsească azi de la muncă. Aşa e, nu?

II auzi răsuflând puternic.

- Cu cât ştii mai puţin despre lucrurile astea, cu atât mai bine, Siân, îi spuse. Hai să ne întoarcem, da? O să se întunece în curând.

-Owen, rosti ea, sărutându-i gâtul. Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

Tânărul se întoarse, o cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă şi o sărută cu putere.

- Până la urmă, vrei? o întrebă. Nu te juca cu focul! Pornim la vale, spre Cwmbran, şi o să te culci... singurică,Jn casa bunelului tău. Ne ţinem de mână, da?

îi dădu drumul şi îi întinse mâna, aşteptând-o pe a ei.

Siân i-o dădu şi îl strânse bine. îi adresă un zâmbet plin de căldură.

- Mulţumesc, Owen, îi spuse, mergând în ritm cu el. Mulţumesc că ai făcut asta pentru mine. Ştiam eu că poţi să intervii. Eşti minunat!

- Nu ştii nimic despre lucrurile astea, Siân, răspunse el, încetişor. Şi slavă Domnului pentru asta. Dar îmi place să te văd fericită, *cariaţi.* Asta chiar că-mi place.

Dintrodată, se simţea bine fiind *cariaâ* a lui Owen.

Alex primise de la Londra veşti tulburătoare şi dezamăgitoare. în ciuda faptului că era susţinută cu

multe mii de semnături din toate colţurile Insulelor Britanice, Carta fusese respinsă de parlament. Bineînţeles, un asemenea deznodământ era inevitabil, având în vedere că parlamentul era controlat de cele mai importante familii de moşieri din regat, care aveau numai de câştigat să menţină starea de lucruri aşa cum era.

Şi totuşi, deşi Alex se număra printre cei mai importanţi latifundiari, acesta sperase că lucrurile aveau să se desfăşoare altfel. Venise vremea ca majoritatea poporului britanic să aibă un cuvânt de spus în modul în care era condusă ţara. Şi înţelesese asta mai ales de când venise în Ţara Galilor.

însă Carta fusese respinsă.

în epistolele primite era sfătuit să se pregătească pentru tulburări. Muncitorii din industrie n-aveau să primească cu braţele în sân vestea respingerii Cartei. Şi poate că n-aveau să se rezume la a mormăi, nemulţumiţi, pe la colţuri. Poate că aveau să se răzvrătească mai mult decât să se organizeze pentru a semna o altă petiţie. Sau poate că aveau să intre în grevă şi să pornească o răscoală, tulburând în fel şi chip mersul paşnic al lucrurilor. Cine ştia ce-avea să se întâmple, când era vorba despre oameni de rând, needucaţi? Alex era sfătuit să angajeze nişte comisari speciali sau - şi mai bine - să aducă vreo câteva detaşamente de soldaţi ca demonstraţie de forţă, doar pentru a-i descuraja pe majoritatea de la a pleca urechea la vorbele revoluţionare pornite de la câteva elemente agitatoare.

Marea Britanie voia să evite cu orice preţ orice tulburări asemănătoare cu ce avusese loc în Franţa, în urmă cu doar cincizeci de ani.

Alex era un pic îngrijorat. Cartiştii pe care-i văzuse pe munte îi îndemnaseră pe oameni ca, pe lângă semnarea Cartei, să se înscrie şi în asociaţie - tocmai în eventualitatea acestei situaţii. Care ar fi fost rolul unei asociaţii dacă s-ar fi aprobat Carta? Această organizaţie era gândită tocmai pentru a pregăti anumite acţiuni în cazul în care era respinsă.

Şi lui i se păruse că la întrunirea aceea participaseră aproape toţi bărbaţii din vale.

Cartiştii erau pregătiţi să le impună tuturor să se înscrie în asociaţie şi să-i pedepsească aspru pe cei care luau poziţie împotriva lor. Din ce spusese Barnes, noaptea trecută mai fuseseră biciuiţi pe munte alţi doi bărbaţi, în afară de biciuirea la care fusese martor Alex. Doar trei oameni sfidaseră îndemnul de a se înscrie? Situaţia era gravă. Iar muncitorii n-aveau să primească prea bine veştile de azi, mai ales după ce li se reduseseră şi salariile.

Şi totuşi, ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să pună În scenă o demonstraţie de forţă. Cu atât mai puţin să apeleze la ajutorul soldaţilor. N-ar aduce forţe armate decât în ultimă instanţă. La naiba, el simpatiza cu poziţia oamenilor de rând! Aşa că îl convocă pe Owen Parry la castel - voia să discute cu conducătorul mişcării cartiste. Unul dintre pudlatorii de la topitorie. Iubitul lui Siân Jones. Se străduia din răsputeri să nu se gândească la Siân Jones. Şi spera că aceasta n-avea să se întoarcă la castel.

Când Owen Parry fu condus în bibliotecă, era evident că venise direct de la muncă, deşi avea faţa şi mâinile curate. Purta haine de lucru şi pe ele se ghicea parcă o peliculă cenuşie de praf - la fel şi peste părul lui brunet şi creţ. Era un bărbat masiv - nu foarte înalt, dar cu o constituţie solidă. Şi trupul părea să îi fie alcătuit în mare parte din muşchi şi doar foarte puţină grăsime. Nu era un om pe care să vrei să-l superi, conchise Alex cu un oftat în timp ce-l măsura pe Parry din cap până-n picioare. Acesta îşi ţinea şapca în mână, dar nu făcu nici o tentativă de a schiţa vreo plecăciune din cap, să-şi ducă mâna la frunte sau să facă vreunul dintre gesturile obişnuite de supunere. Dar Alex începea să se obişnuiască cu purtarea mândră a galezilor.

-Owen Parry? întrebă Alex. Mulţumesc că ai venit atât de repede. Ia loc!

Arătă către scaunul aflat de cealaltă parte a biroului la care stătea el.

Owen Parry se uită la scaun ca şi cum ar fi bănuit că era cine ştie ce capcană, după care se lăsă cu grijă pe el. Apoi se uită direct în ochii lui Alex. Acesta se trezi nevoit să-şi alunge din gând întrebarea irelevantă dacă bărbatul din faţa sa era blând sau brutal cu Siân.

- Parlamentul a respins Carta, abordă subiectul fără alt preambul. Am primit veşti în dimineaţa asta.

Maxilarul lui Parry se încordă pentru o clipă, după care chipul i se goli de orice expresie, înmuindu-se. Ba chiar îşi luă o mutră de om prost.

-Ce mă interesează pe mine asta? întrebă galezul după un scurt interval de tăcere, pe care Alex refuză să îl umple în vreun fel.

-Ba te interesează chiar foarte mult, aş zice, replică marchizul. Din moment ce ai făcut propagandă pentru ea şi ai condus o întrunire de proporţii sus pe munte ca să o popularizezi.

în continuare, Parry îşi menţinu acel aer indiferent şi privirea tâmpă. Apoi dădu încet din cap, în semn de negare.

- Nu ştiu despre ce vorbiţi, răspunse.

Alex scoase un oftat adânc. Se pare că n-avea să fie deloc uşor.

-Nu-ţi întind nici o capcană, îi spuse. Şi mie îmi pare la fel de rău ca şi ţie că a fost respinsă. Sau poate nu chiar la fel de mult - cred că era foarte importantă pentru tine. Am fost martor la întrunirea voastră. Dacă era să iau vreo măsură disciplinară în privinţa asta, aş fi făcut-o până acum. Dar trebuie să ştiu cam care sunt planurile tale pe viitor.

Owen Parry avea un talent deosebit în a se arăta total lipsit de inteligenţă sau de personalitate. Dacă Alex nu l-ar fi văzut anterior în diferite ipostaze, ar fi fost convins că lucrurile chiar stăteau aşa. Din nou, aşteptă să primească un răspuns.

-Mă confundaţi, zise Parry. Nu ştiu nimic despre nici o Cartă de-asta. Despre ce vorbiţi? Şi ce legătură are parlamentul? Nu ştiu nimic de vreo adunare pe munte. Nu ştiu ce-aţi văzut

dumneavoastră. Dacă îmi permiteţi, acum ar trebui să mă întorc la lucru.

-Mai încolo, răspunse Alex. Eu îţi plătesc salariul. N-o să ţi se taie nici un penny pentru un ceas sau cât o să lipseşti de la muncă în dimineaţa asta. Bine, atunci o să prezint situaţia aşa: guvernul se aşteaptă la ceva tulburări şi nu e dispus să tolereze nimic de genul ăsta. După ce au respins Carta, acum trebuie să-şi arate muşchii şi să demonstreze că nu e loc de discuţii. Ar fi o nesăbuinţă să porniţi alte acţiuni - cel puţin un timp. Lăsaţi lucrurile să se aşeze un an, doi.

Owen Parry se uita lung la el. Apoi ridică din umeri.

- Cum spuneţi dumneavoastră, rosti. Oţi fi ştiind ce vorbiţi. Eu nu-nţeleg aşa bine engleza. Nu prea pricep ce vreţi să spuneţi.

- Nu mi-ar plăcea câtuşi de puţin să fiu pus în situaţia de a impune legea şi de a linişti spiritele când, de fapt, eu simpatizez cu cauza voastră, spuse Alex.

Bărbatul din faţa lui se mulţumi să ridice din nou din umeri.

-Să nu mă pui într-o asemenea postură, adăugă Alex, încet.

Parry lăsă să-i scape un hohot. Ca şi cum chiar n-ar fi ştiut ce se petrecea. Ca şi cum n-ar fi auzit decât o încâl- ceală de cuvinte străine.

Alex se lăsă pe spătarul scaunului pe care stătea şi îşi cântări oaspetele din priviri preţ de câteva clipe, fără să scoată vreun sunet. Iubitul lui Siân. Sau cel puţin aşa presupunea, că erau iubiţi. Seara trecută se plimbau mână în mână, ducându-se spre dealuri. Era destul de improbabil să fi mers doar pentru a face mişcare. în plus, ştia din proprie experienţă cum săruturile şi nişte mângâieri uşoare puteau să o înfierbânte şi să o facă gata de orice. Oare aşa fusese seara trecută, cu Parry? Nu era treaba lui. Chiar deloc. Strânse din buze.

- Poate că, pentru o vreme, ar trebui să acţionăm mai degrabă la nivel local decât la scară naţională, spuse. Poate că am putea sta de vorbă... eu, tu şi alţi reprezentanţi ai oamenilor. Sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg, multe lucruri care mă deranjează, sunt multe aspecte la care am nevoie de explicaţii. Poate că am putea să discutăm. Să vedem ce putem face împreună pentru a îmbunătăţi condiţiile, pentru a ne face tuturor traiul mai bun şi mai prosper. Ai fi dispus să participi la o asemenea întrunire, dacă ar fi să o organizez?

Pentru o clipită, masca de prostie se descompuse şi Alex putu să întrevadă o expresie de ură şi de neîncredere. Iar asta îl luă pe nepregătite. Deci reprezenta duşmanul lor într-atât încât era detestat şi fiecare vorbă a sa era primită cu o suspiciune atât de profundă? Imediat, masca apăru din nou, parcă de neclintit.

-Nu ştiu nimic despre întruniri, răspunse Parry, cu un hohot de râs. Cine ar veni cu mine? Şi ce să le zic? Mă confundaţi. Eu doar îmi fac treaba cât este ziua de lungă şi noaptea îmi văd de viaţa mea. Nu am nevoie de un trai mai fericit. Sau mai prosper. Am salariul, mi-e de ajuns.

- Şi nu-ţi pare rău că a scăzut cu zece la sută? întrebă Alex.

Galezul ridică din nou din umeri.

- Iau ce mi se dă, spuse. Nu zgâlţâi barca.

Alex începu să bată darabana pe blatul biroului.

-Ce ştii despre Vitele Scoţiene? rosti.

Owen Parry râse din nou.

-Suntem în Ţara Galilor, spuse. Nu în Scoţia.

Pentru prima oară, Alex simţi că ajungea la capătul răbdării.

- Dacă ai fi pe-atât de prost pe cât faci tot posibilul să te arăţi, începu el, mă îndoiesc că ai lucra pe unul dintre posturile cele mai importante, Parry. Ştii cine sunt Vitele Scoţiene? Nu m-aş da înapoi să pun rămăşag că da. Zău aşa, ar fi ciudat ca unul dintre conducătorii unei mişcări să nu-i

cunoască pe cei care pun în aplicare deciziile respectivei mişcări.

- Uitaţi cum stau lucrurile - Parry îşi întinse mâinile în faţă, cu palmele în afară -, noi nu ne punem cu Vitele Scoţiene. Nu vorbim despre ei. Şi, hotărât lucru, nu ştim cine sunt.

- Da, sunt duhuri fără trup, răspunse Alex. Nimeni nu-i ştie, doar ei între ei. Ei bine, Parry, am un mesaj pentru ei. Şi am convingerea că va ajunge la destinaţie, într-un fel sau altul. N-o să permit ca oamenii mei să fie terorizaţi. Cartiştii vor libertate şi democraţie pentru toţi cetăţenii britanici. Şi-atunci, ar trebui să le acorde această libertate atât adepţilor lor, cât şi celor care decid să nu li se alăture. Poate că de data asta o să trec cu vederea biciuirile şi distrugerea bunurilor care au avut loc acum două nopţi. Dar, dacă se repetă, o să-i vânez pe cei din Vitele Scoţiene, mai ales pe conducătorul lor, şi voi avea grijă să fie trataţi la fel de bine precum se poartă ei cu victimele lor - să ia o doză sănătoasă din propriile leacuri. Ai grijă să afle asta!

Chipul golit de expresie al lui Parry deveni şi mai absent, dacă aşa ceva era cu putinţă.

-Şi cum aş putea face una ca asta? întrebă Owen Parry.

Alex se ridică.

- Sunt convins că o să găseşti tu o modalitate, răspunse tăios. Asta a fost tot, Parry. Poţi să te întorci la lucru.

Fără un cuvânt, Owen Parry se ridică şi părăsi încăperea. Alex simţi impulsul copilăresc de a lua o carte şi de a o arunca în urma lui. În loc de asta, îşi strânse pumnii pe lângă corp. Omul acela părea puternic precum un taur. Alex şi-ar fi dorit - la naiba, şi-ar fi dorit pur şi simplu să aibă un pretext pentru a se bate cu el. în momentul de faţă, nu voia nimic mai mult decât să-i dea câţiva pumni sănătoşi în faţă, ca să-i şteargă expresia aceea goală şi tâmpă. O, Doamne, cât de tare voia să se încaiere cu cineva!

Siân porni spre castelul Glanrhyd pe seară. Din câte se părea, în sfârşit vremea caldă, de vară, se stricase. Era o seară înnorată şi rece, iar în aer se simţea un uşor miros de ploaie. Dar promisese că avea să se ducă şi intenţiona să se ţină de cuvânt. în drumul ei prin oraş, pe lângă topitorie, tot încerca să-şi spună că încă nu se hotărâse. Când plecase de acasă, nici măcar nu-i spusese lui buni unde se ducea. Dar undeva în adâncul sufletului ei ştia că se hotărâse.

îşi dorea acest post cu ardoare. Nu mai suporta slujba pe care o avea acum şi, oricât de mult şi-ar fi spus că şi alte femei făceau acelaşi lucru, tot nu putea să schimbe asta câtuşi de puţin. Astăzi avusese loc un accident - se prăbuşise plafonul unei galerii, ca de obicei. De data aceasta, nu murise nimeni, iar cei afectaţi nu suferiseră răni serioase - un singur miner se alesese cu un braţ rupt. Dar Siân fusese aproape când se prăbuşise plafonul şi îi îngheţase sângele în vene când îl auzise pe respectivul ţipând. Simţise acea spaimă paralizantă care se trezea în inimile tuturor minerilor în asemenea momente, că tot filonul avea să se prăbuşească peste ei, să-i$_{A}$ zdrobească şi să-i îngroape de vii acolo.

îşi dorea să fie guvernanta micuţei Lady Verity Hyatt. îi plăcea să predea şi se pricepea de minune - făcea lecţii cu copiii din oraş la şcoala de duminică. îi plăceau copiii. Şi îi plăceau curăţenia, aerul curat şi traiul civilizat, deşi se simţea oarecum vinovată recunoscând faţă de sine lucrurile acestea.

Un singur lucru o făcea să şovăie serios. Şi era ceva important. I se părea extrem de chipeş şi de atrăgător - şi cărei femei nu i s-ar fi părut la fel? Şi ştia că era atrasă de el - la nivel fizic, aproape subconştient. Iar un bărbat ca el nu ar fi stat pe gânduri când era vorba despre seducerea unei femei ca ea. Sir John Fowler era la fel. Şi totuşi, dacă era să fie corectă, trebuia să recunoască faptul că marchizul fusese cel care pusese capăt îmbrăţişării

lor, sus pe munte. Ea se pierduse cu totul, de dorinţă. Era umilitor şi destul de înspăimântător să recunoască asta faţă de sine însăşi. Se cam juca cu focul dacă accepta o slujbă care implica să locuiască sub acelaşi acoperiş cu el.

Ajunsă la castel, fu condusă în aceeaşi încăpere ca prima oară. Era o cameră mare şi pătrată, cu plafonul înalt, pictat cu motive complexe, iar pe pereţi erau portrete cu rame groase şi grele. Pardoseala era acoperită cu un covor. Auzise spunându-se că în castel erau şaptezeci şi două de camere. Pentru un bărbat şi fiica lui. I se părea un lux aproape obscen.

Apoi, uşa se deschise şi marchizul intră. Siân simţi un gol în stomac, aproape ca şi cum ar fi fost lovită cu pumnul. Era îmbrăcat atât de elegant şi de imaculat, era atât de blond şi de chipeş! Şi arăta atât de detaşat şi de protocolar, încât parcă nu era cu putinţă să fie acelaşi bărbat care o sărutase, o atinsese şi o dorise acolo sus, pe munte.

- Doamnă Jones, i se adresă el, energic, înaintând în încăpere în timp ce în urma lui cineva închidea uşa. Aţi venit! Bine. Ce hotărâre aţi luat?

Pe munte li spusese Siân. În mod clar, lăsase în urmă întâlnirea lor. Acum aveau o discuţie de afaceri. Atitudinea lui era cu totul şi cu totul impersonală.

Ei_bine, în cazul acesta avea să se poarte şi ea întocmai. II privi în ochi, cât se poate de calmă.

-Aş vrea să încerc, rosti ea. Dar cu o singură condiţie.

De la început, ştiuse clar că n-ar fi putut să accepte decât dacă i se garanta respectarea acestei condiţii.

-Da?

Marchizul ridică dintr-o sprânceană şi-şi împreună mâinile la spate. Aceste două gesturi îi amintiră cât se poate de clar că făceau parte din două lumi total diferite. El era un stăpân până în

măduva oaselor, neobişnuit ca dorinţele sale să fie puse sub semnul întrebării.

-N-o să locuiesc aici, continuă ea. O să continui să locuiesc cu bunicii mei.

Bărbatul o măsură din priviri câteva clipe, fără să scoată vreun cuvânt. Cu ochii lui ireal de albaştri. Ochii lui frumoşi, fascinanţi. în momentul acela, Siân îşi dori să nu fi venit. Spera ca el să nu fie dispus să accepte această condiţie.

- Nu văd de ce să nu fie posibil să facem aşa, răspunse el, deşi cred că v-ar fi mai comod să locuiţi aici.
- Ba nu, zise ea repede. Nu mi-ar fi.
- Prea bine atunci, spuse el. O să începeţi de săptămâna viitoare. Luni, la ora nouă. Din momentul de faţă, nu mai aveţi vechiul post. O să am grijă să primiţi salariul pentru toată săptămâna.

Siân simţi un val de exaltare. Urmat de unul de panică. Dintr-odată, totul părea incredibil de irevocabil. Iar ea tot nu era sigură că-şi dorea să vină.

- Cum aţi ajuns să vă faceţi educaţia la o şcoală privată din Anglia?

Siân nu era pregătită să răspundă la această întrebare. Pentru o clipă, se holbă pur şi simplu la el.

- Cineva mi-a plătit taxele, spuse. -Oh?

Din nou apăru acea ridicare din sprânceană demnă de un stăpân. Siân strânse din dinţi şi îi înfruntă privirea, fără ezitare.

- Se pare că n-aveţi de gând să-mi satisfaceţi curiozitatea, spuse el. Dar situaţia dumneavoastră e neobişnuită, doamnă Jones. Nu-i aşa că cei mai mulţi dintre oamenii de aici sunt analfabeţi?

Această întrebare o înfurie. Era acea concepţie veche a englezilor că galezii erau nişte barbari.

- Cei mai mulţi ştiu măcar să citească şi să scrie, răspunse ea. învaţă din copilărie, la şcoala de duminică. Majoritatea ar vrea să înveţe mai mult,

dar nu avem şcoli şi nici bani să le trimitem copiii la învăţătură în altă parte.

-Cu excepţia celor cheltuiţi de binefăcătorul dumneavoastră, replică Alex. De ce v-a înfuriat întrebarea mea? E o chestiune sensibilă pentru dumneavoastră... această lipsă a şcolilor?

- Poate că unii dintre copii ar prefera să aibă o alternativă la a se angaja la topitorie sau în mină, spuse ea. Poate că unii ar vrea să devină funcţionari, avocaţi sau... sau predicatori.

-Sunt nou prin părţile acestea, rosti el, încetişor. Acordă-mi ceva timp, Siân.

Tânăra se îmbujoră auzindu-l că i se adresase pe numele mic şi, pentru prima oară, îşi dădu seama că erau singuri în cameră. Şi ce voia să spună? Pentru ce să îi acorde timp?

- Cum se mai simte băiatul? întrebă el.

Era o altă referire la ultima lor întâlnire. Simţi că obrajii i se înroşiră şi mai tare.

- A venit la muncă, răspunse ea, deşi n-ar fi trebuit.

-Am impresia, zise Alex, că în trupul acela zvelt de băietan se află mult curaj şi îndărătnicie. Din ce alt motiv să nu fi dat un penny pentru a se înscrie în asociaţie? N-au mai fost urmări, nu? Nu l-a mai ameninţat nimeni?

-Nu.

Siân clătină din cap.

- Dacă se-ntâmplă ceva de genul ăsta, zise el, privind-o foarte fix, lui sau altui cunoscut de-al tău, ţi-aş rămâne recunoscător dacă m-ai anunţa.

Nu. O, nu! Siân aproape că făcu un pas înapoi, însă reuşi să rămână pe loc cu un efort de voinţă. N-avea să-l lase să o transforme în iscoada lui, aşa cum n-avea să-i permită nici lui Owen acest lucru. Venea aici să facă lecţii cu fiica lui.

Dintr-odată, marchizul schiţă un zâmbet.

-Acum arăţi, începu el, exact ca iubitul tău, când l-am convocat de dimineaţă să-i pun câteva întrebări despre cartişti şi despre Vitele Scoţiene. Aş

fi putut să jur că, în cea mai mare parte a timpului cât a stat aici, nu se petrecea nimic în spatele privirii tâmpe pe care mi-o adresa. Nu sunt duşmanul vostru, Siân, deşi presupun că n-am cum să mă aştept ca voi să credeţi asta deocamdată.

II chemase aici pe Owen? Dar ei îi spusese că n-avea de gând să ia nici o măsură legată de întrunirea de pe munte!

- Parlamentul a respins Carta, zise el încetişor. Ştiai?

Siân închise ochii şi înghiţi cu greu. O, Dumnezeule
mare! Şi-acum ce-avea să se-ntâmple? Îi era teamă să se gândească la cursul pe care cel mai probabil aveau să-l ia evenimentele. Clătină din cap.

- Siân, continuă Alex, sfătuieşte-l tu şi pentru mine. Vrei? Spune-i să nu facă nimic care să declanşeze o confruntare cu autorităţile. Ar fi o înfruntare din care muncitorii n-au cum să iasă victorioşi. Există alte metode, mai lente, mai înţelepte prin care se poate înfăptui schimbarea. E un om încăpăţânat... cred că asta e ceva specific galezilor. Dar povăţuieşte-l aşa. Poate că pe tine o să te asculte.

Era un avertisment hotărât şi implacabil. Rostit cu calm şi politeţe, dar cât se poate de clar. Pentru o clipă, ea îşi simţi genunchii înmuindu-i-se şi avu senzaţia că se învârtea camera cu ea.

- Fir-ar să fie, rosti el, chiar mai încet acum. Fir-ai să fii, Siân Jones! Vrei să ajungă în temniţă? Sau în mormânt? N-o să aştept să-mi dai un răspuns. Voi, galezii, sunteţi mari maeştri la tăcere. Hai, du-te acum - eşti liberă. Să te întorci luni. Verity o să fie încântată să audă că ai acceptat. Aseară mi-a spus noapte bună în galeză. E chiar naster? Ca în *pater naşteri*

- *Nos da,* îl corectă ea, separând clar cuvintele.

-Ah, zise el. Mult mai muzical decât reuşesc să articulez eu. Nos *da* atunci, doamnă Jones.

Deschise uşa şi îi făcu semn să iasă ea prima. Apoi, când ea trecu pe lângă el, îi indică unui servitor să deschidă uşile de la ieşire. Fără nici un alt cuvânt, se întoarse şi începu să urce treptele scării interioare.

Afară ploua - o burniţă rece, mohorâtă. Siân îşi ridică şalul peste cap şi porni cu paşi grăbiţi pe alee, către porţile parcului. Era teribil.de tulburată. Şi minunat de entuziasmată. Carta fusese respinsă. Owen fusese convocat la castel, să discute cu marchizul. Care voise ca ea să fie iscoada lui. „Fir-ai să fii", aşa îi spusese. Bunicul l-ar fi ameninţat c-avea să-i învineţească ochii pentru că-i vorbise aşa. Iar ea făcuse un lucru rău. Ar fi trebuit să refuze. Ar fi trebuit să-şi păstreze modul de viaţă în care se lansase la vârsta de şaptesprezece ani.

Dar n-avea să mai coboare niciodată în mină, îşi dădu seama, înălţându-şi chipul sub burniţa rece. Niciodată. Slavă bunului Dumnezeu, se terminase cu mina.

Şi fie ca Dumnezeu s-o ierte pentru că se bucura atât de mult.

capitolul 8

Plouase neîndurător două zile încontinuu, însă norii se risipeau în sfârşit duminică dimineaţa, promiţând ceva soare mai încolo sau cel târziu a doua zi.

Siân porni spre capelă braţ la braţ cu bunica ei. Vecina lor, doamna Bevan, mergea şi ea cu ele, în timp ce domnul Bevan venea şi el în urmă, împreună cu bunicul lui Siân. Ca de obicei, Emrys rămăsese acasă. Duminica era preferata lui Siân dintre toate zilele săptămânii, căci mina era închisă, iar dimineaţa abia aştepta să meargă la capelă, să cânte şi să asculte predica reverendului Llewellyn, şi după-amiaza avea şcoala de duminică.
După care lua ceaiul acasă, cu familia şi cu Owen. Plus relaxare - binecuvântată relaxare!

Duminica aceasta era un pic altfel. Owen n-avea să vină la ceai. Se ţinea o întrunire la el acasă.

O întrunire în care să se decidă ce avea să se întâmple, acum că parlamentul respinsese Carta. în Newport se puseseră în mişcare lucrurile pentru a-i aduna pe oamenii din văi într-o acţiune concertată. Siân se crispa doar gândin- du-se la asta şi spera ca simplul fapt că era vorba despre o acţiune de proporţii să o facă imposibil de pus în practică. Avertismentele marchizului de Craille îi răsunau necontenit în urechi.

Iar astăzi era un pic altfel şi din alt motiv. Oamenii observaseră că nu mai mersese la mină şi începuseră să îi pună tot felul de întrebări. Şi se dusese vorba. Bineînţeles, Siân le spusese rudelor sale şi celor ale lui Gwyn. Bunicul ei repetase ceea ce spunea adesea, că nu era nevoie să muncească în afara casei. Bunica ei plânsese un pic, făcându-şi griji în legătură cu ceea ce avea să se întâmple la castel între Siân şi marchiz. Ea fusese cea mai afectată de ce se întâmplase cu fiica ei, Siân ştia bine. Emrys începuse să strige şi declarase că avea să îi spargă nasul marchizului dacă îi arunca măcar o privire piezişă nepoatei sale. Părinţii lui Gwyn nu spuseseră mare lucru. Mari fusese foarte bucuroasă pentru ea, iar Iestyn - de-a dreptul încântat.

-Acolo e locul tău, îi spusese acesta, cu un zâmbet dulce. Ai un talent înnăscut să îi înveţi pe ceilalţi. Păcat doar că n-are zece fete. Tare sunt bucuros pentru tine.

Huw îi spusese că era o nesocotită şi că Gwyn n-ar fi tolerat una ca asta, dacă ar fi trăit.

Restul oamenilor începuseră a o privi cu o curiozitate pronunţată, îşi dădea seama Siân, stânjenită. Din nou, se simţea oarecum ca o intrusă şi nu-i plăcea deloc această senzaţie. Dar, o, Doamne, recunoştea şi ea că se simţise minunat în aceste ultime trei zile.

-Aşa deci, Siân, rosti domnul Bevan acum, a cam dat norocul peste tine.

- Cu postul ăsta? întrebă ea. Da, sunt foarte bucuroasă.

-Sunt convins că o să te descurci de minune, rosti doamna Bevan. Toţi copiii de la şcoala de duminică vor să înveţe cu tine, printre care şi Gwen şi Willy ai noştri. Şi ai şcoală, cu ajutorul tăicuţului tău.

Cumva, lui Siân i se părea absurd să audă ca Sir John Fowler să fie numit „tăicuţul" ei. Buni strânse din buze.

- V-aş fi recunoscătoare dacă nu aţi aduce vorba despre el, doamnă Bevan, zise ea. Hywel e tăicuţul ei, nici n-are nevoie Siân de altcineva. Şi şcoala poate să fie uneori lucrul dracului. Să ştii că o să mă rog din toată inima la capelă pentru Siân.

- Of, buni, rosti Siân cu un amestec de amuzament şi exasperare.

Oamenii din Cwmbran rar se făceau vinovaţi de întârziere. Deşi mai erau cincisprezece minute până la ora la care trebuia să înceapă slujba, când intrară în capelă, cele mai multe dintre strane erau ocupate. Nu se întâmpla des ca la începerea slujbei să mai fie vreun loc liber. Uneori întârziaţii - cei care veneau cu doar cinci minute înainte - erau nevoiţi să stea în picioare, la galerie, cu organistul, sau chiar pe scaune puse pe culoarele dintre strane. Oamenii veneau la capelă pentru cântece şi pentru a asculta predicile pline de fervoare ale predicatorului - şi pentru socializare.

Siân stătea întotdeauna în al treilea rând din faţă, împreună cu bunicii, Owen în strana din spatele ei, iar familia Jones în acelaşi rând, însă pe celălalt şir de strane. Totuşi, în dimineaţa aceasta, cum mergea pe culoarul dintre strane în spatele bunicii ei, cineva dintr-o strană din spate o trase de mânecă şi i se adresă, într-o şoaptă sonoră.

- Doamnă Jones, zise Lady Verity Hyatt şi zâmbi cu un chip senin şi jucăuş când Siân întoarse capul, surprinsă, pentru a o privi. O să fiţi guvernanta mea! Am venit şi noi la capelă în dimineaţa asta.

Siân se uită dincolo de ea şi dădu cu ochii de marchiz, care stătea lângă ea, blond, elegant, chipeş şi la fel de străin faţă de locul acesta ca o pisică într-o crescătorie de câini. De asemenea, părea uşor stânjenit. O salută cu o înclinare din cap.

-Staţi lângă noi, rosti Verity, într-o şoaptă perfect audibilă.

O ţinea în continuare de mânecă.

Era unul dintre acele momente în care nu era timp să analizeze lucrurile raţional. Dacă ar fi făcut-o, îşi dădu seama Siân ulterior, i-ar fi zâmbit copilei, i-ar fi spus că ea stătea întotdeauna în faţă, cu bunicii ei, şi i-ar fi adus aminte că aveau să se întâlnească a doua zi. Apoi şi-ar fi continuat înaintarea pe culoar, cu o întârziere nu mai mare de câteva secunde. Dar n-avu timp pentru asemenea gânduri închegate. Se simţea expusă. Avea impresia că toţi se uitau la ea - şi ştia bine că nu se înşela prea tare. Zâmbi şi se lăsă în strană, lângă Lady Verity Hyatt.

Aceasta îşi strecură mânuţa în cea a lui Siân şi îi zâmbi larg.

-Mă bucur că o să fiţi guvernanta mea, îi spuse în şoaptă. De-abia aştept să vină ziua de mâine. Mai e doar o noapte de somn!

- Şşştt, Verity. Marchizul se aplecă spre capul copilei şi îi vorbi foarte încet: Ştii bine că în biserică trebuie să facem linişte.

-Dar suntem într-o capelă, tati, răspunse ea, tot şoptit. Duminica trecută în biserică n-au fost decât şapte persoane, doamnă Jones, cu tot cu tati şi cu mine. A fost plictisitor.

Strâmbă din nas.

-Şşştt!

De data aceasta, Verity se uită oarecum temătoare la tatăl ei şi se supuse, deşi îşi întoarse capul pentru a-i zâmbi din nou lui Siân şi ridică din umeri. Siân bănuia că faptul că veniseră într-o capelă galeză era trataţia fetiţei pentru săptămâna aceasta. Îi trezea amintiri puternice şi dureroase din propria copilărie, când de cele mai multe ori se uita

pe fereastra căsuţei lor cum oamenii se duceau la capelă. Uneori, mama ei o ducea la biserica anglicană. Da, îşi amintea bine plictiseala şi invidia pe care o simţise faţă de copiii care se duceau la şcoala de duminică după-amiaza. Fără să se gândească, îi strânse mâna fetiţei, care se afla în continuare în a ei. îşi ridică privirea şi îşi concentră atenţia asupra părţii din faţă a stranelor, pentru a se convinge că Owen era în locul lui obişnuit. Se întreba dacă ştia că ea era acolo. Şi se întrebă ce părere avea lumea despre asta. în capelă era o linişte nefirească, o tăcere plină de stânjeneală. Fără îndoială, toată lumea era conştientă de prezenţa marchizului de Craille. De obicei, capela vuia de zumzetul bârfelor rostite în şoaptă, până ce reverendul Llewellyn urca treptele către amvon.

O, Doamne, îşi dădu seama Siân, n-ar fijrebuit să se aşeze aici. Se simţea extrem de stânjenită. însă, când începură să cânte, dispăru orice urmă de timiditate. Membrii congregaţiei intonară imnul de deschidere cu entuziasmul şi în armonia obişnuite, dirijaţi de reverendul Llewellyn. Cântând, Siân era profund conştientă de prezenţa bărbatului care stătea de cealaltă parte a lui Verity, fără să scoată vreun sunet. Ţinea cărticica de imnuri în mână, deschisă, dar nu cânta. Bineînţeles, îşi dădu seama apoi, nici n-ar fi putut. Versurile erau în galeză. Şi slujba avea să fie tot în galeză. Verity avea să se plictisească şi mai mult decât cu o săptămână în urmă. Pe tot parcursul imnului de început se uită lung la Siân, ţinând-o în continuare de mână.

Preotul îi observă pe cei doi abia în timpul imnului. După ce acesta luă sfârşit, le ură bun venit într-o engleză cu accent puternic, şi toate capetele se întoarseră către ei. Inclusiv cel al lui Owen. Siân îi întâlni privirea înainte ca tânărul să-şi îndrepte din nou atenţia asupra amvonului. Owen nu-i dăduse nici un detaliu despre vizita sa la castelul Glanrhyd.

-Afurisitul de marchiz de Craille, naiba să-l ia! îi spusese, când îl întrebase - bunicul ei nu fusese pe-aproape, să-l certe pentru limbaj. Un vulpoi, un lup

în piele de oaie, Siân. E periculos. Mai periculos decât Barnes. Să te ţii departe de el, *fach!* Stai mereu cu fetiţa!

Refuzase să-i spună cum de ajunsese să-şi facă o impresie atât de proastă despre bărbatul care le plătea salariile. Siân ar fi vrut să ştie ce ameninţări rostise şi pe care dintre acestea avea de gând să le pună în practică dacă afla despre întrunirea din după-amiaza aceasta. Simplul fapt de a se gândi la această întrunire îi strânse stomacul dureros. Făcu un efort să se concentreze asupra pasajului despre Iov pe care îl citea reverendul Llewellyn din *Biblia* sa în galeză.

Credinţa lui Iov fusese pusă la încercare de Dumnezeu, le spuse preotul în predica sa. Fusese încercat până la limitele puterilor sale. Şi, până la urmă, trecuse cu brio de toate încercările. Ajunsese să înţeleagă că, în viaţa pe această lume, suferinţa nu putea fi evitată. Dar, în loc să fie distrus sau înrăit de suferinţele de care avusese parte, fusese întărit şi înnobilat de ele. Şi cu toţii aveau de învăţat de la Iov.

Pe măsură că predica devenea mai înflăcărată, şi membrii congregaţiei - animaţi de retorica şi de emoţia reverendului - începură să-l susţină prin tot felul de exclamaţii, lui Siân i se păru cum nu se putea mai evident că se adresa direct cartiştilor şi îşi declara destul de clar poziţia. Ce făcuseră până acum fusese legal şi total îndreptăţit din punct de vedere moral. Ceruseră libertate, democraţie şi sistarea regimului de opresiune. Dar acum, că eforturile lor fuseseră respinse, sarcina lor era să îndure, să fie întăriţi şi înnobilaţi de suferinţă.

Se întreba dacă marchizul de Craille avea măcar o impresie vagă despre subiectul predicii. Vedea clar că Owen stătea cu umerii traşi în spate şi cu capul înălţat. Iestyn avea capul plecat.

În cele din urmă, slujba luă sfârşit. Siân se pregătise pentru final. Se hotărâse că avea să îi zâmbească scurt lui Verity, după care avea să iasă în grabă în curte, pentru a-i aştepta je bunica ei şi pe

Owen, care o conducea mereu acasă. în mod clar, nu voia să se trezească forţată să iasă din capelă cu marchizul şi cu fiica lui. Toată lumea ar crede că-şi dădea aere.

Dar nu era aşa uşor. Scăpată de obligativitatea tăcerii, Verity o prinse din nou de mână şi se lansă într-un adevărat discurs.

-Mi-a plăcut mai mult decât la biserica noastră, zise ea, chiar dacă n-am înţeles cuvintele. A fost distractiv, cu toţi oamenii ăştia. Aveţi o voce foarte frumoasă, doamnă Jones. Toţi cei de-aici cântă frumos. Săptămâna trecută, doar tata a cântat. Şi parcă suna ciudat. Spu- neţi-mi cine sunt câţiva dintre oamenii ăştia. O să mă învăţaţi galeză, nu-i aşa? Poate săptămâna viitoare o să înţeleg ce se zice.

-Verity. Mâna cu unghii îngrijite a marchizului se aşează pe umărul fetiţei, iar Siân se trezi că atenţia îi fu atrasă imediat de ea, iar apoi ochii îi urcară de-a lungul braţului către umăr şi chip, până ce îi întâlniră pe ai lui. Doamna Jones de-abia aşteaptă să se întoarcă acasă. Săptămâna viitoare vei avea tot timpul din lume să vorbeşti cu ea - dacă e într-atât de nesocotită să te lase să ciripeşti aşa, întruna.

-Nu mă deranjează, răspunse Siân. Uneori, copiii simt nevoia să vorbească.

„Mai ales dacă se simt singuri", aproape că adăugă, însă i se păru că ar fi fost o remarcă impertinentă.

Se întoarse, cu intenţia de a pleca, însă se trezi nas în nas cu reverendul Llewellyn, care stătea chiar în capătul stranei, cu mâna întinsă.

- Slavă Domnului că aţi binevoit să vă alăturaţi rugăciunilor noastre umile în dimineaţa asta, milord, rosti preotul.

Marchizul se întinse peste fiica sa şi pe lângă Siân pentru a-i strânge mâna.

- V-am auzit cântecele de afară, când eraţi la repetiţii, dar şi duminica trecută, când aţi ţinut

slujba, spuse. Şi ne-am hotărât să vă ascultăm din strană în dimineaţa asta. Aveţi un cor pe cinste, domnule.

Pieptul reverendului Llewellyn se umflă de mândrie.

- Avem aici cel mai bun cor de bărbaţi din toată Ţara Galilor, milord, spuse, aşa cum vom demonstra peste două săptămâni, la *eisteddfod.* Şi aş putea să spun chiar că e cel mai bun din Marea Britanie, ba poate din lumea întreagă. Nicăieri nu sunt aşa cântăreţi ca în Ţara Galilor. Nu ne e frică să ne folosim vocile pentru a-l slăvi pe Domnul cu talentul pe care ni l-a dăruit. Nu-i aşa, Siân Jones?

Marchizul zâmbi politicos, iar Siân scoase un murmur de acord. Cei mai mulţi dintre credincioşi ieşiseră în ordine din capelă, putea vedea clar. Până la urmă, nu reuşise să evite să iasă în evidenţă.

-Şi ce mă bucur s-o văd printre noi pe micuţă, declară preotul, zâmbindu-i larg lui Verity şi punându-şi uşor mâna pe creştetul ei. Vii la şcoala de duminică după-amiază, *fachl* Te băgăm în clasa doamnei Jones.

-Var/c?

Verity strâmbă din nas şi^se uită la Siân.

- *Fach,* o corectă aceasta. înseamnă „micuţo". E o formă de alint.

-Am voie, tati? Verity îşi întoarse capul pentru a îi adresa părintelui ei o privire imploratoare. Pot să mă duc şi eu la şcoala de duminică? Pot? Te rog, te rog, te rog!

- O să se vorbească numai în galeză, interveni Siân. Dar văzu dorinţa aprinsă din ochii ei, de copil care voia încă o plăcere. Dar eu sunt dispusă să te duc, dacă tăticul tău e de acord - adică tati al tău. Poate că mai întâi ţi-ar plăcea să vii cu mine acasă, la prânz.

Se uita la Verity şi se vedea pe sine la vârsta ei, ştia bine. Dar n-ar fi trebuit să spună nimic din toate acestea. N-ar fi trebuit să se bage. în fond, copila era Lady Verity Hyatt, fiica unui marchiz englez.

- Minunat.

Predicatorul îşi frecă palmele, după care prezenţa sa fu solicitată în altă parte, aşa că se retrase. Marchizul se uită la fiica sa, apoi la Siân.

- Dacă o să se plictisească de moarte, o să ştie că ea a insistat, zise el, după care o luă total prin surprindere pe Siân schiţând un zâmbet larg. în clipa aceea, căpătă un aer teribil de tineresc şi de atractiv. Ceva din interiorul ei tresări puternic, o senzaţie cum nu se putea mai tulburătoare. N-o să se supere bunica dumneavoastră?

-Nicidecum, răspunse tânăra, întrebându-se cum avea să reacţioneze bunica ei.

- Ah, te rog, te rog, te rog!

Verity era atât de încântată, încât nu se putea abţine să nu ţopăie pe loc.

- Prea bine, rosti el, privind-o fix. Dar să fii cuminte şi politicoasă! Şi să asculţi! Dacă nu o asculţi întru totul pe doamna Jones, o să-mi dai socoteală. S-a înţeles?

Verity îi adresă un zâmbet radios.

- Da, tati.

Marchizul se aplecă şi sărută guriţa întinsă de fiica sa.

- Mulţumesc, îi spuse el lui Siân. Sper că n-o să fie o pacoste. O să vin s-o iau după ce se termină orele.

Tânăra încuviinţă din cap. Siân îşi dădu seama că era ceva straniu de intim la felul în care stăteau aşa în capela acum goală, cu un copil între ei. îi veni în minte că era posibil să-l placă pe marchizul de Craille. Dintr-odată, îşi aduse aminte cum îngenunchease lângă Iestyn pe munte, punându-şi mâna pe capul cumnatului ei într-un gest liniştitor, după ce^i acoperise trupul cu pelerina lui, pentru a-l feri de frig. îşi aminti că se oferise să-l ajute pe Huw să-l ducă acasă. Şi că îi spusese lui Iestyn că era un flăcău curajos. Owen afirmase că era un vulpoi şi un lup în piele de oaie. Poate că era mai bine să nu cadă prea uşor în această capcană a simpatiei faţă de marchiz. în fond, era atotputernic în Cwmbran. Iar unii oameni erau mai flămânzi

săptămâna aceasta faţă de cea trecută pentru că prima măsură a marchizului de Craille după ce-şi făcuse apariţia la moşie fusese să reducă salariile.

Partea de stradă din dreptul capelei era departe de a fi pustie. în fiecare duminică, aproape toţi credincioşii se adunau acolo pentru a discuta şi pentru a bârfi. Şi astăzi, bineînţeles, aveau ocazia de-a dreptul delicioasă de a o vedea pe doamna Siân Jones ieşind din capelă la două minute încheiate după ultimul întârziat, ţinând-o de-o mânuţă pe fiica marchizului de Craille în timp ce acesta o ţinea de cealaltă.

Siân încerca să nu se simtă stânjenită. în fond, acceptase de bunăvoie postul de guvernantă a lui Verity şi mai mult ca sigur toţi aflaseră până acum. Dar se gândea cu regret la toate eforturile pe care le făcuse în ultimii opt ani pentru a se integra, pentru a face parte din comunitatea care o renegase pe mama ei, pentru a-şi găsi locul aici ca să nu se mai simtă singură. Se întrebă dacă faptul că insistase să locuiască acasă, cu buni şi cu bunelul, avea să o salveze de la a fi izolată, aşa cum fusese toată copilăria şi adolescenţa sa. Dar acum era prea târziu pentru regrete.

Mai întâi o duse pe Verity către locul în care bunica ei stătea de vorbă cu un grup de vecine şi îi spuse că aceasta avea să vină la ei acasă, la masa de prânz. Apoi, o conduse către un grup de bărbaţi, care ascultau cu toţii ce le spunea Owen. Acesta tăcu dintr-odată şi o fixă direct, fără nici o urmă de zâmbet pe chip.

Siân simţi un junghi brusc de panică iraţională că până şi Owen urma a se întoarce împotriva ei. Iraţională pentru că acesta o îndemnase să accepte postul şi fusese încântat când ea o făcuse. Dar, evident, de atunci încoace îl gratulase pe tatăl lui Verity cu titlul de „afurisitul de marchiz de Craille, naiba să-l ia".

Lumea ei s-ar face bucăţi dacă l-ar pierde pe Owen, îşi dădu ea seama.

-Verity vine să ia prânzul la buni, îi spuse, şi după aceea merge la şcoala de duminică împreună cu mine.

Owen se întoarse către ele.

-Am crezut că poate nici n-ai observat că am fost şi eu la capelă, rosti în galeză înainte de a se uita în jos, la Verity, după care trecu la engleză: Deci o să te duci la şcoală azi şi toată săptămâna viitoare, nu-i aşa, *fach?* Ia zi, îmi dai o mânuţă?

Verity îşi puse mâna liberă într-a lui şi porni cu paşi precipitaţi pe stradă între el şi Siân.

- *Vark* înseamnă „micuţo", rosti ea. Mi-a zis doamna Jones. A fost distractiv la capelă. Şi-o să fac cunoştinţă cu alţi copii la şcoala de duminică. Pe tine cum te cheamă?

Se simţise jignit, înţelese Siân, pentru că ea stătuse cu Verity şi cu marchizul în loc să se aşeze în faţa lui, unde îi plăcea lui să o vadă în timpul slujbei, după cum îi spusese odată şi o făcuse să izbucnească în râs şi să roşească.

Din nou, simţi acea teamă glacială şi nefondată că ar putea să-l piardă. Sau că ar putea fi din nou izolată între două lumi, aşa cum fusese în timpul primilor şaptesprezece ani din viaţă.

Privindu-l cum vorbea cu Verity, îşi dori... ah, îşi dori şă îl fi lăsat să o posede când o implorase, sus pe munte, îşi dori să fi fost a lui acum, trup şi suflet. îl dorea. Avea nevoie de el. El era punctul ei fix, siguranţa ei.

Alex habar nu avea cât dura şcoala de duminică. Din câte înţelesese, era un fel de şcoală adevărată, în care copiii învăţau efectiv să scrie şi să citească. Deci în mod normal ar trebui să dureze ceva timp. Nu veni prea devreme să o ia pe Verity, însă chiar şi aşa se plimbă de co- lo-colo prin faţa capelei timp de mai mult de o jumătate de oră până ce uşile se deschiseră într-un final şi copiii năvăliră afară, chiuind veseli nevoie-mare.

Nu-i plăcea că nu aveau decât această formă precară de învăţământ. Ar trebui să existe o şcoală,

la care toţi copiii să meargă zi de zi, aşa cum erau şi pe moşiile sale din Anglia. Poate că unii dintre copiii aceştia voiau să devină funcţionari, avocaţi sau preoţi, aşa îi spusese Siân.

Dar nu avu timp să mediteze prea mult la această temă. Siân Jones în persoană ieşea pe uşile capelei, cu Verity de mână. Când îl văzu, fiica lui chiui exact ca restul copiilor şi porni glonţ către el, vorbind în timp ce alerga.

-... Şi au un jilţ de lemn pe care am stat şi toate vasele sunt puse într-un bufet, iar doamna Jones doarme în cel mai drăguţ pat încastrat în mobilă, chiar în bucătărie, şi unchiul Emrys - unchiul Emrys al doamnei Jones - m-a pus să-i zic „bună ziua" şi „mulţumesc" în galeză şi după aia a râs de mine, iar doamna Rhys - bunica doamnei Jones - l-a certat, şi-a ţinut pâinea sprijinită de burtă cât a tăiat-o felii şi...

Alex se aplecă şi o ridică în braţe, simţind un val de dragoste aproape dureroasă pentru ea. Era încă atât de mică! Se entuziasma atât de uşor! Şi era atât de singură! Ar fi trebuit să se însoare cu Lorraine sau cu altcineva până acum şi să fi făcut şi alţi copii. Pe cât posibil, nici un copil nu trebuia să crească fără fraţi şi surori.

-Sper că ai fost cuminte, îi spuse, şi că ţi-ai adus aminte să îi mulţumeşti doamnei Rhys, chit că în engleză sau în galeză. Aşa ai făcut?

Siân stătea la câţiva metri distanţă, fără să spună absolut nimic.

- Eu îmi iau rămas-bun, rosti apoi. O să vin la castelul Glanrhyd mâine, la nouă dimineaţa.

Alex răspunse impulsiv, nedorind să plece şi să nu o mai vadă până a doua zi dimineaţa, când oricum n-avea să o vadă prea mult. Nu putea să stea în camera fetiţei sale toată ziua. Soarele ieşise din nori, astfel că până la urmă era o zi chiar plăcută.

- Veniţi să vă plimbaţi un pic cu noi? o întrebă, lăsân- du-şi fetiţa jos. Mă gândisem să o pornim de-a lungul văii, să admirăm râul.

- Până treceţi de case şi de mină, e murdar, răspunse tânăra.

- Atunci o să mergem dincolo de ele, spuse el. Veniţi cu noi?

Alex văzu că Siân ezita şi o privi fix, forţând-o fără nici o ruşine să accepte. Tânăra dădu aprobator din cap şi începu să meargă în dreptul lui, cu Verity la mijloc. Erau cam doi metri între ei.

Siân avea dreptate. Râul era foarte murdar şi mirosea neplăcut.

-Nu există sistem de alimentare cu apă în oraş? întrebă şi, chiar în momentul acela, îşi dădu seama cât de ciudat era să pună o asemenea întrebare. Se aflau pe moşia lui. Ar fi trebuit să ştie atâta lucru.

Tânăra izbucni în râs, un sunet plin de amărăciune şi dispreţ.

- Nu, răspunse ea.

-Mi se pare nesănătos să nu existe, rosti el, încrun- tându-se. E un oraş destul de mare.

-Nu există bani pentru un asemenea sistem, spuse ea. Am auzit undeva că în văile din sudul Ţării Galilor mor mai mulţi copii decât în oricare alt loc din ţară.Alex era de-a dreptul îngrozit şi se uită neliniştit la apă, care era în mod clar locul unde se deversa toată murdăria oraşului. De pe dealuri, totul părea foarte pitoresc.

însă Verity voia să îi povestească despre şcoala de duminică, aşa că, plin de recunoştinţă, renunţă la a mai vorbi despre râu. Era o chestiune - una din multe - despre care trebuia să se intereseze într-un moment mai potrivit, cu Barnes. Cum era şi treaba cu şcoala.

- Unul dintre cele mai proaste aspecte ale mineritului, spuse mai târziu, e că sterilul trebuie aruncat undeva. Munţii de steril nu sunt deloc pitoreşti, nu-i aşa?

Se uită cu oarecare dezgust la grămezile negre de resturi care se înălţau lângă aglomerarea de clădiri şi la roata mare care arăta unde se afla intrarea în mină.

- Industria în sine nu e deloc pitorească, replică Siân. Dar face parte din viaţa modernă.

Trebuie să ne descurcăm cum putem. Nu-mi place deloc să văd că valea mea ajunge să fie neagră şi urâtă. Era atât de frumoasă! Aici au prins contur muzica, visurile şi pasiunile noastre. Iar acum e...

- Siluită? sugeră el.

Era chiar mai frumoasă când roşea.

-Nu-mi pare un cuvânt adecvat, răspunse ea. Oare oamenii o să distrugă pur şi simplu frumuseţea lumii noastre? Mă tot întreb...

Verity o pornise la goană înainte. în sfârşit, oraşul - cu casele sale pe versanţii terasaţi şi cu mina - rămăsese în urmă şi era ca şi cum ar fi pătruns într-o altă lume. Apa râului părea deja mai curată şi iarba din jurul lor era verde. Alex inspiră profund, iar în aer nu se mai simţea fumul care se revărsa veşnic din furnalele topitoriei.

-Industria e ceva foarte nou, spuse el. încă nu am învăţat să ne adaptăm la un stil de viaţă atât de diferit de modul în care au trăit strămoşii noştri sute, ba chiar mii de ani.

-Toată valea era aşa acum nici o sută de ani, spuse ea, arătând către peisajul din jur. Uneori am impresia că m-am născut într-o epocă greşită. Dar nu putem să alegem, nu-i aşa?

Verity adunase nişte beţe şi le arunca din toate puterile către apă, încercând să le facă să ajungă cât mai departe. Părea fericită, total absorbită de jocul ei. Şi părea că uitase că erau şi ei pe acolo.

- Pentru mine, spuse el, toate acestea sunt un şoc mai mare decât pentru tine. Până acum am trăit pe o moşie, la ţară, unde totul se face la fel de generaţii şi generaţii. Ştiu tot ce se petrece, înţeleg totul şi mă simt perfect competent să o administrez cât se poate de bine. Până să ajung aici, exploatările industriale nu erau decât un concept abstract pentru mine. Mă simt ca şi cum aş fi ajuns pe altă planetă sau chiar într-un univers cu totul şi cu totul diferit. Ai grijă să nu te împiedici de rădăcina aia, te rog.

Siân ocoli rădăcina şi, drept urmare, se apropie de el. Alex îi întinse braţul fără să se gândească, iar

ea îl luă. Abia când Alex îi simţi atingerea îşi dădu seama ce făcuse. Văzând cum Siân se uită repede la el şi simţind cum braţul îi deveni rigid, ghici că şi ea avusese parte de aceeaşi conştientizare, în aceeaşi secundă. Ar fi fost foarte uşor să ajungă să se împrietenească cu femeia aceasta, îşi spuse el. N-ar fi trebuit să-i întindă braţul. Nu se cuvenea câtuşi de puţin. În fond, nu era decât servitoarea sa. îşi amintea foarte bine cum arătase când aproape că-l împunsese în stomac, când coborâse în mină.

Continuară să se plimbe braţ la braţ, nici unul din ei neavând curajul de a schimba starea de fapt.

- Nu mă simt deloc în elementul meu, mărturisi el. Nu ştiu şi nu înţeleg decât ce am reuşit să aflu de când am sosit aici. Sunt o mulţime de lucruri pe care nu le cunosc şi despre a căror existenţă nici măcar nu ştiu. Cum ar fi că în oraş nu există sistem de distribuţie a apei, de exemplu. Nici nu mi-a trecut prin cap să întreb. Iar, între timp, trebuie să mă las în seama cunoştinţelor şi a experienţei vechilului meu. în fond, a administrat totul în mod lucrativ timp de doisprezece ani.

Se întrebă dacă încerca să se justifice în faţa acestei femei. Oare încerca să o convingă că, dacă erau anumite lucruri rele în Cwmbran - şi, evident, erau îngrozitor de multe lucruri în neregulă nu era chiar vina lui? Bineînţeles că era vina lui. Moşia aceasta era a lui de doi ani, iar el nu făcuse nimic pentru a-şi asuma responsabilitatea pe care o implica acest statut.

- Lucrativ, da, răspunse ea, încet. Cu toţii suntem minunat de bogaţi. Unul dintre noi chiar are o casă cu şaptezeci şi două de camere.

Era o observaţie care merita o replică usturătoare. Numai că el nu putea să i-o dea. El îi vorbise ca de la egal la egal. Nu-şi mai dezvăluise gândurile cele mai intime în faţa unei servitoare. Oare putea să o învinovăţească pentru simplul fapt că îi răspunsese cu aceeaşi monedă?

-Verity - strigă el către fiica lui -, e timpul să ne întoarcem. Am întârziat deja la ceai.

Se folosi de pretextul întoarcerii pentru a-şi desprinde braţul de al lui Siân.

- Bogăţia aduce cu sine responsabilităţi, Siân, spuse. Nu sunt convins că eliminarea diferenţelor de avere ar rezolva ceva. Ar aduce egalitate şi dreptate pe lume? La modul ideal, aş zice că da, însă nu cred că natura umană va permite vreodată transpunerea acestui ideal în realitate. Eu mi-am luat întotdeauna responsabilităţile în serios.

Cu excepţia celor faţă de Cwmbran, ar fi trebuit să adauge.

Cuminte, Verity pornise şi ea pe drumul de întoarcere către oraş. Tot urca în goană pe deal, coborând cu viteză mai mare. în continuare, părea pierdută în lumea ei de copil.

- Dacă ai vreo nemulţumire, îi zise Alex lui Siân, spune-mi! Dă-mi detalii, cum a fost informaţia aceea despre mortalitatea infantilă. Spune-mi toate lucrurile care sunt în neregulă pe moşia asta. N-am cum să sper măcar că voi rezolva lucrurile dacă nu ştiu ce trebuie îndreptat. L-am întrebat pe iubitul tău dacă ar fi dispus să participe la o întrunire cu alţi reprezentanţi ai oamenilor de aici pentru a discuta despre cum v-am putea face condiţiile de trai şi viaţa în general mai bune. Dar la momentul respectiv făcea pe prostul. Chiar reprezint duşmanul vostru, chiar nu puteţi să-mi daţi măcar o şansă?

Alex observă că Siân îşi lăsase privirea în pământ, cu chipul extrem de tulburat - şi extrem de frumos.

O, da, erau din lumi total diferite. N-avea rost să încerce să construiască punţi între ele. Nu ştia de ce încerca, doar că o sărutase de două ori, se gândea la ea întruna şi visa să o sărute din nou.

I se păru că Siân dădu să-i răspundă, însă Verity coborî în goană panta exact la momentul nepotrivit şi intră în Siân, care se ciocni în lateral de el. Alex trebui să îşi întindă braţele şi să-şi proptească bine picioarele ca să nu se prăvălească

tustrei pe iarbă, claie peste grămadă. Verity râdea necontrolat, Siân asemenea - şi la fel făcea şi el.

-Ar fi fost de pomină, rosti el, dacă am fi fost cu câţiva metri mai aproape de râu. Gata cu poznele, Verity, te rog! Doamnă Jones, veniţi să luaţi ceaiul cu noi?

-Nu, răspunse ea repede, mulţumesc. Deja bunica mea se întreabă pe unde-oi umbla.

- în cazul acesta, n-o să insist, zise Alex. Cred că eu şi Verity o să pornim pe deal, către Glanrhyd. Dumneavoastră mergeţi în faţă?

Siân încuviinţă din cap şi îi zâmbi lui Verity, în loc de rămas-bun.

-Mâine facem lecţii şi ne jucăm, spuse fetiţa. O să fie distractiv. Nu mai e decât o noapte de somn! îi reaminti şi porni la deal, ţopăind cu veselie.

- Ne vedem mâine, rosti Alex.

Fără să se gândească, făcu un gest pe care îl făcea foarte rar cu orice femeie: îi luă mâna lui Siân Jones şi o ridică la buze. Tânăra păru surprinsă şi roşi puternic înainte de a se întoarce brusc şi a-şi continua drumul pe cărarea care urma cursul râului şi trecea pe lângă mină, fără să mai scoată vreun cuvânt.

Privind în urma ei, Alex simţi un curent de singurătate care aproape că-i devenise familiar. Erau din lumi, din universuri diferite. Singurul mod în care puteau să intre în contact era doar la nivel fizic, şi nici de asta nu era chiar aşa sigur. Chiar deloc. Dar, oricum, n-ar fi fost de ajuns, îşi dădu seama cu nelinişte. Voia ca ea să-l placă, să-i devină prietenă. Voia ca amândoi să trăiască în aceeaşi lume. Scoase un oftat şi porni la deal, în urma fiicei sale.

capitolul 9

Owen reuşi să trezească din nou la viaţă focul din cămin, împungând cărbunii cu vătraiul, şi puse ceainicul la încălzit. Siân se aşeză la masă, privindu-l. Nu se întâmpla des ca Owen să o aducă acasă la el, dar pe seară norii se adunaseră din nou şi ameninţau să verse iar ploaie peste vale.

- Doar pentru o ceaşcă de ceai, da? îi spusese, luând-o de braţ şi conducând-o spre casa lui.

Era una dintre puţinele case de pe vale în care locuia o singură persoană. Era menţinută în ordine şi curăţenie, observă Siân, deşi pe un capăt al mesei era un morman de vase nespălate. Angharad venea de două ori de săptămână să facă menajul. Uneori, pe când încă lucra în mină, aproape că o invidia pe prietena ei pentru o asemenea slujbă - numai că ea n-ar fi putut suporta să păşească în casa lui Josiah Barnes. Angharad încetase să se mai vadă cu Emrys după ce intrase în slujbă la Barnes - şi începuse să se arate oarecum stânjenită ori de câte ori se întâlnea cu Siân.

De vara viitoare, aceasta ar fi putut fi casa ei, îşi spuse Siân. Nu, chiar avea să fie casa ei. Nu avea nici o îndoială în ceea ce privea măritişul cu Owen. Se întreba dacă ar fi trebuit să se ridice şi să pună ceşti şi farfurii pe masă, însă îl lăsă pe Owen să joace până la capăt rolul de gazdă. Ea încă nu-şi avea locul aici.

- Cum a fost întrunirea? îl întrebă.

Avea o curiozitate de nestăpânit când venea vorba despre asemenea lucruri, dar în acelaşi timp o îngrozea gândul de a afla ce tulburări se pregăteau.

- Păi, începu el, bineînţeles că toată lumea era furioasă că parlamentul a respins Carta. Cererile noastre erau rezonabile. Şi nimeni nu e dispus să lase lucrurile aşa. M-am bucurat să-i văd pe toţi aşa înflăcăraţi şi aşa hotărâţi.

Se întoarse către bufet şi luă două ceşti curate. Nu şi farfurioare. Siân îşi reprimă un zâmbet.

-Şi-atunci ce-o să se-ntâmple? întrebă ea. Doar n-o să se mai scrie încă o petiţie... E o pierdere de vreme, nu-i aşa, Owen?

- Ceva, ceva o să fie, răspunse el. Probabil o demonstraţie mare. Ceva prin care să ne arătăm solidaritatea. Uneori, nişte iscălituri pe hârtie nu înseamnă prea mult pentru nişte oameni fără imaginaţie. Poate o să conteze mai mult dacă văd oamenii din spatele semnăturilor.

Inima lui Siân se îngreună dintr-odată.

-Aici? întrebă ea. Să avem demonstraţii în Cwmbran?

Owen clătină din cap şi se aşează la masă.

- N-am rezolva nimic, răspunse. Ar însemna să acţionăm la un nivel prea mic. Trebuie să fie ceva mai mare de-atât, Siân. Un marş de proporţii, cu toţi oamenii de prin văi adunaţi într-un singur loc. în Newport, probabil. John Frost e din Newport.

-John Frost?

-El e conducătorul mişcării cartiste aici, în Ţara Galilor, spuse Owen. El încearcă să ne organizeze pe toţi. Iar noi o să-l susţinem. O să îi dăm de ştire că poate să se bazeze pe noi. Ba chiar o să-l invităm aici, să ne vorbească.

- Aici? întrebă ea. Să vorbească cu cei care au participat la întrunirea din după-amiaza asta, Owen? Doar nu te referi la o altă adunare de mari proporţii, pe munte, nu?

-Toţi oamenii au dreptul să asculte ce are de zis Frost, răspunse Owen. Dacă avem pretenţia să participe la marş când vine vremea, atunci toţi trebuie să aibă ocazia de a-l asculta şi de a se hotărî. Trebuie ca toţi să fie convinşi.

Apa din ceainic dăduse în clocot. Bărbatul se ridică pentru a prepara ceaiul.

-Ah, Owen, crezi că e bine? Dacă se iscă probleme? Marchizul de Craille ştie de ultima adunare. S-a hotărât să nu ia nici o măsură, dar data viitoare n-o să mai fie la fel de indulgent. A zis chiar că autorităţile se aşteaptă să apară probleme şi că no să stea cu mâinile în sân.

Owen se aşează din nou la masă, lăsând ceaiul să se infuzeze. O fixă cu privirea.

-A vorbit cu tine despre asta? o întrebă.

-Ca să ne avertizeze, nu ameninţător, răspunse ea. Chiar cred că îşi face cu adevărat griji, Owen. Vrea să acţioneze la nivel local şi să afle ce trebuie făcut pentru a îmbunătăţi condiţiile de trai. Poate că ar fi mai bine aşa. Poate că aşa s-ar face cu adevărat câte ceva.

Owen izbucni în râs, deşi nu părea nicidecum amuzat.

- Şi tu îl crezi, rosti apoi. Chiar mă întrebam de ce s-a hotărât aşa din senin să-şi arate faţa pe-aici, Siân, când ştim cu toţii ce părere au afurisiţii ăştia de englezi despre galezi. Tu nu te-ai gândit? Nu ţi-ai dat seama singură până acum? El face parte din conducerea ţării. E membru în Camera Lorzilor, nu? Parlamentul nu a avut nici cea mai mică intenţie de a pune în discuţie Carta şi de a o aproba ca act legislativ. Craille a venit aici ca să ne ţină în frâu, Siân. Să-şi arate puterile. Să ne dezorienteze şi să ne închidă gura - în fond, nu suntem decât nişte galezi neştiutori şi neciopliţi. A venit să ne pună cizma pe gât dacă nu putem fi reduşi la tăcere. E un şarpe afurisit. Şi ai face bine să nu pleci urechea la vorbele lui.

Siân era profund tulburată. Chiar aşa era? Totul părea foarte logic.

-Părea că-şi face cu adevărat griji pentru faptul că nu avem sistem de distribuţie a apei în oraş. Şi pentru numărul mare de copii care mor prin părţile noastre.

- Şi când anume şi-a exprimat aceste griji?

În continuare, o urmărea cu maximă atenţie.

Siân se îmbujoră.

- După şcoala de duminică, răspunse. El şi fetiţa lui m-au invitat să mă plimb pe lângă râu cu ei.

Un timp, Owen nu scoase nici o vorbă, după care se ridică din nou pentru a turna ceaiul în ceşti. Siân observă că lichidul cald era aproape negru. Folosise mult prea mult ceai. Dar poate aşa îi plăcea lui. Trebuia să ţină minte asta. I se părea că tăcerea din încăpere devenise apăsătoare. Se simţea vinovată că acceptase invitaţia la plimbare, deşi fusese ceva nevinovat, având în vedere că fusese şi Verity de faţă.

- Şi au venit la capelă de dimineaţă, iar tu ai stat cu ei, zise Owen într-un final. Şi sigur te-a văzut cineva plimbându-te cu ei.

- Dar nici nu încercam să mă ascund, răspunse ea. Să înţeleg că a fost rău să mă comport aşa, Owen?

- În după-amiaza asta a trebuit să le dau replica unora, zise el. Toţi glumeau, Siân. Sigur, nu a fost nimic de care să mă simt jignit. Nici n-ar fi îndrăznit vreunul. Dar în toate glumele era vorba despre un englez chipeş şi despre cea mai frumoasă galeză din Cwmbran.

- Owen, spuse ea, în dimineaţa asta am stat cu Lady Verity Hyatt şi tot cu ea m-am plimbat în după-amiaza asta. O să fiu guvernanta ei. Bineînţeles, o să stau cu ea foarte mult.

Ştia bine că nu spunea chiar tot adevărul. După-amia- ză se plimbase cu marchizul. Verity se distrase de una singură.

-Ai grijă, atâta tot, spuse el încet. Uneori, Siân, se poate să capeţi o reputaţie proastă chiar dacă n-ai făcut nimic rău. Şi oamenii ştiu bine cine eşti.

Tânăra sări imediat în picioare, albă ca varul de furie.

- Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă şuierător, cu mâinile în şolduri. Câtă îndrăzneală! Cum poţi să spui aşa ceva, Owen?

Bărbatul se ridică şi el, mişcare însoţită de scârţâitul picioarelor scaunului frecându-se de podeaua goală. Îi cuprinse încheietura cu palma lui mare.

- Calmează-te, rosti. Şşştt, *fach,* căci altfel te-aude doamna Davies de-alături şi-o să-şi închipuie că te bat.

- Oamenii ştiu bine cine sunt, zise ea, cu ochii scăpă- rându-i. Fata unei târfe, Owen? Asta e? Aşchia nu sare departe de trunchi? O să se aştepte să mă destrăbălez cu el? Cu marchizul de Craille?

Owen scoase un sunet care trăda frustrarea şi o trase în braţele sale. Când Siân încercă să se elibereze, nu putu scăpa din strânsoarea îmbrăţişării lui.

-Femeie arţăgoasă ce eşti, îi spuse. Nu fac altceva decât să te previn de ce s-ar putea întâmpla dacă eşti văzută prea des cu el, chiar dacă e şi cu fiică-sa. Ştii cum sunt oamenii, cât de veninoase le sunt limbile. Eu am încredere în tine.

- Chiar aşa?

Furia i se risipi brusc, lăsând în loc o vinovăţie apăsătoare când îşi aminti că marchizul de Craille o sărutase de două ori şi că, a doua oară, ea se lăsase antrenată cu totul în ceva ce devenise mai mult decât un simplu sărut.

- C*ariad.* Braţele lui îşi slăbiseră strânsoarea, iar acum o ţineau într-o îmbrăţişare protectoare. Mi-a venit o idee. Până acum n-am luat-o în seamă pentru că anul ăsta lucrurile sunt tulburi şi voiam să trecem cu bine de tot înainte de a ne uni vieţile. Dar cred că ar fi mai înţelept ca, până la urmă, să facem nunta anul ăsta. Poate chiar luna viitoare. Aşa, nimeni n-ar mai îndrăzni să glumească despre tine şi Craille.

Preţ de câteva clipe, Siân îşi simţi genunchii moi de dorinţă. Anul acesta? Luna viitoare? Peste o lună ar putea locui aici, ca doamna Owen Parry? Ar avea propria casă, aşa cum nu mai avusese niciodată. Ar fi nevasta unuia dintre cei mai pricepuţi şi mai respectaţi muncitori din Cwmbran. Poate că, peste altă lună sau peste două, ar fi chiar însărcinată. În sfârşit, s-ar integra total şi definitiv. Ar putea să inverseze procesul pus în mişcare atunci când acceptase postul ei cel nou. După nuntă, Owen n-ar accepta ca ea să lucreze în afara gospodăriei.

- Owen, intonă ea în şoaptă.

Bărbatul o sărută hotărât, aproape sălbatic.

-Nu vreau să te ştiu acolo, îi spuse. Am crezut că vreau, gândindu-mă că astfel scapi de mină şi în ide- ea că ar fi însemnat să avem pe cineva la castel care să fie cu ochii în patru la ce se întâmplă. Dar, *fach,* când te-am văzut cu el în capelă, de dimineaţă, mi-am dat seama că nu vreau ca femeia mea să se apropie la mai puţin de un kilometru de el. O să ne

cununăm, nu, şi tu o să vii aici, să ai grijă de casă şi să-mi încălzeşti patul? Şi să-mi faci prunci.

Siân îşi întoarse capul pentru a-şi lipi obrazul de umărul lui, închizând ochii. Voia să fie salvată. îşi dorea asta mai mult decât orice. De dimineaţă, în capelă, şi după-amiază, în timpul plimbării lor de-a lungul râului, simţise forţa atracţiei faţă de marchizul de Craille. Simţea şi acum o tulburare ciudată în interior când se gândea cum mersese alături de el, cu braţul într-al lui, cu Verity ţopăind înainte, ca şi cum... începuse să-l simpatizeze. începuse să creadă că îşi făcea cu adevărat griji pentru oamenii din Cwmbran. Dacă versiunea lui Owen era cea corectă, nu-i venea să creadă cât de naivă era...

Avea nevoie să fie salvată. Voia să fie salvată. Cu un efort de voinţă, îşi făcu trupul şi inima să simtă siguranţa solidă pe care i-o ofereau trupul şi braţele lui Owen.

-Vreau prunci, răspunse. Nici nu-ţi închipui cât de tare am suferit, Owen, când am aflat că Dafydd al meu s-a născut mort.

Braţele lui o strânseră, într-o încercare de a o alina.

-O să avem băieţi sănătoşi ca tatăl lor şi fete frumoase ca mama lor, îi spuse. Să vorbesc cu reverendul Llewellyn deci? Luna viitoare, da, *cariad?*

Siân îşi înăbuşi un val de panică iraţională şi încuviinţă din cap, cu obrazul lipit de umărul lui. Când acceptase să se mărite cu Gwyn, nu simţise nici urmă de teamă. Şi totuşi, îl dorea pe Owen mai mult decât îl dorise pe Gwyn. Avea mai mare nevoie de el.

Bărbatul îi înălţă capul de pe umărul lui şi o sărută din nou. Zâmbea şi părea fericit. Din nou, Siân se trezi copleşită de panică şi de vinovăţie. Sărutările lui nu o aprindeau cum o făcuseră cele ale marchizului. Acceptase să se mărite cu el mai mult

ca să scape, îşi dădea seama. Şi totuşi, lucrurile nu stăteau chiar aşa. îl iubea pe Owen. Pusese ochii pe el, începuse să iasă cu el şi sperase să o ceară de soţie cu mult înainte ca marchizul de Craille să se instaleze la castelul Glanrhyd.

- Hai sus cu mine, îi spuse Owen, iar Siân îşi dădu seama, cu o cutremurare de uimire, după vocea răguşită şi după lumina din ochii lui cu pleoape grele, că era excitat. Facem dragoste în pat, da, *cariad?* Unde o să-ţi culci capul toată viaţa, ca soţia mea. Unde o să sădesc prunci în pântecele tău. Unde o să se nască. O să facem dragoste acolo, pentru a pecetlui ce-am hotărât în seara asta.

Siân se uită în ochii lui. „Da", o împingea de la spate un glas insistent din mintea ei: „Hai fă-o! O să fie bine. Cu Owen o să fie bine". Avea să fie în siguranţă. Avea să fie a lui. Voia, avea nevoie de asta. Trecuseră aproape trei ani. Atâta amar de vreme în care fusese lipsită de ceea ce Gwyn îi dăruia aproape noapte de noapte. Ceea ce îi plăcuse. Ceea ce o făcuse să se bucure că era femeie.

- *Cariad,* rosti Owen. Ard pentru tine.

-N-aş putea să dau ochii cu buni şi cu bunelul sau cu reverendul Llewellyn când o să le spunem, Owen, zise ea, dacă m-aş fi culcat deja cu tine. Era o abordare prosteasca, şi până şi ea fu surprinsă să se audă. Cred c-o să se bucure. Şi s-ar aştepta să rămânem puri până în noaptea nunţii.

Owen o mai ţinu în braţe alte câteva clipe, după care - în mod surprinzător - scoase un chicot şi îi dădu drumul. Se aşeză din nou la masă şi îşi luă ceaşca.

-Eşti o femeie tare credincioasă, Siân Jones, rosti Owen. E ca şi cum ai încerca să iei cu asalt o fortăreaţă, nu? Bea-ţi ceaiul până nu se răceşte! De cum îl termini, o să te conduc acasă. Dar să te-aştepţi la represalii în noaptea nunţii, fetiţo. N-o să te las să închizi un ochi, va trebui să-mi ţii piept până la zi. Poţi să te bazezi pe asta.

îi zâmbi larg. Siân roşi.

-Mulţumesc, Owen, îi spuse, cu tot trupul înmuiat de uşurarea pe care o simţea şi supărată pe sine că nu era în stare să se salveze de ceva ce nici nu ştia ce era. Eşti un adevărat gentleman.

- O să te pun să repeţi asta, declară el, şi în dimineaţa de după noaptea nunţii noastre. Asta dacă no să fii prea ostenită să vorbeşti.

Siân îşi bău ceaiul cu înghiţituri mari, fără să se mai aşeze la masă. îşi luă şalul din cuiul de după uşă şi şi-l puse pe cap şi pe umeri, deşi putea vedea pe fereastră că ploaia trecuse.

- Owen, i se adresă, cu spatele la el, vreau să fiu a ta mai mult decât mi-am dorit vreun lucru vreodată.

Cuvintele ei erau pline de pasiune, aproape disperate. Ca şi cum ar fi încercat să se convingă pe ea însăşi. Simţi prin materialul şalului cum încheieturile degetelor lui îi trecură uşor peste ceafă.

Owen deschise uşa, îi prinse braţul pe după al lui şi ieşiră împreună.

-Ai grijă, *fach,* îi spuse acoperindu-i palma cu a lui. Mă bucur să ştiu că mâine o să te duci la o slujbă unde no să te murdăreşti şi care no să te secătuiască de puteri. Dar ţine-te cât mai departe de el şi nu pleca urechea la ce-ţi spune. E duşmanul nostru. Situaţia e chiar simplă. Ţine minte că omul care pretinde că vrea să ne ajute ne-a scăzut deja salariile.

- Nu prea sunt oricum şanse să dau ochii cu el, răspunse ea. Mă duc să fac lecţii cu fiica lui, Owen. No să fiu decât o servitoare modestă.

-Şi să nu-i spui nimic, continuă el. Absolut nimic, m-ai auzit? O să încerce să te tragă de limbă, să afle lucruri pe care dup-aia să le folosească împotriva noastră. Să nu zici nimic despre întrunirea de după-amiază, despre John Frost sau despre demonstraţie. M-aş face foc şi pară să aflu că ne-ai trădat.

Siân îi aruncă o privire plină de indignare.

- Chiar era nevoie de una ca asta? îl întrebă. Drept cine mă iei, Owen?

Bărbatul o mângâie pe mână.

- **îmi pare rău. Dar a fost unul la întrunirea de azi - şi alţii i-au ţinut isonul, chiar dacă mai pe ferite - care mi-a sugerat că n-ar trebui să-ţi împărtăşesc nimic din moment ce o să intri în cuşca leilor zi de zi. Nu se poate** să le spui nimic din ce ştii, insistă. Eu am încredere în tine, şi asta-i mare lucru pentru mine, Siân.

Siân nu ştia dacă să fie încântată de asta sau jignită că trebuise să ia conştient această decizie.

Alex îşi spusese de zeci de ori că n-avea s-o întâmpine personal când avea să vină la castel, luni dimineaţă, pentru a-şi începe lucrul cu Verity. Era de-a dreptul inutil. Ar fi fost mult mai potrivit ca domnişoara Haines să o întâmpine şi să o conducă în camera fetiţei. El putea afla mai târziu cum se gândise ea să-şi organizeze lecţiile.

Dar, bineînţeles, când veni momentul, nu se putu abţine. I se părea mult prea atrăgătoare pentru binele lui. îşi spuse că era cazul să se ducă din nou în vizită la familia Fowler, pentru a o cerceta mai atent pe domnişoara Tess Fowler, deşi această perspectivă nu îi era câtuşi de puţin agreabilă. Având în vedere acest lucru, venise momentul să organizeze o întrunire cu ceilalţi proprietari, de care auzise, însă cu care nu se văzuse încă. Poate că aveau fiice, sau cel puţin avea să descopere nişte femei din aceeaşi clasă socială cu el cu care să interacţione- ze. Singurătatea îi afecta în mod alarmant capacitatea de autocontrol.

Era prima oară când o vedea cu părul prins. Când Alex coborî la parter şi dădu cu ochii de ea, i se păru foarte energică şi concentrată asupra muncii sale. Şi la fel de încântătoare ca întotdeauna. Purta aceeaşi rochie pe care o avea pe ea şi cu o zi înainte. Alex avea o bănuială că era rochia ei cea mai bună.

De când o cunoştea, nu o văzuse decât în două rochii, asta fără să pună la socoteală hainele de lucru pe care le avusese pe ea în mină. Dintr-odată, îşi dădu seama că era posibil ca Siân să nu aibă decât aceste două rochii.

- Bună dimineaţa, doamnă Jones, rosti când tânăra îşi ridică privirea, conştientă dintr-odată de sosirea lui.

Alex îşi aduse aminte că o visase în noaptea precedentă. Se făcea că stătea întinsă în iarbă, lângă un râu curat şi rapid, zâmbindu-i în timp ce el se apleca peste ea. Visul se risipise, sau el se trezise înainte să apuce să o atingă. Visele par a-ţi flutura ispite pe sub nas fără să-ţi ofere vreo satisfacţie.

- Bună dimineaţa, răspunse ea.

Alex se întrebă în sinea lui dacă femeia aceasta avea să i se adreseze vreodată cu numele sau cu titlul său. Dacă ar fi fost bărbat adevărat, ar fi stabilit nişte reguli clare ale relaţiei dintre ei chiar atunci. Femeia asta ar trebui să i se adreseze cu „domnule" dacă nu se îndura să rostească apelativul obişnuit, „milord". Era o dovadă de politeţe simplă, pe care eticheta le-o impunea servitorilor. În visul lui, îi spusese „Alex", îşi aduse aminte pe neaşteptate. „Alex", murmurase ea, întinzând braţele spre el, într-un gest de invitaţie plină de afecţiune. Totul fusese extrem de realist, Siân din vis avea acelaşi accent cântat ca Siân din realitate.

-Vă conduc sus, la Verity, rosti el cu o politeţe rigidă, ca nu cumva Siân să poată intui ce se petrecea în mintea lui. I-a fost greu să adoarmă aseară. Parcă ziua de azi ar fi fost nici mai mult, nici mai puţin decât Crăciunul.

-Vai de mine, rosti ea, urcând treptele scării interioare în rând cu el.

-Avem nişte cărţi, spuse el, unele pe care i le-a cumpărat soacra mea, iar restul sunt rămase de când eram eu mic. Poate că, pe parcursul zilei, o să puteţi să vă daţi seama de ce aveţi nevoie în materie de cărţi şi alte materiale. Poate veţi face şi o

programă pentru materiile pe care aveţi de gând să i le predaţi. *Ea* îşi doreşte foarte mult să înveţe limba dumneavoastră, dar asta, bineînţeles, va trebui să rămână în planul secund faţă de restul. Puteţi să o învăţaţi când faceţi plimbări şi vă jucaţi, nu într-o manieră formală.

- Da, spuse ea. O să înveţe mai uşor aşa.

Alex vorbi mânat de un impuls de moment:

- La patru o să luaţi ceaiul cu mine, în salon. La momentul respectiv, să-mi daţi o listă cu ce aveţi nevoie şi un plan general cu ce aveţi de gând să faceţi. Astăzi, Verity o să-şi bea ceaiul în camera ei.

- Prea bine, răspunse Siân, oprindu-se în faţa uşii de la camera lui Verity, către care o ghidase el.

Alex întinse mâna şi deschide uşa, privind în jos către Siân. Ceea ce se dovedi o greşeală. Tânăra îl privea şi ea, cu ochii ei cenuşii oarecum calmi şi senini. Dar erau la nici jumătate de metru de el. Trupul ei avea un miros inconfundabil de săpun. Pentru o clipă, i se păru mai ispititor decât oricare dintre parfumurile scumpe pe care le cumpărase vreodată pentru soţie sau pentru vreuna dintre amantele sale.

Deschise uşa grăbit şi se retrase. Cu o cutremurare interioară, îşi dădu seama că fusese cât pe ce să anuleze distanţa dintre ei şi să o sărute. La nouă dimineaţa, lângă uşa camerei fiicei lui. Şi, deşi îşi păstrase un aer cât mai impasibil, simţise un soi de străfulgerare între ei. Exact ca în toate ocaziile în care o mai întâlnise. Brusc, îşi dori să nu o fi angajat pentru a se ocupa de Verity. Şi să nu fi trăit amândoi într-o comunitate atât de mică şi de închisă. Dorinţa pe care o simţea pentru doamna Siân Jones se transforma într-o nevoie imperioasă.

Verity stătea în camera ei, chiar lângă uşă, evident aşteptând cu nerăbdare sosirea lor. Era îmbujorată şi deborda de entuziasm.

- *Bore da,* doamnă Jones, rosti şi începu să chicotească. Am nişte cărţi, dar ştiu deja să citesc din ele. M-a învăţat bunica. O să-ţi arăt toate jucăriile mele. Vreau să mergem să ne plimbăm pe dealuri azi. Vreau să urc până în vârf, să văd ce e de cealaltă parte. Vreau...

-Verity, rosti cu fermitate Alex. Doamna Jones este noua ta profesoară. Ea va hotărî de ce ai nevoie şi ce trebuie să faci. Dacă ai ceva obiecţii, o să le ascult cu interes şi o să le discutăm mai târziu. S-a înţeles?

Verity îi zâmbi, radioasă.

- Da, tati, răspunse. Dar aş...

Siân se întinse şi prinse una din mâinile lui Verity într-a sa.

- Mi-ar face plăcere să-ţi văd mai întâi cărţile şi jucăriile, spuse. Apoi o să hotărâm împreună cum o să ne petrecem restul zilei, da? Cred că o să lăsăm plimbarea pe după-amiază. Dar să ştii că e destul de greu de urcat până în vârf, e abrupt.

Alex, de care parcă cele două uitaseră, stătea în cadrul uşii şi privi, preţ de câteva minute, cum fiica sa îşi ridică păpuşa preferată cu mare grijă din leagăn şi o pune în braţele profesoarei sale. Siân o legănă şi începu să-i vorbească neclar, astfel că, pentru o clipă, păpuşa îi păru un copil adevărat, cu mama lui.

Marchizul ieşi din cameră, închizând uşa încetişor în urma sa. Avea o zi încărcată înainte, planificată în detaliu cu Josiah Barnes. Şi era cazul să se apuce de treabă. Ora patru părea foarte departe.

Fu o zi ocupată. Nu se hotărâră la nişte materii anume, dar Siân se folosi de timpul oferit pentru a descoperi ce aveau la îndemână în ceea ce privea cărţile şi materialele, sau pentru a afla ce ştia deja noua şa elevă şi care îi erau nevoile şi domeniile de interes. În anumite privinţe, Lady Verity avea să fie o elevă uşor de ghidat. Era dornică să înveţe, energică

şi părea să o placă pe noua sa guvernantă. Nu se confrunta nicidecum cu îndărătnicia şi îmbufnarea pe care le-ar fi putut isca situaţia lor. Din alte puncte de vedere, era posibil să nu fie aşa uşor să o înveţe. Era un copil încăpăţânat care nu voia să facă decât ce poftea ea. Soluţia, îşi dădu seama Siân înainte de finalul zilei, era să o facă să vrea să înveţe ceea ce trebuia să înveţe. După prânz făcură plimbarea promisă, pe dealul de dincolo de parcul castelului. Şi, bineînţeles, Siân descoperi că subestimase energia lui Verity. Aceasta urca ţopăind panta, ca o capră neagră, şi nu fu mulţumită până nu ajunse în vârf, să admire în voie valea următoare.

- A, uite, zise, arătând în jos. E exact ca valea noastră. Cu un râu ca un şarpe, oraş şi case de-a lungul apei. Strâmbă din nas şi adăugă: Şi fum.

- Da. Siân scoase un oftat. În zece, poate douăzeci de ani, frumuseţea văilor noastre o să fie distrusă.

-Pari tristă. Verity îşi strecură mâna în a ei. Sunt văile tale?

- Da. Siân schiţă un zâmbet. Sunt văile şi dealurile Ţării Galilor. Liniştite, frumoase şi lipsite de importanţă pentru altcineva decât poporul nostru, timp de sute şi sute de ani. Dar acum oamenii din toată lumea au nevoie de cărbunii şi de minereul nostru de fier, aşa că am ajuns foarte cunoscuţi. Dar poate că am şi pierdut ceva.

Verity nu mai zise nimic.

- Dar astea sunt lucruri mult prea serioase, rosti Siân. În oraşul de-acolo o să înceapă în curând un *eisteddfod* - un festival de muzică şi poezie. O să se adune tot felul de coruri, poeţi şi cântăreţi din gură şi la harpă din Cwmbran, Penybont şi de prin alte văi. O să fie foarte distractiv.

- Ş i-o să te duci şi tu? întrebă Verity.

-N-aş lipsi pentru nimic în lume, răspunse tânăra. Şi o să cânt o melodie de una singură. Dar, mai important de atât, corul pe care l-ai auzit din stradă o să participe la un concurs. Bunicul şi

cumnaţii mei fac parte din el, la fel şi domnul Parry - pe care l-ai cunoscut ieri - şi alţi prieteni. Rar se întâmplă să piardă. Toţi oamenii din Cwmbran o să traverseze muntele ca să-i vadă câştigând din nou şi să-i încurajeze.

-Trec muntele pe jos? întrebă Verity. Nu cu trăsurile?

- Suntem prea mulţi, zise Siân. Şi e mult mai scurt să trecem muntele la picior decât să o luăm pe drumul care îl ocoleşte.

- Vin şi eu cu tine, declară Verity.

Imediat, Siân îşi dori să nu fi zis nimic despre toate astea.

-Ar fi frumos, spuse ea, dar nu cred că tatăl tău o să te lase. E un eveniment strict al galezilor. De obicei, englezii se ţin deoparte.

-II conving eu, rosti Verity, pe un ton încrezător. Cât am urcat nu m-ai învăţat nici un cuvânt galez. Hai, spune-mi câteva acum!

Siân începu să arate către diferite obiecte şi să rostească denumirile lor galeze. Verity repetă până ce Siân se declară satisfăcută de modul în care le pronunţa. Se amuzară copios pe seama sunetului „11", caracteristic ga- lezei. Dar, destul de curând, atracţia perpetuă pe care o exercită o pantă asupra unui copil îşi spuse cuvântul, iar Verity se desprinse de mâna Lui Siân pentru a coborî dealul în fugă, chiuind de bucurie.

Dincolo de hainele scumpe, Siân îşi dădu seama, privind-o, că nu era mare diferenţă între acest copil din aristocraţie şi cei din oraş.

Cu excepţia faptului că acest copil se simţea singur. Siân ştia, prea bine chiar, ce însemna o copilărie petrecută în singurătate.

Era o zi aglomerată, dar nicidecum neplăcută. Şi tot timpul, undeva într-un colţ al minţii ei, rămânea gândul - plin de un amestec de teamă şi bucurie - că toate acestea n-aveau să se termine când termina programul normal, la ora patru. Avea să ia ceaiul cu marchizul de Craille.

Era o întrunire de lucru, atâta tot. Voia să vadă lista la care muncise toată ziua, cu cărţi şi materiale de care urma să aibă nevoie pentru educaţia lui Verity. Şi, bineînţeles, programa şi planurile de lecţie pe care le întocmise zilele trecute şi azi. Totul avea să se învârtă în jurul acestor subiecte.

Şi totuşi, toată ziua nu reuşi să-şi gonească din minte ceea ce se întâmplase în faţa uşii camerei de joacă şi de studiu a lui Verity, de dimineaţă. Sau poate chiar înainte de asta. Oricât ar fi încercat să-şi concentreze gândurile asupra lucrurilor care se întâmplaseră în seara precedentă, asupra bucuriei de a şti că acum era logodită oficial cu Owen şi că aveau să-şi organizeze nunta luna viitoare - oricât ar fi încercat, tot nu reuşea să-şi înăbuşe conştientizarea acelei dorinţe fizice stârnite de marchizul de Craille, care îi bântuia visele. Şi apoi, în faţa uşii lui Verity, când se aplecase pe lângă ea să deschidă uşa şi îşi întorsese capul când ea avusese nesocotinţa de a se uita direct la el, ceva se întâmplase între ei. Ceva de o indubitabilă natură sexuală. Şi ar fi putut să jure că nu numai ea simţise asta. Şi astfel, toată ziua se temuse de acea întâlnire de la ora patru, dar o şi aşteptase cu dorinţă. Şi-şi blestemase caracterul mult prea slab, mult prea uman.

capitolul 10

Alex stătea lângă fereastră, privind afară, când majordomul său deschise uşile salonului, şi Siân pătrunse în cameră, arătând la fel de calmă şi de aranjată ca de dimineaţă, în ciuda faptului că îşi petrecuse toată ziua cu Verity şi urcase cu ea pe deal după prânz. Ştia asta pentru că le văzuse acolo şi fusese nevoit să reziste impulsului de a li se alătura.

-Sunteţi foarte punctuală, zise el. La fel ca dimineaţă. S-a îndurat Verity să vă lase să plecaţi de lângă ea?

-Cred că i-a plăcut ziua noastră, spuse Siân. Când am plecat, m-a sărutat. Siân se îmbujoră şi îşi muşcă buza inferioară. M-a impresionat.

-E un copil foarte afectuos, zise el, şi n-are mamă, să o sărute pe ea. Soţia mea a murit când Verity avea şase luni. Presupun că o să vă considere un fel de figură maternă, atâta timp cât o să faceţi astfel încât lecţiile să i se pară distractive. Bănuiesc că aşa au fost lucrurile azi. Luaţi loc, vă rog! Ceaiul o să fie adus direct aici.

Siân se aşează pe marginea scaunului către care arătase el, cu spatele foarte drept. Tava cu ceai fu adusă aproape imediat, iar marchizul îi făcu semn servitoarei să o aşeze în faţa ei. Se întreba dacă Siân era familiarizată cu eticheta de salon, însă tânăra turnă ceaiul cu o mână care nu părea să tremure decât foarte puţin. Alex traversă încăperea pentru a-şi lua ceaşca şi farfurioara de pe tavă.

- O să fac aranjamentele necesare ca mâine să petre- ceţi ceva timp cu domnişoara Haines, zise el, să vă ia măsurile pentru nişte haine de lucru potrivite. O să-i spun să le comande ea.

Imediat, îşi dădu seama că avea să se confrunte din nou cu mândria galeză. Buzele ei se strânseră, iar ochii îi scăpărară.

- **Mulţumesc, zise ea, dar o să-mi aleg şi o să-mi cumpăr hainele după posibilităţile mele.**

Trebuia să clarifice lucrurile.

-Trebuie să vă subliniez, doamnă Jones, răspunse el, că mereu am considerat că e responsabilitatea mea să asigur hainele oamenilor care lucrează în vreuna dintre casele mele. Şi cred că şi dumneavoastră vă încadraţi în această categorie.

Poate, îşi spuse el, aşezându-se, că avea să se simtă mai bine, mai stăpân pe sine, acum că o pusese la punct. O făcuse cu tonul glacial pe care îl folosea când trebuia să-şi exercite autoritatea. Siân se uita lung la ceaşca ei cu ceai, cu chipul palid şi

tensionat. O imagine perfectă a demnităţii rănite. Alex îşi reprimă impulsul destul de nepotrivit de a izbucni în râs.

- Am văzut că Verity şi-a îndeplinit dorinţa de a urca pe deal, zise el. V-a târât chiar până în vârf?

- Bineînţeles, răspunse ea. Ce rost are să urci un deal dacă nu ajungi până în vârf?

Acum, că stabilise că relaţia lor era una de servi- tor-stăpân, nu trebuia să strice totul, ştia bine. Dar nu se putea abţine. Siân arăta atât de dichisită, de ofensată şi... de frumoasă!

- Aş zice, rosti el, privindu-i chipul cu mare atenţie, că mi-aţi oferit cel puţin un răspuns la această întrebare, şi nu doar o dată.

Siân puse ceşcuţa pe farfurie cu zgomot şi obrajii i se colorară subit.

-E un loc preferat de iubiţii din zonă? o întrebă Alex.

- E locul unde doi oameni care ies împreună pot avea parte de ceva intimitate, răspunse ea.

- Ies împreună. Când, în sfârşit, Siân îşi îndreptă privirea către el, Alex zâmbi. Ciudată exprimare. Cuplurile care... ies împreună nu dau de alţii care fac acelaşi lucru?

-Asta dacă rămân pe dealurile mai joase, răspunse ea. Uneori e plăcut să te întâlneşti cu alte cupluri.

Alex îşi putea da seama după felul în care ochii ei rămăseseră fixaţi într-ai lui şi după sclipirea din ei că Siân ştia unde bătea. Era o mare nesocotinţă din partea lui. Era foarte periculos să o tachineze pe Siân Jones, îşi dădu seama.

-Ah, rosti el încet. Şi dacă vrei să eviţi asemenea situaţii? O privi cum înghiţi în sec şi îşi linse buzele. Era conştient că se simţea extrem de stânjenită. Dumneavoastră aţi urcat vreodată mai sus pe dealuri când... aţi ieşit împreună cu cineva, doamnă Jones?

Mersese prea departe, ştia prea bine. Şi ştia că avea să se căiască. Atmosfera dintre ei era încărcată cu tensiune sexuală. Brusc, Siân îşi plecă privirea în podea şi reuşi să-şi pună ceaşca şi farfurioara pe tavă, deşi mâna îi tremura puternic. Alex observase că nu băuse deloc din ceai.

-Voiaţi să ştiţi care sunţ planurile mele în ceea ce priveşte studiile lui Verity, rosti ea. Am notat câteva idei şi am întocmit o listă cu materialele de care o să am nevoie. Am încercat să o fac cât mai scurtă.

Chiar şi acum, când se simţea oarecum uşurat că ea schimbase subiectul, Alex tot nu putea să renunţe.

-Poate într-o zi, spuse, o să faceţi şi pentru mine ceea ce aţi făcut pentru fiica mea azi. Poate-o să urcaţi pe dealuri cu mine - ca să văd ce e de partea cealaltă, bineînţeles.

Buzele ei se strânseră din nou. Măcar un lucru era clar: doamna Siân Jones nu era deloc familiarizată cu jocurile cochetăriei. Nu că ar fi fost cazul ca el să iniţieze aşa ceva cu ea. Oricum nu îi stătea în obicei să procedeze astfel.

- Lăsaţi-mi hârtiile respective, spuse el. O să am grijă să aveţi la dispoziţie toate cele necesare. Şi-o să vă chem dacă am vreo întrebare sau vreo obiecţie privind planurile. Cât de bine vă pricepeţi la muzică? Ştiu că e o întrebare insultătoare pentru orice galeză. Dar puteţi să o învăţaţi pe Verity? Cântaţi la pian?

- Am avut un pian în casa mamei mele, în copilărie, răspunse ea. Pro... Ta... Cineva mi-a plătit lecţii particulare. Şi am studiat pianul şi cât am fost la şcoală. De la moartea mamei mele, n-am mai avut acces la un pian, doar la orga din capelă. E o diferenţă destul de mare.

- Haideţi să vedem cât de mult aţi uitat, zise el, ridi- cându-se şi întinzându-i o mână.

în salon se afla un pian care i se părea a fi destul de bine întreţinut, deşi el nu învăţase să cânte.

Siân se uită lung la mâna lui, ezitând să-şi pună palma într-a lui. Dar o făcu. Avea o mână zveltă şi delicată - şi Alex îi putea simţi bătăturile din palmă. Asta îi aminti cât se poate de clar că această femeie făcea parte din- tr-o lume total diferită de a lui, că era angajata lui de ceva timp - până nu demult, trăsese vagonetele de cărbune, în mină. Cine-i plătise lecţiile particulare de pian? Cine-i plătise şcoala?

-N-am mai cântat de mult, zise ea, uitându-se la pian. însă părea de-a dreptul melancolică. Şi nu am nici
0 partitură.

-Sunt câteva în compartimentul scăunelului, spuse el, deşi presupun că sunt foarte vechi. Nu ştiţi nimic pe de rost?

Siân îşi muşcă buza de jos. Alex se întrebă cine era cu adevărat femeia din faţa lui şi ce determinase prăbuşirea către un stil de viaţă care nu se potrivea deloc cu modul în care fusese educată. Şi se întrebă cât de greu îi era să
1se amintească astfel de această diferenţă.

-Doar câteva cântece populare galeze, răspunse ea. Nimic care să vă intereseze.

- Deci ştiţi ce gusturi muzicale am? o întrebă el. Cân- taţi-mi unul dintre cântecele astea, doamnă Jones.

Tânăra ezită o clipă, după care se aşeză pe scăunel şi se uită atent la claviatură, ca şi cum ar fi fost diferită de tot ce cunoscuse vreodată. Alex spera să nu fi trecut atât de mult de când cântase ultima oară încât acum să se pună într-o situaţie ridicolă. O auzise cântând în capelă, laolaltă cu ceilalţi membri ai congregaţiei. Ştia că muzica era importantă pentru ea.

- Cântecul acesta se numeşte Y *Deryn Pur,* zise ea, aşe- zându-şi degetele pe clape. E despre o pasăre.

Iniţial, Alex crezu că avea să eşueze lamentabil. Degetele ei parcurseră măsurile de început cu o oarecare stângăcie. Dar apoi, de sub apăsarea clapelor luă formă o melodie simplă care avu un efect liniştitor asupra ei. Alex stătea în spatele ei şi îi privea capul plecat şi mâinile. Se întreba în cât timp aveau să-i dispară bătăturile de pe palme.

îşi dădu seama că femeia din faţa lui iubea muzica. Se vedea din modul în care atingea clapele, din poziţia corpului ei. Dar îşi pierduse pianul pe când era doar o copilă.

- V-aţi pierdut îndemânarea, zise el când Siân termină cântecul. N-aţi mai cântat chiar de mult. Dar aveţi o atingere delicată şi un simţ deosebit al melodiei. O să vă scurtez programul cu o jumătate de oră, astfel încât să petreceţi o oră pe zi aici. începând de mâine. O să vă acord o lună înainte de a începe să o învăţaţi pe Verity ce ştiţi. De acord?

Siân nu se întoarse. îşi lăsă capul un pic mai jos.

- Singură? întrebă, aproape în şoaptă.

- Nu cred că mi-ar face vreo plăcere să vă ascult gamele stângace şi exerciţiile de dexteritate, spuse el, ştiind foarte bine că, timp de o oră, în fiecare după-amiază salonul urma a se transforma într-un adevărat magnet pentru el. Cântecul acela are şi versuri?

- Da, răspunse ea. în galeză.

-Bine, să le ascult atunci, porunci el. Ştiu sigur că vocea vă e mult mai bine antrenată decât degetele.

Preţ de câteva secunde, avu impresia că Siân avea să refuze. Dar apoi ea începu să cânte din nou la pian, ne- făcând decât o singură greşeală la măsurile de început. Alex nu-şi putu da seama dacă mai făcu vreo alta după ce începu să cânte şi cu vocea. Nu se putu concentra decât asupra glasului ei.

Avea o voce dulce de soprană, colorată cu atâta simţire, încât Alex simţi o durere nefamiliară în piept şi-şi dădu seama că era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Nu-i spusese că era un cântec despre o pasăre? Mai avea un pic şi plângea pentru o pasăre? Dar închise ochii strâns şi se lăsă purtat de acel val de dorinţă pe care-l simţise numai prin părţile acestea. Dorinţa aceea melancolică pe care ea o descrisese cu un cuvânt galez. Hiii...? *Hiraeth.* Da. *Hiraeth.*

- Ei bine, rosti el, conştient într-un final că în salon se lăsase tăcerea, pianul a devenit aproape inutil, Siân.

E o melodie obsedantă. Toate cântecele galeze Îţi umplu ochii de lacrimi?

-Muzica noastră izvorăşte direct din suflet, spuse Siân, ridicându-se. Iar noi suntem un popor de oameni sensibili.

- Romantici, zise Alexander. Oameni pasionali. Şi tu eşti la fel, Siân? încă un pas - o jumătate chiar - şi s-ar fi atins. Da, bineînţeles că eşti. îşi ridică o mână şi-i atinse obrazul cu vârfurile degetelor. Se simte în vocea ta, când cânţi. Şi în trupul tău, când săruţi.

Dacă Siân ar fi spus ceva sau ar fi schiţat vreo mişcare, ar fi fost salvat, îşi dădu ulterior seama Alex. Dar ea nu făcu nici unul din aceste lucruri. Ochii ei mari şi calmi se concentrară asupra alor lui.

Şi astfel, un braţ îi alunecă pe după umerii ei, iar celălalt pe talie. O secundă mai târziu, îşi lăsă capul în jos şi-şi deschise gura peste a ei. Şi fierbinţeala se stârni instantaneu. Munca fizică şi muşchii tari ai trupului ei frumos modelat făceau să fie minunat de diferită de oricare dintre femeile pe care le îmbrăţişase sau le posedase în viaţa lui. Era minunată şi nemaipomenit de atrăgătoare.

îi tachină buzele cu atingeri experte ale limbii sale până ce se întredeschiseră, tremurând, şi se strecură printre dinţii ei, adânc în gură. Trupul ei se arcui, lipit de al lui. îi putea simţi degetele

încordându-i-se în păr. Siân scoase un geamăt. Şi se aprinse toată în braţele lui. Moment în care el se întări, pradă unei dorinţe complete.

Dar o parte a minţii lui rămânea conştientă de faptul că se aflau în salonul lui, cu uşa neîncuiată, şi că era posibil - deşi improbabil - ca vreun servitor sau chiar Ve- rity să intre în orice moment. Dacă n-ar fi existat această parte înţeleaptă a sa, îşi dădu seama mai târziu, era cu totul şi cu totul posibil să o fi posedat acolo, pe covor, şi ar fi dus până la capăt ceea ce începuseră. Era aproape sigur că Siân nu l-ar fi oprit. Exact aşa cum poate nu l-ar fi oprit atunci, pe munte, în noaptea în care veniseră Vitele Scoţiene.

După un timp, îşi îmblânzi sărutul şi îşi slăbi îmbrăţişarea, desprinzându-şi buzele de ale ei cu un regret profund.

- începe să devină un obicei, rosti apoi.

-Da.

Vedea clar că Siân nu se eliberase încă mental din îmbrăţişarea lor.

- Ce-o să facem? o întrebă. Privi cum ochii ei îşi căpătau încet, încet sclipirea de luciditate. O să continuăm să ne împotrivim? întrebă el. Nu ne descurcăm prea bine, nu-i aşa? Sau o să ne lăsăm duşi de val?

Siân redevenise complet lucidă.

-Duşi de val? Tânăra făcu ochii mari. N-o să fiu amanta ta.

Obrajii i se colorară puternic.

- Nu? întrebă el, cu sufletul plin de regret şi de uşurare în acelaşi timp. Deci asta înseamnă că trebuie să continuăm să ne împotrivim. Eşti o femeie foarte frumoasă, Siân Jones. Mai mult de-atât, eşti minunat de atrăgătoare şi de dezirabilă. Şi m-aş asigura că ţi-ar fi foarte bine.

Aceste ultime cuvinte păreau să ofere o perspectivă clară.

Dar Siân îşi recăpătase complet autocontrolul şi se desprinse de el, îndepărtându-se. Alex observă că furia fusese cea care o salvase, spre deosebire de

el, care nu avea nimic de genul ăsta, poate doar acea mică doză de pragmatism care-l împiedicase să îi ridice fusta chiar acolo, în urmă cu câteva minute.

- Eu n-o să fiu distracţia de după-amiază a unui bărbat, declară ea. Şi n-o să port copii bastarzi. N-o să fiu o femeie întreţinută nici dacă mi-ai oferi tot confortul din lume şi toate avantajele băneşti de care ar avea nevoie copiii mei.

Cum ar fi o şcoală particulară scumpă din Anglia, lecţii particulare de pian şi un instrument la care să exerseze? Dintr-odată, înţelese totul. Unchiul lui? Siân era fiica ilegitimă a unchiului lui? Acest gând îi îngheţă sângele în vene. Era oare verişoara lui?

-Nu, rosti el. Asemenea legături sunt total inechitabile, nu? Toată plăcerea şi confortul pentru bărbat şi pericole, umilinţe pentru femeie. Plus oprobriul unei comunităţi profund religioase, cum e aceasta, fără nici o îndoială. Atunci o să ne împotrivim, Siân. Eşti guvernanta fiicei mele, iar eu sunt cel care-ţi plăteşte salariul. Eu sunt marchizul de Craille, iar tu - nepoata unui muncitor de la topitorie. Da, o să ne împotrivim.

-N-ar trebui să mai vin aici, spuse ea. Oricum n-ar fi trebuit să vin aici deloc. Ştiam ce pericol mă paşte.

A, da! Era o femeie cinstită. Ştiuse, exact aşa cum ştiuse şi el. Şi totuşi, nici unul din ei nu recursese la soluţia evidentă de a evita pericolul. Şi cum să o poată lăsa să plece acum? Verity avea nevoie şi îşi dorea să o aibă aici. Iar ea avea nevoie de această slujbă. Şi el? El avea nevoie să o vadă, din când în când. Avea nevoie să ştie că ea putea să se întoarcă oarecum la stilul de viaţă pe care bănuia el că îl avusese în copilărie. Drept fiică ilegitimă a cine ştie cărui bogătaş. Nu credea că se înşela în această privinţă.

- Dar o să vii? o întrebă. Verity a fost foarte încântată să aibă alături o femeie tânără care să-şi

dedice timpul numai ei. Are nevoie de influenţa unei femei. Şi de ceva şcoală.

„Iar eu am nevoie să te văd."

-Da, o să vin, răspunse ea, aproape în şoaptă. Glasul ei avea o notă de amărăciune. Dar niciodată pentru asta. Nu mai vreau aşa ceva.

- Şi-atunci promitem amândoi să ne împotrivim? întrebă el. Să luptăm cu această atracţie pe care nici unul din noi nu şi-o doreşte în viaţa sa?

Siân se uită la el, cu o expresie speculativă. Alex se întrebă dacă îl credea.

- Da, rosti ea. Trebuie să ne luptăm cu ea. Sunt logodită. Luna viitoare mă cunun. Şi ţin la el. Vreau să-i fiu o soţie bună. Vreau să fiu a lui şi parte din viaţa pe care o duce.

- Cu Parry?

Inima i se îngreună dintr-odată.

- Cu Owen Parry, da, răspunse ea. Este un om bun. Şi merită ceva mai bun decât situaţia asta.

Alex dădu aprobator din cap, dar nu scoase nici o vorbă, iar ochii ei se desprinseră, ezitanţi, de ai lui. Siân se întoarse să plece. Alex traversă încăperea să îi deschidă uşa.

-Verity o să te aştepte mâine-dimineaţă, la nouă, îi spuse. Urcă direct la ea când soseşti. Eu n-o să te mai întâmpin, cum am făcut azi-dimineaţă.

Siân încuviinţă din cap, fără să-i întâlnească privirea, şi ieşi pe lângă el, cu mişcări grăbite.

Marchizul închise uşa încet şi trase aer adânc în piept. Deci... cam asta era. începutul şi sfârşitul. Poate că era mai bine că scoseseră totul la lumină şi discutaseră deschis. Se terminase. Acum putea să uite de ea.

Oare răspundea la atingerile lui Parry la fel cum reacţiona la ale lui? Şi totuşi, nu părea o femeie promiscuă. Şi-atunci de ce se mărita cu omul ăla dacă nu-i inspira asemenea trăiri? „Vreau să fiu a lui şi parte din viaţa pe care o duce", aşa spusese.

„Viaţa pe care o duce." Siân îşi făcuse intrarea în viaţă drept un copil ilegitim, dacă deducţiile lui nu erau prea departe de adevăr. Avusese parte de privilegii, daruri şi... singurătate? Sentimentul că nu se integrează nicăieri? Nici în lumea tatălui ei, nici în a mamei? Dacă mama ei fusese fiica soţilor Rhys, e clar că nu fusese văzută cu ochi buni dând naştere unui copil în afara căsătoriei. Bunicii nu făcuseră parte din viaţa ei, în copilărie.

Nu, îşi spuse Alex, apropiindu-se din nou de fereastră, ca să o privească mergând pe alee, către porţile parcului, ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Siân Jones era să se avânte într-o aventură cu el.

Şi poate că era verişoara lui primară. Nu-i plăcuse ide- ea de a o întreba. Deşi, mai mult ca sigur, n-ar fi permis nici o îmbrăţişare dacă aşa stăteau lucrurile. Nu, sigur nu era.

Dar cine dracu' era tatăl ei? Bineînţeles, nu era treaba lui. *Ea* nu era nicidecum treaba lui, decât cel mult în calitate de guvernantă a lui Verity.

Gata, se terminase, hotărî, întorcându-se cu spatele la fereastră cu o mişcare fermă. Chestiunea asta n-avea absolut nici un viitor. Se terminase.

Siân mergea grăbită pe alee, profund tulburată. Supărată şi dezorientată. Cu o seară înainte, acceptase să se mărite cu Owen în mai puţin de o lună. Şi totuşi, în după-amiaza aceasta... Se întrebă dacă atracţia aceasta fatală pe care o simţea faţă de marchiz se datora averii şi statutului lui. Sau frumuseţii lui blonde, ochilor albaştri?

Îi ceruse să-i devină amantă. Şi îi spusese că s-ar asigura să o ducă bine. Cu cât se mărita mai repede cu Owen, conchise ea, cu atât avea să fie mai fericită.

Apoi îşi încetini considerabil ritmul de mers. Josiah Barnes se afla lângă casa lui, dar Siân nu-şi putea da seama dacă venea sau pleca. Totuşi, n-avea cum să îl evite. O văzuse şi îi zâmbea.

- Bună ziua. Siân dădu scurt din cap, în semn de răspuns, şi ar fi trecut pe lângă el, însă bărbatul înaintă pe alee, blocându-i înaintarea.
- Pardon, pot să trec?
- Ei, poftim! rosti el. Nu poţi să te opreşti să schimbi două cuvinte cu un prieten vechi, Siân Jones?

Tânăra se opri la aproape doi metri de el şi îl fixă cu o căutătură întrebătoare.

-Te-ai descurcat de minune, zise bărbatul. Nici mai mult, nici mai puţin decât o slujbă la castel. Bei o ceaşcă de ceai cu mine?

-Nu, mulţumesc, răspunse ea. Mă aşteaptă bunica.

- Ce, casa mea e prea modestă pentru tine? o întrebă el. Te-ai măritat cu alde Gwyn Jones, ieşi în lume cu Owen Parry, dar Josiah Barnes nu e de nasul tău?

Chiar n-avea dispoziţia necesară pentru aşa ceva. Nu azi, când emoţiile i se învălmăşeau în suflet şi-n minte.

- Sau poate, Siân Jones, continuă el, ai pus ochii pe altcineva, mult mai sus. Mai sus decât a ţintit maică-ta. E o bucăţică bună, nu-i aşa?

Siân n-avea dreptul să se arate indignată, căci nu era chiar fără pată. însă îl fixă pe Barnes cu o demnitate glacială.

- Pardon, repetă.

Barnes se dădu într-o parte şi făcu un gest exagerat cu mâna, arătând că putea să treacă nestingherită. Siân făcu întocmai, fără să arunce vreo privire înapoi.

Era un incident mărunt, la care nu merita să se mai gândească. Dar îi arăta, o dată în plus, că poate ar fi trebuit să rămână în lumea pe care şi-o însuşise cu atâta grijă de opt ani încoace. în tot acest timp, nu se trezise faţă în faţă cu Josiah Barnes decât de puţine ori, şi niciodată doar între patru ochi.

Mergând grăbită spre casă, nu se simţea nicidecum atât de fericită pe cât ar fi trebuit, după o

zi petrecută la slujba pe care şi-o dorise atât şi care chiar îi plăcea.

N-avea să fie uşor să continue.

Josiah Barnes o privea cum se îndepărta.

- Căţea! îşi mormăi în barbă. Acum câţiva ani, fusese dispus să se însoare cu ea în ciuda faptului că era un copil din flori, pentru că această legătură l-ar fi adus mai aproape de stăpâni - şi pentru că, la şaptesprezece ani, Siân era o bucăţică extrem de apetisantă.

Şi totuşi, îl refuzase. La momentul respectiv, nu crezuse că era cu putinţă să fie mai umilit de-atât - asta până trei ani mai târziu, când ea se măritase cu Gwyn Jones, un simplu miner.

Iar acum reuşise să capteze atenţia lui Craille şi îşi făcuse rost de o slujbă la castel. Al naibii marchiz, cum venise şi-şi băgase nasul într-o afacere pe care Barnes ajunsese să o considere aproape ca a lui! Şi a naibii femeie, reuşise să scape din mină, unde o trimisese Barnes!

- Căţea! spuse din nou în urma lui Siân, care se făcuse dispărută în depărtare.

Timp de o săptămână, Siân nu îl văzu pe Alex decât de vreo câteva ori, în trecere, de la depărtare. Pentru ea era o mare uşurare să descopere că-şi putea păstra slujba şi, în acelaşi timp, putea evita pericolul teribil despre care ştiuse dintru început, dar în care se avântase cu capul înainte încă din prima zi, fără să se împotrivească vreun pic.

Îi plăcea la nebunie noua ei slujbă. I-ar fi părut foarte rău să fie nevoită să renunţe la ea. Şi simplul gând de a fi nevoită să se întoarcă la vechiul ei post îi dădea fiori pe şira spinării. O adora pe Verity şi îi plăcea să se gândească la diverse moduri de a o distra şi de a o educa în acelaşi timp. Descoperise că nu era greu. Verity era o fetiţă inteligentă şi plină de energie, care accepta cu mare entuziasm orice provocare.

Şi era incredibil de bine, descoperi Siân, să se simtă curată toată ziua, să vadă lumina zilei şi să respire aer curat la muncă. Era minunat să se poată

relaxa serile fără senzaţia aceea îngrozitoare de epuizare fizică şi fără durerile musculare de care avusese parte atâta timp. Domnişoara Haines dăduse comandă de două rochii şi două costume cu fustă şi bluză, pe care Siân să le poarte la muncă. Odată ce acceptase faptul că nu era vorba de primit de pomană, ci mai degrabă era un lucru obligatoriu pentru toţi angajaţii marchizului, ajunse să se bucure de ideea de a avea atâtea haine şi de a-şi putea păstra rochia cea mai bună pentru duminici şi ocazii speciale.

Şi la fel de minunată era şansa de a cânta la pian în salon timp de o oră întreagă, zilnic. În primele două zile, intrase în cameră temătoare şi stătuse mereu încordată, aşteptându-se ca uşa să se deschidă dintr-o secundă într-alta. Dar nu-l găsise acolo şi niciodată nu venise peste ea. Şi era bucuroasă. Mai mult decât bucuroasă. Când venea vorba despre marchizul de Craille, se părea că nu avea nici urmă de autocontrol şi se dispreţuia din tot sufletul pentru că picase în capcana de a se simţi flatată de atenţiile unui aristocrat bogat şi chipeş. Deseori îi ardeau obrajii când îşi amintea cuvintele acelea: „Aş avea grijă să-ţi fie bine".

Într-o lună avea să se mărite. Totul fusese aranjat cu reverendul Llewellyn, care purtase o discuţie lungă cu ei despre obligaţiile maritale, şi cu bunica lui Siân, care avea să se ocupe de una singură de organizarea celor obişnuite pentru o nuntă. Owen nu avea mamă sau măcar o bunică pe ajutorul căreia să se bazeze. Dar vecinii aveau să dea şi ei o mână de ajutor, cu mare entuziasm, la coptul plăcintelor şi la curăţenia generală din casa bunicii ei, chiar în ajunul nunţii. Acolo avea să se desfăşoare petrecerea, care urma să se întindă inevitabil pe stradă, aşa cum se întâmpla întotdeauna la nunţi, din moment ce în casă nu încăpea nici un sfert din mulţimea care avea să se adune.

Nunţile erau întotdeauna un fel de festivaluri ale oraşului, pline de voie bună.

Fusese o săptămână fericită. Siân aproape că uitase de motivele sale de tristeţe. Aproape. Într-o după-amia- ză, o găsi pe Mari plângând în timp ce punea rufele la uscat. Socrul lor tuşise întruna toată noaptea şi Iestyn îi luase un medicament dimineaţa, folosind banii cu care trebuia să-şi fi cumpărat material pentru o cămaşă nouă, în locul celei pe care Vitele Scoţiene i-o sfâşiase- ră într-atât încât nu mai mergea cârpită. Şi luaseră un avans atât de mare de la prăvălia companiei, încât acoperea aproape tot salariul următor. Săptămâna viitoare aveau să trăiască cu bani împrumutaţi.

-Dar nu trebuie să mă plâng, Siân, rosti Mari, ştergându-şi ochii. E păcat, dacă stau să mă gândesc că nu flămânzim şi toţi copiii sunt sănătoşi. Blodwyn Williams s-a întors în mină săptămâna asta pentru că bărbatu-său a fost rănit rău si are trei guri de hrănit, cu ei şi copilaşul. Şi e-n cinci luni cu alt copil. Ah, în ce lume îngrozitoare trăim!

Da. Era o reamintire şocantă a faptului că o înfăţişare atractivă şi purtările alese o puteau păcăli că era un om bun, îşi dădu seama Siân. Şi era cu atât mai ruşinată de modul în care cedase de două ori în faţa atracţiei fizice pe care o simţea pentru el. Plus că îi era ruşine că, în timpul plimbării lor din duminica aceea, chiar crezuse că lui îi păsa de oamenii care depindeau de el. Owen avea dreptate. El era un om cu picioarele pe pământ, mult mai realist decât avea să fie ea vreodată. Avea dreptate în privinţa marchizului de Craille. Un om căruia îi păsa nu ar fi scăzut salariile, în condiţiile în care şi aşa acopereau cu greu cele necesare traiului.

Când îşi primi banii, la finalul primei săptămâni ca guvernantă, Siân îi dădu jumătate din bani bunicii ei şi o parte din ce îi rămăsese io duse lui Mari. Aceasta îi acceptă după o mulţime de lacrimi şi de împotriviri - „Doar de dragul celor mici, zău aşa, Siân, pentru că insişti. Nu pentru mine şi Huw sau maica şi taica. Doar pentru copilaşi". Dar Huw năvălise în casa bunicului ei la nici un ceas după ce

Siân se întorsese, furios, şi trântise banii pe masa din bucătărie.

- Nu te las să mă faci de ruşine dându-i bani lui Mari, îi spusese lui Siân, fără să-i bage în seamă pe bunica ei şi pe Emrys. Eu le pun mâncare pe masă neveste-mii şi copilaşilor, dar şi maicii şi taicii cu ajutorul lui Iestyn, Siân. **Dacă** te mai prind că faci una ca asta, îţi dau una de nu te vezi.

Siân se simţea oricum ca şi cum ar fi fost pălmuită.

- Şi eu fac parte din familia voastră, Huw, zise, chiar dacă am venit să stau aici pentru că e mai mult loc. Am fost căsătorită cu fratele tău. Nu mă îndepărta! Lasă-mă să ajut cu ce pot!

-Bani murdari! exclamă el, lovind cu pumnul în masă, chiar lângă bani, moment în care Emrys, care stătea tăcut lângă cămin, ridică din sprâncene şi strânse din buze.

Siân se uită lung la bani.

- Murdari? repetă. Pentru că vin de la marchizul de Craille? Dar banii tăi de unde crezi că vin, Huw?

-Cine ştie cum au fost câştigaţi banii ăştia ai tăi, Siân? continuă Huw atacul.

- Să-ţi fie ruşine, Huw Jones! rosti bunica lui Siân, rupând tăcerea.

- Cineva, zise Emrys încet, se pare că are prea mulţi dinţi în gură. Să ştii că nu pleci din casa asta, Huw, până nu-ţi ceri iertare.

Furia de pe chipul lui Huw dispăru.

- Zău că am văzut negru în faţa ochilor, zise, când am văzut banii în buzunarul lui Mari, să ştiu că nu sunt în stare să o întreţin cum trebuie. N-ar fi trebuit să spun una ca asta, Siân. Asta am auzit de la cineva săptămâna asta, dar să ştii că i-am ameninţat pe câţiva cu vânătăi serioase, aşa cum a făcut şi Emrys acum. N-ar fi trebuit să accepţi postul ăla. O să işte multe bârfe, oricât de neadevărate ştim noi că sunt.

- Să zicem, rosti Emrys, că asta-i o scuză. Dacă auzi pe cineva vorbind despre nepoata mea,

poţi să-l trimiţi la mine, Huw. Mai bine la mine decât la Owen. El sigur l-ar omori. Eu doar l-aş mutila.

Mama lui scoase un sunet nearticulat de dezaprobare, însă doar atât.

Siân luă banii şi i-i întinse.

- Ia-i, Huw, te rog, îl imploră. Pentru copilaşi? Sunt nepoţeii mei. Sunt nepoţeii lui Gwyn.

Bărbatul măsură banii din priviri mult timp înainte să îi accepte.

-Ai o inimă bună, Siân, rosti apoi în silă. îmi cer scuze că am dat buzna aşa, doamnă Rhys. Eram furios nevoie-mare.

O, da, în săptămâna aceasta avusese parte de câteva reamintiri că viaţa nu era cu totul roz. Dar, în mare parte, chiar era. Avea o slujbă nouă care îi făcea plăcere, aştepta începerea *eisteddfod-u|ui* şi nunta, plus că întrevedea începutul unei noi vieţi, ca femeie măritată. Nu era sigură dacă Owen avea să vrea ca ea să-şi continue activitatea ca guvernantă a lui Verity după nuntă. Spera că da. Dar poate că, oricum, n-ar fi putut să continue prea mult. Poate că, până la anul pe vremea asta, urma să aibă un copilaş. Acesta era un gând plăcut, care o umplea de entuziasm.

într-o după-amiază, cam la o săptămână după ce-şi începuse noua slujbă, se afla în camera lui Verity, cu aceasta. Nu putuseră să iasă la plimbare pentru că ploua. În loc de asta pictau, o activitate preferată de Verity pentru că, spre deosebire de doica ei, pe Siân nu părea să o deranjeze dezastrul pe care-l făcea cu această ocazie. în curând trebuia să strângă, îşi dădu seama Siân, aruncând o privire la ceas. Aproape că sosise ora la care trebuia să coboare în salon, pentru a exersa la pian. Era o oră pe care o iubea. Era o oră dedicată ei şi nimănui altcuiva.

Însă o servitoare îi strică planurile când intră în încăpere cu ordinul că doamna Jones trebuia să o aducă pe Lady Verity jos în salon cât mai curând şi să stea cu ea la ceai, împreună cu domnul şi cu oaspeţii săi.

Siân oftă în gând şi începu să strângă pensulele şi vopselurile împreună cu Verity, apoi o duse repede în dormitorul ei pentru a o ajuta să-şi schimbe rochia şi să-şi pieptene părul. Până la urmă, azi n-avea să mai exerseze la pian. Ce trist! Mai avea o zi întreagă de aşteptat până să poată atinge cel mai minunat pian pe care-l văzuse ea vreodată.

Poate că nu înţelesese bine, îşi zise în timp ce cobora pe scara interioară către salon, ţinând-o de mână pe Verity. Doar nu trebuia să rămână la ceai! Avea să o conducă pur şi simplu pe Verity în salon, după care să se retragă. Ar fi fost chiar bine să ajungă acasă cu o oră mai devreme decât de obicei.

Fără să vrea, se trezi că inima îi bubuia în piept când se apropie de uşile salonului, pe care un servitor le deschise din afară chiar în faţa lor. Avea să-l vadă din nou. Pentru câteva clipe, urma să fie în aceeaşi încăpere cu el! încerca să îşi reprime acest sentiment şi acest gând, străduindu-se să se gândească la Owen.

în momentul următor, şocul de a-l revedea păli pe lângă necesitatea de a-şi păstra calmul când fu prezentată lui Sir John şi soţiei sale, Lady Fowler, precum şi domnişoarei Tess Fowler.

capitolul 11

Era cel mai stânjenitor moment din viaţa ei, era sigură de asta. Trecuseră câţiva ani buni de când nu îl mai văzuse pe Sir John Fowler. în mod ciudat, nu se trezise niciodată faţă în faţă cu soţia şi cu fiica lui. Nu le văzuse decât de la distanţă. Data trecută când o văzuse Siân, Tess nu era decât o copilă. Siân ţinea minte că mama ei plânsese în ziua în care aflase de naşterea lui Tess - la şapte ani după naşterea fetiţei ei. Poate că se gândise că acesta fusese singurul lucru pe care ea putuse să i-l ofere şi soţia lui nu.

- V-o prezint pe noua guvernantă a lui Verity, spunea marchizul acum, după ce fiica sa făcuse o reverenţă în faţa oaspeţilor săi. Doamna Siân Jones. E o adevărată comoară, şi-a făcut studiile în Anglia şi poate să predea şi muzică, pe

lângă toate celelalte. Plus că poate să o înveţe limba galeză, lucru important pentru mine, după cum v-am explicat mai devreme.

Siân îl fixă cu privirea. Nici măcar nu ştia dacă cele două o cunoşteau, deşi mai mult ca sigur ştiau de existenţa ei. Sir John o vizita pe mama ei de două ori pe săptămână.

- Daţi-mi voie să vi-i prezint pe Sir John şi pe Lady Fowler, doamnă Jones, spuse marchizul. Iar dânsa e domnişoara Tess Fowler. Sir John e proprietarul exploatării Penybont, dar cred că ştiţi deja acest lucru.

-Da. îşi simţea buzele rigide şi greu de controlat. Se uită la Sir Jonn şi îşi înclină capul. încântată, rosti. Nu putea să se uite la cele două doamne, deşi îşi putea da seama din felul în care încremeniseră că, într-adevăr, o recunoscuseră.

- Doamna Jones?

Sir John se ridicase la intrarea lor, iar acum făcu o plecăciune în faţa ei. Părea cam palid, îşi dădu seama Siân. Părea mai slab decât şi-l amintea ea. Se mira, aşa cum o făcuse dintotdeauna, că omul acesta era tatăl ei. Nu se simţea legată cu nimic de el. Se întrebă ce anume o făcuse pe mama ei să se îndrăgostească de el - căci, în mod clar, aşa stătuseră lucrurile. Lui Siân i se păruse mereu rece şi lipsit de simţul umorului.

- Sunt sigură că doamna Jones e recunoscătoare că a intrat în slujba dumneavoastră, rosti Lady Fowler, cu o aroganţă care i-ar fi făcut cinste şi unei ducese. Trebuie să-i mulţumim că a adus-o pe scumpa de Verity la ceai.

Era o încercare de concediere pe care Siân ar fi acceptat-o bucuroasă. însă uşa se închisese în urma lor, iar marchizul îi făcea semn să ia loc, astfel că înţelese că, într-adevăr, trebuia să rămână la ceai.

Urmă o jumătate de oră îngrozitoare. Siân stătu pe locul ei, fără să scoată vreun cuvânt, în timp ce doamnele o ignorau cu o politeţe desăvârşită, iar cei doi bărbaţi o priveau într-un mod care depăşea cu mult limitele confortului. Singura ei

salvare era faptul că Verity era la fel de exuberantă şi de vorbăreaţă ca de obicei, astfel că aplană o situaţie care altfel ar fi fost foarte stânjenitoare pentru toţi. Siân se întrebă dacă marchizul putea simţi tensiunea din încăpere, ba chiar bănuia că era aproape imposibil să nu fie aşa.

La un moment dat, privirea ei se abătu asupra lui Tess. Era o fată minionă, delicată, cu trăsături frumoase şi cu părul blond. Dumnezeule mare, îşi dădu seama Siân, erau surori vitrege! I se părea incredibil. Apoi aruncă o privire către Sir John, descoperind că acesta avea ochii aţintiţi asupra ei. îşi aduse aminte imediat de ultima lor întâlnire, plină de amărăciune. îi spusese că, dacă nu voia să se mărite cu Josiah Barnes - care era o partidă mult mai bună decât ar fi putut nădăjdui ea -, atunci el se spăla pe mâini în ceea ce o privea. Iar ea îi răspunsese că nu numai că n-avea să se mărite cu Barnes, ci n-avea să se atingă de nici un ban de la Sir John cât avea să trăiască. Nu, nici dacă altfel ar fi murit de foame. Doi oameni încăpăţânaţi prinşi într-o înfruntare a voinţelor. Poate că, până la urmă, chiar moştenise ceva deja el.

în mod stânjenitor, Verity tot aducea vorba despre ea şi despre tot ce făcuseră împreună în ultima săptămână.

-... Şi am mers la şcoala de duminică împreună cu doamna Jones şi am cunoscut o groază de băieţi şi fetiţe care toţi vorbeau în galeză, dar nu m-a deranjat, căci o s-o învăţ şi eu. Deja ştiu o mulţime de cuvinte. Nu-i aşa, doamnă Jones? Şi doamna Jones o să cânte la *eist...* la *eisteddfod.* Aşa, am zis corect. Eu cred că anul ăsta o să câştige, deşi anul trecut a ieşit doar pe locul doi. Dar are cea mai bună voce pe care-am auzit-o eu vreodată. Şi o să-l fac pe tati să mă lase să trec muntele cu ea, pentru că e cel mai distractiv eveniment din an, aşa spune ea. Nu-i aşa, doamnă Jones?

- Vai de mine, spuse Lady Fowler, întrerupând acest monolog surescitat, sunt convinsă că tatăl tău nu va permite aşa ceva, Verity dragă.

Asemenea distracţii sunt bune pentru muncitorii galezi ai tatălui tău, dar nu se potrivesc nicidecum pentru o domnişoară engleză.

- Eu nu m-am amestecat niciodată printre muncitorii lui tati, adăugă Tess. Ar însemna să te cobori la nivelul lor, Verity dragă. Trebuie să ţii minte că tati al tău e stăpânul lor, iar ei te privesc cu respect, drept stăpâna casei.

Siân îşi dădu seama că umerii i se îndreptaseră şi că bărbia i se ridicase numai când întâlni privirea marchizului. Acesta o privea fix, fără vreo urmă de zâmbet, deşi Tess îi zâmbea prosteşte ca să îi câştige susţinerea.

- Doamna Jones are, într-adevăr, o voce încântătoare, rosti el. în ultima jumătate de ceas nu vorbise aproape deloc. Dar, pe de altă parte, fiind galeză, are un avantaj nedrept asupra noastră, a muritorilor de rând. Vreţi să ne cântaţi, doamnă? Cântecul acela cu pasărea?

Verity începu să aplaude.

Ah, ce bine ar fi fost dacă s-ar fi căscat podeaua, s-o înghită cu totul, îşi zise Siân. Ar fi dispărut fără nici o urmă de regret. Nu înţelesese că se simţea extrem de stânjenită? Nu observase antipatia puternică, plină de dispreţ, pe care o nutreau musafirele sale faţă de ea? Siân îşi înălţă privirea către el, văzându-l cum se ridică şi îi întinde o mână. Siân nici măcar nu apucase să simtă stânjeneala şi disconfortul de a fi în compania lui. Cu doar o săptămână şi un pic în urmă, chiar în camera aceasta...

-Ar trebui să ne pregătim de plecare, John, rosti Lady Fowler.

- Mai stăm puţin, răspunse el. S-o ascultăm pe doamna Jones mai întâi.

Siân îşi puse mâna în cea a marchizului şi se lăsă condusă la pian. Măcar săptămâna aceasta, îşi zise ea, putea cânta cu o mai mare încredere în sine. Dar ar fi preferat să fie oriunde altundeva numai aici nu. îşi aşeză degetele pe clape şi începu să cânte măsurile de început ale cântecului Y *Deryn* Pur.

Marchizul rămase în spatele ei, fără să scoată vreun sunet, până când Siân începu să cânte cu vocea, după care traversă încăperea pentru a se alătura din nou oaspeţilor săi.
Apoi ea avu impresia că el se întorsese, dar, când îşi ridică privirea de la clape, descoperi că acela care stătea lângă pian era Sir John Fowler.
- Bravo, zise acesta când Siân termină. Ne mai cântaţi ceva?
- Da, vă rugăm, doamnă Jones, interveni marchizul.
Siân îşi aţinti privirea asupra propriilor mâini şi îşi dădu seama că nu avea de ales. Un refuz ar fi determinat o tulburare mai mare decât supunerea.
-Llwyn On, rosti ea numele celuilalt cântec pe care avea să-l cânte la concursul din cadrul *eisteddfod-*ului. în traducere e „Dumbrava de frasini". Sună mai bine cu acompaniament la harpă, dar merge şi cu pianul.
Lady Fowler începu să vorbească destul de tare pe când ea ajunsese doar pe la jumătatea cântecului. Siân o auzi clar, dar continuă.
Când termină, descoperi că Sir John stătea în continuare lângă pian. Soţia lui discuta cu marchizul, pre- făcându-se că nici nu observase că Siân terminase de cântat. Tess stătea de vorbă cu Verity şi râdea.
- Vocea ta a ajuns la maturitate, rosti Sir John, încet. E mai frumoasă ca oricând.
- Mulţumesc.
Siân nu se întoarse pentru a-i întâlni ochii.
-Am auzit, continuă Sir John, că o să te măriţi din nou.
- Da, răspunse ea.
-Cu un pudlator? întrebă el. De data asta n-ai ales un miner?
- Da, confirmă ea, cu un pudlator.
-Evident, prima ta căsătorie a fost un act de sfidare faţă de mine. Nici că te-ai fi putut coborî mai mult de atât.
Vechea duşmănie pe care o simţise faţă de el reveni în forţă.

- Gwyn era un bărbat muncitor şi vrednic de respect, răspunse ea. M-am măritat cu el pentru că aşa am vrut.
Am ţinut la el. Am suferit când a murit, aşa cum am suferit când ne-a murit fiul.

- Dacă mi-ai fi spus că eşti însărcinată, nu te-aş fi lăsat să te întorci în mină, rosti bărbatul. N-am aflat decât prea târziu.

- Oricum n-ai fi avut nici un cuvânt de spus, replică ea, cu furie. Nu faci parte din viaţa mea.

-Sian..., zise el.

-John. Glasul soţiei lui, cu o notă tensionată, îl strigă din cealaltă parte a camerei. Hai să mergem! Oricum am stat mai mult decât o cere eticheta. Marchizul o să creadă că într-adevăr ne-am sălbăticit. Hai cu noi până la trăsură, Verity dragă, să rie petreci.

Se purta de parcă Siân nici n-ar fi fost acolo. Fără să mai scoată vreo vorbă, Sir John făcu o plecăciune în faţa ei, după care se întoarse la soţia şi la fiica sa, în cealaltă parte a salonului.

- Aşteptaţi-ne aici, vă rog, doamnă Jones, spuse marchizul când ieşi din salon pentru a-şi conduce oaspeţii, împreună cu Verity.

Siân rămase pe scăunelul de la pian, uitându-se lung la clapele instrumentului, amorţită şi pe punctul de a izbucni în lacrimi. Era tatăl ei. Tatăl ei! Nici măcar nu ştiuse că urma să devină bunic. Pentru că ea nu voise să afle. Pentru că el era ultima persoană pe care ar fi vrut s-o anunţe. Pentru că el ar fi trebuit să fie cel care să se intereseze de ce se întâmpla în viaţa ei. însă lui nu-i păsase. Când se măritase cu Gwyn, nici o reacţie. Când soţul ei murise, nici o reacţie. Când copilaşul ei - nepotul lui - se născuse mort, nici o reacţie.

Siân întinse un deget şi şterse o clapă care era oricum impecabil de curată. Nu-şi ridică privirea când uşa salonului se deschise, după care se închise la loc.

O invitase în salon, la ceai, doar pentru a le convinge pe Lady Fowler şi pe Tess că într-adevăr

angajase o guvernantă competentă pentru Verity şi că fiica lui era încântată de alegerea pe care o făcuse. De când sosiseră, tot sugeraseră că Tess era în continuare dispusă să vină de două, trei ori pe săptămână ca să facă lecţii cu Verity - nu pentru vreo remuneraţie, bineînţeles. Amândouă se grăbiseră să-i precizeze că ar fi făcut-o din dragoste, nicidecum ca pe o slujbă.

Trebuia să recunoască faţă de el însuşi că o chemase pentru că aşa avea un pretext să o vadă din nou, după mai mult de o săptămână în care se ţinuse cât mai departe de ea. Ba chiar duminică refuzase să o ducă din nou pe Verity la capelă. Simţea o dorinţă chinuitoare de a o vedea şi de a-i auzi glasul unic, cu intonaţia aceea muzicală. N-ar fi trebuit să cadă în ispită, bineînţeles, dar avusese şi celălalt motiv.

În mod clar nu voise să creeze o astfel de situaţie neplăcută. Nu era deloc un lucru ieşit din comun ca guvernanta fiicei sale să ia ceaiul împreună cu el şi cu musafirii săi. Nimeni nu s-ar fi putut simţi câtuşi de puţin ofensat să ia ceaiul cu o persoană dintr-o clasă socială inferioară în asemenea circumstanţe. Iniţial, se gândi că poate lucrurile erau altfel în Ţara Galilor. Poate că într-adevăr aici legile etichetei erau chiar atât de diferite. Poate că aici delimitările sociale erau mai stricte. în mod clar, atmosfera din salon devenise atât de încărcată, că n-ar fi fost nevoie decât de o simplă scânteie, iar Lady Fowler nu pierduse nici o ocazie de a o face pe Siân să se simtă cât mai mică şi mai insignifiantă.

îi era profund recunoscător fiicei sale pentru că fusese la fel de guralivă ca de obicei şi pentru că păruse a nu observa câtuşi de puţin tulburarea din încăpere. Care era de neconfundat. Nu era vorba doar despre faptul că era într-o altă ţară şi că nu înţelegea obiceiurile şi mentalităţile locale.

Crezuse că-şi dăduse seama despre ce era vorba după ce încercase să mascheze grosolănia tăioasă a atitudinii lui Lady Fowler prin îndemnul ca

Siân să le cânte. Observase că Fowler se ridicase şi se apropiase de pian, să o asculte mai îndeaproape. Observase cum îi vorbise aproape şoptit după ce Siân terminase de cântat. Chiar dacă se afla în cealaltă parte a încăperii, putuse observa încordarea şi furia de pe chipul ei, deşi nu putea auzi nimic din ce se discuta - Lady Fowler şi Tess vorbeau tare, ignorând într-adins existenţa lui Siân.

Era o femeie frumoasă. Extraordinar de atrăgătoare. Simţise asta pe propria piele. Sigur şi Fowler observase asta. Poate că fusese ceva între ei, la un moment dat. Poate că încă era ceva. Acest gând îl făcu să strângă din dinţi, cu o furie iraţională. Şi poate că acum o hărţuia, deşi îi vorbea aproape în şoaptă. Poate că-i făcea propuneri indecente...

în momentul următor, îi veni altă idee.

Bineînţeles. Da, evident! Aşa se explica tot. Toată atmosfera asta sinistră de la ceai, de parcă servise la masă carton, nu mâncare delicioasă! Dar părea destul de greu de crezut. Privindu-i pe cei doi acolo, la pian, îi părea incredibil. Privind-o pe Tess, i se părea de-a dreptul imposibil.

La plecarea familiei Fowler, o luă de mână pe Verity pentru a-i conduce până la ieşire. îi ceru lui Siân să rămână pe loc. Poate că nu era o idee înţeleaptă, îşi spuse când o duse pe fetiţă înapoi în camera ei, lăsând-o în grija doicii. Siân părea supărată, dar nu prea se cuvenea ca el să fie cel care s-o aline. Iar celelalte implicaţii nu erau treaba lui.

Avea să fie periculos să rămână singur cu ea.

Intră în salon şi închise uşa încet în urma sa. Tânăra stătea în continuare la pian. Nu-şi ridică privirea de la clape.

-Al doilea cântec a fost foarte frumos, rosti Alex. Parcă mi s-a părut cunoscut. *Dumbrava de frasini* ai zis că se numeşte? Cam aşa, nu? A început cu nişte cuvinte galeze aproape imposibil de pronunţat.

-L*Iwyn* On, zise ea. Sună mai bine cu acompaniament la harpă.

- O să-l cânţi la festival? întrebă el.
- Da, răspunse tânăra.
- Siân... Alex se opri lângă pian şi îşi sprijini cotul de el. îmi pare rău că a trebuit să te confrunţi cu asemenea grosolănii şi cu asemenea insulte mascate.
- Nu contează, răspunse ea.

-Ba da. îi cercetă chipul impasibil. Siân se uita în continuare în jos, la clape. A zis ceva ce te-a supărat. Te-a jignit?

- Nu, spuse tânăra.

Alex nu putea să abandoneze pur şi simplu subiectul. Nu putea să-şi vadă doar de treburile lui. Nu putea să se ţină departe de viaţa ei.

- Ce legătură are cu tine? o întrebă încet.

Siân îşi trecu un deget peste o clapă fără să o apese, după care îşi ridică privirea către el, cu ochi uriaşi şi goi.

- El a fost cel care a lăsato grea pe mama mea, răspunse.

Felul în care descrisese relaţia lor spunea foarte multe.

-Aha. Alex încuviinţă din cap. Deci nu m-am înşelat. A rupt legătura cu tine când a murit mama ta?

-Să rupă legătura cu mine? Eu am rupt legătura cu el. Niciodată n-am reuşit să ne fim pe plac unul altuia. El mereu m-a privit cu ochi răi - poate pentru că m-am născut şi în mod clar pentru că îl încurcam când venea să o vadă pe mama mea. Eu simţeam un fel de ciudă faţă de el - poate pentru că din cauza lui m-am născut într-o lume din care nu mai făcea parte altcineva decât mama mea. Când a murit mami, între noi n-a rămas decât această antipatie reciprocă.

Şi totuşi, Siân nu părea nicidecum indiferentă. Fusese ceva mai mult de-atât la mijloc, chiar dacă ea nu-şi dădea seama.

-N-a făcut nici o încercare de a avea grijă de tine? După ce a cheltuit atâţia bani pe educaţia ta?

-Mi-a aranjat o căsătorie, răspunse tânăra. Aş fi fost prinsă veşnic între două lumi. Nu cred că a înţeles vreodată lucrul ăsta. Crede că, dacă eşti în siguranţă şi duci un trai comod, trebuie să fii fericit. N-are pic de imaginaţie.

Alex îşi aduse aminte cu un fior neplăcut cum se oferise să aibă grijă de ea dacă devenea amanta lui. Cum se oferise să o blocheze între două lumi.

- Cu cine a vrut să te căsătoreşti? o întrebă.

Pe buzele ei flutură un zâmbet, deşi pe chipul ei nu se citea nici urmă de amuzament.

- Cu Josiah Bames, rosti ea.

Alex se simţi ca şi cum cineva i-ar fi dat un pumn în plex. N-avea imaginaţie? Aşa spusese ea? înseamnă că Fowler era un nătâng. Şi în minte îi apăru instantaneu o altă întrebare.

-Cum de-ai ajuns să lucrezi în mină? Bunicul şi unchiul tău, din câte am înţeles, lucrează la topitorie. Şi, de când am ajuns aici, am aflat că dacă munceşti la mină ai un statut mai umil decât dacă ai avea un post la topitorie. Deci aveai cel mai prost post pentru o femeie.

-Mi s-a părut preferabil, rosti ea, având în vedere alternativa.

- Barnes e cel care ţi-a dat postul ăsta? o întrebă.

-Mi-a zis că nu avea nimic altceva disponibil, răspunse ea. Aveam de ales: asta sau nimic. Am acceptat postul.

- Bunicul tău nu putea să te întreţină? întrebă Alex.

Siân se uită fix în ochii lui, fără ocolişuri.

- Trăisem o viaţă plină de privilegii, zise. Din afară, oricine îşi poate închipui că am dus-o mai bine decât cei mai mulţi dintre semenii mei. Dar eu aveam ceva de dovedit - faţă de familia mea, faţă de oamenii din Cwmbran şi faţă de mine însămi.

Alex se uită lung la ea, încercând să-şi închipuie prin ce trecuse. Oare cum ar fi dacă el s-ar vedea nevoit să renunţe la viaţa cu care a fost obişnuit şi să trudească în mina aia de cărbuni, înhămat la un vagonet greu, în praf şi întuneric cât era ziua de lungă? Era convins că ar claca destul de repede. Şi totuşi, Siân Jones făcuse mai mult decât să supravieţuiască. Iar acum îl privea fix, cu mândrie şi demnitate.

- N-a fost atât de rău pe cât sună, spuse ea. Poate că n-ai cum să-ţi închipui cât am tânjit toată viaţa să mă integrez printre oamenii din rândul cărora provenea mama. **Mereu** îmi povestea despre ei, despre copilăria ei. Şi tânjeam să trăiesc şi eu la fel. De-aici. îşi puse palma pe partea stângă a pieptului. N-ai cum să înţelegi. Cei mai mulţi oameni n-ar putea pricepe dorinţa asta de a face parte din ceva, indiferent de preţul pe care trebuie să-l plăteşti.

- *Hiraeth,* rosti el încetişor.

Siân izbucni brusc în râs, după care-şi recăpătă aerul serios.

- Nu chiar, răspunse. Dar ceva asemănător.

- Preţul a fost câţiva ani din viaţă petrecuţi în mină, spuse Alex.

-Da. Ochii i se umplură de lumină. Şi Dafydd al meu.

- Soţul tău? întrebă el.

- Băieţelul meu, răspunse ea. N-a respirat deloc. Era perfect! Perfect dincolo de cuvinte. Dar prea mic. A venit pe lume prea devreme. Nici n-a tras vreodată aer în piept...

Alex îşi dădu seama că i se tăiase răsuflarea. îi putea simţi durerea ca pe ceva extrem de concret. Şi nu era deloc sigur ce cutie a Pandorei deschisese cu întrebările lui curioase. în faţa ochilor lui, Siân se transforma dintr-o femeie frumoasă şi dezirabilă într-o persoană adevărată. Ceva din el ar fi vrut să o oprească. De fapt, nu voia să o cunoască. Nu voia povara de a şti lucrurile acestea. Nu-şi putea explica de ce simţea asta.

Poate pentru că, ajungând să o cunoască, sentimentele sale aveau să se preschimbe din simplă dorinţă în... altceva? Iar să simtă altceva i-ar complica viaţa iremediabil.

Dar era prea târziu să o oprească sau să-şi stăvilească propria nevoie de a şti.

- Mi-a zis, continuă Siân, că n-ar fi permis să mă întorc în mină dacă ar fi ştiut că urma să am un copil. Dar nu s-a interesat deloc de viaţa mea. Niciodată nu i-a păsat.

Alex ratase ceva de o importanţă crucială. Privirea lui Siân se aţintise din nou asupra claviaturii, iar un deget freca cu grijă una dintre clape.

- Ai muncit când erai însărcinată? întrebă el.

- Gwyn murise, răspunse ea. Când îşi ridică din nou privirea, pe neaşteptate, Alex văzu că avea ochii plini de lacrimi. Aveam nevoie de bani. Tăicuţul lui rămăsese deja acasă, bolnav de piept, iar Iestyn era prea mic să câştige mare lucru. Buni şi bunelul m-au certat teribil, la fel şi unchiul Emrys, dar tot m-am dus. Trebuia să le dovedesc că eram una de-a lor. Dar cred că din cauza muncii mi-a venit sorocul prea devreme. Era mort. N-a avut nici o şansă să trăiască. Era mort.

O, Doamne! Privi cum o lacrimă i se revărsă pe obraz şi alunecă până pe bărbie. Parcă îngheţase tot. Nu putea nici măcar să întindă mâinile să o cuprindă în braţe. Singurătatea amintirilor şi durerea ei erau prea intense.

- De ce ţi s-a permis să munceşti dacă erai gravidă? o întrebă, după un timp.

Abia apoi îşi dădu seama că vorbise în şoaptă.

- Nu există nici o regulă să interzică asta, replică ea. Uneori e necesar.

Doamne, Dumnezeule!

- Se-ntâmplă şi-acum aşa ceva? o întrebă. Ştii de vreo femeie care este gravidă şi trage în continuare vagone- tele alea?

-Da. Siân îşi şterse o lacrimă cu dosul palmei. Blodwyn Williams. Bărbatul ei e rănit, şi au un copilaş căruia trebuie să-i pună mâncare pe masă.

Alex îşi simţea măruntaiele ca îngheţate. Se uita fix la capul ei plecat.

-*Cine* nu ar fi permis să cobori în mină dacă ar fi ştiut? întrebă el.

-El, răspunse ea. Sir John Fowler. Asta a zis mai devreme, stând chiar în locul în care eşti tu acum. Ca şi cum i-ar fi păsat. Chiar ca şi cum i-ar fi păsat.

- Poate că aşa e, sugeră el.
- Nu mi-a mai adresat nici un cuvânt, spuse ea, după ce m-am dus la bunelul şi am început să lucrez în mină. Când m-am măritat cu Gwyn, nimic. La fel şi când a murit. Sau când Dafydd s-a născut mort. Nepotul lui, da, micuţul meu. Nici o vorbă de la el. Sau în anii care au trecut de-atunci. Nimic... până azi. Şi totuşi, nu m-ar fi lăsat să cobor în mină dacă ar fi ştiut. Acum se-aşteap- tă să cred că-i pasă?
- Poate, începu Alex, chiar a vrut să aibă grijă de tine cât a putut el de bine. Nu putea să te ia în casa lui. Acolo erau soţia şi fiica lui. Îţi aranjase o căsătorie. Pentru un om fără imaginaţie, ar fi părut o partidă bună. Barnes
are o slujbă sigură şi un salariu bun. Are o putere considerabilă. Poate că... tatăl tău s-a simţit rănit când i-ai respins planurile şi te-ai întors la rudele mamei tale.
- Rănit. Siân scoase un hohot scurt. El... rănit!
- îmi pare rău, zise Alex, că te-am pus în situaţia asta azi, fără să vreau. Chiar n-am ştiut.
- Ei bine... Siân se ridică într-un final. N-aveai cum să ştii. Eu mă duc acasă. E târziu.
- Şi îmi pare rău şi pentru copilaş, adăugă Alex. Cred că e cel mai_ devastator lucru care i se poate întâmpla unei femei. îmi pare rău, Siân.
- A trecut mult timp de-atunci, răspunse ea. Poate că o să mai am... luna viitoare mă mărit.

Poate că, la nouă luni după nunta de luna viitoare, avea să nască pruncul lui Parry.

- Da, zise el încet, amintindu-şi din nou de lucrurile la care încerca să nu se mai gândească.

-Asta vreau, preciză ea. Asta o să mă facă fericită. Avea un ton defensiv, ca şi cum avea impresia că Alex urma să o contrazică sau să-i pună motivele sub semnul întrebării.

- Mă bucur pentru tine, rosti el, simţindu-se oricum, numai bucuros nu, simţindu-se oarecum privat de ceva. Singur. Dacă poate să te facă fericită, Siân, atunci mă bucur pentru tine.

-O să fiu fericită cu el, răspunse ea. Sunt fericită, îl iubesc.

Alex dădu aprobator din cap şi îşi îndreptă poziţia corpului, fără a se mai sprijini de pian. îşi dădu seama că lui Siân îi venea greu să se retragă, neştiind dacă el terminase discuţia sau nu.

j Hai, rosti Alex, te conduc până la ieşire.

însă o opri cu o atingere pe cot înainte să deschidă uşa salonului.

- Siân, îi spuse, ai cântat chiar foarte frumos. A tre-. buit să apelez la toată puterea mea de stăpânire să nu o strâng de gât pe Lady Fowler când a început să vorbească peste cântecul tău, o grosolănie fără margini.

Tânăra întoarse capul să-i zâmbească, de data aceasta cu o expresie amuzată. Nu era doar frumoasă, ci de-a dreptul încântătoare când zâmbea aşa.

-Cred că anul ăsta n-ai cum să nu iei locul întâi la festivalul acesta al vostru.

- Dar n-ai auzit cum cântă celelalte concurente, obiectă Siân.

-Nici nu-i nevoie, răspunse Alex. Sunt cât se poate de subiectiv. Nu-i cu putinţă să existe vreo concurentă cu o voce mai frumoasă sau care să cânte cu o asemenea simţire de mă trezesc nevoit să mă abţin să nu izbucnesc în plâns.

De data asta, Siân chiar izbucni în râs.

-Poate, zise ea, ar trebui să aranjez lucrurile în aşa fel încât să fii numit în juriu. Singurul membru al juriului.

Alex scoase un chicot vesel şi deschise uşa. Simţise nevoia să facă ceva pentru a-i risipi aerul rănit pe care-l avusese de când intrase în salon şi îl văzuse pe Fowler acolo.

- Având în vedere că nu se poate, o să încerc puterile mitei şi-ale traficului de influenţă, propuse el. Nu că o să fie nevoie de aşa ceva. Vreau să vin, să te aud cântând şi să te văd cum câştigi, Siân.

Rostise aceste cuvinte fără premeditare, dar îşi dădu seama că îi exprimau fidel dorinţele.

De pe chipul ei dispăru orice urmă de amuzament, deşi în ochi îi rămăsese o strălucire caldă.

-Totul o să fie în galeză, protestă ea. O să te plictiseşti de moarte.

-Atunci va trebui să-mi serveşti drept interpret, răspunse Alex. Şi-apoi, muzica e un limbaj universal. Şi încă un lucru: Verity vrea neapărat să meargă, şi cine-s eu, un simplu tată, să mă opun voinţei unei copile de şase ani?

-Va trebui să o iei cu trăsura pe drumul ocolit, pe lângă dealurile dintre văi, spuse ea. N-ai putea să treci muntele la picior, cu noi toţi. Eşti obişnuit cu viaţa uşoară.

Alex se opri la uşa care făcea legătura cu exteriorul, pe care un servitor o ţinea deschisă.

-Mie asta-mi sună a provocare şi, dacă descopăr că urcuşul îmi depăşeşte puterile, poate tu şi Verity o să mă luaţi de câte-o mână şi-o să mă târâţi până-n vârf. De-acolo puteţi să mă daţi de-a berbeleacul pe partea, cealaltă.

în ochii ei se întoarse acea sclipire amuzată, care se revărsă sub forma unor hohote muzicale. Siân îi întoarse spatele, să plece.

-O după-amiază plăcută, doamnă Jones, îi spuse Alex. Rămase în cadrul uşii un timp, petrecând-o cu privirea în vreme ce ea se îndrepta către porţile parcului. Zâmbetul îi dispăru de pe chip. Da, căzuse din nou în ispită. îşi luase angajamentul să se ducă cu oamenii lui - şi cu oamenii ei - la festivalul lor. Trebuia să înveţe cum se numea, în galeză. Trebuia să o întrebe pe Verity.

Râsese cu ea, îşi dădu seama Alex. Şi îi împărtăşise durerea. începea să-i devină dragă. Se trase înapoi, ca fript, speriat de cuvântul pe care-l alesese mintea lui.

capitolul 12

Partea de stradă din faţa capelei era atât de aglomerată că începeai să te întrebi dacă exista aer de-ajuns pentru toţi cei adunaţi acolo - sau aşa îi zicea doamna Beynon oricui părea dispus să o asculte. Cei mai mulţi păreau să prefere să vorbească decât să asculte. Şi să râdă. Copiii alergau de colo-colo printre picioarele şi rochiile celor din mulţime, jucând de-a v-aţi ascunselea. Mamele le strigau cu glasuri ascuţite să se întoarcă lângă ele şi să stea cuminţi. Din când în când, glasurile mai autoritare ale taţilor îi făceau să revină, spăsiţi, sub supravegherea familială, însă în câteva minute uitau cu totul şi reîncepeau jocul.

Atmosfera era marcată de haosul şi de veselia fireşti pentru o zi de *eisteddfod.* Pe Siân o uimise dintotdeau- na că toţi se puteau pune în mişcare şi puteau fi atât de energici la o oră atât de matinală - deşi era lumină, soarele nu răsărise încă, iar în aer se simţea răcoarea dimineţii. Dar aici, în stradă, se aflau aproape toţi bărbaţii, femeile şi copiii din Cwmbran, aşteptând să înceapă trecerea peste munte. în cadrul uşii capelei se vedea harpa lui Glenys Richards, care avea să fie încărcată într-un căruţ făcut special pentru ea imediat ce strada avea să înceapă să se elibereze şi apoi cărată peste munte de Ifor Richards şi de cei doi fii ai săi. Glenys ţinea morţiş să aibă propria harpă la *eisteddfod.* Era mare

lucru că orga- nistul nu era deloc mofturos, ziceau mulţi, cu zâmbetul pe buze.

-Unde e reverendul Llewellyn? întrebă Ianto Prit- chard suficient de tare pentru a fi auzit de mulţi dintre oamenii din jurul lui. Nu s-a sculat încă, nu-i aşa? Ia ziceţi, cine vine cu mine la el acasă, să-l dăm jos din aşternut?

Vorbele sale stârniră un cor de râsete şi chiote. Ideea de a da buzna în casa unui preot şi de a-l da jos din pat era foarte amuzantă, mai puţin pentru cei mai bisericoşi dintre ei. Dar n-aveau să descopere dacă cineva ar fi avut cutezanţa să ducă această idee până la capăt. Reverendul Llewellyn, îmbrăcat în cea mai bună sutană a sa şi cu cizme negre, bine lustruite, în ciuda faptului că dimineaţa şi seara avea de mers şi de urcat ceva cale, îşi făcu apariţia în uşa capelei şi ridică ambele braţe, cerându-le enoriaşilor săi să facă linişte. Oamenii se supuseră aproape instantaneu.

- Să ne rugăm, rosti apoi, glasul său de orator experimentat străpungând aerul chiar şi până la cel mai îndepărtat membru al turmei sale.

Imediat, toate capetele se plecară. Chiar şi al lui Emrys, observă Siân când îşi lăsă şi ea bărbia în piept, moment în care Owen îi luă mâna, iar degetele li se împletiră.

Până la urmă nu veniseră, îşi zise ea în timp ce preotul se ruga. Nu îl mai văzuse pe marchiz din după-amia- za aceea dezastruoasă când fusese invitată la ceai. Dar Verity o asigurase că aveau să vină. Toată săptămâna debordase de entuziasm. Probabil că, într-un final, hotărâse că nu se cuvenea să vină. Siân încerca să-şi spună că sentimentul pe care-l avea nu era dezamăgire. Sau, dacă era dezamăgire, simţea asta doar de dragul lui Verity. îşi dorise foarte mult această plăcere.

- Ca să vezi, rosti Owen când rugăciunea se încheie, într-un târziu, iar pe buzele oamenilor apărură din nou glumele, hohotele de râs şi strigătele ascuţite la copiii care de-abia aşteptau să

pornească la drum. Oare cărui fapt îi datorăm onoarea?

Când Siân se uită în direcţia indicată de mişcarea capului lui, îl văzu pe marchizul de Craille de cealaltă parte a mulţimii, cu Verity cocoţată pe umeri. Copila o zări în acelaşi moment şi îi făcu cu mâna, plină de un entuziasm senin. Siân nu îi spusese lui Owen că şi cei doi aveau de gând să vină.

- Ştiu că au auzit o dată repetiţia corului de bărbaţi, spuse acum. Cred că vin să te încurajeze la concurs, Owen.

- Păi să ştii, zise el, strângându-şi mai tare degetele în jurul alor ei, că azi e ziua ta liberă, *fach.* Azi poate să aibă şi el grijă de fiică-sa. Tu stai cu mine, da?

7 Bineînţeles.

îi zâmbi. Un zâmbet orbitor de larg, conştientă că nu era deloc unul firesc.

- Şi poate, spuse el, că vin să te-asculte pe tine la concurs. Le-ai cântat la castel?

- Da, răspunse ea. Ţi-am spus că trebuie s-o învăţ pe Verity şi muzică. în fiecare zi am la dispoziţie o oră în care să exersez la pian. Şi-am luat-o şi pe ea de câteva ori în salon, pentru lecţii de canto.

- Şi de faţă cu el? întrebă Owen. Ai cântat şi-n faţa lui, Siân?

Tânăra îşi dori să aibă puterea de a-şi controla îmbu- jorarea. Dar îşi putea simţi obrajii înfierbântându-se, în ciuda eforturilor ei de a rămâne indiferentă.

- M-a pus să o aduc pe Verity la ceai o dată, răspunse, când avea... musafiri. Şi mi-a cerut să cânt.

Mulţimea se pusese în mişcare către dealuri. Aveau de mers mai bine de trei ceasuri până în următorul oraş, care se afla la mai puţin de opt kilometri peste munte, în linie dreaptă. Dar aveau să ajungă la timp pentru festivitatea de deschidere a eistedd/od-ului. Ar fi fost o mare ruşine pentru oraş

dacă locuitorii săi ar fi ajuns târziu în pavilionul unde se ţinea festivalul.

- Eu am emoţii, zise tânăra. Tu ai, Owen?

- Eu am un cor în care să mă ascund, răspunse el. Dar nu e cazul să ai emoţii, *cariaţi*. Nici că există voce mai frumoasă ca a ta pe văile astea. Dacă ar fi existat dreptate în ţara asta a noastră, ai fi câştigat anul trecut.

Siân izbucni în râs şi îşi aduse aminte că făcuse la fel cu marchizul de Craille, data trecută când îl văzuse, şi el amenințase că avea să recurgă la mită şi la trafic de influenţă pentru a-i influenţa pe membrii juriului de la concursul de canto pentru soprane. Şi când se oferise să le lase pe ea şi pe Verity să îl dea de-a rostogolul la vale. Fără să vrea, îl căută din ochi prin mulţime şi descoperi că era chiar destul de aproape.

-Nemernicii, striga cu foc Ifor Richards din uşa capelei, în timp ce Glenys stătea lângă el, frângându-şi mâinile. Şi-au pus coada pe spinare şi s-au ascuns, aşa au făcut, pentru că e de muncă. Da' o să le rup spinarea când pun mâna pe ei, zău aşa!

- Eu nu cânt la harpa aia pe care o au acolo, se jeluia Glenys. N-o să se potrivească cu degetele mele şi-o să mă fac de ruşine, ba chiar o să fac de ruşine tot Cwmbranul cântând prost.

-Taci, femeie, zise Ifor, fixând-o cu ochii plini de nori de furtună.

Owen izbucni în râs, dar, chiar când dădu drumul mâinii lui Siân pentru a le veni în ajutor, se văzu nevoit să rămână pe loc.

- Care e problema aici? întrebă marchizul.

-Problema e afurisita asta de harpă, răspunse Ifor,
prea exasperat pentru a se sfii din cauza identităţii celui care îi pusese întrebarea, dar trecând totuşi pe engleză. Zău dacă pot să înţeleg de ce nu se poate face o harpă care să scoată aceleaşi sunete, dar să poată fi dusă frumuşel la subsuoară. Şi Glenys nu vrea să cânte decât la asta - ca şi cum n-ar fi harpele toate făcute la fel. Aşa că trebuie s-o cărăm peste

munte, chiar dacă are cinci tone pe puţin. Am meşterit un căruţ să ne facă munca mai uşoară şi am şi doi băieţi care-ar trebui să-şi ajute tăicu- ţul să-i facă pe plac măicuţei lor. Da' undeor fi fugit, ştrengarii? Sigur aleargă pe undeva cu alţii de-o seamă cu ei, zău aşa, ca şi cum n-ar avea nici o grijă pe lume. Da' o să le tăbăcesc eu dosurile când oi pune gheara pe ei. Ba chiar dau cu ei de pământ, pe onoarea mea!

Umerii lui Owen tremurau incontrolabil, iar Siân îşi muşca tare buza de sus. Bietul Ifor n-ar fi înţeles dacă-i vedea râzând chiar acum. Glenys părea pe punctul de a face o criză de isterie.

Marchizul zâmbea larg.

- Poate pot să vă ajut eu, îi spuse. Din câte văd, e o treabă numai potrivită pentru două persoane - una care să tragă căruţul, cealaltă să ţină harpa să nu se răstoarne. Să mă ocup eu de această a doua problemă?

- Ah, *Duw, Duuj!* şopti sonor Glenys în galeză, cuprin- zându-şi obrajii în palme. Nu, Ifor. Domnu' e marchizul de Craille.

-Dacă e să izbutesc ca oraşul nostru să nu se facă de ruşine apărând la festival cu instrumentistă, dar fără instrument, răspunse Ifor, atunci să ştii că-s dispus să accept ajutor şi de la regele Angliei în persoană, dacă e aşa. S-a făcut, omule. O ridicăm cât putem mai cu grijă în căruţ, după care o trecem peste munte, da? Mare prostie să te însori cu o cântăreaţă la harpă, ascultă-mă pe mine!

- Verity. Marchizul aruncă o privire în jur, după care se uită direct la Siân, astfel încât aceasta îşi dădu seama că ştiuse tot timpul că era acolo. Poate că se tot apropiase de ea într-adins. Ia-o de mână pe doamna Jones, te rog, şi promite-mi că nu te rătăceşti printre atâţia oameni, da?

Şi astfel, când ea şi Owen porniră să urce muntele, Verity se afla între ei, ţinându-i pe fiecare de câte o mână şi sporovăind surescitată. Owen se tot uita cu ciudă la Siân, ridicând din sprâncene.

Până să ajungă în vârful muntelui, Alex se dezbrăca- se până la cămaşă, iar haina îi flutura în voie, drapată peste harpă. Şi se simţea cum nu se putea mai bine. De câteva săptămâni, îşi petrecuse zilele plimbându-se prin topitorie şi chiar vizitând câteva persoane din Cwmbran, încercând să-i cunoască pe oamenii din acest ţinut şi să le afle problemele de zi cu zi. Totul fără să înregistreze cine ştie ce succes. Şi totuşi, acum, când urca cu greu pe munte, cu harpa aceea nesuferită, cu căruţul acela care nu prea le uşura viaţa şi cu Ifor Richards, total exasperat, se simţi dintr-odată parte din această comunitate. Poate un soi de intrus care n-avea să se integreze niciodată pe deplin, dar totuşi parte. Şi acceptat de oamenii printre care mergea.

Atât bărbaţii, cât şi femeile făceau haz pe seama lui. Ba chiar un grup de copii începură să ţopăie în jurul căruţului, ţinându-se de mâini şi rugându-l să le cânte ceva la harpă înainte ca Glenys Richards să îi gonească, cu o faţă de om aflat la un pas de un infarct. Alex nu era prea sigur dacă femeia îşi făcea griji pentru el sau pentru preţioasa ei harpă.

Alex îşi dădu seama că îi plăcea să fie tachinat. însemna că nu îl detestau chiar atât de tare.

-A, nu, zise un mucalit, şi-a dat haina jos. Urmează cămaşa şi va trebui să o speli bine, Glenys Richards.

- Dar are muşchi frumoşi, zău aşa, remarcă o femeie. De-aia şi-a dat haina jos, să îi arate.

-Să vezi tu, Ifor, că dintr-o clipă într-alta o să te trezeşti cu marchizul în căruţ şi harpa o să rămână aici sus, s-o luăm înapoi la întoarcere. S-a înroşit bine la faţă, cu muşchii lui cu tot.

-Tot e bine dacă i se opreşte inima, adăugă altcineva. O să ajungă direct în rai, pentru că are deja harpa la îndemână.

Toate aceste persoane aveau grijă să vorbească în engleză, pentru ca Alex să le înţeleagă insultele.

- Poate, răspunse el, o să mă pună lângă Sfântul Petru la poarta raiului, ca să-l ajut să nu cumva să primească cine ştie ce galezi guralivi.

-Aha, are limba ascuţită, zise primul bărbat. Mai bine ţi-ai păstra energia pentru harpă, omule. Dacă o laşi să cadă, Glenys e-n stare să îţi dea cu ea în cap.

-Ah, *Duw, Duw,* se lamentă Glenys.

Cei doi fii ai lui Richards îşi făcură apariţia în vârful muntelui, când oricum nu mai era la fel de dificil de dus harpa. Din ce spuneau ei, se rătăciseră de părinţii lor, în mulţime, şi abia acum dăduseră de ei.

- Zău aşa, n-aţi reuşit să vedeţi nici harpa, nu? îi întrebă tatăl lui. Am crescut doi copii orbi şi nu mi-am dat seama. Lăsaţi pe mine, flăcăi! Când neom întoarce diseară, vă scot eu de mânuţă din casă, unul câte unul. Dacă noţi dormi voi pe burtă în noaptea asta! No să vă fie prea moale să vă băgaţi în aşternut, credeţi-mă!

- Ei, tăicuţule, protestară amândoi la unison.

Alex chicoti în sinea sa şi se îndepărtă. Aproape toţi se odihneau în vârful muntelui, observă el, şi cei mai mulţi băgau mâinile în coşurile de picnic pe care le aduseseră cu ei. Pentru prima oară, se uită atent la împrejurimi. Nu mai urcase până acum până în vârful muntelui. De jur împrejur se vedeau dealuri acoperite cu păşuni şi iarbă-neagră, dar şi două văi, fiecare cu câte un râu care şerpuia spre sud, fiecare cu câte un orăşel înghesuit de-a lungul albiei înguste, fiecare mărginit de grămezi de steril, depozite de minereu şi având câte o roată mare la intrarea în mină. Mai spre nord, pe partea unde se afla Cwmbranul, se vedea exploatarea Penybont.

Peisajul era sălbatic şi de o frumuseţe care-ţi tăia răsuflarea. Măcar un lucru era sigur, îşi spuse. Când venea vorba despre frumuseţe, omul nu putea rivaliza cu Dumnezeu.

Apoi îşi lăsă privirea în jos şi îi zâmbi lui Verity, care venise în fugă lângă el şi îl luase de mână. Observă că Siân era cu ea. Îi zâmbi şi ei.

- Am văzut că v-aţi eliberat, zise ea, şi-am zis că-i mai bine să vo aduc pe Verity.

- Mulţumesc că ai avut grijă de ea, răspunse Alex. Eu a trebuit să mă îngrijesc de lucruri mult mai importante... Harpa doamnei Richards.

Izbucni în râs.

-A, da, rosti Siân. E odorul ei cel mai de preţ, şi-i e mai dragă decât Ifor şi cei doi băieţi.

Siân râdea şi ea.

- O să te acompanieze şi pe tine cu ea? întrebă el.

Tânăra încuviinţă din cap.

- Atunci mă bucur că mi-am riscat viaţa să o urcăm până aici, zise el. Cred că băieţii o să-l ajute pe tăicuţul lor s-o aducă întreagă până jos, poate-poate or scăpa de palmele promise pentru seara asta.

-Mă duc să mă joc iar cu copiii de la şcoala de duminică, declară Verity, arătând către un grup, şi o rupse la fugă.

-Ai emoţii? o întrebă Alex pe Siân.

- Da. Schiţă un zâmbet. În fiecare an, jur că e ultima oară când particip. Mi se face rău de la atâta frică.

-O să cânţi minunat, zise el. Şi o să câştigi. Se întrebă dacă ea îşi dădea seama cât de frumoasă era, cu părul revărsându-i-se liber pe spate, în vârful muntelui, şi cu rochia ei cea mai bună lipită într-o parte de contururile ispititoare ale corpului şi fluturându-i în vânt în cealaltă.

- Nu contează chiar atât de mult să câştigi, replică ea. Ci să participi. Trebuie să mă întorc la Owen.

Se răsuci şi porni cu paşi grăbiţi către Owen Parry, care stătea cu un grup de bărbaţi.

Fusese o greşeală să-l cheme pe individul acela la castel, îşi dădu seama acum Alex. Avea senzaţia

că Parry era duşmanul său convins. Păcat! Fără îndoială, era foarte respectat de ceilalţi muncitori. Era un lider.

Şi-ar fi dorit ca lucrurile să se mişte mai repede. În săptămânile care trecuseră de la venirea sa în Cwm- bran, descoperise o groază de lucruri care-l tulburau. Dacă ar fi fost după el, multe dintre ele ar fi fost rezolvate până acum. Vieţile muncitorilor şi ale familiilor lor s-ar fi îmbunătăţit simţitor. Dar nu era deloc uşor de pus în practică. Barnes se împotrivea tot timpul şi la fiecare măsură avea câte un argument rezonabil pentru întârzierea sau chiar anularea transformării în realitate a măsurii respective. Cel mai puternic era că lucrurile se făceau la fel la toate celelalte exploatări. Nimic nu se putea schimba unilateral, căci s-ar fi instalat un adevărat haos.

Trebuia să existe un eveniment la care să se întâlnească toţi proprietarii, îi spusese Alex într-un final,

FBLONDI

exasperat. Avea să-şi prezinte ideile în faţa tuturor. Era convins că toţi aveau să implementeze aceste schimbări când aveau să afle cum stăteau lucrurile în realitate. Uneori, faptul că stai într-un loc ani la rând poate fi un dezavantaj. Poate că ajungi să nu mai vezi ce se petrece sub nasul tău. Iar el putea să le prezinte o perspectivă nouă asupra situaţiei.

Barnes organiza o astfel de întrunire la castelul Glan- rhyd, în săptămâna ce urma. Şi-apoi lucrurile aveau să se schimbe, îşi spunea Alex. Oamenii ca Owen Parry aveau să-şi dea seama că, până la urmă, el nu era deloc duşmanul lor. Astfel, oamenii din Cwmbran aveau să-şi piardă interesul pentru mişcarea cartistă, care din câte se părea intra într-o fază nouă, potenţial periculoasă. Alex aflase de la sursele sale că, în toată ţara, liderii cartişti încercau să organizeze revolte în masă. Şi circula un zvon că sudul Ţării Galilor fusese ales să iniţieze acest lanţ de manifestări.

Dar nu era ziua potrivită pentru a-şi face griji pentru toate lucrurile acestea. Era o zi de care trebuia să se bucure. Şi chiar o savura, îşi spuse el, plimbându-se de-a lungul culmii muntelui în timp ce toţi ceilalţi începeau să coboare, după bine meritatul răgaz. în ciuda tuturor dificultăţilor, începea să-i fie drag acest colţ izolat şi pitoresc de lume.

Se simţea bine, chiar dacă mâna lui Siân Jones era în cea a lui Owen Parry, care îşi plecă acum capul pentru a o săruta uşor. Alex strânse din buze. Ar fi putut jura că o sărutase doar ca să-i facă lui în ciudă. Parry îşi marca teritoriul în ceea ce o privea pe guvernanta lui Verity.

Deşi Emrys Rhys avea treizeci şi cinci de ani, era în continuare un bărbat chipeş. Părul său negru şi drept nu avea încă nici un fir alb şi era la fel de des ca pe vremuri. Trupul lui era în continuare zvelt, cu muşchii tari. înfăţişarea sa atrăgea şi-acum priviri admirative din partea femeilor de pe celelalte văi şi nu trecu mult până ce apăru cu una la braţ, râzând şi sporovăind nevoie-mare.

Angharad simţi un fior de regret că nu putea să combine cumva aceste atuuri ale lui cu cele ale lui Josiah
Barnes - frumuseţea şi forţa virilă a lui Emrys plus puterea, banii şi casa lui Josiah Barnes.

Ar fi vrut să-i scoată ochii neruşinatei ăleia, îşi spuse în sinea ei. N-avea să treacă mult până ce domnul Bames avea să-şi dea seama că, datorită ei, casa lui devenise mult mai confortabilă. Şi avea să-şi dea seama că ar fi mult mai plăcut să o aibă în patul lui toată noaptea decât doar pentru câteva minute, după-amiezile.

Emrys putea să facă ce poftea cu femeia aia, cine-o fi ea. Lui Angharad nu-i păsa câtuşi de puţin.

Şi totuşi, în pavilion, când toţi oamenii din Cwm- bran se strângeau într-un grup compact, pentru a-şi încuraja mai eficient reprezentanţii, Angharad se aşează pe scaunul gol de lângă Emrys total din întâmplare - la momentul respectiv se uita în partea cealaltă, făcându-i cu mâna cu mare

înfocare unei prietene care exista numai în imaginaţia ei.

-Ah, rosti ea, întorcând capul după ce se aşează, tu erai?

- Ziua bună, Angharad, rosti el. Eşti tare frumoasă azi!

El avea un fel de a o măsura cu privirea din cap până
în picioare care o făcea să se simtă caldă şi mângâiată. Uitase cum era.

- Oh, răspunse ea, acru, mă mir că ai observat, Emrys Rhys. Din câte văd, ai ochi numai pentru femeia aia care se atârnase de braţul tău afară.

Emrys îi zâmbi.

- Eşti geloasă, nu, Angharad? o întrebă.

- Geloasă? Angharad îşi aruncă părul pe spate. Poţi să ai câte una la fiecare braţ, nici că-mi pasă. Eu am alte interese.

- Da. Zâmbetul acela jucăuş îi dispăru de pe chip şi Emrys îşi aţinti privirea către scenă, unde avea să înceapă în curând primul concurs. Da, aşa e, Angharad. Acum am face bine să închidem gurile, că o să se uite tot Cwmbranul urât la noi şi ceilalţi o să ne ia la rost fără menajamente.

- Oricum n-am ce să mai vorbesc cu tine, sunt convinsă, rosti Angharad.

Rămase tăcută lângă el, aruncând din când în când câte o privire la mâinile lui - puternice, îndemânatice, cu dosul palmelor punctate cu fire de păr negru şi un-

f;hii pătrate şi scurte, menţinute curate în ciuda slujbei ui. Şi îşi aduse aminte că, ori de câte ori făceau dragoste, sus pe munte, o săruta mereu, îi şoptea cuvinte drăgăstoase şi mereu o lua uşurel, astfel încât să se bucure şi ea de ceea ce toată lumea ştia că era doar pentru plăcerea bărbaţilor. Ceilalţi doi bărbaţi cu care împărtăşise asta - soţul ei

şi Josiah Barnes - mereu o făceau cu forţă şi cu grabă.

Uneori tânjea să mai simtă încă o dată tandreţea lui Emrys.

Dar voia mai mult decât putea el să-i ofere. Domnul Barnes era ocazia ei de a avea o viaţă mai bună. După primul concurs, când toată lumea se ridică pentru a se mai întinde şi a se mai plimba de colo-colo, Emrys îşi găsi un alt loc.

Angharad îşi şterse o lacrimă pe ascuns. Dar nici că-i păsa.

Secţiunea pentru soprane a concursului solo era ultima. Siân şi-ar fi dorit să fie prima, ca să se fi putut bucura şi ea de celelalte trei. Până ce îi veni rândul, simţea puternic responsabilitatea care-i apăsa umerii. Cwm- bran ieşise pe locul doi la secţiunea de tenori şi la cea de baritoni solo şi pe un ruşinos loc patru la contralto solo

[)entru că Dilys Jenkins cedase sub presiunea concursu- ui şi respirase exact în momentele nepotrivite.

Cu mâinile reci şi transpirate de frică şi cu o senzaţie de greaţă din aceeaşi cauză, Siân uită cu totul de emoţii, ca ae obicei, când ajunse pe scenă, văzu publicul şi auzi primele măsuri din *Llwyn* On la harpa lui Glenys. Uită de tot, cu excepţia impulsului de a reacţiona prin vocea ei la frumuseţea muzicii şi la profunzimea versurilor.

întotdeauna cel mai frumos moment era la final, când publicul numeros aplauda politicos, iar secţiunea unde stăteau locuitorii din Cwmbran izbucnea în urale, fluierături, şi toţi băteau din picioare. Siân ştia că toţi aplaudau şi se veseleau mai mult pentru ei şi pentru mândria lor decât pentru felul în care cântase ea, dar tocmai asta i se părea frumos. Era momentul în care se simţea complet integrată în comunitate.

Iar în acest an sentimentul de apartenenţă avea să fie înzecit. Pentru prima oară, membrii juriului îi acordară primul loc, iar partea de pavilion unde

erau cei din Cwmbran luă efectiv foc. Până ieşiră cu toţii pentru ca scena să fie pregătită pentru următorul concurs, Siân se miră că scăpase fără vreo fractură. Fusese îmbrăţişată şi sărutată de aproape toţi cunoscuţii, ba chiar şi de către câţiva pe care nu-i cunoştea decât vag. Se părea că îi făcuse mândri pe oamenii din Cwmbran.

Când ieşi din pavilion, Owen o luă în braţe şi o învârti de câteva ori înainte de a o săruta apăsat. Iar apoi Emrys, Huw, Iestyn şi alţi bărbaţi pe care-i cunoştea de la mină se strânseră în jurul ei şi o ridicară până ce ajunse să stea, râzând şi ţinându-se disperată, pe umerii a doi dintre ei.

-Tare mândru sunt de tine, *fach,* spuse Emrys când Siân ajunse din nou cu picioarele pe pământ. O cuprinse într-o îmbrăţişare puternică şi o sărută cu zgomot pe obraz. De-acu' pe unde o să mă duc o să mă laud că nepoata mea a câştigat concursul pentru soprane.

-Siân - Iestyn îi zâmbi şi o îmbrăţişă şi el -, ai cântat ca un înger.

Huw o sărută cu foc pe buze.

- Gwyn ar fi fost mândru să te vadă azi, Siân, îi zise. Şi eu sunt mândru de tine, fetiţo!

Urmară Mari şi bunicii lui Siân. Bunica ei avea lacrimi în ochi.

-Siân, îi zise ea, îmbrăţişând-o, ai câştigat cinstit, *fach.* Şi Marged avea voce frumoasă. Mi-a făcut bine la inimă să te aud cântând acolo.

Siân îşi dădu seama că foarte greu ar fi putut să se gândească la un moment mai fericit decât acesta.

- Doamnă Jones! Doamnă Jones! Cineva o trăgea de poala rochiei. Ştiam eu c-o să câştigi! Ştiam, pur şi simplu. Ţi-am zis, nu-i aşa? Celelalte doamne n-au cântat nici pe departe la fel de frumos ca tine. O să le spun tuturor că eşti guvernanta mea.

Siân se aplecă pentru a o îmbrăţişa pe Verity.

- Mulţumesc, îi răspunse. Sunt foarte fericită.

- Doamnă Jones. Felicitări! E o victorie bine-meritată.

Siân îi adresă un zâmbet radios marchizului de Craille, care îi luă mâinile într-ale lui, le strânse bine şi o ridică pe una din ele la buze.

- Mulţumesc. Siân se aplecă spre el şi îşi înălţă chipul către al lui, aşa cum făcuse cu mai multe zeci de persoane până la el - atât femei, cât şi bărbaţi.

Iar Alex o sărută. Scurt, direct pe buze.

Instantaneu, se simţi ca şi cum cineva ar fi aruncat apă rece pe ea. Sau, mai potrivit, i-ar fi dat foc. îşi dădu seama ce făcuse, ce provocase, ce îl obligase să facă, dar abia cu câteva secunde prea târziu pentru a mai schimba lucrurile. Şi, dându-şi seama de asta, era prea târziu şi pentru a acţiona într-un mod care să limiteze importanţa acestui incident. îi apucă mâinile ca într-o mişcare convulsivă, simţi cum se înroşeşte din cap până în picioare, şi zâmbetul i se şterse cu totul de pe chip. în secunda următoare, Alex îşi eliberă mâinile din ale ei şi se îndepărtă.

Din fericire, în jurul ei mai erau alte persoane care voiau să o îmbrăţişeze şi să o felicite.

Ca de obicei, concursul pentru corurile de bărbaţi reprezenta momentul principal şi de maximă tensiune al zilei. Şi, ca de obicei, corul din Cwmbran îşi învinse cei mai apropiaţi şi mai înfocaţi rivali cu un avans de doar câteva puncte - câştigate de tenorul lor solist la interpretarea melodiei *Hiraeth,* după cum explică preşedintele juriului. Aşa că, la întoarcerea acasă, pe când soarele apunea, tenorul fu cel ridicat pe umeri şi purtat într-o paradă triumfătoare afară din oraş, până la poalele muntelui. Trei locuri întâi pentru Cwmbran - Siân Jones, micul Lloyd Pritchard pentru concursul de recitare pentru copii şi corul de bărbaţi. Fusese o zi fericită, o zi cu care să se mândrească.

întunericul se lăsă pe când ei urcau cu greu. Copiii erau mult mai cuminţi decât de dimineaţă -

unii fuseseră urcaţi pe umerii taţilor lor. Dar nu era beznă, căci cerul era senin şi plin de stele. Cineva prezise că luna avea să răsară înainte ca ei să ajungă în vârf.

- Ca să vezi, *fach!* Owen mergea cu braţul petrecut pe după talia lui Siân. Am norocul de o conduce pe eroina zilei, nu-i aşa?

Tânăra izbucni în râs.

-Şi corul tău a câştigat, Owen, îi răspunse. Mi s-a făcut pielea de găină când te-am auzit cântând.

- Mă bucur că ai câştigat, spuse el. Şi anul trecut tot tu ar fi trebuit să iei locul întâi.

-M-am bucurat tare, trebuie să recunosc, răspunse ea. Toţi au fost foarte drăguţi cu mine după aceea.

Un timp, Owen nu zise nimic.

-Craille are noroc că nu l-am făcut să-şi înghită dinţii, declară apoi. N-ai fi putut să eviţi să se dea aşa în spectacol, Siân?

Sperase ca, printr-o minune, Owen să nu fi văzut totuşi nimic.

-Că m-a felicitat? întrebă ea. Dar toată lumea m-a felicitat, Owen, toţi mă îmbrăţişau şi mă sărutau.

-Pe amândouă mâinile şi apoi pe buze? întrebă el. O să-ţi iasă vorbe, Siân. Nu-mi place deloc. Eşti femeia mea, şi, în curând, va trebui să opresc bârfele cu pumnii. Şi tu nu mă ajuţi mai deloc.

- Nu strica ziua asta, spuse ea. Dar era deja stricată. Nimeni nu zice nimic. Nu există nimic despre care să bârfească. Marchizul se bucura pentru mine. Toţi se bucurau pentru mine. Nu cred că există bărbat în Cwm- bran care să nu mă fi sărutat după ce s-a anunţat rezultatul. Şi cum adică eu nu te ajut mai deloc?

- încep să par un prost în ochii lumii, zise el, un prost care nu poate să-şi ţină femeia în frâu.

-Nu începe, zise ea din nou, supărarea ei transfor- mându-se în iritare. Nu îmi place când faci pe durul, Owen. Nu-mi place să se vorbească despre

mine ca şi cum aş fi un lucru care să fie ţinut în frâu, cum spui tu, de proprietarul meu.

-Cred că Gwyn a fost prea blând cu tine, zise el. Poate pentru că eşti fata lui Fowler, ai mers la o şcoală englezească şi toată lumea crede că eşti un pic specială.
O să descoperi că eu nu-s aşa uşor de jucat pe degete, şi-ar fi bine să ştii asta de pe acum.

- Ce anume să ştiu?

Siân îşi putea sesiza tremurul din voce.

- Că eşti a mea, răspunse el. Că n-o să mă faci de ruşine dând oamenilor chiar şi cea mai vagă ocazie de a lega numele meu de al unui alt bărbat. Că va trebui să înveţi să respecţi limita dacă ştii ce-i bine pentru tine.

- Cred că mai bine spui deschis tot ce gândeşti, zise ea, ca să te asiguri că înţeleg ce vrei să spui, Owen. Dacă ştiu ce-i bine pentru mine... Ce n-ar fi bine pentru mine? Şi dacă nu... respect limita?

- Nu vreau să ne certăm, răspunse el. Hai s-o lăsăm aşa, Siân! Acum ar trebui să ne savurăm victoria, nu să sărim unul la gâtul celuilalt. Nu ne-am mai certat până acum, nu-i aşa? N-am vrut să-ţi stric ziua, *fach.*

-Şi ce s-ar întâmpla dacă n-aş respecta limita, aşa cum o vezi tu, Owen? insistă ea.

Bărbatul scoase un sunet iritat.

-încăpăţânată femeie mai eşti, Siân Jones, zise el. O să-mi faci zile fripte, nu-i aşa, /ac/i? N-o să te ating nici c-o pană decât dacă mă obligi. Poftim! Acum eşti mulţumită? Nu-mi place băutura, Siân, şi nici nu fac crize de furie. Şi ai dreptate. Toţi te sărutau şi n-am zis nimic până n-a făcut-o şi el. îmi fierbe sângele în vene când îl văd, dacă e să fiu sincer. Cu Barnes, măcar ştim cum stă treaba. Omul ăsta se preface a fi prietenul nostru, doar ca să ne ţină călcâiul pe gât fără ca noi să ne dăm seama. Nu suport aşa făţărnicie.

„Ba eu cred că-i pasă cu adevărat", aproape că spuse tânăra, însă preferă să-şi ţină gândurile pentru ea. Nu voia să discute cu Owen despre marchizul de Craille. Oricum n-ar fi fost de acord cu ea şi poate că avea să întoarcă totul pentru a o pune pe ea într-o lumină defavorabilă. L-ar acuza pe marchiz de viclenie şi tiranie, de exemplu, pentru că nu mai permisese ca Blodwyn Williams să lucreze cât era gravidă sau pentru că-i dăduse soţului ei bani drept compensaţie pentru rănile pe care le suferise muncind în mină - ceva ce nici un proprietar nu mai făcuse până atunci

.în plus, nici nu voia să mai zică nimic o vreme. Toată bucuria zilei se risipise. „N-o să te ating nici co pană decât dacă mă obligi." Nici că-şi putea închipui ceva mai umilitor decât să fie bătută de Owen sau de oricare alt bărbat. Şi totuşi, dacă-l obliga - sau dacă lui i se părea că îl obliga -, ar fi făcuto. Iar ea n-ar fi avut de ales. în mai puţin de o lună, Owen avea să fie soţul ei. Ar urma să aibă dreptul să o pedepsească aşa cum considera el necesar.

Toată lumea se oprea în vârful muntelui, aşa cum o făcuseră de dimineaţă, deşi de data aceasta nu pentru a lua o gustare. Se opreau pentru tradiţionalul *gymanfa ganu,* cântecele care implicau întreaga comunitate, cu care se încheia ziua *eisteddfod-ului.* Harpa lui Glenys avea să fie instalată la loc de cinste, iar toată lumea avea să cânte sub razele lunii până ce oboseala şi simţul practic aveau să-i mâne la vale, câte doi, trei sau familii întregi, către paturile lor.

După ce câştigase, Siân numai la asta se gândise. Iar acum toată plăcerea îi fusese spulberată. Acum şi-ar fi dorit să meargă în continuare la vale. Se desprinse de la braţul lui Owen şi se duse să stea cu un grup de femei.

capitolul 13

Alex stătea deoparte de toţi şi ascuns oarecum în spatele unei stânci proeminente. Stătea cu genunchii la piept şi cu braţele petrecute pe după ei, privind valea mângâiată de razele lunii, valea pe care cumva începuse să o simtă ca fiind casa lui. Reuşise să capete un răgaz doar pentru sine, căci Verity se alăturase unui grup de copii de la şcoala de duminică şi acum stătea cu ei, printre adulţii aşezaţi în cerc, cântând.

Nu se simţea singur. Nu chiar. în mod clar, nu într-un mod neplăcut. De fapt, se simţea deosebit de fericit. Şi împăcat cu sine şi cu lumea întreagă, pregătit să înfrunte sarcina dificilă pe care şio propusese pentru săptămâna viitoare. Avea sentimentul că azi avusese privilegiul de a fi

acceptat de oamenii aceştia şi îi era profund îndatorat lui Verity pentru că făcuse presiuni asupra lui să vină, deşi cedase cu un entuziasm destul de mare. în mod normal, ce se întâmpla acum pe vârful muntelui ar fi trebuit să fie de-a dreptul caraghios. Aproape un oraş întreg se aşezase sub clar de lună când cei prezenţi ar fi putut să fie în paturile lor şi cântau cu toţii într-o armonie de-a dreptul minunată. Glenys Richards stătea lângă harpa ei, cu un aer solemn, iar mai încolo soţul ei păzea serios căruţul pe care-l meşterise special pentru instrumentul soţiei sale. Iar reverendul Llewellyn, care arăta în continuare ca scos din cutie, cu sutana sa neagră, îi dirija pe toţi cu bagheta.

Ar fi trebuit să fie amuzant, dar nu i se părea aşa. Era o imagine grăitoare a culturii calde şi minunate în care pătrunsese fără să-şi dea seama în urmă cu doar câteva săptămâni. Acordurile harpei şi vocile galezilor se potriveau cumva cu peisajul sălbatic şi cu lumina lunii. Omul în armonie cu natura - în ciuda exploatările miniere care siluiau valea de jos.

Oamenii aceştia o duceau greu, ştia asta, iar el era răspunzător că le făcuse existenţa mai grea decât trebuia. Dar, chiar şi aşa, păreau capabili să trăiască, să iubească şi să aspire către lucrurile eterne şi frumoase. Erau nişte oameni pentru care viaţa căpătase o dimensiune spirituală, căci altfel traiul le-ar fi fost insuportabil de trist. Dintr-odată, se bucură că stătea în puterea lui să le facă viaţa de zi cu zi mai uşoară. Curând. începând cu săptămâna următoare, imediat după ce se întâlnea cu ceilalţi proprietari.

Dintr-odată, îşi ridică privirea pentru a vedea cine se apropia, ocolind bolovanul care-l ascundea de ochii celorlalţi. Se aştepta să fie Verity, însă era Siân. Când îl văzu, se opri, însă nu se retrase. Din câte se părea, nu era nimeni cu ea.

-Vino şi stai jos, rosti el şi fu surprins când ea făcu întocmai, fără să scoată vreo vorbă. Se aşează

destul de aproape de el şi îşi petrecu braţele pe după genunchi. Nu cânţi şi tu cu ceilalţi? o întrebă.

Siân clătină din cap.

-A fost o zi minunată, continuă el. Aveţi un puternic simţ al comunităţii prin părţile astea, o afecţiune reciprocă.

- Da, răspunse tânăra. E foarte important să ajungi să faci parte din aşa ceva.

-Şi totuşi, există şi relaţii între comunităţi, zise el cu un zâmbet. Am observat că tânărul tău cumnat avea mare succes printre fetele din celelalte oraşe azi. Până la apus, deja era de mână cu una.

- Iestyn? întrebă ea. Da. Sigur o să tot urce muntele în săptămânile următoare. Norocoasă o să fie cea care-i câştigă inima lui Iestyn.

- Ţii la el, zise Alex.

-Avea doisprezece ani când m-am măritat cu fratele lui, spuse ea. Voia tare mult să se ducă la şcoală şi apoi la facultate. Voia să devină preot. încerca să înveţe tot ce-i predam eu, din ce-mi aminteam din anii de şcoală. Dar nu se plânge niciodată. îşi duce zilele mereu cu zâmbetul pe buze.

Un timp, nu mai spuseră nimic. Erau înconjuraţi de acordurile plăcute ale muzicii, suficient de discretă cât să creeze o atmosferă intimă.

- Cât de frumos e totul! spuse el, arătând cu o mână valea din faţa lor. Şi liniştit. Merită cu vârf şi îndesat să urci până aici.

Siân dădu aprobator din cap şi îşi ridică faţa în lumina lunii. Alex observă că avea ochii închişi.

- Sa întâmplat ceva? o întrebă. Ceva care să te facă să te îndepărtezi de restul?

Nu credea nicidecum că Siân ar fi venit aici în căutarea lui. Siân deschise ochii şi se uită la el.

-Nu, îi răspunse. Nu s-a întâmplat nimic. Cred că e pur şi simplu o reacţie la toată agitaţia de azi. Voiam doar să fiu singură.

- Şi eu îţi furasem deja locul, răspunse el. Vrei cumva să plec?

Siân refuză cu o mişcare din cap.

-A fost o zi minunată pentru tine, spuse el. M-am bucurat foarte mult să te văd câştigând.

-Mulţumesc, răspunse ea şi-şi prinse genunchii mai strâns, astfel încât să-şi sprijine obrazul de ei.

Alex observă că Siân voia linişte, aşa că io oferi. Se sprijini de stâncă, pentru a o putea privi în voie. Era greu să-şi dea seama dacă era obosită, liniştită sau nefericită. Stătea din nou cu ochii închişi. Dar nu se simţea stânjenită în compania lui, aşa cum s-ar fi putut aştepta să se întâmple. Iar prezenţa ei nu făcea altceva decât să-i sporească sentimentul de mulţumire. Era precum cirea- şa de pe tortul pe care-l reprezenta această zi fericită.

Dar era periculos să-şi dea seama de asta. Dacă ar fi simţit dorinţă sau tentaţia de a o atinge şi de a face dragoste cu ea, şi-ar fi înţeles trăirile şi ar fi făcut un efort să şi le reprime. Exact asta s-ar fi aşteptat să simtă. Dar nu simţea nici una, nici alta, ci doar o plăcere senină de a sta lângă ea, întro tăcere împărtăşită.

Da, era periculos, căci însemna că Siân devenea pentru el mai mult decât o femeie frumoasă cu care dorea să se culce.

- Tu ţi-ai bate vreodată soţia? întrebă ea dintrodată, fără să deschidă ochii.

-Dumnezeule mare, nu, răspunse el, uimit, pentru că pur şi simplu nu se aştepta la o asemenea întrebare. Nici pe fiică-mea nu am lovito niciodată.

- **Nu crezi că e nevoie de disciplină? întrebă ea.**

- Ba da, bineînţeles, răspunse el. Dar există şi alte metode de impunere a disciplinei, nu doar violenţa.

- Şi cum ai face-o în relaţia cu soţia, atunci? întrebă ea.

Avea ochii deschişi şi se uita la el, deşi nu îşi ridicase obrazul de pe genunchi.

- Cu soţia? Alex se încruntă. Vorbeam despre copii. Din păcate, trebuie să pedepsim copiii pentru că avem responsabilitatea de a-i educa, şi nu-

s deloc nişte îngeraşi. Nu mă refeream la relaţia dintre soţi. Cei doi au drepturi egale.

- Şi dacă ea nu respectă limitele? întrebă ea.

-Ce limite? întrebă el. Cine le stabileşte? Şi dacă el e cel care le depăşeşte? Căsnicia nu e deloc un iucru uşor. Am trecut amândoi prin asta, ştim despre ce e vorba.

Trebuie să te străduieşti zi de zi. Dacă unul dintre parteneri refuză să depună efortul respectiv, apar probleme şi căsnicia devine nefericită. Dar violenţa n-ar rezolva nimic.

- Dar n-are soţul mereu dreptate? întrebă Siân. Vorbea atât de încet, încât Alex nu putu să-şi dea seama dacă în glasul ei chiar exista o notă de amărăciune. Nu e el cel care trebuie să stabilească limitele şi să impună respectarea lor?

- Doar pentru că, cel mai probabil, el e cel mai puternic dintre cei doi? întrebă el. Mie mi se pare oarecum nedrept, nu crezi?

-Viaţa nu e întotdeauna dreaptă, răspunse ea. Mai ales cu femeile.

-Ştii pe cineva care-şi bate nevasta? întrebă Alex. Asta e problema? Dacă da, poate c-ar fi mai bine să-mi spui despre cine e vorba. Poate am cum să pun presiune asupra lui.

- Ameninţând să-l dai afară? replică ea. Nu, era doar o întrebare. Eram curioasă. Siân îşi îndreptă spatele dintr-odată, sprijinindu-şi palmele pe iarbă, de-o parte şi de alta a corpului. A fost o zi fericită. Ai avut dreptate. O zi minunată. Şi deosebit de fericită pentru mine. întotdeauna mi-am dorit din suflet să câştig locul întâi la *eisteddfod,* deşi mereu mi-am zis că, într-adevăr, cel mai important e să participi. A fost minunat să câştig - atât pentru mine, cât şi pentru Cwmbran.

Alex acţionă pur şi simplu din instinct. îşi puse palma peste a ei.

- Dar nu eşti chiar fericită, îi spuse.

Tânăra întoarse capul pentru a-l privi.

- Ba da, sunt, răspunse ea repede. Doar un pic obosită. Am un soi de reacţie la agitaţia de azi. Dar sunt fericită. Şi-o să fiu chiar foarte fericită mâine-dimineaţă, când o să mă trezesc şi o să-mi aduc aminte de tot.

Alex se întreba unde era Owen Parry. Cei doi aveau să se căsătorească în curând. Erau pe vârful muntelui, sub lumina lunii, deci puteau să se piardă de toţi, să se sărute şi să-şi sărbătorească victoriile. De ce era aici, singură - şi nu prea fericită?

- Sunt fericita, rosti ea foarte încet. Stând pur şi simplu aici, în linişte, după toată agitaţia de azi. E cea mai fericită parte a zilei.

Alex presupuse că ea acţionă la fel de inconştient cum o făcuse şi el când îşi pusese palma peste a ei. Siân îşi întoarse mâna sub a lui, lăsând-o întinsă, astfel încât palmele şi degetele li se atingeau. Părea să nu îşi conştientizeze gestul. Rămaseră în tăcere mult timp, după care Siân suspină - un sunet care-i reflecta mulţumirea.

-Aş vrea să putem sta aşa veşnic, spuse ea. Nu-ţi doreşti câteodată ca anumite momente să rămână îngheţate în timp?

- Ba da, răspunse el.

- Dar nu se poate. Suspină din nou. Aş face bine să mă duc să-l găsesc pe Owen. Sigur se întreabă unde am dispărut. Cred că e cazul să mă duc acasă.

-Da.

Alex nu schiţă nici o mişcare. Siân se uită la mâinile lor ca şi cum atunci le vedea pentru prima oară. El şi-o ridică pe a lui.

- Noapte bună, Siân.

- Noapte bună...

Glasul i se frânse, în absenţa numelui lui.

-Alexander, îi spuse el. Aşa mă cheamă. Alex.

Siân se uită în ochii lui câteva secunde, după care se ridică şi-şi trecu palmele peste poalele rochiei, pentru a o curăţa.

- Noapte bună, zise ea încet şi plecă.

Alex rămase pe loc o vreme, deşi ştia că nu peşte mult timp trebuia să se ducă să o caute pe Verity. În mod clar, avea să fie nevoie să o ducă în braţe până acasă. Nu rămăsese niciodată trează atât de târziu în noapte. Da, foarte periculoasă situaţie, îşi dădu seama. Şi el voise ca acel moment să rămână îngheţat în timp. Stând împreună aşa, aproape fără să vorbească, cu mâinile atingându-li-se. Nimic mai mult. Nu o dorise în seara asta. Noaptea şi decorul acesta erau prea magice pentru pasiune. Era o noapte potrivită pentru tandreţe şi tovărăşie. Şi voise să nu se mai termine niciodată.

Îşi dădu seama că nu putea să dea un nume sentimentelor pe care le avea pentru ea. Sau poate că pur şi simplu nu voia.

Angharad nu avusese o zi chiar plăcută. Nu stătuse cu nimeni în mod deosebit şi, deşi nimeni nu o evita, tot se simţise singură. Îşi dădu seama că-şi neglijase prietenii în ultima vreme. Un miner din Penybont încercase să flirteze cu ea şi încă vreo unul, doi ar fi făcut acelaşi lucru, cu puţină încurajare din partea ei, dar ea pur şi simplu nu fusese interesată de aşa ceva.

Emrys se plimbase toată după-amiaza cu altă femeie la braţ şi mai tot timpul râdea cu ea, parcă într-adins să-i facă în ciudă.

Urcuşul pe munte seara i se păru foarte dificil. Era obosită, îşi dădu seama. Voia să ajungă mai repede în patul ei. Se întreba cum ar fi fost să aibă o trăsură să o ducă acasă, plus o/eşedinţă luxoasă în care să se bucure de tot confortul. în care să o aştepte un bărbat îndrăgostit de ea. Nu că dragostea ar fi avut vreo importanţă, bineînţeles. Cu iubirea nu ajungi prea departe pe lumea asta, se ştia.

Tot urcând pe întuneric, călcă greşit pe un bolovan şi îşi suci glezna. Doamna Bevan şi doamna Davies se opriră lângă ea, cotcodăcind îngrijorate în timp ce ea îşi masa piciorul, dar o mână puternică de bărbat îi prinse cotul într-o strânsoare fermă, pentru a se asigura că nu se dezechilibrează.

-Ah, scânci ea, ridicându-şi privirea către chipul lui Emrys Rhys, sunt bine. Nu m-am lovit rău.

Cu diplomaţie, cele două doamne îşi reluară drumul.

- Dar nu e deloc uşor să vezi unde pui piciorul pe întuneric, spuse el. Prinde-mă de braţ, Angharad!

-Ţi-e dor de femeia care a stat la braţul tău toată după-amiaza? îl întrebă ea, pe un ton acid. Era foarte frumoasă, sunt convinsă.

- Foarte, confirmă el. *Chiar eşti* geloasă.

- Hmm.

Angharad încărcă această simplă silabă cu tot dispreţul din lume.

Glezna nu o durea prea tare şi nu era chiar foarte întuneric. Cu toate acestea, urcară încet şi rămaseră cu mult în urma celorlalţi. Puteau auzi harpa lui Glenys şi oamenii începuseră deja să cânte când ajunseră în dreptul unei mici adâncituri adăpostite în versant, aproape o grotă, aflată ceva mai jos de nivelul culmii muntelui.

Angharad nu se împotrivi când Emrys o trase în ea şi o lipi de peretele de stâncă. Nu scoseseră nici un cuvânt de vreo zece minute. Nici acum nu vorbeau. Angharad îşi ridică faţa spre a lui în timp ce braţele i se petrecură pe după gât, iar el o cuprinse de talie.

Emrys o sărută prelung şi profund.

- Deci vrei, Angharad Lewis? o întrebă, cu buzele aproape lipite de ale ei.

Uneori, nu conta nimic altceva decât nevoia izvorâtă din inimă.

- Da, vreau, Emrys Rhys, îi răspunse în şoaptă.

Angharad se întinse pe iarba rară, cu haina lui sub
cap şi umeri, şi-şi ridică poalele rochiei în timp ce el îşi desfăcea nasturii de la pantaloni. Apoi îşi desfăcu picioarele, iar el se lăsă peste ea. însă, fiind vorba despre Emrys, acesta nu intră imediat în ea, în căutarea plăcerii proprii. O sărută şi o mângâie,

şoptindu-i cuvinte dulci, pătrunzând-o abia când şi ea era pregătită. Apoi îşi făcu plăcerea fără grabă, dăruindu-i şi ei tot atâta.

Când terminară, Angharad îşi dădu seama că uitase. Uitase la ce renunţase. Iar acum, chiar în momentul acesta, cu greu îşi putea aminti de ce.

Cei de pe culmea muntelui cântau într-o armonie perfectă.

După câteva minute în care stătuse lângă ea fără să scoată vreun sunet, Emrys rupse în sfârşit tăcerea:

- Deci intrăm şi noi în rândul lumii, Angharad? Vorbesc eu cu reverendul Llewellyn şi în sfârşit o să intru din nou în capelă - pentru o cununie.

Angharad închise ochii şi păstră tăcerea. încerca şă-şi aducă aminte de ce nu mai ieşise în lume cu Emrys. încercă să vadă în minte casa de lângă poarta parcului castelului Glanrhyd şi fericirea pe care o simţise acolo, făcând-o cât mai confortabilă şi visând că era a ei.
încerca să-şi aducă aminte când Josiah Bames începuse să se uite la ea şi să o atingă. Şi cum într-o zi, când nu se retrăsese din faţa mâinii lui pe sânii ei, îi spusese să se ducă sus, să se dezbrace şi să se întindă pe pat. Când avusese, dintr-odată, speranţa că visul ei avea să devină realitate. Dar uneori visurile îşi pierdeau din strălucire când începeau să se transforme în realitate.

-Te culci cu el, deci?

Glasul lui Emrys, cu o tonalitate searbădă, pătrunse prin norul nehotărârii ei.

Angharad ar fi vrut să nege. Chiar şi-ar fi dorit să poată. Dar nu putea să îl njintă pe Emrys. Tocmai de aceea trebuise să nu se mai vadă cu el chiar înainte de a fi sigură că avea să pună mâna pe Josiah Barnes.

- Bine atunci. Emrys se ridică şi se întoarse cu spatele la ea, închizându-şi nasturii de la pantaloni. Băgă mâna în buzunarul pantalonilor, iar Angharad auzi zăngănit de monede. în secunda

următoare, câteva se abătură cu un zgomot sec pe abdomenul ei. Mulţam de tratație, Angharad. A trecut ceva timp de când am fost cu o femeie pe munte. Sper că-i de-ajuns. Nu-mi permit să plătesc aşa bine ca Barnes.

Angharad îşi muşcă tare ambele buze, iar Emrys se puse în mişcare, fără să se mai deranjeze să-şi recupereze haina. Nu voia sub nici o formă să scoată vreun sunet atâta timp cât el o putea auzi. Apoi bâjbâi după vreo trei penny şi îi apăsă cu putere pe buze, cu ambele mâini. Lacrimi fierbinţi îi brăzdau obrajii.

Siân se întâlni cu Verity înainte să îl găsească pe Owen. Copila avea pleoapele grele, căsca şi o prinse de poala rochiei.

- Unde e tăicuţul? o întrebă, iar Siân o luă de mână şi o duse înapoi către stânca în spatele căruia stătea Alex.

Când Verity porni spre el, Siân îi auzi vocea, aşa că nu se mai duse şi ea dincolo de stâncă. Se întoarse pentru a-l căuta pe Owen, pe care-l văzu aproape imediat. Acesta o luă de mână şi îi zâmbi, apoi porniră amândoi la vale împreună cu un grup de prieteni de-ai lui Owen.

Siân se întreba cum avea să reacţioneze marchizul au- zindu-şi fiica spunându-i „tăicuţule", ca la galezi, în loc de englezescul „tati". Verity chiar pronunţase apelativul cu o intonaţie cântată, galeză.

Era îndrăgostită de el. Această conştientizare îi apăruse în minte gata formată, iar Siân o primi cu destul de mult calm. II ţinea de mână pe Owen, la mai puţin de o lună până la nunta lor, asculta fără prea multă atenţie ce discuta acesta cu prietenii lui şi ştia că era îndrăgostită de marchizul de Craille.

Alexander. Alex. Nu îi ştiuse numele mic până în seara asta.

Nu era deloc panicată de această conştientiza/e. Poate pentru că venise fără vreun avânt de pasiune. În seara asta nu existase pasiune între ei, deşi stătuseră alături, cu palmele lipite. Lucru pe care Siân nici măcar nu îl observase până

ce nu venise momentul să plece. Nu fusese deloc conştientă fizic de contactul cu mâna lui. Doar... o, da, doar de legătura emoţională.

Fusese minunat. Cu adevărat cea mai fericită parte a zilei. Liniştitoare şi mângâietoare. Chiar îşi dorise să dureze la nesfârşit.

Ar trebui să se simtă tulburată şi speriată, ştia bine. Cum putea să-şi planifice nunta cu un om şi să fie îndrăgostită de altul? Dar era doar un vis... acest altul. Era un marchiz englez, un bărbat bogat, cu un statut social absolut inaccesibil. Era proprietarul Cwmbranului. Nu exista posibilitatea de a avea un viitor cu el. Iar acest lucru o ajuta să-şi păstreze calmul.

A doua zi avea să fie speriată, îşi dădea seama. Dar noaptea asta era magică. Noaptea asta era dedicată visurilor. Soţul şi soţia sunt egali, aşa spusese el. Căsnicia necesită eforturi, zi de zi. Ar fi nedrept ca soţul să-şi impună voinţa asupra soţiei doar pentru că el era mai puternic. Ah, ce minunat ar fi să fie soţia lui! Dar asemenea gânduri trebuiau să ia sfârşit. Nu-şi putea permite să se aventureze mai departe de atât.

Un lucru ştia sigur. Nu credea nici unul dintre lucrurile de care îl acuza Owen. Era un bărbat bun şi blând, iar în ceva timp avea să ridice jugul opresiunii care apăsa de ani şi ani pe umerii muncitorilor din Cwmbran. Deja o oprise pe Blodwyn Williams să mai coboare în mină şi să mai muncească din greu cât era însărcinată. Făcuse asta din bunătate, nu din viclenie.
îl iubea.
Simţi braţul lui Owen pe talie.
- Noi trecem dealul pe aici şi coborâm dup-aia către case, spuse el, în loc să coborâm spre oraş.
-Oho! zise unul dintre prietenii săi. Ai grijă cu el, Siân. E un adevărat diavol când urcă pe munte Owen al nostru.
Siân izbucni în râs, şi porniră amândoi pe deal, urmaţi de un cor de tachinării. Aproape că ajunseseră

în vale. Acesta era traseul obişnuitelor plimbări de seară.
-Ai stat de una singură sus, în vârful muntelui? o întrebă Owen. Erai supărată, Siân? Ne-am certat, nu-i aşa?
-N-a fost nimic, răspunse ea.
- Ba a fost ceva, o contrazise el, şi a fost vina mea. Am fost gelos. Dar ştiu că n-am nici un motiv. Eu te-am împins de la spate să te duci să faci lecţii cu fata lui şi, imediat ce ai început, am devenit din ce în ce mai gelos, îmi pun cenuşă în cap, vezi bine. Mă ierţi?
Abia acum, Siân se simţi vinovată.
-A, bineînţeles, Owen, îi spuse. Hai să uităm că s-a întâmplat!
- Şi ţi-am stricat ziua în care ai câştigat, continuă bărbatul. M-am simţit mândru, cartai Mândru să ştiu că femeia aia de pe scenă care cânta aşa frumos că tuturor celorlalte concurente le crăpa obrazul de ruşine e viitoarea mea nevastă.
-Ah, Owen! Siân îşi lăsă capul pe umărul lui. Nu mi-ai stricat ziua.
îşi continuară drumul în tăcere.
- Eşti obosită? o întrebă el, într-un final.
- Mmm, răspunse ea. Dar nu putea accepta confortul unui armistiţiu. Owen, n-ai putea să ridici mâna asupra mea, nu-i aşa?
- Nu fi prostuţă, răspunse el. Bineînţeles că nu. Nu mi-ai da motiv. Eşti o femeie bună.
„Las-o baltă", îşi spuse în sinea ei. Cu Owen era în siguranţă, cu el se simţea mereu în largul ei. Owen făcea parte din lumea reală. El era realitatea ei.
O realitate pe care şi-o dorea şi care avea să fie cu totul a ei foarte curând. Trebuia să o lase baltă.
- Dar dacă ţi-aş da motiv? întrebă ea.
Bărbatul se opri din mers pentru a o trage în braţele lui. Râdea pe înfundate.
-Atunci, ţi-aş tăbăci fundul fără discuţii, îi răspunse, ca să mă asigur că n-o să-mi mai faci

probleme vreodată. Asţea-s discuţii prosteşti. Sărută-mă, femeie!

îşi lăsă capul în jos, pentru a-i săruta uşor gâtul, chiar sub lobul urechii.

Siân îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi se lipi de el. Râdea, glumea. Nu vorbise serios. Nici n-ar fi trebuit să întrebe. Era Owen. II ştia de ani buni. Nu-1_văzuse niciodată purtându-se nepoliticos cu o femeie. Îi făcea curte de multe luni. întotdeauna fusese blând cu ea. Chiar şi când ea îl ispitise fără să vrea, iar el se aşteptase că avea să-l lase să facă dragoste cu ea, se oprise de cum ea spusese nu.

Da, era o^discuţie prostească. Gânduri prosteşti.

- Owen. îi răspunse la sărut când buzele lui se apro- piară de ale ei. Ah, timpul trece atât de încet! Ce mi-aş dori să fi venit deja ziua nunţii noastre... Mi-aş dori ca acum să fi mers împreună către casa noastră.

-Un singur cuvânt, spuse el, şi ne ducem mai sus chiar acum, *fach,* şi ne ostoim setea. Dar nu vorbeai despre asta, nu-i aşa?

- Nu, răspunse ea, cu un glas trist.

- Ei bine, atunci te duc acasă la buni a ta, îi spuse. O să treacă zilele, *cariad,* şi-o să ne scoatem pârîeala, nu-i aşa?

,Da.

îl lăsă să o sărute din nou şi îi răspunse cu aceeaşi înfocare înainte ca Owen să o conducă acasă. Asta era realitatea şi trebuia să se ţină bine de ea. Lăsase visul în urmă, precum şi împăcarea senină pe care i-o oferise.

Acolo trebuia să rămână - în trecut, pe vârful muntelui. Ceva ce nu existase niciodată cu adevărat şi nici nu putea să fie.

N-avea să-i dea niciodată motive lui Owen, îşi spuse, aşa că n-avea să-i pună niciodată răbdarea la încercare. N-avea să-i dea niciodată motive.

într-o după-amiază din săptămâna următoare, şase proprietari sosiră la castelul Glanrhyd, pentru a se întâlni cu Alex şi cu Josiah Barnes.

Marchizul convocase această întrunire cu scopul de a-şi convinge confraţii să readucă salariile la nivelul anterior şi de a le explica schimbările pe care voia să le implementeze cu toţii, astfel ca vieţile muncitorilor să fie îmbunătăţite. înainte de această întrunire, lui totul i se păruse într-atât de evident şi de clar, încât nu se aşteptase să se confrunte cu alte împotriviri decât cele izvorâte din faptul că majoritatea nu erau deloc dornici să schimbe modul în care lucrurile fuseseră făcute vre- me de atâţia ani - un instinct oarecum natural.

însă se confruntă cu o împotrivire de neclintit. Adevărul era că în realitate ceilalţi proprietari nu înţeleseră scopul invitaţiei şi li se păruse cel mai logic că marchizul de Craille dorea să pice de acord asupra a ceea ce toţi începeau să-şi dea seama - că salariile trebuiau scăzute cu alte zece la sută de săptămâna următoare. Piaţa oţelului tot nu dădea semne de revenire, iar scăderea profiturilor avea să-i aducă periculos de aproape de faliment.

Toţi erau de aceeaşi părere, până şi Josiah Barnes. Alex îi asculta, îngrozit.

-Oamenii ăştia nu pot supravieţui cu şi mai puţini bani, le spuse. Cei mai mulţi de-abia se descurcă de azi pe mâine şi aşa. Scopul invitaţiei mele a fost să vă sugerez cât se poate de ferm că ar trebui să creştem salariile cu zece la sută.

Toţi se holbară la ei ca şi cum ar fi avut două capete, îşi dădu seama Alex.

- Dar ce ştii tu ce înseamnă să administrezi o afacere, Craille? întrebă domnul Humphrey.

Era, bineînţeles, cea mai potrivită întrebare cu care să-l reducă la tăcere pe Alex. Nu, nu ştia mare lucru. Aproape nimic. Doar ce învăţase în săptămânile petrecute la Cwmbran.

- O afacere, răspunse el, nu e un lucru impersonal şi neînsufleţit. E administrată de oameni. Eu mi-am petrecut ultimele câteva săptămâni aflând cât mai multe despre oamenii care lucrează pentru mine şi despre cum îşi duc zilele. I-am văzut la

muncă şi i-am vizitat acasă. Am fost la prăvălia companiei. Nu au cum să se descurce cu mai puţin decât primesc acum.

- Cei mai mulţi nu au gradul de inteligenţă necesar ca să-şi administreze banii cum trebuie, răspunse Sir Henry Packenham. E vina noastră, Craille? Noi nu avem societăţi de binefacere. E vorba despre afaceri aici.

- Se găsesc întotdeauna oameni care să fie dispuşi să lucreze pe mai puţini bani.

Sir John Fowler interveni:

- Irlandezii ar fi chiar foarte bucuroşi să vină să lucreze aici.

- În cazul în care companiile dau faliment pentru că s-au dat salarii prea mari, adăugă Barnes, atunci nimeni n-o să aibă loc de muncă.

Domnul Humphrey oferi argumentul de graţie:

- Poate că tu îţi permiţi să mergi în pierdere, Craille. Ştim cu toţii că ai un venit imens de pe urma proprietăţilor tale din Anglia. Noi, restul, nu avem norocul acesta. Noi trăim de pe urma acestor afaceri.

Era o luptă deja pierdută, Alex ştia asta chiar şi când veni cu alte argumente şi încercă să găsească alte modalităţi de menţinere a profiturilor în afară de reducerea salariilor. Dar se părea că exista o singură alternativă - concedierea unora dintre muncitori. O soluţie cu atât mai puţin acceptabilă pentru el. într-un final, trebui să recunoască faţă de sine însuşi că nu putea face nimic pentru a evita încă o scădere a salariilor. Şi nu putea să acţioneze de unul singur. Fără pic de entuziasm, trebui să fie de acord că era necesar ca proprietarii să formeze front comun.

Dar era o situaţie de coşmar, în care mintea şi inima intrau în conflict, şi nu exista cale de reconciliere. În zilele următoare trebuia să cerceteze registrele cu mare atenţie, îşi propuse, în loc să se concentreze asupra aspectului uman al afacerii, aşa cum făcuse până în momentul respectiv.

Trebuia să înţeleagă pe deplin conceptele de profit şi pierdere în industria minieră. Trebuia să afle exact cât de profitabilă sau de neprofitabilă era exploatarea Cwmbran. Apoi, dacă urma să continue să aibă altă poziţie decât ceilalţi proprietari, avea să-i cheme înapoi şi să-i atace cu un arsenal de argumente noi. Iar dacă dădea greş şi aşa, putea lua în calcul, până la urmă, încălcarea acestui acord de solidaritate pentru a fi corect cu oamenii lui. Dar nu se simţea suficient de stăpân pe domeniu pentru a lua această decizie acum. în fond, poate că şi ceilalţi aveau dreptate şi erau în egală măsură ca muncitorii lor victime ale circumstanţelor.

-în cazul ăsta, va trebui să autorizez reducerea de salariu pentru săptămâna viitoare, Barnes, îi spuse vechilului său. Dar îmi calc pe inimă, să ştii.

Ceilalţi proprietari părură a răsufla uşuraţi auzindu-l. Nu se arătau deloc preocupaţi de ce se petrecea în sufletul lui, remarcă Alex. Probabil că-şi doreau să se ducă în fundul iadului. Fără îndoială, totul mergea mult mai lin când Barnes se ocupa de unul singur de gestionarea exploatării Cwmbran.

- Iar acum aş vrea să trecem la celelalte chestiuni pe care voiam să le discutăm, spuse marchizul şi văzu imediat cum pe chipurile oaspeţilor săi reapăru o umbră de circumspecţie şi de iritabilitate.

Din câte se părea, nimeni nu era îngrijorat de faptul că în mine lucrau copii, că femeile însărcinate erau angajate să facă munci grele, că nu se acordau sume compensatorii pentru cei accidentaţi la locul de muncă, că salariile se plăteau de fiecare dată într-o cârciumă - această plângere fu întâmpinată cu un cor de râsete - sau că în oraşe nu existau sisteme de distribuţie a apei şi canalizare. Şi lista de probleme nu se încheia aici.

Singurul răspuns pe care-l primi de la ceilalţi fu unul pe care-l auzise şi mai înainte - ei nu conduceau societăţi de binefacere, ci afaceri. Însă, de data aceasta, Alex era mult mai puţin dispus să cedeze în

faţa nevoii de a face front comun sau de-a acţiona cu toţii unitar.

-Nu înţeleg, răspunse el obiecţiei formulate de Sir Henry, de ce faptul că eu aş face un sistem de distribuţie a apei în Cwmbran ar determina falimentul exploatării Penybont sau al alteia. Dar ştiu sigur că toţi cei de aici vor fi mai sănătoşi, vor trăi mai curat şi poate aşa o să fie salvate vieţile câtorva bebeluşi.

-N-ai nici un pic de viziune, Craille, replică iritat domnul Humphrey. Dacă îi pui unui om flămând o bucată de plăcintă în faţă, se vor ivi alţii o sută care să o vrea.

-Poate că, dacă sunt flămânzi, spuse Alex, au tot dreptul să vrea plăcintă - sau măcar o bucată de pâine.

Dar văzu că răspunsul său nu reuşi decât să-i înfurie şi mai tare. Nu avea nici un prieten, nici un aliat în această adunare. într-un final, ajunse la o soluţie de compromis. Se angajă să nu facă nimic pripit, ci să aştepte să vadă cum evolua piaţa în decursul unei luni sau cam aşa ceva. Poate că, de fapt, cererea de oţel avea să revină la nivelul obişnuit şi urmau să aibă câştiguri suficiente pentru a implementa unele dintre schimbările pe care le propusese el. Da, avea să-şi acorde această lună, îşi zise în timp ce îi conducea pe proprietari la trăsurile lor, pentru a se informa temeinic, pentru a se asigura că ştie la fel de multe ca Barnes despre exploatarea Cwmbran. Apoi avea să fie în măsură să ia decizii informate, fără să aibă sentimentul că se alia cu nişte oameni pe care nu reuşea să-i simpatizeze nici în ruptul capului.

îi era groază doar gândindu-se cum avea să dea ochii cu muncitorii în săptămâna care urma. Oare cum avea să reuşească să o facă fără să se chircească de ruşine?

Gândul i se duse către ziua *eisteddfod*-ului, cu mai puţin de o săptămână în urmă, când se simţise acceptat de majoritatea locuitorilor din Cwmbran. îl acceptaseră printre ei, îl tachinaseră, ba chiar

vorbiseră şi râseseră cu el. Şi o lăsaseră pe Verity să se joace cu copiii lor.

Cum să mai dea ochii cu oamenii aceştia acum?

Cum să mai dea ochii cu Siân? Deşi avusese grijă să nu se întâlnească cu ea din noaptea *eisteddfod-ului* încoace, ajunsese să simtă că erau cumva prieteni. În seara aceea, simţise că ajunseseră să se simtă bine împreună, că ajunseseră să se placă reciproc.

Oare avea să-l mai placă în săptămâna care venea?

îşi propuse să muncească zi şi noapte pentru a înţelege industria cărbunelui şi a oţelului de la A la Z. Avea să demonstreze că exista o modalitate prin care oamenii - atât muncitorii săi, cât şi el - puteau controla industria în loc să se lase controlaţi de ea.

capitolul 14

Josiah Barnes era extenuat şi respira greu. Zdrobi sub propria greutate trupul supus al lui Angharad preţ de câteva minute, după care se lăsă pe pat, lângă ea.

-Ce minunat e să fiu cu dumneavoastră, domnule Barnes, zise ea, întorcând capul să îl privească şi zâmbi. Deci sunteţi mulţumit de vestea pe care v-am adus-o?

Bărbatul scoase un sunet gros, fără să spună nimic un timp.

-Dar nu ştii exact când, rosti Barnes într-un final. Informaţia asta nu mi-e de prea mare ajutor decât dacă ştiu exact în ce seară o să fie întrunirea.

- Cei pe care i-am auzit vorbind la *eisteddfod* ziceau că o să fie în curând, răspunse ea. N-o să-mi fie greu să aflu exact ziua. O să vă anunţ imediat ce ştiu.

-Da, sigur că da, spuse el, întinzând mâna spre unul din sânii ei. Asta dacă vrei să fiu în continuare mulţumit de tine, Angharad. John Frost, zici? Vine aici să-i convingă pe oameni să se răscoale?

- Nu cred c-o vor face, domnule Bames, spuse ea, mai ales dacă le arătaţi că aţi aflat de

întrunire şi îi opriţi. **Asta** ar fi cel mai bun lucru pentru toată lumea.

- De ce aş face aşa ceva? o întrebă el.

Angharad îi adresă o privire rugătoare.

- Nu vreau să bag pe nimeni în bucluc, rosti ea. Pro- miteţi-mi că nimeni n-o să aibă probleme, domnule Barnes.

Bărbatul îi strânse sfârcul între degetul mare şi arătător până ce Angharad scoase un scâncet, după care îşi lipi gura de a ei, împingându-şi limba adânc.

- Tu află exact când o să fie, zise el. Şi eu o să găsesc cum să-ţi mulţumesc, Angharad.

-Dar sunteţi mulţumit de mine oricum, nu? întrebă ea, cuprinzându-i gâtul cu braţele. Mă străduiesc să vă fiu pe plac, domnule Barnes. Aş face orice pentru dumneavoastră. Mi-aş dori să fiu aici, la dispoziţia dumneavoastră, în fiecare noapte pentru tot restul vieţii.

Barnes scoase un geamăt, se ridică peste ea şi se strecură din nou între picioarele ei.

Siân se bucura de o seară liniştită acasă, cu bunica ei. Emrys şi bunicul ei ajungeau întotdeauna târziu în ziua de salariu. Siân pregătea nişte lecţii pentru Verity şi, în acelaşi timp, participa la o discuţie sporadică despre nunta ei.

- De data asta mă bucur mai mult pentru tine, *fach,* zise bunica ei. Nu că aş vorbi de rău despre morţi şi mi-era tare drag bietul Gwyn. Dar te-a dus într-o casă aşa mică şi aglomerată! De data asta, o să ai casa ta, cu Owen. O să trăieşti pe picior mare - o să fii regina Cwmbranului.

Siân izbucni în râs.

-Nu vreau să fiu regină, buni, răspunse ea, doar o persoană cât se poate de obişnuită. Şi chiar asta o să fiu.

- Nu ştiu dacă o să fii vreodată aşa, Siân, îi răspunse bunica ei, cu căldură în glas. Şi nici Owen nu e chiar o persoană obişnuită, nu-i aşa? Sper numai că no să se bage în bucluc cu prostiile astea de întruniri. Domnul Frost vine din Newport săptămâna viitoare, aşa-i?

- Da, buni.

Siân se întristă gândindu-se la asta. Avea să fie din nou o întrunire secretă, seara, pe munte. Owen şi Emrys erau foarte entuziasmaţi. Din câte se părea, domnul Frost voia ca toţi muncitorii din văi să se unească într-o demonstraţie de proporţii împotriva respingerii Cartei de către guvern. Dar Siân privea cu mare suspiciune cuvântul „demonstraţie". Ce însemna, mai exact?

- Iar o să apară disensiuni, spuse bunica ei. Ca să vezi ce nesocotiţi sunt bărbaţii, Siân. Femeile ar trebui să conducă lumea, nu ei. Aşa s-ar face lucrurile cu cap. La *eisteddfod* ne-am reunit cu toţii într-o comuniune frumoasă, iar acum întrunirea asta o să bage iar zâzanie între noi.

„Şi iar o să vină Vitele Scoţiene", completă Siân în gând, dar nu-şi exprimă gândurile cu voce tare. îşi coborî privirea către cartea din faţa ei şi se prefăcu a se concentra asupra ei, aşa că în încăpere se lăsă din nou tăcerea. Oare Iestyn avea să vrea să participe la demonstraţie? Oare organizatorii au să tolereze ca unii dintre bărbaţi să rămână acasă? Dar aceste gânduri îi dădeau un disconfort fizic. încercă să-şi concentreze gândurile asupra cuvintelor de pe pagină. în momentul următor, se auzi o bătaie la uşă, şi Owen pătrunse în cameră. Siân închise cartea cu zgomot şi se ridică, zâmbind. Nu se aşteptase ca el să vină în vizită.

- Owen, ce bine! spuse ea. Dar, chiar când rosti aceste cuvinte, se uită mai atent la expresia de pe faţa lui. Ce s-a întâmplat?

- Săptămâna viitoare salariile o să fie mai mici cu alte zece procente, anunţă el sec. Asta s-a întâmplat.

Siân se prăbuşi înapoi pe scaun şi închise ochii.

- Oh, *Duw, Duw!* exclamă bunica ei.

- Singurul lucru bun, zise Owen, e că aşa mai deschid ochii cei care erau în dubiu legat de întrunirea de săptămâna viitoare. Nu-i nevoie, ziceau unii. A venit proprietarul nostru, le umblau

gurile, şi pare om de treabă. A vorbit cu noi, a venit în casele noastre. A salvat-o pe Blodwyn Williams din mină şi i-a dat bani bărbatului ei pentru rănile căpătate. A venit la *eisteddfod* cu noi şi şi-a scos haina ca să-l ajute pe Ifor Richards cu harpa lui Glenys. O să ne crească iar salariile şi totul o să fie bine pe lume. Uite, după una ca asta o să deschidă şi ei ochii, bine de tot chiar.

Uşa se deschise din nou şi în casă intrară Emrys şi bunicul lui Siân.

-Deci aţi auzit, rosti Emrys, trântindu-şi plata pe masă. Poftim, măicuţă! Săptămâna viitoare no să mai fie tot atâţia.

Hywel Rhys se aşează greoi pe fotoliul lui de lângă foc.

-Aşa ne încearcă Domnul, zise el, aşa cum a făcut şi cu Iov.

-Tare-aş vrea să-i învineţesc ochii lui Dumnezeu acesta, izbucni Emrys, şi apoi cu un şut în dos să-l împing până-n vârful muntelui şi dup-aia să se ducă de-a berbeleacul pe partea cealaltă.

Hywel se ridică imediat.

- Zău aşa, Emrys, mugi el. Un şut în dos, nu? Nu e de-ajuns că no respecţi pe maica ta, dar mai şi huleşti. Mai-mai că-mi vine să-ţi bag eu minţile în cap, fără doar şi poate.

- Ei, la naiba, să ştii că eu no să accept cu capul plecat asta, tăicuţule! zise Emrys, aruncând flăcări din ochi. Dacă John Frost no să organizeze o mişcare de protest împotriva guvernului, atunci să ştii co so fac eu. Şi îmi pare rău, măicuţă şi Siân. Nu vreau să fiu lipsit de respect, dar parcă îmi dă sângele în clocot. Şi ce mă bucur că n-am nevastă şi copilaşi! Dar mulţi bărbaţi au.

-John Frost sigur are un plan, zise Owen, cu calm. Ia loc, Hywel. Nu e momentul să ne întoarcem unii împotriva celorlalţi, ar trebui să ne unim împotriva duşmanului. O să organizăm un protest în

masă şi probabil şi o grevă. O să iau cuvântul în favoarea grevei.

- Grevă? O, nu, nu, Owen Parry, interveni Gwyneth Rhys, cuprinzându-şi obrajii în palme. Copilaşii o să flămânzească şi nimeni no să mai câştige nimic.

-Copilaşii o să flămânzească şi când salariile sunt doar la optzeci la sută, doamnă Rhys, zise Owen. Şi cine ştie că no să mai urmeze altă scădere, peste câteva săptămâni? Să stăm cu mâinile în sân şi să-i lăsăm pe proprietari să ne trateze de parcă am fi doar nişte piese în maşinăriile lor, nu oameni în carne şi oase?

Siân nu scosese nici un cuvânt. îşi ţinea pleoapele închise strâns, încercând să se concentreze ca totul să nu fie decât un vis urât. O trădase. O trădase cumplit, începuse să creadă în el, în ciuda a tot ceea ce-i spusese Owen. începuse să creadă că era un om bun, că îi păsa de oamenii din Cwmbran şi că avea să schimbe totul în bine. Ajunsese să-l placă. Se îndrăgostise de el.

Iar el o trădase.

-Siân, rosti Owen, n-o să te mai duci la castel, fără nici un preaviz. De mâine n-o să te mai duci la muncă.

Tânăra deschise ochii şi se uită la el.

- De ce? întrebă ea.

- N-o să permit să mai lucrezi chiar în casa tică... lui Craille, răspunse Owen. O să stai acasă, aici. Dacă bunicul tău nu poate să te întreţină pe parcursul săptămânilor următoare, o să contribui eu pentru cheltuielile tale. Chiar şi după scăderea salariului, câştig de ajuns să te întreţin după nuntă. Mâine rămâi acasă.

-Da, trebuie, Siân, interveni Emrys. Şi să ştii că n-avem nevoie de banii tăi, Owen. O să avem noi grijă de femeile noastre, iar Siân e a noastră până ce se cunună cu tine.

-Aşa o să fié cel mai bine, *fetch,* zise Gwyneth. Nu mi-a plăcut niciodată să ştiu că te duci acolo.

Dacă nimeni n-ar fi zis nimic, îşi dădu seama Siân ulterior, poate că s-ar fi hotărât de una singură că n-avea cum să se mai întoarcă la castelul Glanrhyd. în mod clar, simplul gând de a-l revedea o îngreţoşa. Dar mai era şi faptul că nu suporta să i se spună ce să facă. întotdeauna fusese aşa. Era unul dintre punctele slabe ale caracterului ei. Mama ei spunea mereu că era o moştenire de la Sir John Fowler.

- Eu lucrez cu Verity, spuse ea. Mă ocup de educaţia ei. E o fetiţă de şase ani şi nu e nicicum implicată în toate astea. Nu pot să o abandonez pur şi simplu.

- Dar ideea este, răspunse Owen, că lucrezi pentru el, Siân, că te duci la castel zi de zi şi porţi haine pe care el ţi le-a făcut.

- Toţi lucrăm pentru el, replică ea.

- E o diferenţă. Owen trase un scaun de bucătărie de la masă şi se aşează pe el invers, cu spătarul în faţă. Nu dă bine să te duci acolo la muncă. O să fie unii care să comenteze că le întorci spatele alor tăi şi ai grijă ca tu să nu ai de suferit laolaltă cu ei.

De asta se temea mai mult decât de orice.

- Şi n-ar avea dreptate, zise ea. O să-i dau salariul lui buni şi, dacă ea mi-l dă înapoi, o să i-l dau lui Mari să le ia de mâncare copilaşilor sau oricărei femei care are prunci de hrănit.

- Huw ar prefera să-şi vadă copiii în groapă decât să accepte aşa ceva, zise Emrys. Şi pe tine la fel, Siân.

-Lumea o să vorbească dacă nu renunţi la slujba; asta, spuse Owen.

- Despre ce să vorbească? Siân sări de pe scaun ca arsă. Despre ce, Owen? Mereu se ajunge la asta, şi totuşi tu eşti cel care a vrut să accept postul ăsta, dintru început.

Scaunul lui Owen zgârie podeaua când acesta se ridică la rându-i.

- N-o să accept ca femeia mea să stea sub acelaşi acoperiş cu Craille de dimineaţa până seara,

spuse el, cu toţi oamenii întrebându-se ce se întâmplă între ei acolo.

- Oh, *Duw,* zise Gwyneth. Răi mai sunt oamenii dacă îşi pun asemenea întrebări, Owen.

Emrys îşi sufleca mânecile.

- Cred că e cazul să vii în curtea din spate cu mine, Owen, zise el. Siân nu e încă nevasta ta, şi, chiar de-ar fi fost, eu nu accept să-i vorbeşti aşa în casa asta.

-Toţi suntem la capătul nervilor, interveni Hywel. Face parte din încercarea Domnului. începem să ne certăm între noi şi arătăm că nu suntem în stare să fim înnobilaţi de suferinţă. Emrys, e cazul să mergem la culcare. Owen, noapte bună. Siân, tu trebuie să te hotărăşti singură ce-o să faci şi-apoi să ai grijă de conştiinţa ta. Dar să nu uiţi că în familia asta nu punem femeile să lucreze în afara gospodăriei.

Fără să mai scoată vreo vorbă, Emrys urcă cu paşi grei la etaj.

Owen şi Siân se uitau lung unul la altul, plini de furie.

-Vino până la poartă cu mine, zise el, să mă conduci. Noapte bună, doamnă Rhys, Hywel...

Siân ieşi prima, fără să mai zică nimic, şi se opri la poarta din spate, cuprinzându-şi umerii cu braţele încrucişate, ca şi cum s-ar fi îmbrăţişat singură. Era frig şi umed şi ea nu-şi luase şalul.

-*Cariad,* rosti Owen, cuprinzându-i faţa în palme, te iubesc. Dar ai o latură încăpăţânată care o să-mi dea o groază de bătăi de cap. Când o să ne cununăm, o să promiţi în faţa reverendului Llewellyn şi a tuturor celor care o să reuşească să se înghesuie în capelă că o să mi te supui. O să fie o promisiune pe care o să mă asigur că o s-o respecţi. Chiar dacă te iubesc.

Siân îi făcuse aceeaşi promisiune şi lui Gwvn. Dar asta nu fusese niciodată o problemă între ei. Între ea şi Owen sigur avea să fie. Mereu avea să fie

o problemă. Erau doi oameni hotărâţi care nu aveau mereu aceleaşi opinii.

- O să mă supun, Owen, după ce ne cununăm, zise ea, deloc sigură că avea să se poată ţine de această promisiune sau de jurământul mult mai solemn pe care avea să-l rostească la cununie.

-Dar nu înainte de asta? Glasul lui era plin de blândeţe.

- îmi dau seama acum, spuse ea, că n-o să-mi permiţi să continui să lucrez cu Verity după ce ne căsătorim. Lasă-mă să am aceste ultime săptămâni cu ea, până ce tatăl ei o să găsească pe altcineva. E o fetiţă scumpă şi e o plăcere să fac lecţii cu ea. Şi e foarte singură.

- Faci o greşeală, Siân, spuse el. Muncitorii din oraş sunt cât pe ce să ia foc. O să fim noi de-o parte şi marchizul de Craille şi Barnes de cealaltă. Iar tu în mijloc. Oamenii n-o să vadă deloc cu ochi buni ce faci. Cum nu văd nici eu, de altfel.

Siân înghiţi nodul dureros care i se formase în gât.

-Poate, rosti ea în şoaptă, vrei să te răzgândeşti în ceea ce priveşte căsătoria.

Owen o privi în ochi, căutând semne legat de ce se întâmpla în mintea ei.

- Tu vrei? o întrebă.

Acest gând îi provoca valuri de panică. Clătină din cap.

- Te iubesc, declară Owen. Dar să nu te-aştepţi să fiu un soţ care să facă aşa cum vrei tu, cum a fost Gwyn. Dacă tot trebuie să fii încăpăţânată, fă-o până te saturi în săptămânile următoare, Siân, căci altfel nu-ţi va fi prea bine.

Iată că apărea din nou ameninţarea. Dacă nu se supunea, avea să fie pedepsită. Dar poate că jurămintele de căsătorie implicau exact asta. Urma să fie nevoită să înveţe să fie supusă când aveau să aibă păreri diferite. Poate că n-aveau să fie atât de multe asemenea ocazii.

Dădu aprobator din cap şi îşi apropie capul de el, pentru un sărut.

A doua zi dimineaţă, când Siân veni la serviciu, Alex tocmai traversa foaierul. Mult timp, avusese grijă să nu se întâlnească cu ea. O văzuse doar pentru câteva minute, când mai intra în camera de studiu a fiicei sale sau pe fereastră, când ieşea cu Verity în parc sau o scotea la plimbare pe dealuri. Ziua *eisteddfod-ului* reprezentase o excepţie. Dar, pe de altă parte, nu anticipase nimic din ce se întâmplase. Venise şi se aşezase lângă el în timp ce toată lumea cânta pe vârful muntelui, iar el nici n-o gonise, nici nu plecase.

Faptul că acum dădu nas în nas cu ea, din întâmplare, tocmai în foaierul său îl făcea să ia în calcul posibilitatea ca întâlnirea să nu fi fost chiar întâmplătoare. Nu pusese geană pe geană toată noaptea - iar în nopţile anterioare dormise agitat -, întrebându-se cum aveau să reacţioneze oamenii când o să afle că urma o altă scădere de salariu. Se întrebase cum avea să reacţioneze ea.

Şi-şi primi răspunsul, cât se poate de clar.

- Bună dimineaţa, o salută el, oprindu-se în mijlocul foaierului şi prinzându-şi mâinile la spate.

Siân îşi ridică privirea către el, tresărind, roşi puternic, îşi smuci capul astfel încât să nu îl privească şi trecu cu paşi grăbiţi pe lângă el, urcând treptele care duceau la etaj. Uitându-se după ea, Alex observă că avea spatele mai drept ca niciodată.

Simţi o strălucire iraţională de furie. Câtă îndrăzneală să-l ignore! Cât tupeu să-l sfideze pe faţă! Era servitoarea lui! Dar îi dăduse răspunsul la întrebarea care îl făcuse să se foiască toată noaptea. Avea probleme. Şi, până acum, deşi petrecuse zile întregi cu nasul în registre, încercând să le dea de rost, dar şi să ajungă să se simtă stăpân pe sine în privinţa conţinutului lor, nu găsise nimic care să-i dovedească în vreun fel că exploatarea avea să dea faliment dacă salariile nu erau reduse. Profiturile sale aveau să scadă - considerabil chiar. Dar nu

suficient cât să îl aducă în pragul ruinei financiare, chiar dacă mina şi topitoria ar fi fost singurele sale surse de venit.

Şi totuşi, nu îndrăznea să acţioneze pe baza acestor descoperiri. Mai avea atât de multe de învăţat, atâtea de aflat! Nu putea pune în pericol atâtea vieţi bazându-se doar pe nişte informaţii analizate insuficient. Mai ales când atâţia oameni cu experienţă în domeniu, inclusiv vechilul său extrem de competent, formaseră front comun împotriva spuselor sale.

O jumătate de oră mai târziu, convins că nu se putea concentra asupra registrelor în dimineaţa aceasta, îşi chemă intendenta în birou.

- Duceţi-vă în camera de studiu a lui Verity, îi spuse, şi întrebaţi-o pe doamna Jones dacă ia prânzul cu mine azi. Apoi daţi ordine la bucătărie în consecinţă. Dar, când intendenta încuviinţă din cap şi se întoarse să plece, o opri. Nu, mai bine, domnişoară Haines, spuneţi-i doamnei Jones că azi trebuie să ia prânzul cu mine, să mă pună la curent cu progresele pe care le face fiica mea.

Incleştându-şi maxilarul, îşi dădu seama că nu voia ca Siân să-i refuze invitaţia şi să-l facă de râs în faţa servitorilor. Oricum nu ştia din ce motiv se hotărâse să ia prânzul cu ea. Sau poate că da. Simţea nevoia să se justifice în faţa ei. Deşi nu ştia cum putea să facă asta când nu-şi găsea justificare nici faţă de el însuşi.

Şi tot nu putu să aibă parte de o dimineaţă de studiu. Puţin mai încolo, un servitor anunţă sosirea lui Josi- ah Barnes, care fu condus în biroul lui. Peste patru zile urma să aibă loc o întrunire pe munte, îi spuse acesta lui Alex. Din nou, cartiştii. Din câte se părea, John Frost, conducătorul şi zurbagiul cartist din Newport, venea să ia cuvântul în faţa oamenilor.

- Cu permisiunea dumneavoastră, propuse Barnes, o să pun capăt acestor tulburări. Ştiu cine sunt conducătorii - sunt trei sau patru, deşi Owen Parry e capul răutăţilor. O să am grijă să fie concediaţi şi ameninţaţi cu închisoarea dacă

întrunirea va avea loc, iar ceilalţi o să se sperie şi o să-şi vadă lungul nasului.

- Nu, răspunse Alex. N-o să fie nici o concediere. Şi nici o arestare. O să-i laşi pe oameni să se întrunească în pace. Se presupune că trăim într-o ţară liberă.

-Vă rog să mă scuzaţi, sir, zise Barnes, încruntân- du-se, dar e cum nu se poate mai neobişnuit. O să avem tulburări. Oamenii sunt furioşi. O să folosească această întrunire ca să-şi pună pe tapet toate nemulţumirile. Nu m-ar mira să discute chiar despre organizarea unei greve.

- îmi asum eu responsabilitatea pentru ce se va întâmpla în urma acestei întruniri, declară Alex. N-o să facem nimic să o împiedicăm. De unde ştii toate astea?

-Am informatorii mei, care îmi mai spun una-alta din când în când, răspunse evaziv Barnes. Unul dintre bărbaţii care a fost biciuit acum câteva săptămâni nu-l are deloc la inimă pe Owen Parry. Permiteţi-mi să vă rog să vă^ schimbaţi poziţia, sir.

-întrunirea o să aibă loc, insistă Alex. Şi nu-i nevoie să te expui încercând să afli informaţii despre ea, Barnes. Mai mult ca sigur o să fac chiar eu asta.

-Ah, rosti Barnes, mai înseninându-se, aşa o să puteţi să vedeţi cu ochii dumneavoastră exact pe cine trebuie să concediem, sir. Şi veţi şti exact ce planuri au, ca să putem să le înăbuşim. Nu înţelegeam...

-Şi poate nici acum nu înţelegi, replică Alex. Nu pot să neglijez problemele oamenilor mei, Barnes. Cred că, dacă ar trebui să supravieţuiesc cu salariile pe care le au acum, ba chiar să-mi întreţin şi fetiţa, aş fi dispus să renunţ la orice precauţie, să protestez împotriva guvernului şi să intru în grevă, pentru a lovi în cel care mă plăteşte atât de prost. Asta-i tot, mulţumesc.

Barnes se holbă la el, stupefiat, după care ieşi din cameră.

încă un duşman, conchise Alex cu mâhnire. Avea duşmani în ambele tabere şi se simţea teribil de singur, prins la mijloc. îşi dorea cu ardoare ca fratele mamei sale să fi avut vreo rudă mai apropiată căreia să îi lase moştenire profitabila exploatare din Cwmbran. îşi dorea să nu fi călcat vreodată în valea asta blestemată.

Şi totuşi... închise ochii şi îşi aminti cum văzuse valea în acea primă seară, de pe dealuri, chiar înainte de a da din greşeală de cealaltă întrunire. Şi cum arătase văzută din vârful muntelui în seara *eisteddfod*-ului. în minte îi răsunară din nou melodia cântată de corul de bărbaţi în capelă, la repetiţie, cântecele pe care le intonaseră cu toţii la *gymanfa ganu* - Verity îl învăţase numele galez al acestor cântece intonate de întreaga comunitate - şi vocea lui Siân, cântând în galeză acompaniată de acorduri de harpă.

Dintr-odată, mai avea un pic şi izbucnea în plâns. Iar dorinţa aceea misterioasă, fără nume, năvăli din nou în sufletul lui, luându-l oarecum pe nepregătite, şi tresări ca şi cum ar fi fost pradă unei dureri fizice. Nu, nu-şi putea dori ca exploatarea din Cwmbran să nu fi fost a lui şi să nu fi venit niciodată aici. Nu putea să-şi dorească una ca asta. Fie că-i plăcea sau nu, făcea parte din valea asta, iar ea era o parte din el.

O iubea. Şi îi iubea pe cei care trăiau aici.

O iubea pe Siân.

Nu mai transpusese în cuvinte această conştientizare până în momentul acela.

Mergând cu paşi mari către casa lui, Josiah Barnes era alb ca varul de furie. Timp de doisprezece ani, condusese exploatarea de unul singur şi o făcuse profitabilă. Lucrase pe picior de egaljtate cu Fowler, Packenham şi cu toţi ceilalţi proprietari. îşi câştigase respectul lor - şi al muncitorilor din Cwmbran - pur şi simplu muncind din greu.

Iar acum venise netotul ăsta să strice el tot cu sufletul lui rănit şi cu conştiinţa lui sensibilă. Şi respectul ăsta periculos pentru ceea ce el considera a fi drepturile oamenilor săi. Nu-şi dădea seama că se-ndrepta către faliment - şi că avea să-l tragă şi pe Josiah Barnes după el?

Barnes avusese situaţia sub control - îl avusese pe-alde Owen Parry exact unde voise el. L-ar fi concediat, ba chiar s-ar fi asigurat că nu şi-ar fi găsit de lucru nicăieri pe văile galeze, iar restul aveau să se sperie văzând soarta conducătorului lor. Şi lucrurile s-ar fi liniştit din nou.

Tocmai Parry, dintre toţi! Barnes fusese în extaz, încântat că aflase tot şi că avea această putere. Parry urma să se însoare cu Siân Jones în câteva săptămâni. Dacă era concediat, avea să se aleagă praful de planurile lor de nuntă. Sau, dacă avea să se mărite oricum cu el, atunci aveau să moară amândoi de foame.

Şi-acum prostul ăla stricase tot.

Cumva, pe măsură ce orele se scurgeau, furia lui Barnes se concentra mai mult asupra lui Siân decât asupra marchizului şi asupra lui Owen Parry. Nimic nu-i mai periculos ca o femeie dispreţuită, spunea un scriitor din vechime. Poate că asta se potrivea şi bărbaţilor dispreţuiţi.

Dacă ar fi fost o invitaţie, ar fi refuzat-o, îşi zise Siân în sinea ei. Dar era o poruncă. Trebuia să ia masa cu el şi să-i prezinte progresele pe care le făcea Verity. Era o cerere rezonabilă - în fond, era tatăl fetiţei. Dar Siân şi-ar fi dorit să o fi chemat în biroul lui, unde ar fi putut să-şi prezinte raportul cât mai scurt şi mai formal. Şi şi-ar fi dorit să nu fie nevoită să o facă tocmai azi, dintre toate zilele. începuse ziua ignorându-l în foaier, refuzând chiar să-i răspundă la salut. Când urcase scările, mai-mai că li luase foc pielea de pe spate. Se aşteptase să fie chemată înapoi şi concediată pe loc.

Când Siân fu condusă în sufragerie, Alex stătea la fereastră şi privea afară. Imediat, traversă încăperea grăbit spre ea şi îi trase un scaun, să se

aşeze. Nici unul din ei nu scoase vreun cuvânt. Siân evita să îl privească direct. Marchizul se aşeză lângă ea, în capul mesei, şi le făcu semn servitorilor să aducă supa.

-Am auzit că lecţiile merg foarte bine, rupse Alex tăcerea. Verity se laudă în fiecare seară cu ce învaţă şi pare foarte încântată de tot.

Fără să scoată vreun sunet, Siân răsuflă uşurată. Deci nu fusese doar un pretext. Marchizul chiar avea de gând să discute despre progresele pe care le făcea Verity.

- Secretul e să faci ca totul să pară un joc, astfel încât nici să nu-şi dea seama că învaţă, spuse ea.

- Secretul să-i acorzi atenţie, laude şi afecţiune, răspunse el. Îi merge foarte bine de când a început să lucreze cu tine.

Siân se strădui să ţină departe căldura pe care o trezi lauda lui.

-E deosebit de interesată de muzică, zise. Cred că are o anumită înclinaţie pentru pian. Sper că o veţi încuraja.

- Eu sper că o vei ghida tu, spuse el.

Era ocazia de care avea nevoie Siân.

-Eu n-o să mai vin decât două săptămâni, îi zise. După nuntă, voi avea un soţ şi o casă de care să mă ocup.

Preţ de câteva clipe de tăcere, în timp ce Siân luă o lingură de supă, îi simţi privirea aţintită asupra ei.

-Asta ai hotărât tu? o întrebă. Sau Owen Parry?

-Amândoi, răspunse ea, conştientă că minţea. Luăm hotărâri împreună.

- îmi pare rău, răspunse el. Verity s-a ataşat de tine. Are nevoie de o femeie care să-i servească drept model şi să-i dea un sentiment de siguranţă. N-ai vrea, totuşi, să te răzgândeşti - măcar până când o să rămâi însărcinată?

Siân îşi simţea obrajii înfierbântându-se şi se întrebă cum putea da impresia că nu îi lua în seamă

pe servitorii tăcuţi care aşteptau să le ia farfuriile şi să servească următorul fel.

- Nu, răspunse, trebuie să renunţ.

Cât servitorii trebăluiră, Alex nu mai spuse nimic, după care le făcu semn să părăsească încăperea.

- Hotărârea asta a venit doar pentru că, după nuntă, o să fii mult mai ocupată? o întrebă. De ce m-ai ignorat de dimineaţă, Siân?

Ca să vezi! Se părea că, până la urmă, n-aveau cum să evite subiectul.

- N-am vrut să îţi urez o dimineaţă bună, răspunse ea. Nu se potrivea deloc cu ce aş fi vrut să spun. Am venit să fac lecţii cu fiica ta.

- Ei bine, ţi s-a îndeplinit dorinţa, spuse el. Nu a fost deloc o dimineaţă bună. Aşa cum nici noaptea trecută n-a fost una bună. Şi nici săptămâna trecută n-a fost una reuşită. Nu pot să te condamn pentru ura pe care o simţi faţă de mine.

Siân nu mai putea nici măcar să se prefacă a mânca, îşi puse şerveţelul pe masă, lângă farfurie.

- Dacă ai fi fost mereu aşa cum mă aşteptasem să fii, îi zise, nu m-aş fi simţit trădată. într-un fel, pot să simt un anume respect faţă de Josiah Barnes. El nu s-a prefăcut niciodată că ar fi altfel decât este. Tu da. Tu te-ai prefăcut că-ţi pasă.

Sigur avea să o concedieze. Siân chiar spera că avea să o facă. Aşa, ar fi putut să le facă pe plac lui Owen şi familiei ei fără să fie nevoită să ia ea această decizie.

-Te-am trădat, rosti el încetişor. Asta ţi-am făcut, Siân?

- Da, răspunse ea. începusem să cred că eşti un om bun. începusem să te... să te plac.

- Da? îi vorbea calm şi încet, pe un ton lipsit de orice încărcătură. A fost o greşeală. Oamenii ca mine nu pot să-şi permită să se lase conduşi de bunătate, Siân. Avem prea multe responsabilităţi.

Dar nu mă pot aştepta ca tu să înţelegi şi nici n-o să mă dau peste cap să-ţi prezint situaţia mea.

-Aşa cum nici eu nu mă aştept să fiu înţeleasă. Siân îl privi în ochi şi aproape tresări când îi văzu chipul palid şi tras. Voi lăsa realitatea să îşi spună cuvântul - asta dacă o vei vedea şi nu te vei închide în castelul tău, departe de tot şi toate.

- Ce realitate? o întrebă el.

-De fiecare dată, copiii sunt cei care mor primii, zise ea.

Alex se trase înapoi, ca şi cum ar fi fost pălmuit.

- Nu e o abordare cam melodramatică? o întrebă.

- Nu. Siân se ridică, împingându-şi scaunul în spate cu partea din dos a genunchilor. Te rog să mă scuzi, nu mai pot să mănânc şi, chiar de-aş putea, nu vreau să mănânc cu tine.

Aşteptă să audă inevitabilele cuvinte prin care era concediată.

- Siân. Se ridică şi el, aruncând şervetul pe masă. Trase aer în piept să mai spună ceva, dar se răzgândi şi pur şi simplu oftă adânc. Nu, nu mai e nimic de zis, nu? Du-te înapoi la Verity, atunci! O să pun să ţi se aducă nişte mâncare sus. Mulţumesc că eşti atât de bună cu ea, chiar dacă eu sunt un om aşa perfid.

-Verity e o copilă nevinovată, răspunse ea, şi nu e vinovată de păcatele părintelui ei. Exact aşa cum nici eu nu am fost.

Ieşi grăbită din încăpere, întrebându-se dacă avea să vină o zi în care Verity avea să-şi urască tatăl la fel de mult cât îl ura ea pe al ei. Şi dacă avea să tânjească la fel de mult după dragostea lui. Dacă avea să tânjească la fel de mult să îl ierte.

Dar, pe de altă parte, situaţia ei nu prea se putea compara cu a lui Verity. Aceasta nu era un copil ilegitim. Şi, în mod clar, marchizul îşi iubea fiica, în vreme ce tatăl ei nu o iubise pe ea. Oare

asta îşi dorea? Tânjea după dragostea lui Sir John? Tânjea să îl ierte? Era un gând cu totul şi cu totul nou pentru ea.

Făcu un efort conştient de a-şi şterge încruntarea de pe chip înainte de a deschide uşa camerei de studiu a lui Verity.

capitolul 15

Siân nu-şi putuse da niciodată seama ce o făcea să fie mai curioasă decât majoritatea femeilor. Sau mai curajoasă. Sau mai imprudentă. Sau cum s-o numi nevoia aceea care-o îmboldea şi o tot împingea până ce se punea în mişcare pentru a vedea cu ochii ei ce se întâmpla. Nu că ar fi fost neînfricată. Prima oară, când se dusese pe munte pentru a-l asculta pe domnul Mitchell, îi fusese frică tot timpul de ruşinea de a fi descoperită şi trăise spaima de a fi prinsă de un străin. Iar în noaptea în care Vitele Scoţiene porniseră pe dealuri, şi grija pentru Iestyn o făcuse să se dea jos din pat şi să iasă din casă, trăise groaza în stare pură.

Dar ieşi din nou în noaptea în care John Frost urma să le vorbească oamenilor sus, pe munte. încercase să nu se ducă. Stătuse în pat mult timp după ce Emrys şi bunicul ei plecaseră, încercând să-şi impună să doarmă. Dar voia să ştie ce avea de spus domnul Frost, voia să ştie exact ce plan de măsuri de protest avea. Voia să ştie cum aveau să reacţioneze oamenii din Cwmbran, cât de entuziasmaţi urmau să fie să participe la acest plan. Voia să ştie dacă dispoziţia întunecată a oamenilor, manifestată cât se poate de clar toată săptămâna, avea să se transforme în furie în asemenea condiţii şi dacă la întrunire o să se discute şi despre altceva decât de o simplă demonstraţie. Oare avea să se discute despre grevă?

Voia să ştie ce rol urma să joace Owen în tot ce avea să urmeze. Voia să ştie cât de uniţi erau oamenii din oraş şi cum aveau să fie priviţi cei care nu erau de acord cu deciziile lor - şi era inevitabil să existe şi asemenea persoane.

Voia să ştie dacă cineva trăgea cu urechea, aşa cum se întâmplase data trecută. Atunci, marchizul de Craille hotărâse să nu facă nimic cu informaţiile pe care le avea. Dar, până la urmă, se dovedise că nu era un om bun. Era egoist, crud şi viclean. De data aceasta, dacă afla de întrunire sau dacă dădea de ea din întâmplare, aveau să se işte probleme. Probleme pentru toţi. Probleme în special pentru Owen.

Aşa că o porni la drum, urcând pe munte în grabă, din umbră în umbră, cu dinţii clănţănindu-i de frig, de emoţii şi de frică, aproape ca şi cum simpla ei prezenţă ar putea ţine la distanţă toate pericolele de care se temea. Aproape ca şi cum ar fi crezut că, dacă trăgea cu urechea la planurile cartiştilor, ar fi putut să le facă să fie mai puţin revoluţionare.

Oamenii se adunaseră în acelaşi loc ca prima oară, deşi în seara asta erau sigur mai mulţi. Siân se lipi de aceeaşi stâncă după care se ascunsese ultima oară şi simţi aceeaşi spaimă pe care o simţise atunci. Dacă era prinsă...

Dacă era prinsă, o păţea rău. Asupra oricărei femei surprinse acolo s-ar fi abătut furia tuturor şi mai ales a bărbaţilor din familia ei, care s-ar fi putut simţi obligaţi să-şi impună dominaţia pedepsind-o - poate chiar în public. Dar ea nu era o femeie oarecare. Era femeia care lucra direct pentru marchizul de Craille, care nu voise să-şi abandoneze postul după cea de-a doua reducere a salariilor chiar dacă toţi îi spuseseră că ar fi trebuit să o facă. Dacă era prinsă, putea fi considerată un fel de iscoadă.

Dacă era prinsă, avea să fie nevoită să-i dea socoteală lui Owen.

Era o nesocotită, îşi spuse, lipindu-se şi mai tare de stâncă. Venind aici, avea doar de pierdut şi nimic de câştigat. Era mai întuneric decât înainte, iar luna ieşea doar din când în când de printre nori, pentru câteva secunde. Chiar şi aşa, nu vedea nici un felinar nicăieri, nici o lumină. Doar sute de

bărbaţi comasaţi în întuneric, aşteptând în linişte ca întrunirea să înceapă.

Marchizul fusese martor la ultima reuniune, îşi dădu seama Siân. O prinsese din urmă maijos pe munte, dar era evident că ascultase ce se spusese. îl văzuse pe Owen.

Se întrebă unde stătuse ascuns şi aruncă o privire temătoare în jur. La cât de întuneric era, ar fi fost imposibil să vadă orice persoană ascunsă. Oare ştia de întrunirea asta? Era aici? Groaza începu să i se strecoare printre omoplaţi, direct în gât.

În sfârşit, întrunirea începu, condusă de Owen, la fel ca data trecută. John Frost, deşi era galez, născut şi crescut în Newport, alese să li se adreseze oamenilor în engleză. Discursul său fu la fel de lung şi de înflăcărat ca al lui Robert Mitchell. Trecuse timpul petiţiilor, explica el primind în schimb murmure aspre de aprobare din partea publicului. Venise timpul să se ridice şi să se facă remarcaţi. Cei care voiau să-şi demonstreze demnitatea şi dreptul la libertate şi la o parte din roadele pământului erau chemaţi chiar de conştiinţele lor să participe la un marş de proporţii în Newport. Toţi bărbaţii de prin văi, în trei coloane mari - de pe văile din est, din vest şi din centru -, aveau să intre în oraş în acelaşi timp, astfel încât autorităţile să poată vedea, în lumina zorilor, adevărata faţă a solidarităţii. Avea să fie o demonstraţie paşnică. Nu, nu era o revoluţie. Bărbaţii Ţării Galilor aveau să arate ţării şi lumii întregi cum puteau să-şi impună drepturile fără să aţintească sabia către gâtul conducătorilor lor. Şi toată lumea avea să fie cu ochii pe Ţara Galilor. Toţi muncitorii din Anglia aveau să fie cu ochii pe ei. Lucrurile urmau a fi organizate în aşa fel încât galezii să înceapă, şi englezii să îi urmeze. Imediat după marşul de la Newport aveau să se stârnească demonstraţii masive în toată ţara. Aveau să fie pionieri, dar n-aveau să fie singuri.

Fără să vrea, Siân se trezi că atenţia i se concentra din ce în ce mai mult asupra oratorului.

Din ce în ce mai mult, emoţiile sale urmau cuvintele discursului. Strigătele muncitorilor reverberau în inima ei. Da, ah, da, ar putea funcţiona. Şi aveau dreptul, ba chiar obligaţia morală de a-şi impune drepturile.

Nu se fixase deocamdată o dată, le explica domnul Frost, căci mai erau o mulţime de aspecte pe care trebuiau să le pună la punct şi era crucial să se păstreze secretul. Dar trebuiau să fie pregătiţi să pornească în marş imediat ce aveau să fie anunţaţi, cam peste o lună. între timp, toată lumea trebuia să se înscrie în asociaţie şi să ţină legătura cu liderul numit pentru fiecare comunitate. De asemenea, în acest timp fiecare trebuia să adune ce arme putea să ia cu sine şi aveau să fie făcute şi altele - pe ascuns, bineînţeles, la forjele din topitorii sau în peşterile de pe dealuri. Acestea aveau să fie necesare nu pentru a ataca pe cine ştie cine, ci pentru a se putea apăra dacă ar fi încercat cineva să-i împiedice să intre în Newport sau să oprească marşul.

Din nou, vorbele treziră strigăte aprobatoare.

Dar Siân se ţinea bine de stânca ei, năpădită de o senzaţie de greaţă şi ameţeală'. Toţi trebuiau să se înscrie în asociaţie. Această decizie nu era una individuală, dictată de conştiinţa fiecăruia. Toţi aveau să fie obligaţi să se înscrie. Din nou, constrângere şi violenţă. Şi arme! Aveau să-şi facă şi să poarte arme. Aveau să fie o oştire. O gloată. întotdeauna avea să existe un potenţial de violenţă, n-ar fi fost nevoie decât de o scânteie pentru a se dezlănţui.

După ce John Frost îşi termină discursul, mai luară cuvântul mulţi alţii, unii chiar din valea ei, alţii din cealaltă, unii vorbind în galeză, alţii în engleză. Cea mai mare parte dintre cei prezenţi păreau să aprobe planul cu demonstraţia. Dar subiectul discursurilor ajunse inevitabil la situaţia prezentă şi la problemele imediate ale oamenilor adunaţi acolo - scăderea salariilor şi imposibilitatea de a-şi hrăni familiile cu ce câştigau atunci.

în mod clar, oamenii îşi doreau să intre în grevă. Nu aveau nevoie să fie convinşi de discursurile înflăcărate rostite de Owen şi de alţii. Dar acestea reuşiră să trezească simţăminte aflate deja aproape de punctul de fierbere şi să transforme atmosfera generală într-una incandescentă. Aveau să intre în grevă chiar de a doua zi, atât cei care lucrau în topitorii, cât şi cei din mine, şi n-aveau să muncească până când Craille şi ceilalţi proprietari nu aveau să capituleze şi să le aprobe toate revendicările.

Bărbaţii adunaţi îşi exprimară aprobarea prin tot felul de strigăte şi agitându-şi pumnii în aer. Parcă urmau să izbucnească dintr-un moment într-altul şi-aveau să se reverse din locul adăpostit unde se aflau pe versantul muntelui, la vale. Rămăsese prea mult, îşi spuse Siân în gând, cu genunchii moi de frică. Ar fi trebuit să se retragă în urmă cu cinci minute. Chiar avea mare noroc dacă nu era prinsă. Din nou, se lipi de peretele de stâncă.

în secunda următoare, avu o senzaţie ireală de déjà-vu când o greutate caldă se lăsă asupra ei din spate, ţintu- ind-o de stâncă, şi, în acelaşi moment, o mână se strecură între chipul ei şi stâncă, lipindu-se de gura ei.

-Şşştt, murmură marchizul de Craille, cu buzele aproape lipite de urechea ei. Repede, spre dreapta. Nu te împotrivi, altfel o să fii prinsă.

Deja fusese prinsă. Lucru valabil pentru toţi. Dar, când materialul greu al pelerinei lui o acoperi şi mâna lui i se dezlipi de buze, fugi cu el fără să scoată vreun strigăt de avertizare către oamenii ei.

Un timp, Alex crezuse că Siân nu venise. Era o mare uşurare să ştie că măcar ea era în siguranţă, mai ales de când înţelesese cât se putea de clar că oamenii nu erau nicidecum paşnici şi raţionali. Până la urmă, marşul lor către Newport, aparent atât de impunător şi de bine plănuit, avea toate şansele să devină violent. Alex nu ştia dacă Frost era într-atât de naiv încât chiar să creadă că armele aveau să fie

folosite doar pentru apărare când sute, poate chiar mii de oameni de rând aveau să sfideze autorităţile şi guvernul participând la o demonstraţie de forţă şi de solidaritate. Nu ştia dacă indivizii precum Owen Parry erau chiar aşa nesăbuiţi. Dar lui Alex îi părea cât se poate de evident cum aveau să se desfăşoare lucrurile.

Trebuia ca oamenii lui să fie opriţi să participe. Trebuiau protejaţi de consecinţele propriei nesăbuinţe.

Apoi însă subiectul cuvântărilor se schimbă şi, după cum Alex se temea şi aproape că se aştepta, cei adunaţi începură să discute despre necesitatea organizării unei greve. în timp ce ei vorbeau, luna ieşi pentru scurt timp din spatele norilor - lucru rar în noaptea aceea - revărsându-şi razele asupra muncitorilor şi asupra lui Owen Parry, care le ţinea un discurs plin de înflăcărare - şi asupra lui Siân Jones, lipită de stânca în spatele căreia se ascunsese şi data trecută.

Oamenii erau într-o dispoziţie periculoasă. Sigur n-ar fi reacţionat prea bine să descopere că erau spionaţi de cineva, chiar dacă respectiva nu era decât o femeie din Cwmbran. Şi nu era vorba despre o femeie oarecare. Siân era fiica lui Fowler.

‚A naibii femeie", îşi zisese Alex, temându-se dintr-odată pentru siguranţa ei. „Naiba s-o ia!" Avusese nevoie de mai mult de cinci minute să se strecoare dintr-o parte a depresiunii în cealaltă - din fericire, luna se făcuse din nou dispărută după nori. Dar, în cele din urmă, reuşise să ajungă aproape de ea - Siân nu avusese nici măcar înţelepciunea de a se retrage cât timp oamenii erau încă adunaţi toţi în acelaşi loc - şi reuşise să o ţintuiască de stâncă şi să-i pună mâna la gură înainte ca ea să apuce să ţipe, speriată. Nu era timp s-o ducă până în vale şi să se asigure că ajungea acasă în siguranţă. Avea impresia că întrunirea era pe punctul de a lua sfârşit.

- Şşştt, îi spuse la ureche. Repede, spre dreapta. Nu te împotrivi, altfel o să fii prinsă.

îşi trase pelerina peste ea şi o ţinu aproape cât fugiră peste deal, în cealaltă direcţie faţă de oraş. Nu se opri până nu găsiră altă stâncă în spatele căreia să se ascundă. O lipi de peretele de piatră şi o ţintui acolo cu propriul corp.

- Ai înnebunit? o întrebă. Să vii aici, cu un şal deschis la culoare pe umeri, ca o pânză roşie în faţa unui taur?

îi găsi gura cu a sa şi o sărută cu sete.

Când Alex îşi înălţă din nou capul, Siân suspina.

-Te urăsc, te urăsc, îi spuse, lovindu-l cu pumnii în umeri. Te furişezi cu pelerina ta neagră, să-i prinzi pe toţi asupra faptului. Dacă ştiai de întrunire, de ce nu ai oprit-o? Chiar trebuie să-i păcăleşti pe toţi să-şi bage capul în laţ, după care tu să le tragi scăunelul de sub picioare?

-Şşştt!

O sărută din nou şi aşteptă ca o parte din tensiunea din corpul ei să se mai risipească înainte de a-şi desprinde din nou buzele de ale ei.

-Te urăsc, repetă ea, dar glasul ei îşi pierduse din înflăcărare. Acum presupun că o să permiţi ca demonstraţia să aibă loc şi o să aranjezi ca la Newport să-i aştepte o armată. Dar n-o să-ţi meargă. O să-i spun lui Owen că ştii - asta dacă n-ai de gând cumva să mă omori aici, pe munte.

- Siân. O mai sărută o dată. Eu nu urăsc. Âştia sunt semenii mei, muncitorii mei, oamenii mei. Am o responsabilitate faţă de ei. Ţin la ei.

- Ei bine, ai un mod minunat de a o arăta, răspunse ea. Presupun c-o să se tragă în ei, o să fie azvârliţi în temniţă, spânzuraţi sau exilaţi pentru că ţii tu atât de mult la ei.

-Ai încredere în mine!

Se lăsă mai greu pe ea şi-i găsi cu gura locul de pe gât unde pulsul i se zbătea chiar sub piele.

- Ca într-o viperă, zise ea. Dă-mi drumul!

- Siân. Alex îi ridică bărbia şi se uită în ochii ei. Chiar şi în întuneric, putea vedea tristeţea din ei. Increde-te în ce-ţi spune inima. Inima ta are încredere în mine. Ascultă-ţi inima!

O privi cum îşi muşcă buza de sus.

- Nu pot să cred ce-mi spune inima, răspunse ea. Am văzut cu ochii mei ce fel de om eşti. Mi-am văzut poporul suferind.

De dincolo de stâncă răzbăteau sunete care arătau că întrunirea luase sfârşit şi oamenii se împrăştiau pe la casele lor. Alex se întoarse astfel încât să stea cu spatele la stâncă. îşi înfăşură pelerina în jurul trupului lui Siân şi o trase şi mai aproape de el. Erau departe de ruta pe care aveau să o urmeze oamenii din Cwmbran pentru a se întoarce în oraş, dar Alex nu^era sigur pe unde aveau să meargă cei din celelalte văi. însă nimeni nu se apropie de locul unde se aflau.

- Bunicul şi unchiul tău au fost şi ei la întrunire? o întrebă după un timp. Când o să ajungă acasă, o să-şi dea seama că nu eşti acolo?

- Dacă nu cumva o să verifice într-adins patul meu, nu, răspunse ea, cu glasul înăbuşit de materialul pelerinei. Puţin probabil să o facă. O să treacă în vârful picioarelor către paturile lor.

- Hai cu mine! O luă de mână şi o trase după el mai încolo, spre dreapta şi mai sus. Suntem prea aproape ca să fim în siguranţă.

Siân nu se împotrivi. Alex nici măcar nu era sigur de ce preferase să părăsească adăpostul oferit de stânca aceea, din moment ce se părea că erau destul de în siguranţă acolo. Dar ar fi trebui să stea acolo ceva timp, din moment ce existau întoţdeauna persoane care plecau cu întârziere de la asemenea adunări, bărbaţi care rămâneau la discuţii cu mult după ce restul plecaseră. Ar fi fost periculos să încerce să o ducă acasă pe Siân înainte să fie sigur că se depărtaseră toţi. Sau aşa îşi spunea în sinea lui.

-Uite-aici, îi zise într-un final, trăgând-o să se aşeze lângă el, pe o porţiune plată acoperită cu iarbă-neagră, destul de sus. De-aici o să putem să-i vedem şi pe ultimii întârziaţi, după care o să te duc acasă. îşi trase pelerina peste ea, ţinându-şi braţul peste umerii ei, pe sub materialul gros.

- Ce-o să faci? întrebă ea.

-Aici, acum? Nu ştiu sigur, răspunse el, sincer.

- în legătură cu demonstraţia, răspunse ea. Cu greva. Cu oamenii pe care sigur i-ai văzut, chiar dacă era întuneric, şi sigur i-ai recunoscut. Ce-o să faci?

- O să fac exact ceea ce ar fi trebuit să fac dintru început, spuse el, şi ce am fost educat din copilărie să fac. O să-mi asum toată responsabilitatea concretă şi morală pentru cei care depind de mine.

- Ce înseamnă asta? întrebă ea.

- Exact ce-am zis. Alex îşi aţinti privirea asupra văii de sub ei, în timp ce Juna apăru din nou, preţ de câteva clipe, de după nori. înseamnă că o să fac ceea ce consider eu că e necesar. înseamnă că îmi pasă.

O auzi trăgând adânc aer în piept şi capul i se lăsă într-o parte, sprijinindu-se de umărul lui.

- De ce te cred mereu când te aud vorbind? îl întrebă ea. Sfidează orice logică. De ce te cred când spui că îţi pasă?

- Poate, răspunse Alex, pentru că recunoşti adevărul când îl auzi, Siân. Poate pentru că inima ta ştie că poţi să ai încredere în mine.

Dar nu era deloc sjgur că Siân se putea încredere în el în situaţia de faţă. înghiţi în sec şi îşi frecă uşor obrazul de creştetul ei.

- Sau poate, rosti ea, pentru că sunt naivă şi credulă.

- Siân. închise ochii şi ştiu sigur că Siân nu trebuia să aibă încredere în el. Iată că, până la urmă, ai urcat pe munte cu mine.

în tăcerea care urmă, aşteptă ca ea să-i întoarcă vorba, să-i salveze pe amândoi.

- Da, zise tânăra.

Mâna lui se strecură sub bărbia ei şi rămase acolo câteva clipe, mângâind-o, după care o împinse în sus si-şi lipi gura de a ei. Buzele lui Siân tremurară sub ale lui, dar nu se retraseră. Apoi se întoarse în braţele lui, şi una din mâinile ei se ridică pe după gâtul lui. Gura i se deschise.

-Siân.

Alex presără sărutări uşoare de-a lungul maxilarului ei, urcând pe obraz până la tâmplă, încercând să-şi forţeze mintea să-şi recapete uzul raţiunii.

- Alexander, rosti ea în şoaptă.

Faptul că îşi auzi numele rostit de ea îl făcu să-şi piardă orice urmă de autocontrol. Numele lui întreg, aşa cum nu-i spunea aproape nimeni niciodată, rostit cu accentul ei cântat.

în secunda următoare, Siân era deja pe spate, iar el peste ea, găsindu-i gura, amândoi cu buzele depărtate, fierbinţi şi flămânde. îi căuta căldura interioară cu limba, avântându-se adânc în gura ei, mângâind suprafeţe moi, rotindu-se în jurul limbii ei.

Mâinile ei îl atingeau cu îndrăzneală, puternice şi insistente, trăgându-l către ea, una apăsată pe spatele lui, cealaltă afundată în părul lui. îşi arcui spatele pentru a-şi lipi sânii de pieptul lui. Alex era pierdut, ultimele vestigii de control i se risipiseră. Siân şi-o dorea. îl dorea pe el. Iar el o iubea. O, Doamne, cât o iubea! Cuprins de această foame fizică, nu-şi mai putea aminti vreun motiv pentru care n-ar fi trebuit să o posede.

începu să facă dragoste cu ea, cu gura din nou peste a ei şi cu mâinile explorându-i corpul, venerându-i contururile voluptuoase^oprindu-se peste sâni pentru a-i mângâia şi a-i stârni. îi atinse sfârcurile cu degetele mari prin materialul rochiei şi descoperi că erau deja tari şi pline de dorinţă. Propria lui dorinţă zvâcnea, ca un puls greoi.

- Siân. Avea un braţ sub ea şi acum o întoarse pe o parte, lipită de el, astfel încât să-i poată desface nasturii din spatele rochiei. în ciuda aerului răcoros, pielea ei era caldă sub materialul şalului şi al pelerinei. îşi lăsă palmele să hoinărească pe pielea spatelui ei. Iubirea mea, rosti.

Siân îl ajută să-i dea jos corsajul şi întinse mâinile către nasturii vestei şi ai cămăşii lui. Apoi, într-un final, după câteva momente precipitate, reuşi să o tragă la el şi să simtă minunăţia sânilor ei pe pieptul lui gol.

-Ah! exclamă ea.

Era aproape un ţipăt de suferinţă.

- Eşti frumoasă.

O sărută uşor pe buze, pornind o serie de sărutări fierbinţi pe bărbie, pe gât şi pe un sân plin. Apoi îşi concentră gura asupra sfârcului şi răsuflă cald pe el, în timp ce-l mângâie cu limba.

Siân gemu din nou, arcuindu-se către el, cu ambele mâini anindate în părul lui.

-Atât de frumoasă..., rosti el, mutându-şi gura către valea dintre sâni şi apoi din nou mai sus, pentru a dez- mierda şi celălalt sfârc.

-*Cariad,* murmură Siân când gura lui se întoarse la a ei. Ah, *cariad...*

Părea un alint.

în secunda următoare, mâna îi pătrunse pe sub fusta ei, înaintând de-a lungul picioarelor zvelte, cu muşchi puternici. Pentru o clipită, îşi recăpătă uzul raţiunii. Dacă Siân nu se oprise acu sau chiar mai devreme de atât, dacă nici el nu se oprea, acest tăvălug n-avea să mai poată fi stăvilit. Avea să se întâmple. Dar era prea târziu pentru raţiune, pentru control. Ea îl dorea, şi el, asemenea. O iubea chiar.

Siân îşi ridică şoldurile pentru ca el să-i dea jos lenjeria şi rămase întinsă, uitându-se la el fără să scoată vreun sunet în timp ce el se descotorosi de haine. Când se aplecă să o sărute, ea îl întâmpină cu braţele ridicate, gata să îl cuprindă. Picioarele, braţele şi sânii aveau o strălucire palidă în lumina slabă dată de un nor cu margini argintate. Era

pregătită să-l primească. Mâna lui găsi fierbinţeală şi umezeală când o atinse între picioare, croindu-şi drum şi mângâind-o. Nu era nevoie să-şi folosească priceperea pentru a-i pregăti corpul pentru penetrare.

Siân. Nu-i mai rosti numele cu voce tare când îşi trase corpul peste al ei, lăsându-se peste ea, şi îi simţi rotunjimile moi şi calde în contact cu duritatea trupului lui. Nu o putea vedea. Luna se ascunsese mai bine în nori, iar el ţinea ochii închişi. Dar era Siân. Fiecare fibră a corpului lui, fiecare particulă a minţii lui era conştientă că era Siân. Frumoasa lui Siân. Femeia lui. Iubirea lui.

îşi băgă mâinile sub ea, în timp ce picioarele ei se desfăcură pentru a răspunde presiunii exercitate, şi le ţinu acolo, ca să amortizeze apăsarea pe pământul tare. Găsi instinctiv intrarea în ea, se împinse şi apoi se opri. Rămase nemişcat preţ de câteva clipe, lăsându-i în mod inconştient o ultimă şansă de a evita ceea ce avea să se întâmple. Braţele ei îi cuprinseră talia.

Era atât de udă, că alunecă pur şi simplu în ea. Era moale, caldă şi minunată. Trase încet aer în piept, sim- ţindu-i muşchii contractându-i-se în jurul lui în timp ce el înainta, trăgându-l adânc, cuprinzându-l într-atât de dornici încât aproape că-şi pierdu controlul. Cufundat în ea, rămase câteva clipe nemişcat, pentru a-şi recăpăta stăpânirea, savurând senzaţia acestei uniuni atât de intime.

Siân. îi găsi gura fără să deschidă ochii. Era relaxată, caldă şi întredeschisă, ispititoare. îşi lăsă limba să se avânte în ea.

începu să se mişte în ritm cu el imediat ce el începu să o mângâie, împingându-şi şoldurile în sus şi în jos, contractându-şi şi relaxându-şi muşchii din interior, stabilind o cadenţă comună în loc să stea nemişcată, lăsân- du-l pe el să impună ritmul şi profunzimea penetrării. Nu era vorba despre ceva învăţat, cum fusese cazul cu toate celelalte femei pe care le posedase el. Era mai degrabă o comuniune

cu trupul lui, un joc între dăruire şi acceptare care făcea să fie un act comun, nicidecum unilateral.

I se părea extrem de incitant şi de gratifiant. Prelungi împreunarea cu mult peste timpul pe care-l petrecea în mod normal în interiorul unei femei înainte de a-şi vărsa sămânţa în ea. Voia să dureze la nesfârşit... iubirea aceasta, această comuniune profundă a corpurilor, această cunoaştere intimă reciprocă.

So cunoască pe Siân. Să se lase cunoscut de ea. Iubirea mea. Iubirea mea, iubirea mea...

- Iubirea mea.

Simţea tensiunea care se acumula în trupul ei. Nu se mai potrivea cu ritmul lui, ci îşi împreunase picioarele pe după ale lui şi se împingea în el. O, Doamne, îşi dădu el seama, avea să ajungă la orgasm. Nu mai trăise aşa ceva cu o femeie. Dar Siân era o femeie cum nu mai întâlnise. Totul era complet nou pentru el, să facă dragoste cu o femeie pe care o iubea, această dăruire şi acceptare totală a fiinţei din faţa lui. Această dorinţă de a-i dărui iubire, de a i se dărui, de a-i oferi tot ce se putea.

Se lăsă condus de instinct şi de dragoste. Nu avea nici un alt reper. încetini ritmul şi începu să se avânte mai profund, concentrându-se să simtă nevoile trupului ei, oprindu-se într-un final adânc în ea când simţi că tensiunea din ei ajunse pe punctul de a exploda.

-Da, iubirea mea, îi şopti, cu buzele aproape lipite de ale ei. Da, lasă-te purtată de val! Nu-ţi fie frică! Hai, lasă-te în voia plăcerii!

în secunda următoare, Siân ajunse la orgasm cu o forţă copleşitoare, toată tensiunea din muşchii ei explodând în cutremurări incontrolabile. Scoase un ţipăt.

Îi strigă numele. Alex o ţinu strâns până ce toate pulsaţiile şi tremurul ajunseră la final şi o simţi relaxându-se complet sub el. Apoi trupul lui deveni din nou conştient de dorinţa lui, de propria nevoie de eliberare. începu să se mişte în ea din nou, excitat tocmai de faptul că stătea nemişcată,

împingând şi retrăgându-se până în momentul minunat în care îşi dădu drumul în ea. în pântecele ei.
în Siân.
Fără a ţine cont că Siân stătea direct pe pământul tare, îşi relaxă corpul, lăsându-se pe ea, şi, preţ de câteva clipe dincolo de timp şi spaţiu, se pierdu în sine.
Când îşi reveni şi se desprinse de corpul ei pentru a se întinde lângă ea, Siân era trează, relaxată şi liniştită. O cuprinse în braţe şi o trase lângă el, stând pe o parte, îi aranjă rochia peste picioare şi apoi în sus, peste sâni, după care o acoperi cu şalul şi trase pelerina peste amândoi. Siân avea ochii deschişi. Se uita la el.
- Ce înseamnă *cariad!* o întrebă.
- Dragoste, răspunse ea. E folosit ca formă de alint.
- Dragostea mea? rosti el.
-Da.
Ochii ei se închiseră încet. Alex o sărută uşor.
- Spune-mi din nou pe nume, Siân, îi ceru.
- Alexander.
Tânăra îşi ţinea în continuare ochii închişi. Câteva secunde mai târziu, Alex îşi dădu seama că adormise, închise şi el ochii, ţinând-o strâns în braţe. Femeia lui. Acum era a lui. Urma să aibă grijă de ea pentru tot restul vieţii. Sigur n-avea să se mai mărite cu Parry, după ce se întâmplase. Iar el n-avea să se mai căsătorească vreodată. N-avea să o supună umilinţei de a şti că ea era amanta, în timp ce el avea o soţie acasă.
Era a lui. Avea să o iubească şi să o preţuiască pentru totdeauna. Avea să o copleşească cu daruri. Avea să-i pună la dispoziţie tot ce avea graţie averii şi iubirii.
O iubea.
Siân.
Iubirea mea.
Cariad.

capitolul 16

Când se trezi, Siân nu fu deloc dezorientată. îşi dădu seama imediat unde era, cu cine şi ce se întâmplase. Exact aşa cum îşi dăduse seama de toate acestea în fiecare clipă cât făcuse ceea ce făcuse. Nu fusese pur şi simplu purtată de valurile pasiunii. Avusese parte de pasiune, aa - mai multă chiar decât simţise vreodată. Dar asta nu îi luase minţile. Nu avea scuza aceasta.

Renunţase la tot, îşi spuse, stând în continuare cu ochii închişi şi cu trupul relaxat, lipit de căldura lui, de dragul a ceva ce era cu neputinţă. Renunţase la Owen - acum nu mai putea să se căsătorească cu el - şi la eforturile sale de ani şi ani pentru a se integra în comunitatea bunicilor ei, în religia şi valorile lor. Pierduse totul în schimbul unei nopţi de pasiune cu un bărbat din altă lume.

Poate cu un bărbat crud şi viclean. Doar inima ei se încredea în el. Mintea nu ştia ce să mai creadă.

Ştiuse ce avea să se întâmple imediat ce se aşezaseră şi îşi dăduse seama cât de mult urcaseră pe munte şi că erau complet singuri. Ştiuse chiar înainte ca Alex să spună ceva despre asta. Şi totuşi, nu făcuse nimic pentru a opri tăvălugul. El îi oferise această posibilitate. Nu o grăbise deloc. Îi oferise această posibilitate la fiecare etapă, până ce începuse efectiv să facă dragoste cu ea. Dar îl dorise. Nu doar fizic - ah, nu doar aşa. Dacă ar fi fost vorba doar despre asta, şi-ar fi înăbuşit fără milă simţămintele. Pur şi simplu, sufletul ei tânjise după el.

Aşa că renunţase la tot.

7 Alexander.

îşi dădu capul pe spate şi îşi ridică privirea către el. Rostindu-i numele, parcă devenea un bărbat în carne şi oase pentru ea, o persoană adevărată. Nu se mai putea gândi la el ca fiind marchizul de Craille, ca la acea figură de autoritate impersonală. Era parte din ea. Făcuseră dragoste. Fusese în ea. îi putea distinge părul blond şi trăsăturile frumos modelate în întuneric. Se uita la ea.

Alex îşi lăsă capul în jos şi o sărută cu drag, cu gura deschisă. Siân se minuna că nu ştiuse că un sărut putea fi astfel. Chiar dacă nu era înflăcărat, ca acum, putea sugera intimitate şi tandreţe.

- Nu m-am culcat niciodată cu Owen, simţi ea nevoia să spună. N-am fost decât cu Gwyn. Până în noaptea asta.

Alex îi adresă un zâmbet leneş. Siân îi putea descifra expresia în întuneric. Se trezi că şi ea zâmbea la el.

- Mi-ai spus *cariad,* zise el. Ai vorbit serios?

-Şi tu mi-ai spus „iubirea mea", răspunse ea. Tu ai vorbit serios?

Alex continua să-i zâmbească.

- Da, chiar serios, Siân Jones, rosti el. Iubirea mea.

- Şi eu, Alexander Hyatt, zise ea. *Cariad.*

Spuseră adevărul - Siân chiar credea că era sincer, iar ea clar că nu minţise. Şi totuşi, ceea ce era între ei era imposibil, căci nu aveau nici un viitor. Dar aveau noaptea aceasta. Renunţase la tot pentru noaptea aceasta, care încă nu se terminase. Chiar dacă viitorul nu era posibil, prezentul era. Alex o sărută din nou, blând, aproape leneş, în timp ce braţele sale o traseră mai aproape. Era minunat de înalt şi de musculos. Siân se mişcă uşor, lipită de el, simţindu-i trupul cu umerii, sânii, abdomenul şi coapsele. II simţi întărindu-se sub imperiul dorinţei renăscute şi savură senzaţiile trezite în corpul ei. Dar de data aceasta, ştia sigur, se putea relaxa, putea să guste fiecare moment şi nu trebuia să-şi grăbească trăirile. Alex făcu dragoste cu ea încet, dân- du-i timp să participe, lăsând plăcerea să se acumuleze şi să se înalţe către stele când nu mai putu să suporte. Şi să descopere şi o altă faţetă a pasiunii.

Cu Gwyn, deşi mereu îi plăcuseră momentele lor de intimitate, Siân trebuise să extragă doze mărunte de plăcere din modul grăbit şi înflăcărat în care soţul ei făcea dragoste cu ea.

Alexander o făcuse să se simtă activă în actul unirii, nu că era ceva ce pur şi simplu i se întâmpla.

Bărbatul îşi lăsă mâinile s-o înfierbânte din nou după ce îi trase din nou corsajul în jos şi îi ridică poalele. Siân îl lăsă să o atingă în locuri în care ar fi crezut că ar fi fost stânjenitor de neplăcut să fie atinsă, însă descoperi că aveau un surprinzător potenţial erotic. Şi ll atinse şi ea, dându-şi seama după ritmul precipitat al respiraţiei lui că era posibil să inciţi un bărbat şi dincolo de momentul În care era pregătit fizic pentru actul sexual. Ştiu instinctiv când sosise momentul ca trupurile lor să se unească. Se întoarse pe spate şi întinse mâinile către el.

-Lasă-mă pe mine să îndur pământul tare acum, îi zise el în şoaptă şi, în secunda următoare, braţele lui puternice o ridicară în aşa fel încât se trezi întinsă peste el.

Alex îi ridică bărbia şi îi acoperi gura cu a lui.

- Cum? întrebă ea. Ştia că existau mai multe poziţii sexuale, dar ea nu avusese parte decât de una singură, pe care o folosea mereu Gwyn şi în care făcuse dragoste şi cu^Alexander un pic mai devreme.

- îngenunchează peste mine, zise el.

Când ea făcu întocmai, el îi trase genunchii şi coapsele cât mai aproape de trupul lui şi îşi reglă poziţia înainte de a-şi pune mâinile pe şoldurile ei, apucând-o ferm şi trăgând-o tare în jos. Siân suspină, îngenunchind cu spatele drept, şi îşi lăsă capul pe spate, cu gura deschisă. I se părea imposibil să fi existat loc suficient să-l primească în ea. Şi totuşi, era. Se apăsă pe el până ce ajunse adânc în ea. Bărbatul acesta era magnific. O, Doamne, Dumnezeule, era magnific.

Mâinile lui o ridicară uşor de pe el şi începu să se mişte în ea cu împingeri puternice, îndrăzneţe, care o făcură să geamă şi să se arcuiască lăsându-se pe genunchii lui ridicaţi. îşi ţinea în continuare capul pe spate. Nu se mişca laolaltă cu el. Stătea ridicată, aproape de limitele durerii, aproape de extaz.

- Siân.

Alex începuse să aibă mişcări mai blânde. Mâinile i se întinseră după ale ei şi o trase în jos, peste el. Siân îşi puse mâinile de-o parte şi de cealaltă a capului lui şi se aplecă peste el, privindu-l în ochi. Părul i se revărsa ca o perdea peste ei.

- Iubirea mea... Urcă-te peste mine.

Rămase nemişcat, adânc în ea.

Aşa că Siân începu să se mişte, încet şi timid la început, după care cu mai multă îndrăzneală când descoperi un ritm care îi oferi din nou durerea şi promisiunea extazului care-l făcu să închidă ochii şi să geamă până ce, într-un final, îşi ridică mâinile prinzându-i şoldurile şi lăsându-se purtat în ritmul ei.

Ajunseră la extaz împreună şi strigară la unison. După care se relaxară împreună, plutind pe culmile valurilor reziduale de plăcere, gâfâind fericiţi. Şi adormiră împreună, după ce Alex îşi trase pelerina peste ei.

încă un pas spre imposibil, îşi spuse Siân când îşi reveni. Dar nici că-i păsa. Ceea ce se întâmplase fusese inimaginabil de frumos. Şi dincolo de cuvinte. Căci nu fusese doar ceva pur fizic, deşi aşa se manifestase.

Avusese parte de dragoste, îşi spuse ea, pentru puţin timp. Era privilegiată. Mai mult ca sigur, cei mai mulţi dintre oameni treceau prin viaţă fără să trăiască aşa ceva. Era o norocoasă.

Una din mâinile lui îi masa partea din spate a gâtului.

- N-o să te măriţi cu Owen Parry, rosti el. -Nu.

Simţi un junghi de regret, dar nimic mai mult. Poate că a doua zi avea să simtă mai multă părere de rău. Poate că atunci avea să simtă apăsarea reală a pierderii lui. Dar nu încă.

- O să fiu bun cu tine, Siân, zise el. O să te iubesc şi o să te preţuiesc. O să am grijă de copiii noştri. N-o să mă mai recăsătoresc. N-o să te supun

unui asemenea chin. N-o să-ţi pară rău pentru noaptea asta.

Ah... nu înţelegea că era cu neputinţă. Siân îşi aşează capul mai confortabil pe umărul lui.

- N-o să fiu amanta ta, Alexander, zise ea.

Mâna lui încremeni.

-Nu asta s-a întâmplat în noaptea asta? întrebă el. în noaptea asta ai devenit amanta mea. Corpul meu e şi-acum unit cu al tău.

- în noaptea asta am făcut dragoste, preciză ea. Pentru că asta am vrut amândoi şi pentru că între noi e ceva care trebuia să se exprime în acest mod. Dar asta nu înseamnă că sunt a ta. Nu te face stăpânul meu.

-Stăpânul tău? repetă el. înseamnă doar că am o responsabilitate. Ţi-am posedat trupul. Mi-am vărsat sămânţa în pântecele tău. Poate că, în momentul de faţă, în tine a luat fiinţă pruncul meu. O să am grijă de tine, Siân. O să-ţi fiu alături. O să te întreţin. Pentru tot restul vieţii mele şi printr-o clauză în testament. Nu e vorba că m-aş face stăpânul tău. N-o să fiu dur cu tine, n-o să-ţi impun nimic. N-o să fiu nicicând violent cu tine - sau cu copiii noştri.

La cum prezenta el lucrurile, perspectiva de a fi amanta lui părea ispititor de dulce. Dacă n-ar fi fost un mic amănunt, poate că ar fi cedat. Dar tocmai acel singur lucru făcea ca totul să fie imposibil.

- Alexander, rosti ea în şoaptă, eu n-o să fiu ca mama. N-o să trăiesc în lux şi singurătate. N-o să vii în vizită doar pentru a urca în dormitor şi a face dragoste cu mine. N-o să permit să-mi văd copiii crescând izolaţi de cei de vârsta lor. N-o să fiu amanta ta şi nici a oricui altcuiva.

- Credeam că mă iubeşti.

Siân nu-şi putu da seama dacă tonul lui era încărcat de duritate sau de tristeţe.

- în noaptea asta am renunţat la viitorul pe care mi-l planificasem, răspunse ea. Am renunţat la el pentru că nu puteam să ignor prezentul. Am renunţat la el pentru că te voiam. Nu mă refer doar

la această unire pe munte. Voiam... ah, voiam să mă dăruiesc ţie. Voiam să ştiu că am făcut asta în viaţa mea. Că am renunţat la tot pentru iubire. Dar nu pot construi un viitor pe aşa ceva, Alexander. N-o să fiu amanta ta.

El trase adânc aer în piept şi oftă prelung.

- Deci ăsta a fost începutul şi sfârşitul, Siân? o întrebă. N-o să se mai întâmple niciodată?

Siân nu putea suporta acest gând, nu suporta ca totul să se sfârşească definitiv.

-Poate că o să se mai întâmple, răspunse. Dacă o să vrei şi dacă o să vreau şi eu, cu altă ocazie. Dar nu o să-ţi aparţin. Nu vreau asta, Alexander. N-o să fiu sclava vreunui bărbat. De acum Încolo, sunt doar a mea. O să mă dăruiesc atunci când dragostea mă va împinge să o fac. Dar n-o să fiu o femeie întreţinută.

Îl simţi înghiţind cu greu. Urmă un interval lung de tăcere. Siân era conştientă de faptul că trupurile lor erau în continuare unite. Corpul lui era cald şi confortabil sub ea. O durea inima de cât îl iubea. Simţea o apăsare în gât şi în piept, sub greutatea lacrimilor pe care nu putea să le verse.

- E cazul să te duc acasă, rosti el într-un final.

-Da.

Şi totuşi, mai rămaseră câteva minute aşa, până ce mâinile lui i se aşezară pe şolduri, o ridicară de pe el şi o întoarseră pe iarbă. Siân îşi puse lenjeria şi îşi aranjă rochia în timp ce el se ocupa de propriile haine. Se ridică înaintea ei şi îi întinse o mână, să o ajute să se ridice.

- Data viitoare când te-mpinge curiozitatea pe munte, să tragi cu urechea la cine ştie ce, zise el, punându-i şalul pe umeri, după care-şi aruncă pulpana pelerinei peste ea şi o trase lângă el, pune-ţi ceva închis la culoare peste rochie, da, Siân? Mi-era groază că o să te observe careva înainte să apuc să ajung la tine.

-Bine, răspunse ea, lăsându-şi capul pe umărul lui şi trecându-şi un braţ pe după talia sa, pe sub

pelerina care-i acoperea pe amândoi. Voia să-l întrebe din nou ce avea de gând să facă în legătură cu demonstraţia şi cu greva. Voia să-l întrebe dacă avea de gând să pună ca liderii să fie arestaţi. Voia să-l implore să nu facă aşa ceva. Dar nu scoase nici un cuvânt. Se hotărî să aibă încredere în el. Să-şi asculte inima şi să se încreadă în el.

Traversară dealurile şi coborâră în tăcere, ţinându-se de mijloc, până ce ajunseră în locul acela, chiar deasupra terasei pe care se înălţa casa bunicilor ei, unde se opriseră data trecută.

- O să fii în siguranţă să te duci singură de-aici? întrebă el, întorcând-o cu faţa la el.

Siân încuviinţă din cap şi-şi ridică faţa pentru a-i primi sărutul.

Fu unul lung şi tandru.

-Abia acum încep să conştientizez, spuse Alex, ce dar enorm mi-ai făcut în noaptea asta, Siân. Totul în schimbul a nimic. Mulţumesc. Dar o să-ţi dau, totuşi, ceva în schimb. Pe tot drumul până aici ţi-ai făcut griji pentru oamenii tăi, nu-i aşa? O să-ţi dovedesc că poţi să ai încredere în mine. E un dar de valoare pentru tine, nu-i aşa?

Tânăra încuviinţă din nou din cap.

- Noapte bună. O sărută scurt. Ai grijă!

Siân se întoarse şi fugi cu paşi uşori pe restul pantei şi prin partea cealaltă a terasei, pentru a se strecura pe poarta din spate şi apoi în casa bunicului ei. Nici o mişcare. Nimeni nu-i observase lipsa. Siân îşi dădu repede hainele jos şi se urcă în pat.

Noaptea era probabil pe sfârşite, îşi dădu ea seama, ghemuindu-se pe o parte şi trăgând păturile peste ea. Dar nu încă. Mai era un pic. A doua zi, lucrurile aveau să îi apară altfel, ştia clar. în ziua care urma, realitatea avea să năvălească peste ea. Dar încă era noapte. închise ochii şi fu din nou în braţele lui.

Oamenii ieşiră la începutul turei de dimineaţă. Toţi, atât cei din topitorie, cât şi cei din mină. Din câte se părea, în privinţa grevei nu existaseră disensiuni.

Josiah Barnes veni cu această veste la castelul Glan- rhyd devreme, cât Alex era încă la micul dejun. îşi lăsă mâncarea pentru a se întâlni cu vechilul său în birou, ştiind ce se întâmplase şi regretând oarecum că nu putuse să acţioneze înainte să se declanşeze greva.

- Barnes, mă bucur că ai venit, începu el, închizând uşa biroului în urma sa. Chiar mă pregăteam să te chem aici.

- Vin cu veşti deloc bune, răspunse vechilul său. Toţi muncitorii au intrat în grevă. Activitatea a fost sistată. Dacă aţi urcat pe munte pentru a vedea întrunirea de aseară, probabil că ştiţi, asta dacă nu cumva au vorbit numai în galeză. înţelegeţi acum cât de periculos a fost să lăsaţi lucrurile să se desfăşoare, sir? Dacă aţi fi oprit totul şi i-aţi fi concediat pe conducători, nu ne-am fi trezit cu această criză.

- N-o să uit, spuse Alex, că tu m-ai sfătuit să procedez aşa, Barnes. O să le confirm acest fapt celorlalţi proprietari, să ştie că nimic din toate astea nu e din vina ta.

-Nu spun că e vina dumneavoastră, spuse Barnes. Dar, vă rog să mă iertaţi, sir, dumneavoastră nu aveţi experienţă cu asemenea situaţii. Sunteţi obişnuit cu o viaţă mai fină.

- Chiar aşa, răspunse Alex. Trebuie să creşti din nou salariile, Barnes, începând din momentul acesta. Şi să-l trimiţi pe Owen Parry aici, te rog.

Josiah Barnes se holba la el, cu gura căscată.

- Să le cresc? întrebă. La nivelul de săptămâna trecută? O, nu, sir! Nu aşa se face! Nu puteţi să cedaţi la primul semn de necaz. Dacă faceţi una ca asta, muncitorii o să vă ţină în şah toată viaţa.

Alex ridică din sprâncene.

- La nivelul de săptămâna trecută? Nu, Barnes. La nivelul la care erau când am venit eu aici. Şi să ştii că aşa o să procedez eu.

- O să ajungeţi de râsul tuturor, replică Barnes, îngrozit. N-o să vă mai puteţi ţine muncitorii

în frâu niciodată, sir. Asta ca să nu mai vorbesc despre problemele care se vor ivi pe celelalte văi dacă e să creştem salariile aici. Trebuie să acţionăm toţi la fel.

-Dimpotrivă, spuse Alex. N-o s-o facem. Nu când acest front unit al proprietarilor e născut din lăcomie. Am descoperit, Barnes, că profitul o să fie mai mic dacă e să cresc salariile, dar tot aş fi un om bogat, chiar şi de n-aş avea altă sursă de venit. Am descoperit că mă îmbogăţesc semnificativ pe spinarea a sute de bărbaţi şi femei fără prea multe drepturi şi care abia îşi duc zilele cu salariile pe care le plătesc, ba uneori le dau chiar mai puţin de-atât. Prea mulţi copii mor pe valea asta. Salariile vor fi mărite. începând de azi chiar.

-N-o să..., începu Barnes.

- Domnule Barnes. Glasul lui Alex întrerupse propoziţia vechilului său ca o lovitură de bici. Eşti un vechil excelent. Când am nevoie de informaţii sau sfaturi, ştiu că te pot întreba orice, ai o experienţă vastă. în chestiunea aceasta, nu am nevoie nici de unele, nici de altele.
O să faci exact cum ţi-am indicat. Şi trimite-l pe Parry la mine.

Josiah Barnes rămase pe loc, ţintuindu-l cu o privire feroce preţ de câteva secunde, după care se întoarse şi ieşi cu paşi grăbiţi.

Alex traversă încăperea şi rămase lângă fereastră, privind afară şi aşteptându-l pe Owen Parry. Poate că avea să refuze să vină. Poate că faptul că era în grevă avea să-i dea cutezanţa de a sfida convocarea la castelul Glanrhyd. Dar avea nevoie să vorbească cu el, îşi spuse Alex în sinea sa, chiar dacă ar fi însemnat să se ducă să-l caute în oraş.

Era posibil ca Barnes să aibă dreptate. Tot ce se putea. Poate că era cel mai prost moment să corecteze o veche nedreptate, chiar în prima zi a unei greve în masă. Poate că avea să creeze o impresie de slăbiciune imposibil de şters din minţile

oamenilor şi să zădărnicească orice speranţă la disciplină pentru totdeauna. Dar nu putea să se menţină pe poziţii în faţa grevi ştilor doar pentru a dovedi că voinţa lui era mai puternică decât a lor. Nu putea concepe ca nişte copii nevinovaţi să flămânzească doar pentru a nu fi el considerat slab.

Trebuia ca salariile să crească. îşi dăduse seama de asta din urmă cu o săptămână, dar trecuse în revistă cu minuţiozitate fiecare detaliu al afacerii înainte de a lua această hotărâre, nevoind nici în ruptul capului să comită greşeala de a acţiona prea devreme şi de a abate dezastrul asupra tuturor acelora pentru care această exploatare reprezenta diferenţa dintre viaţă şi moarte. Poate că aşteptase prea mult.

Dar poate că nu. Poate că, dacă se arăta dispus să facă doi paşi către muncitorii săi când aceştia nu cereau decât unul, avea să îi convingă că acţiunile sale erau de bună-credinţă. Poate că putea să le câştige încrederea. Acest lucru devenise şi mai important de când primise poşta de dimineaţă. Se părea că autorităţile tocmai se pregăteau pentru o demonstraţie ca aceea pe care o plă- nuiau muncitorii de pe văile galeze. Se trimiteau detaşa- mente de soldaţi către oraşele mai importante, pentru a susţine autoritatea comisarilor şi a poliţiştilor locali. Agitatorii aveau să fie aspru pedepsiţi.

Trebuia să îi convingă pe oamenii din Cwmbran să nu participe la marş. Şi să nu se apuce să facă arme.

Siân urca pe aleea care ducea la castel. Era doar ora nouă? se întrebă el. Lui i se părea că ziua aproape ajunsese la jumătate. Era aranjată şi avea un aer profesionist, ca întotdeauna, şi înainta cu paşi aproape masculini care, totuşi, reuşeau să dea o impresie de feminitate inconfundabilă. Nu arăta ca o femeie care-şi petrecuse aproape toată noaptea sus pe munte, făcând dragoste cu pasiune şi fără inhibiţii.

Chiar avea impresia că fusese doar un vis, îşi dădu seama Alex. Numai că recunoştea în corpul lui senzaţia - acea satisfacţie care se putea transforma cu uşurinţă în dorinţă renăscută - că posedase o femeie după o lungă perioadă de inactivitate. O femeie frumoasă şi dezirabilă care se dăruia fără reţineri.

În mod ciudat, acum se bucura că refuzase să îl lase să o instaleze drept amanta lui. Siân nu s-ar fi potrivit prea bine în luxul protejat al unui cuibuşor de nebunii. Nu s-ar fi potrivit cu rolul de femeie întreţinută. Era liberă, independentă şi avea o voinţă de fier. N-ar fi fost fericită ca amanta lui. Iar el nu putea fi fericit dacă nu reuşea să o facă a lui.

Dar în dimineaţa asta nu-şi putea permite să se gândească la Siân. Rezistă impulsului de a ieşi în foaier pentru a-i spune bună dimineaţa. Mai târziu. Avea să o vadă mai târziu.

Owen Parry veni aproape o oră mai târziu. Se opri chiar lângă uşa biroului, fără să spună nimic, aşa cum făcuse şi data trecută, privindu-l fix pe proprietarul exploatării. în ochi avea o licărire nouă, care aducea a triumf, îşi dădu seama Alex.

Fără să vrea, în mintea marchizului apăru ideea că în noaptea anterioară o posedase pe femeia lui şi îi distrusese planurile de căsătorie. Dar o împinse undeva în fundal, fără milă. Nu era momentul pentru chestiuni personale.

- Ia loc, îi spuse, iar Parry se aşeză pe scaunul pe care mai stătuse şi înainte, fără să-şi desprindă privirea de la marchiz.

Alex se aşeză la masa de lucru.

- Care e scopul acestei greve? îl întrebă. Ce revendicări aveţi?

Expresia tâmpă la care se aştepta Alex coborî ca o mască pe chipul lui Owen. Acesta ridică din umeri.

- De un' să ştiu eu? întrebă el.

Alex se aplecă spre el, cu coatele pe birou.

- Hai să lăsăm jocurile stupide, începu el. Chiar dacă lăsăm deoparte faptul că eşti conducătorul

muncitorilor din Cwmbran, ceea ce eu ştiu, şi tu ştii că ştiu asta, nu pot să cred că există vreun lucrător - bărbat sau femeie - care azi a intrat în grevă fără să ştie de ce. Pentru ce aţi intrat în grevă?

- Pentru supravieţuire.

Owen miji ochii.

Alex încuviinţă din cap.

-Şi ce reprezintă supravieţuirea? îl întrebă. Ştim amândoi că-n oraş sunt familii care n-o să supravieţuiască mult dacă se menţine greva. De ce aveţi nevoie ca să vă întoarceţi la lucru?

Pe chipul pudlatorului apăru o ură abia mascată.

-Ăia zece la sută înapoi, răspunse Owen. Sunt multe familii care nu pot să se descurce cu mai puţin.

- Am dat deja ordine să primiţi înapoi cele douăzeci de procente pe care le-aţi pierdut de la sosirea mea aici, zise Alex. începând de azi. Şi n-o să vi se scadă nimic din salariul pe săptămâna asta pentru manifestarea de azi.

Owen Parry se holbă la el, expresia goală de mai înainte fiind înlocuită rapid cu una de surprindere.

- Cu asta punem punct grevei? întrebă Alex.

-Care-i şpilul? Privindu-l din nou printre pleoapele **îngustate, Owen nu se mai prefăcea că ar fi doar un muncitor tâmp.** La **naiba, care-i şpilul?**

-Nu e nici un şpil, sincer, răspunse Alex. Salariile o să fie mărite indiferent de ce se întâmplă şi ar fi fost mărite chiar dacă azi n-aţi fi intrat în grevă. Poate că mi-ar fi plăcut să am la dispoziţie o zi sau două înainte să vă organizaţi întrunirea. Dar nu m-aş fi putut aştepta să faceţi asta doar ca să-mi faceţi hatârul.

Chipul lui Owen se goli din nou de orice expresie.

- Ţi-am mai făcut o dată o propunere, continuă Alex. Ţi-am cerut să aranjezi o întrunire cu tine şi cu alţi reprezentanţi ai oamenilor ca să discutăm despre ce se poate face în Cwmbran ca să îmbunătăţim calitatea vieţii. Revin cu această propunere. Poate că acţiunile mele din dimineaţa

asta vă vor convinge că sunt un om de bună-credinţă. Sunt convins că o să aflaţi că oamenii care lucrează pentru alte companii nu vor avea parte azi de aceeaşi creştere salarială.

Owen Parry îi adresă un zâmbet dispreţuitor, dar nu scoase nici un cuvânt.

-Marşul către Newport pare o idee bună, spuse Alex. Dar sunt multe lucruri care pot merge prost într-o asemenea întreprindere. E foarte greu să coordonezi o asemenea manifestare astfel încât totul să se desfăşoare conform planului. Fiind vorba despre un număr atât de mare de oameni, aproape sigur o să se găsească vreunii care să-şi piardă cumpătul, să acţioneze nesocotit sau unul, doi zurbagii care să distrugă tot. Faptul că veţi fi înarmaţi e un lucru periculos. Ca să nu mai spun că soldaţii desemnaţi să le ţină piept demonstranţilor, ca să se asigure că nu tulbură liniştea şi că nu reprezintă un pericol pentru oraş, ar putea acţiona pripit sau imprudent, provocând un incident violent. Chiar dacă totul decurge conform planului şi paşnic, cel mai probabil n-o să obţineţi nimic. Nu eşti de acord?

- Ce marş către Newport? întrebă Owen.
- Eu cred că solicitările din Cartă vor fi implementate, într-un târziu, rosti Alex, neluând în seamă întrebarea. Din păcate, asemenea schimbări necesită mult timp. Ani sau decenii chiar. Uneori chiar secole. Între timp, putem face una, alta la nivel local, dacă tragem toţi în aceeaşi direcţie. Sunt o mulţime de lucruri de făcut aici, în Cwmbran. Dar, în loc să impun schimbările de sus, aş prefera să conlucrez cu voi. Poate că aici, în Cwmbran, o să putem avea un fel de democraţie.

Ai putea vorbi cu oamenii tăi? Ştii mai bine decât mine cu cine ar trebui să vorbesc şi ce ar trebui să le spun.

Mult timp, Owen Parry nu zise nimic.

- N-am încredere în tine, Craille, rupse tăcerea într-un final. Nici cât negru sub unghie. Dar poate că alţii o să aibă. O să le transmit ce ai zis.

- Mulţumesc.

Alex se ridică şi îi întinse mâna dreaptă. Owen se uită la ea şi se ridică şi el. Nu făcu nici un gest să îi strângă mâna.

- Ai avut iscoade?

- Am fost acolo, răspunse Alex.

- Cine ţi-a spus de întrunire? Owen se uită direct în ochii lui. Cineva sigur a făcut-o. Dacă e să fim sinceri unii cu alţii, e mai bine să dăm aceste lucruri pe faţă. Cine a fost ticălosul care-a spus?

Alex clătină din cap.

-N-am avea nimic de câştigat dacă ţi-aş spune asta, răspunse el. În plus, nu ştiu cum îl cheamă pe respectivul. Dacă putem să învăţăm să lucrăm împreună, Parry, n-o să mai fie nevoie de secrete şi iscoade. N-o să mai existe tabăra mea şi tabăra voastră, ci doar tabăra noastră. De-abia aştept întrunirea aceasta cu voi.

Owen Parry îşi propti mâinile puternice pe birou şi se aplecă peste ea, către Alex.

- O să aflu eu, zise. Şi o să am grijă să-i pară rău pentru ce-a făcut.

N-avea să fie deloc uşor să conlucreze cu un asemenea om, îşi dădu seama Alex când rămase din nou singur. Dar, pe de altă parte, îşi zise că nu se putea aştepta ca o asemenea întreprindere să fie uşoară. Se întrebă dacă ar fi trebuit să trimită vorbă la etaj, să o invite pe Siân să ia prânzul cu el, dar apoi respinse această idee.

Josiah Barnes trimise după unul dintre bărbaţii care fuseseră biciuiţi de Vitele Scoţiene şi rămăseseră fără mobilă din cauza lor. Apoi stătu în biroul său, aşteptând cu nerăbdare sosirea lui. Nu se putea folosi de Angha- rad. Activitatea sa de succes timp de doisprezece ani se datora parţial faptului că era un om care cunoştea foarte bine natura umană. Angharad i-ar oferi informaţii abstracte, de genul celor care să nu facă rău nimănui. L-ar ajuta ca să-i

intre pe sub piele cu speranţa că, odată ce o primise În patul lui, într-o zi o s-o ia de navastă. Dar n-ar fi acceptat nici în ruptul capului să facă rău vreunei persoane.

Gwilym Jenkins nu avea asemenea scrupule. Era plin de ciudă şi de ură.

- Owen Parry o să aibă de suferit, îi explică Barnes. O să pară ca un prost care nu-şi poate ţine femeia în frâu. O să creadă toţi că i se pun coarne. Şi, cel mai probabil, o să-şi piardă poziţia de conducător al oamenilor.

Evident, lui Jenkins această idee i se părea chiar mai dulce decât banii pe care i-i dădu Barnes, pentru a-l ajuta să-şi înlocuiască mobila distrusă.

- O s-o fac, zise el, dând scurt din cap. Cred că oamenii şi-ar da oricum seama până la urmă.

- Dar ai grijă, îl avertiză Barnes. Nu trebuie să bată deloc la ochi.

- Puteţi să vă bazaţi pe mine. Jenkins îşi întoarse capul şi scuipă pe jos înainte de a ieşi din biroul vechilului.

Avea să meargă, îşi spuse Barnes, petrecându-l cu privirea. Parry avea să fie doborât sau măcar făcut de râs, plus că fericirea personală avea să îi fie distrusă. Craille avea să fie discreditat şi mai mult, ba chiar avea să îi fie întărită imaginea de individ slab pe care şi-o creiona singur prin acţiunile luate.

Şi, partea cea mai bună, Siân Jones urma să aibă de suferit. Poate că n-avea să-i afecteze decât reputaţia. Dar, dacă avea noroc, poate că avea să fie mai mult de-atât, îşi zise Barnes în sinea sa.

Şi nici că-l putea bucura ceva mai mult.

capitolul 17

- Chiar nu înţeleg, spuse Emrys în timp ce stăteau la masa de seară. Dacă s-a speriat, cum cred mulţi dintre oameni, de ce să ne dea mai mult decât am cerut? Dublu chiar. Poate nu i-a zis nimeni ce vrem.

-Ar trebui să fim fericiţi, fără să căutăm motivele, spuse tatăl său. Nici că-mi aduc aminte vreo grevă care să fi durat doar jumătate de zi. Sau

vreuna În care să primim ce-am cerut, ba chiar mai mult.

-Ah, slavă Domnului, copilaşii n-o să mai sufere de foame, spuse Gwyneth Rhys. Şi nu cred că marchizul de Craille s-a speriat. Cred că e un om drept şi milostiv. Are şi el o fetiţă.

- Dar dacă ar fi aşa, măicuţă, de ce a mai scăzut salariile? întrebă Emrys.

-Presiuni din parte celorlalţi proprietari, răspunse Hywel Rhys. Umblă vorba că în celelalte văi nu s-a întors nimeni la muncă. Doar la noi.

- O să fie probleme din pricina asta, spuse Emrys.

- Ei bine, eu cred că marchizul e om bun. Gwyneth dădu aprobator din cap. Mănâncă tot, Siân! E mâncare bună. Pari ostenită, fetiţo. Ţi-ai făcut griji, nu?

Siân începu din nou să mănânce. Da, era foarte obosită, atât fizic, cât şi emoţional. Simţea un amestec tulburător de fericire şi nefericire. Avea să-i arate că putea avea încredere în el, aşa îi spusese noaptea trecută - sau de dimineaţă. Era darul lui pentru ea. Şi i-l oferise devreme, un dar de proporţii mult mai mari decât ar fi putut visa ea vreodată. Auzise la întrunirea de pe munte că muncitorii aveau să ceară să-şi primească înapoi cele zece procente tăiate din salariu. Iar el le dăduse pe toate douăzeci.

O făcuse pentru că îi păsa. Pentru că îi păsa de oamenii din Cwmbran. Pentru că îi păsa de ea. Era darul lui pentru ea. Un dar minunat, atât de minunat!

Dar nu îl văzuse deloc toată ziua. îşi tot repetase că nici nu voia să-l vadă. îşi spusese că spera ca el să nu încerce să o caute. Dar acum ştia că se păcălise singură, că de fapt spera că avea să o facă. Doar ca să-l vadă. Nu mai era marchizul de Craille, ci Alexander. Iubirea ei. Trupul ei, încă sensibilizat de iubirea din noaptea precedentă, tânjea după el.

- Un bănuţ pentru gândurile tale, Siân, *fetch.* Emrys râdea în hohote. Te vezi cu Owen în seara asta, nu? Ehe, nu mai sunt nici două săptămâni până la nuntă. Visezi cu ochii deschişi la noaptea nunţii, ia zi?

- Emrys! Glasul tatălui lui era plin de severitate. Nu permit asemenea aluzii grosolane în casa asta, ba chiar de faţă cu mama ta şi cu Siân.

Şi asta era o altă sursă de nefericire, îşi dădu seama Siân, una pe care încercase toată ziua să o ţină departe de gândurile ei. Dar trebuia să o înfrunte, şi cât mai repede. Trebuia să o rupă cu Owen. îşi simţea stomacul contractându-i-se dureros gândindu-se ce implicaţii urma să aibă asta asupra viitorului ei. Şi cât avea să-l rănească, poate chiar să-l umilească.

-îmi pare rău, buni. îşi împinse farfuria deoparte. Nu pot să mai mănânc. Mă ierţi?

Bunicul ei se încruntă.

-Pe lumea asta sunt oameni care mor de foame, obiectă el. Şi o jigneşti pe bunica ta, ne-a pregătit o mâncare foarte bună, Siân.

- îmi pare rău.

Siân trase din nou farfuria către ea, înfipse furculiţa într-o bucată de cartof şi o băgă în gură. începu să mestece cu hotărâre.

Bunica ei o mângâie uşor pe braţ.

-O să-i spun lui Owen să te aducă acasă devreme în seara asta, *fach,* îi spuse ea. Ai nevoie de un somn ca lumea.

Următoarea bucată de cartof era ca o piatră în gura ei. Siân o înghiţi totuşi.

Owen sosi pe când ea ajuta la spălatul vaselor, o jumătate de oră mai târziu. Lui Siân îi venea greu să îl privească în ochi. Nu părea deloc atât de bucuros pe cât se aşteptase ea să fie.

- Ehei, Owen, spuse Hywel, eşti încântat de ziua de azi? E mult mai bine decât ne puteam aştepta noi, până la unu'.

-Aşa se pare, Hywel, răspunse Owen. Greva s-a terminat aproape înainte să înceapă de-a binelea, nu

ni s-au tăiat orele cât n-am muncit, salariile au revenit la nivelul de acum câteva luni... Da, chiar pare că totul a ieşit bine.

Emrys scoase un chicot.

- Owen, prietene, cine te aude ar putea crede că eşti chiar dezamăgit, îi spuse. Eu cred că de-abia aşteptai să ne înfruntăm, să vedem care e mai dârz şi mai hotărât.

- Ar fi mare păcat să-ţi doreşti una ca asta, interveni Gwyneth, ştergându-şi mâinile pe un prosop, când sunt oameni care se culcă nemâncaţi. Poţi să arunci apa de la vase în spate, Hywel, te rog!

-Aşa e, doamnă Rhys, răspunse Owen. Dar eu nu pot să mă încred într-un om care dă cu atâta uşurinţă.

- Crezi că s-a speriat? întrebă Emrys.

- Cred că e viclean, răspunse Owen. Gata de plimbare, Siân?

Deci venise timpul, până la urmă. Siân îşi împături şorţul, îl puse la locul lui şi îşi luă şalul din cui. Şi-l puse pe umeri, în timp ce bunica ei îl dăscălea pe Owen să o aducă acasă devreme.

-Grijă mare, să nu urcaţi prea mult pe munte, zise Emrys, căci altfel o să te fugărească reverendul Llewellyn cu băţul.

- Pe care o să i-l rup în două, iar apoi o să-i dau bucăţile să le rupă pe spatele altcuiva, rosti Owen peste umăr, deschizându-i uşa lui Siân, să iasă.

îi prinse mâna într-o strânsoare fermă şi porniră de-a lungul străzii, după care începură să urce către dealurile mai joase, pe traseul lor obişnuit în aceste plimbări de seară. Era frig şi umed. Se simţea toamna în aer. Owen nu zicea nimic şi nici nu părea prea fericit.

- Cred că te bucuri, zise ea, că s-a terminat greva aşa repede.

-Bineînţeles că mă bucur, răspunse el. Ar fi chiar ciudat să nu fie aşa. Dar prietenii noştri de prin celelalte văi nu sunt la fel de norocoşi. S-ar putea să ne acuze că suntem spărgători de grevă...

S-ar putea spune că ar fi trebuit să rămânem pe poziţii, ca să-i ajutăm şi pe ei.

- Dar nu mai avem nici un motiv să facem grevă, răspunse ea.

-Exact asta ar spune cei mai mulţi dintre oameni, rosti el. Nici n-are rost să-i convocăm pe toţi şi să votăm. Dar nu-mi place... N-o să obţinem nici un avantaj durabil decât dacă facem front comun. Craille ne-a răpit asta... solidaritatea asta.

- De-asta eşti aşa întors? întrebă ea. Nu m-am gândit la asta. Dar nu e vina lui. Mai mult ca sigur, a acţionat din grijă pentru oamenii lui, recunoscând că revendicarea lor e îndreptăţită.

- Nu mă deranjează neapărat asta, spuse el. Nu contează atât de mult.

- Dar ce? întrebă ea. Restul lucrurilor care s-au discutat la întrunirea de aseară? Ce-a zis domnul Frost? Ce-o să se întâmple?

- Nu ştii? întrebă Owen. Vrei să spui că nu ţi-a zis?

- Cine? întrebă ea, încruntându-se. Domnul Frost?

- Craille, răspunse Owen. A tras cu urechea la întrunirea noastră. Nu ţi-a spus ce s-a întâmplat acolo?

Siân simţi că i se răcea sângele în vene.

- De unde ştii că a fost acolo? întrebă. Ce te face să crezi una ca asta?

- Mi-a zis. Owen se uită fix la ea. M-a chemat sus la castel de dimineaţă, în calitate de lider al muncitorilor, şi mi-a spus. Vrei să spui că ţie nu ţi-a zis nimic?

- N-am dat ochii cu el deloc azi. Parcă i se scurgea tot sângele din cap. Eu lucrez cu Verity.

Owen îşi întoarse capul şi îşi fixă privirea în faţa lor, de cealaltă parte a văii.

- De ce crezi că mi-ar fi spus mie ceva despre întrunire? întrebă Siân.

Oare ştia că fusese şi ea acolo? Ştia?

-Siân, ştia de la cineva, spuse el, cu un glas foarte calm şi măsurat. A recunoscut asta, dar nu a vrut să-mi spună de la cine. Dar există un informator. Cineva i-a spus despre întrunire.

Siân simţi un fior şi mai rece, dându-şi seama ce insinua el. Ce anume o întreba.

Crezi că eu i-am spus? îl întrebă, cu ochii mari de uimire. Owen, n-am făcut aşa ceva. Era ultimul lucru pe care aş fi vrut să i-l spun. Nu i-am zis nimic.-Ei bine, cineva a făcut-o, răspunse el. Dimineaţă m-am întâlnit cu câţiva dintre ai noştri înainte să ne întoarcem la lucru. Şi numele tău a fost menţionat în legătură cu asta. Ba chiar au existat voci care au zis că sigur ai fost tu.

Lui Siân îi era fizic rău. Se opri din mers şi se întoarse cu faţa la el.

- Cine ar spune aşa ceva? întrebă. Şi tu chiar crezi? Chiar crezi că aş fi în stare de una ca asta, Owen, când cel mai probabil tu ai fi rămas fără serviciu, poate chiar ai fi fost arestat, şi ceilalţi oameni ar fi avut o mie şi o sută de probleme? Chiar crezi că eu am vorbit?

Owen îi cuprinse chipul în palme şi îi puse degetele mari sub bărbie, forţând-o fără menajamente să-şi ţină faţa în sus.

-Nu, răspunse el după câteva minute de tăcere, în care îi scrutase ochii. Nu, *fach*. Nu cred că mi-ai face una ca asta. Mie sau celorlalţi oameni de-aici.

În mod paradoxal, această demonstraţie de încredere o întristă. îşi simţi ochii umplându-i-se de lacrimi şi îşi muşcă buza superioară. Iar în momentul acela îşi dădu seama că trebuia să-şi mai continue înşelătoria un pic. în mod clar, nu era momentul potrivit să se despartă de el. Ar fi părut vinovată, şi nu era. Pe conştiinţă îi apăsau alte păcate. Era logodită cu el şi îi fusese necredincioasă. Dar nu îl trădase. Nici pe el, nici pe oamenii din Cwmbran.

- Mulţumesc, zise scurt.

-Dar nu trebuie să te mai duci niciodată la castelul Glanrhyd, continuă el. N-ai cum să nu înţelegi asta, măcar acum, Siân. Alţii nu au aceeaşi încredere în tine ca mine. Deja eşti bănuită că ai fi iscoada marchizului. Şi sunt unii care susţin că ai

avea şi motiv. E un bărbat chipeş, zic ei, bogat şi mai aproape de lumea în care ai crescut decât mine.

Siân simţi cum se albi la faţă.

-Trebuie ca de acum încolo să faci în aşa fel încât nimeni să nu aibă de ce să te bănuiască, spuse Owen.

-Vrei să-mi las serviciul aşa, pur şi simplu? întrebă ea. Chiar dacă mă crezi, Owen? N-ar părea în ochii oamenilor aproape ca şi cum aş recunoaşte că-s vinovată? Sau că tu consideri că sunt vinovată, că m-ai pedepsit şi m-ai obligat să-mi las serviciul?

- Cu atât mai bine dacă aşa pare în ochii lumii, zise el. Dacă oamenii au impresia că am rezolvat problema dându-ţi o bătaie pe cinste şi obligându-te să faci cum ţi se spune, o să fie mulţumiţi şio să considere problema rezolvată. Ba chiar aşa o să spun că s-a întâmplat - doar că n-o să mă ating de tine, pentru că te cred. Dacă au impresia că m-am ocupat eu de tine, o să fii la adăpost de orice alte consecinţe.

Siân închise ochii. Degetele pe care Owen le ţinea în continuare sub bărbia ei nu-i permiteau să-şi lase capul în jos.

- Nu, răspunse. Nu şi nu. Eu nu fac aşa ceva, Owen. Cum poţi să te gândeşti să propui una ca asta?

- Eşti prea mândră pentru binele tău, *fach,* răspunse el. Ţi-ar fi ruşine să creadă lumea că te-am altoit pe cinste, nu-i aşa? Lumea ar uita repede. Nimeni n-ar crede că te-ai făcut de ruşine.

- No să mă prefac şi no să mint, răspunse ea, doar ca să mă dezvinovăţesc de ceva ce n-am făcut. Şi no să fiu atât de laşă încât să-mi las serviciul. Nu vreau să-l las. îmi place munca mea. îmi place de Verity.

Şi totuşi, simţea o stare de rău fizic. Deja recurgea la prefăcătorie, într-un anumit aspect al vieţii ei. Dar nu putea să-i spună acum. Ar fi părut vinovată de cealaltă acuzaţie. Şi nu era. Ah, trebuia să creadă că n-ar fi putut să facă aşa ceva nici întro mie de ani!

-Gata cu prostiile astea, Siân! Tonul lui era mai aspru. în sfârşit, îşi luă degetele de sub bărbia ei. Trebuie să înţelegi că e pentru binele tău şi încep să mă satur până-n gât de încăpăţânarea ta. în mai puţin de două săptămâni o să termini oricum munca acolo, pentru că vei deveni soţia mea. Ce diferenţă ar putea face două săptămâni? Mai ales că încăpăţânarea asta o să alimenteze bârfele şi poate o să-i facă pe oameni să se poarte urât.

- No să fac aşa ceva, zise ea. O să renunţ la serviciu când o să fiu eu pregătită sau când no să mai fie nevoie de serviciile mele. No să renunţ din teama că vreo câţiva oameni o să creadă că i-am zis marchizului de Craille despre întrunirea de aseară.

- Sau pentru că ţi-o cer eu, *cariai!*

Se uita fix la ea.

Siân îşi lăsă ochii în pământ şi înghiţi nodul care i se formase în gât.

-Nu e ceva de cerut, Owen, răspunse ea. Dacă eu ţi-aş cere să renunţi la slujba ta sau să renunţi să-i mai conduci pe muncitori pentru că ar putea fi periculos, n-ai face-o, nu-i aşa?

- Bineînţeles că nu, zise el. Eu sunt bărbat.

-Iar eu sunt o femeie, răspunse ea. Nu o creatură inferioară pentru care o slujbă şi mândria nu înseamnă nimic, Owen. Sunt o femeie.

Total pe neaşteptate, Owen schiţă un zâmbet. îşi puse mâinile pe umerii ei şi o trase lângă el.

-Observasem şi eu asta, zise. Dar, la naiba, Siân, eşti o femeie tare greu de strunit. O sărută cu putere. Pentru o secundă, Siân simţi un val de panică şi de vinovăţie teribilă. Dar nu putea să-i spună acum. O, Doamne, Dumnezeule, nu putea pur şi simplu. O să fie greu de ales în noaptea nunţii, continuă Owen, dacă o să-ţi tăbăcesc fundul sau dacă o să te-arunc direct în pat. Dacă ai prefera a doua variantă, ai face bine să-ţi ţii gura toată ziua, fetiţo, după ce îi vei fi spus reverendului Llewellyn ce trebuie să îi spui. De ce plângi?

Siân clătină din cap şi îşi ascunse chipul, rezemându-l de umărul lui. Owen! Fusese cât pe ce să îl iubească. Cât pe ce... Nu putea înţelege ce mărunţiş o făcuse să nu ajungă până în punctul acela. Era tot ce-şi putea dori, tot ce-ar fi avut nevoie. Aproape nici una dintre celelalte femei nemăritate din Cwmbran sau de prin văile învecinate n-ar fi ezitat vreo secundă dacă ar fi putut să fie în locul ei. Şi-ar fi dorit să-l iubească. Chiar şi acum şi-ar fi dorit asta.

Ah, dacă ar fi fost Owen pe munte noaptea trecută - iubind-o aşa cum fusese iubită, făcând-o să simtă ceea ce simţise. Ce bine-ar fi fost... Acum să aştepte cu nerăbdare nunta, o viaţă întreagă petrecută împreună şi să devină mamă. Dacă ar fi putut să-l iubească, ar fi fost dispusă chiar să se supună voinţei lui şi să îndure consecinţele atunci când nu era mulţumit de ea. Sau măcar ar fi încercat să se supună. Dacă l-ar fi iubit.

-Owen, zise ea, mi-eşti atât de drag... Te rog să nu uiţi niciodată asta.

- Poţi să-mi arăţi asta în noaptea nunţii, *fach,* zise el, sărutând-o pe tâmplă până ce ea îşi întoarse capul şi o putu săruta pe buze. Poţi să-mi arăţi asta toată noaptea, iar dimineaţă o să-ţi spun dacă te cred sau nu. Dacă nu, va trebui să-mi arăţi iar. S-ar putea să am nevoie de vreo săptămână ca să mă las convins.

Siân se retrase din îmbrăţişarea lui. În momentul acela, i se părea mai greu să-l vadă afectuos şi jucăuş decât sever şi dominator.

- Mă duci acasă? îl întrebă. Buni a zis să nu stau până târziu.

Owen îşi lăsă capul pe spate, râzând cu poftă.

- Şi trebuie s-o asculţi pe buni, răspunse apoi. Parcă eşti un copilaş cuminte, Siân. Va trebui s-o întreb pe doamna Rhys care e secretul ei. Bine atunci, mergem acasă, *cariad.* Nu peste mult, o să ne retragem în casa noastră. Şi-atunci sigur o să iuţesc pasul.

O luă din nou de mână, împletindu-şi degetele cu ale ei.

Alex se opri în faţa uşii salonului şi puse o mână pe mâner, aşa cum făcea adesea. Uneori intra preţ de câteva minute - pentru a o asculta pe Verity şi a vedea progresele înregistrate la muzică, aşa se justifica mereu, lucru nu neapărat neadevărat. Fetiţa era încântată când îl vedea şi voia neapărat să-i arate toate gamele pe care le învăţase şi să-i cânte toate melodiile simple pe care le ştia. Alteori rămânea aşa, lângă uşă, ascultând preţ de câteva minute, după care pornea mai departe.

Astăzi, la pian era Siân, nu Verity. Fiica lui cânta cu vocea.

Siân. În ciuda oboselii, îi fusese greu să adoarmă noaptea trecută. Avea o mulţime de gânduri. Dar unul singur era vinovat de faptul că nu putuse să doarmă. îşi tot dorise să fi fost noaptea anterioară. Retrăise unirea lor, secundă cu secundă, şi tânjise să aibă parte din nou de această experienţă.

Tânjea să o vadă din nou. Să-i audă vocea. Să o atingă. Îi spusese Alexander. Nu Alex, ci Alexander. Era prima oară când îi zisese pe nume, indiferent de gradul de formalitate. Şi apoi îi spusese *cariad* - iubirea mea. Mai târziu îi mărturisise că vorbise serios, că nu fusese doar o declaraţie venită sub imperiul pasiunii.

Siân. îşi lipi fruntea de uşă, după care se retrase şi deschise uşa.

- Bună ziua, zise. Vă întrerup?

-Tati - chipul lui Verity se lumină imediat şi fetiţa veni spre el ţopăind,, să-l apuce de mână -, învăţ un cântec galez adevărat. în galeză. Sunt tare isteaţă, nu? Doamna Jones mă învaţă vers cu vers. Mi-a spus că poate, când o să fiu mare, o să pot să cânt la *eisteddfod*.

- Ei bine, la momentul respectiv o să vin să te încurajez, spuse Alex, şi o să te port pe umeri după ce-o să câştigi.

Verity izbucni în râs.

- Hai să mă asculţi!

Marchizul se uită la Siân, aflată în cealaltă parte a încăperii, aşezată la pian. Şi ea se uita la el. Avea obrajii îmbujoraţi şi ochii însufleţiţi - îl devorau aşa cum ai lui o devorau pe ea. O, Doamne, îşi dădu seama el, fusese real. Nu fusese un vis erotic extrem de intens. Chiar se întâmplase.

- Pot? o întrebă. E pregătită să cânte cu public?

- Da, chiar e, răspunse Siân, din moment ce publicul va fi subiectiv. Trebuie să mai lucrăm la pronunţie şi la expresivitate, dar are o voce încântătoare.

- Venind din partea unei galeze, spuse el, e un mare compliment.

Verity interpretă cântecul, apoi îi arătă toate gamele pe care le ştia şi o melodie nouă, pe care nu prea o stăpânea încă. Apoi ţinu morţiş să-i spună că regele Hen- ric al VlII-lea avusese şase soţii, că Viena era capitala Austriei şi că doamna Jones spusese că făcea progrese la caligrafie.

-în dimineaţa asta n-am avut nici o pată pe foaie, tati, se lăudă fetiţa.

-O, Doamne, răspunse el, în curând o să am o fetiţă atât de învăţată, încât o să-mi fie ruşine cu propria neştiinţă.

Auzindu-l, Verity începu să râdă, încântată.

- Nu fi prostuţ, tati, îi spuse. Două dintre soţiile regelui Henric al VlII-lea au fost decapitate.

- Dureros sfârşit, replică el. Aş zice că s-au terminat lecţiile pe ziua de azi. Ce-ai zice să te duci fuguţa şi să-i spui doicii să dea poruncă să se servească ceaiul la etaj? Trebuie să discut cu doamna Jones câteva minute.

-Bine, tati, răspunse ea. Dar să vii mai târziu sus. Vreau să-ţi arăt foaia mea de caligrafie şi pictura pe care am început-o în după-amiaza asta. La revedere, doamnă Jones. Pot să mai cânt şi mâine?

-Bineînţeles, răspunse tânăra. Ce-ar fi o zi fără muzică?

Verity ieşi din cameră şi închise uşa în urma ei. Câteva secunde, rămaseră în tăcere, Siân lângă pian şi Alex la câţiva metri depărtare. Se uitau unul la celălalt cu o oarecare precauţie, dar fără urmă de stânjeneală. Apoi Alex îşi deschise braţele, iar Siân se lipi de el, lă- sându-se îmbrăţişată.

-Ai ajuns acasă în siguranţă, n-a descoperit nimeni cât ai lipsit? o întrebă.

- Da. Siân avea chipul lipit de eşarfa lui. Mulţumesc pentru darul pe care mi l-ai făcut.

- Dar? repetă el.

-Dovada că mă pot încrede în tine, răspunse ea. Ieri-dimineaţă le-ai dat oamenilor mai mult decât au ce-rut. A fost un dar mai preţios decât orice giuvaiere.

- Da? O sărută pe creştet. Aş vrea să-ţi dăruiesc toate giuvaierele de pe lume, Siân. Dar nu le-ai accepta, nu-i aşa?

Ea îşi desprinse capul de pieptul lui, pentru a-l privi în ochi.

- Nu, îi răspunse, nu am nevoie de giuvaiere. Am nevoie să cred în tine, iar acum ştiu că pot să fac asta.

Alex o mângâie uşor pe obraz cu partea din spate a degetelor.

- I-ai spus? întrebă el.

Siân clătină din cap şi îşi muşcă buza.

- Nu încă.

- Dar no să te măriţi cu el, Siân, nu-i aşa? Ar trebui să-şi dorească exact contrariul. Ar trebui să-şi dorească să o vadă păşind către un viitor sigur şi plin de mulţumiri. Nu voia să devină amanta lui. În cazul acesta, ar trebui să-şi dorească să o vadă măritată cu Parry. Dar nu suporta gândul ca ea să fie cu un alt bărbat. Cu atât mai puţin cu Owen Parry.

Siân clătină din cap.

- Ce au hotărât? o întrebă el. Sunt de acord să organizăm o întrunire?

Tânăra îi adresă o privire întrebătoare.

- Nu ţi-a spus? Vreau să mă întâlnesc faţă în faţă cu Parry şi cu ceilalţi reprezentanţi ai oamenilor pentru a discuta despre ce se mai poate face pentru ca viaţa în Cwmbran să devină mai bună. El ar trebui să aranjeze totul.

- Nu ştiu nimic despre asta, răspunse ea.

Alex îi zâmbi.

- Mi-a fost greu să dorm azi-noapte, spuse el. Te doream foarte mult.

Privi cum obrajii ei se colorară imediat şi îşi dădu seama că şi ea îl dorea. îşi lăsă capul în jos şi-şi deschise gura peste a ei. Dar nu erau nici momentul, nici locul pentru a se lăsa purtaţi de pasiune.

- Hai încoace, ia loc, zise el conducându-o către canapea şi o făcu să se aşeze lângă el, ţinându-şi braţul petrecut pe după umerii ei. Ia spune-mi, Sian... Dacă ai avea resurse financiare nelimitate şi oameni care să pună totul în practică, ce schimbări ai face în Cwmbran? Ce îmbunătăţiri?

- Oh, suspină ea. îşi rezemă capul de umărul lui şi, un timp, rămase tăcută. Aş găsi o modalitate de a produce oţel fără atâta fum şi praf şi de a extrage cărbuni fără explozii, fără dealuri de steril, fără ca oamenii să se îmbolnăvească de tuşea pe care o capătă cei mai mulţi dintre mineri. Dar presupun că te refereai la lucruri realiste, nu?

-Da. Alex îşi lipi obrazul de creştetul ei. Realiste, deşi în timp poate că o să ne putem ocupa şi de problemele astea.

-Aş instala un sistem de distribuţie a apei şi canalizare, spuse ea, şi aş curăţa apa râului. M-aş asigura că în mină sau în topitorie nu lucrează copii. Aş face şcoli pentru toţi. Şi le-aş da şansa, în caz că vor, de a face altceva în viaţă decât să lucreze în mină. Aş aduce mai mulţi doctori. Şi aş stabili un nivel minim pentru salarii. Aş da pensii pentru cei bătrâni şi bolnavi. Şi aş face o bibliotecă, aş aduce persoane care să le vorbească sau să le citească oamenilor, astfel încât să fie la curent cu ce se petrece în lume. Avem deja muzică. Aş... Crezi că e de ajuns?

Alex scoase un chicot.

-Cred că e suficient, pentru început, răspunse el. Şi ar fi nevoie de mai multe case, poate, astfel încât oamenii să nu mai stea atât de înghesuiţi?

- O, da, zise ea. Neapărat şi asta.

-Va trebui să te numesc directoare de proiecte, rosti atunci Alex.

- Chiar ai de gând să faci lucrurile astea? întrebă ea.

- Cât de multe pot, răspunse Alex. Chiar când rostea aceste cuvinte, îşi dădu seama că vorbea cât se putea de serios. Şi că, prin urmare, îşi lua angajamentul că avea să investească o groază de timp, energie şi bani în Cwmbran. Nu-şi mai putea spune că avea să rămână aici doar pentru o perioadă scurtă de timp. Dacă într-adevăr intenţiona să implementeze aceste schimbări - şi aşa era - însemna că se angaja să rămână în Cwmbran mulţi ani de-acum înainte.

Ce se întâmplase cu sentimentul acela că era doar un intrus într-un colţ de lume străin? Ah, dar mai era şi celălalt sentiment de care avusese parte încă de la început, de când făcuse acea plimbare pe dealuri cu Verity, de când simţise acea dorinţă vagă, acel sentiment că venise cumva acasă, deşi la momentul respectiv nu îl înţelesese pe deplin. Dar aceasta era adevărata semnificaţie a acelui sentiment.

Venise acasă.

Şi îşi găsise dragostea aici.

- Alexander, de ce? rosti ea.
- Pentru că vreau şi pentru că pot, răspunse el.
- Datorită mie?

Puse această întrebare atât de încet, încât Alex abia dacă^descifră cuvintele.

- în parte, răspunse el. Nu în totalitate. Dar, în parte, da, datorită ţie, Siân. Iubesc această vale, acest oraş şi oamenii aceştia - dar în mintea mea toate acestea sunt legate de tine.

-Trebuie să plec, spuse ea, săltându-şi capul de pe umărul lui şi ridicându-se în picioare.
Alex îi luă mâinile într-ale sale, apoi le duse pe fiecare la buze.
- Eu am dormit azi-noapte, rosti Siân, cu răsuflarea tăiată. M-am trezit de câteva ori, dar mi-am impus să adorm la loc repede. Te-am visat întruna.
Alex îi zâmbi.
- Spune-mi cum mi-ai zis pe munte, îi ceru.
- *Cariad*? Siân ridică din sprâncene şi se îmbujoră. Apoi îşi coborî privirea către gura lui. *Cariad...*
Alex o sărută uşor pe buze.
-Trebuie să plec. Siân îşi trase mâinile dintr-ale lui.
Bărbatul traversă încăperea pentru a-i deschide uşa şi o privi coborând repede, cu paşi uşori, treptele care duceau către foaier.
O, Doamne, cât de mult o iubea! Trupul, mintea, sufletul ei... Pe ea. O iubea pe ea. Şi totuşi, reuşiseră să se lanseze într-o relaţie imposibilă. Nu era amanta lui, dar nu exclusese posibilitatea ca, ocazional, să se lase purtaţi de pasiune. Nu erau amanţi, dar ea era dispusă să-l lase să o sărute şi să o îmbrăţişeze. Era dispusă să-l numească „iubirea ei".
îşi dădu seama că Siân Jones era o femeie incredibil de generoasă. Noaptea trecută i se dăruise fără nici o intenţie de a primi ceva în schimb. Iar acum îi dăruia iubirea ei - da, era vorba despre iubire - fără să ceară vreun fel de asigurare. Voia doar să ştie că putea să aibă încredere în el. Nu avea nevoie de giuvaiere, aşa spusese. Nu avea nevoie decât să creadă în el.

Dacă ar fi fost stăpânul universului, îşi dădu el seama, i l-ar fi pus la picioare. Ei bine, în realitate nu avea în stăpânirea sa chiar atât, dar avea îndeajuns. Urma să folosească ce avea pentru a-i face pe plac, astfel încât să transforme Cwmbranul într-un loc unde dorinţele ei să devină realitate.

Şi să ştie că nu se încrezuse în van în el.

capitolul 18

Alex se trezi, cuprins de o transpiraţie rece, şi rămase cu ochii aţintiţi asupra baldachinului patului său, ascultând cu atenţie. Sunetul se stinsese până ce se trezise de-a binelea, dar ştia foarte bine ce auzise.

Vitele Scoţiene.

La dracu'! Strânse din dinţi şi îşi încleştă pumnii. Sperase să nu fie nevoit să se confrunte cu asta.

Era de-a dreptul naiv, îşi spuse, să îşi închipuie că lucrurile aveau să se pună în mişcare iute, că toţi aveau să gândească la fel ca el, că o să uite de perspectiva de ansamblu şi că o să se lanseze cu entuziasm în misiunea de a transforma Cwmbranul într-un model pentru toate oraşele din împrejurimi.

Nu primise nici o veste de la Owen Parry, şi trecuseră trei zile. Primise o mulţime de la ceilalţi proprietari, care încă ţineau piept revendicărilor muncitorilor lor. Nici unul nu avusese de transmis ceva de bine.

Cartişţii îşi vedeau în continuare de planul lor. Era evident. încercau din nou să-i forţeze pe toţi - bărbaţi în toată firea şi flăcăiandri - să se înscrie în organizaţia lor şi să se pregătească pentru marşul către Newport. Evident, nu avea să fie deloc uşor să îi facă să renunţe la această idee.

Drăcia naibii! Nişte amărâţi aveau să fie iar pedepsiţi. Degeaba! Se întrebă dacă tânărul cumnat al lui Siân avea să fie din nou printre ei. Oare Vitele Scoţiene pedepseau de două ori acelaşi individ? Trebuia să-l cheme pe Owen Parry la el a doua zi, să afle dacă se putea rezolva ceva şi ce progrese făcuse cu organizarea întâlnirii cu reprezentanţii muncitorilor din Cwmbran.

Apoi urletele şi vaierele acelea îngrozitoare începură din nou, iar Alex se dădu jos din pat pentru a se duce la fereastră. Nu că ar fi putut vedea ceva de acolo, evident. Oare trebuia să se îmbrace şi să iasă pe dealuri? Fără îndoială, aveau să plece până ar fi putut să ajungă el acolo. Dacă îşi urmau modul

de acţiune obişnuit, era vorba despre un raid de avertisment, din moment ce de obicei nu treceau direct la pedepse.

Pe de altă parte, dacă ieşea şi dădea de ei, ce putea să facă - unul împotriva a zece?

Cât şovăia astfel, la urechi îi ajunse un alt sunet care**-i** băgă spaima în suflet - un ţipăt venit de undeva din casă. **Verity!** Probabil se trezise şi se speriase de hărmălaia de afară. Inşfăcă un halat, îşi împinse mâinile în mâneci şi îşi legă cordonul în timp ce fugea spre camera fiicei sale.

Doica lui Verity tocmai venea şi ea, însă Alex îi făcu semn să nu se apropie şi îşi ridică fetiţa speriată în braţe.

- Gata, gata, scumpo, îi spuse. Eşti bine.

-Tăicuţule, mi-e frică, se jelui Verity. Sunt lupi. Vin
să mă mănânce.

Alex observase că, din ziua *eisteddfod-ului,* Verity folosea apelativul galez ori de câte ori era pradă unei stări emoţionale puternice.

- Eşti cu tati, îi spuse, strângând-o mai tare preţ de câteva clipe, astfel încât Verity să simtă puterea braţelor sale. Şi suntem într-un castel cu ziduri groase. Nimeni şi nimic n-o să-ţi facă rău. Tati n-ar permite una ca asta.

- Lupi, gemu copila, cu buzele undeva în dreptul gâtului lui.

Doica zicea că sigur sunt lupi pe-aici, şi mie chiar mi s-a părut nostim.

Probabil era mai bine pentru ea să creadă că pe dealuri erau lupi adevăraţi decât nişte bărbaţi cruzi, îşi dădu seama Alex, nevoit să ia cât mai rapid o hotărâre.

-Nu-s decât nişte animale sălbatice, nu se ştie de care, îi zise. Nu se apropie de Cwmbran sau de castelul Glanrhyd pentru că le e frică de oameni. Dar noaptea urletele lor se aud de foarte, foarte departe şi par a fi aproape.

- Mi-e frică, tăicuţule.

Se cuibări mai bine la pieptul lui.

- Ştiu, puiule. Alex trase pătura de pe pat, se aşeză într-un fotoliu cu ea în braţe şi o acoperi, să nu i se facă frig. E un sunet înfricoşător, nu? Dar n-are de ce să-ţi fie frică. Tati are grijă de tine. Nimeni nu se atinge de fetiţa mea.

Verity se mişcă până găsi o poziţie mai confortabilă şi scoase un oftat.

- Stai cu mine, tati, îi zise.

- Da, bineînţeles. O sărută pe cârlionţii ciufuliţi. A, iar se-aud. Ascultă-le în braţele lui tati. Vezi? Nu e chiar aşa groaznic, nu? Nu când tu eşti aici şi urletele alea se aud de departe.

Verity oftă din nou şi închise ochii.

Şi totuşi, lui îi îngheţau sângele în vene. Nişte bieţi oameni încăpăţânaţi erau terorizaţi şi li se spunea la ce să se aştepte peste câteva nopţi dacă nu se conformau.

Apoi nu se mai auziră. Doar trei serii. Alex rămase preţ de mai mult de o oră în camera fiicei sale, ţinând-o în braţe în timp ce ea dormea, după care se ridică şi o aşeză cu mare grijă pe pat fără să desfacă pătura în care o înfăşurase. Verity nu se mişcă deloc. îndreptân- du-şi spatele, Alex o privi cu o dragoste atât de intensă, încât aproape că-i provoca o durere fizică.

Siân se ridică instantaneu în şezut, ducându-şi genunchii la piept şi cuprinzându-i cu braţele. Era atât de speriată, că parcă i se răcise tot corpul. Se îndoia că cineva s-ar putea obişnui vreodată cu asemenea sunete. Erau gândite special să-i trezească pe toţi şi să le sădească teroarea în suflete. Şi cu mare succes.

„Iestyn" fu primul ei gând. Aveau să se ducă iar la Ies- tyn. Siân vorbise cu el, iar băiatul o asigurase că n-avea să se înscrie în asociaţia cartistă. Nu când muncitorii aveau de gând să pornească un marş, înarmaţi şi în număr atât de mare încât erau mari şanse ca tot ceea ce începea ca o demonstraţie paşnică să se transforme într-o adevărată răscoală. Dar n-aveau cum să vină iar după el... Nu şi a doua oară...

Ura din tot sufletul Vitele Scoţiene. Ura tot ce însemna demonstraţii de violenţă şi constrângere. Oamenii chiar nu aveau dreptul să hotărască fiecare ce să facă în legătură cu chestiunile importante? Nu se putea ca majoritatea să decidă fără a elimina prin forţă minoritatea? Şi, oricum, la ce-ar fi servit să aibă în mijlocul lor oameni care nu veniseră decât pentru că fuseseră făcute presiuni asupra lor?

- Siân? Era glasul lui Emrys. Cobora de la etaj. Eşti bine, *fac}i!* Te-ai speriat?

- Nu cred să fie suflet în tot oraşul care să nu se fi speriat, răspunse ea. Nu-mi place deloc asta. Am crezut că, odată greva încheiată, toată lumea se va linişti un timp.

- Greva n-are nici o legătură cu demonstraţia noastră, îi spuse Emrys, petrecându-şi braţul pe după umerii ei când o văzu că se dă jos din pat, încercând să o liniştească. E foarte important să participe toţi la marş. N-ar avea nici un efect dacă în Newport ar intra doar douăzeci de oameni, nu crezi? Dacă ai clipi, nici n-ai apuca să-i vezi trecând.

- Eşti bine, Siân? Bunicul ei coborâse şi el la parter. Să nu te mişti de-aici, fetiţo. Să nu te prind că te duci într-un suflet la alde Jones să te asiguri că Iestyn e în afara pericolului.

-N-o să se ia din nou de el, nu-i aşa? întrebă ea, cerând nişte asigurări pe care ştia bine că ei doi n-aveau cum să i le ofere.

Totuşi, înainte ca ei să îi dea un răspuns, urletele începură din nou, atât de aproape, încât tresăriră tustrei, iar mâna lui Emrys se strânse dureros pe umărul luiJBiân.

În secunda următoare, uşa se deschise cu un bufnet, moment în care ivărul se făcu bucăţi, iar trei bărbaţi masivi înarmaţi cu bâte şi cu capetele acoperite cu saci tăiaţi în dreptul ochilor intrară în forţă în bucătărie, în timp ce în grădina din spate se aflau alţi câţiva.

- Ei, drăcia naibii! mugi Emrys. Ce poftiţi? Aţi nimerit prost.

- Pentru numele bunului Dumnezeu, interveni Hywel Rhys, îndreptându-şi umerii să pară mai impunător. Spuneţi ce căutaţi aici, Vite Scoţiene!

Unul dintre intruşi începu să vorbească într-o şoaptă aspră, cu glasul amortizat de sacul care-i ascundea trăsăturile. Ridică un braţ, arătând către ei.

- Siân Jones, te previn! Informatorii sunt cele mai josnice lighioane. Trebuie să renunţi la slujba de la castel şi să te ţii departe de marchizul de Craille dacă nu vrei să te trezeşti din nou cu noi aici, trei nopţi de-acum încolo. Bagă-ţi minţile în cap! Recunoaşte-ţi vina şi căieşte-te făcând cum ţi se spune!

-Afar' din casa mea! *Duw, Duw,* ce se-alege de lumea asta? Gwyneth Rhys năvăli pe scări în jos, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte albă şi lungă, cu părul în două cozi împletite care i se revărsau pe umeri, şi apucă o mătură. Afară din casa mea, altfel vă mătur ca pe nişte gunoaie!

Vitele Scoţiene le întoarseră spatele fără nici o grabă şi ieşiră. Gwyneth trânti uşa în urma lor, dar nu mai avea cum să o încuie.

Uneori, groaza are efectul de a te paraliza aproape la nivel fizic, descoperi Siân, lăsând în acelaşi timp mintea lucidă. Se trezi că genunchii i se înmuiară, iar mâinile îi tremurau incontrolabil. Stomacul i se contracta, dornic să-şi verse conţinutul, iar limba şi buzele îi amorţiseră cu totul. Pieptul i se umfla automat, trăgând prea mult aer, fără a expira suficient.

Aveau să se întoarcă după ea peste trei nopţi, să o târască pe munte şi să o biciuiască, aşa cum i se întâmplase lui Iestyn. Nu, bunelul şi unchiul Emrys n-ar fi permis aşa ceva. Owen n-ar fi tolerat una ca asta. Nu, deloc. O, Doamne, o, Doamne! Alexander!

- Nu, am prins-o eu, tăicuţule, zicea Emrys. Fă-ne puţin loc, stau eu pe băncuţă cu ea.

O ridicase în braţe, îşi dădu seama Siân, şi, în câteva clipe, se trezi că stătea pe jilţ, cuibărită în braţele lui.
Bunicul ei Işi frângea mâinile cu putere; sigur îl dureau. Bunica ei răscoli cu vătraiul tăciunii rămaşi de la focul de cu seară şi umplu ceainicul.

- E pur şi simplu în stare de şoc, spunea Emrys. Trage aer în piept şi apoi dă-l afară încet, *fach*. Lasă aerul să iasă. Numără rar - unu, doi, trei aerul în piept, dup-aia unul, doi, trei afară cu el. Aşa.

- Îi omor pe laşii ăia afurisiţi pentru asta, rosti Hywel. Auzi tu, să se ia de o femeie, Doamne, Dumnezeule! Nu s-a mai pomenit aşa ceva. Contravine învăţăturilor din cartea de căpătâi...

Partea lucidă a minţii lui Siân avu parte de o doză destul de nepotrivită de amuzament. Bunicul ei l-ar fi certat şi pe reverendul Llewellyn dacă ar fi îndrăznit să folosească un limbaj colorat în casa lui sau în prezenţa femeilor.

-Aşa, *fach,* spuse Emrys. Gata, ai reuşit să controlezi tot. E doar şoc, zău, şi spaimă.

Siân îşi cuibări capul în umărul lui preţ de câteva secunde, după care se ridică în capul oaselor. Unchiul ei o ridică şi o aşeză lângă el pe băncuţă, ţinând în continuare un braţ protector pe după umerii ei.

- Ei bine, măcar acum ştiu cum este, rosti ea; apăsân- du-şi palmele cu degetele răsfirate pe genunchi şi observând că tremurau în continuare la fel de grav.

încercă să scoată un hohot de râs.

-Nepoata mea, sânge din sângele meu, acuzată că ar fi informatoare! Hywel renunţase să-şi mai frângă mâinile, iar acum stătea drept, cu picioarele depărtate, agitându-şi pumnul către uşă. îi umplu de sânge dacă îndrăznesc să se mai arate aici! Să vedem dacă le dă mâna să se înfrunte cu mine unu' la unu'. îi umplu de sânge! Auzi tu... Vitele Scoţiene!

- Hywel, interveni soţia lui, cu glas blând.

Bătrânul îi adresă o privire goală, după care expresia
i se schimbă brusc când îşi dădu seama ce făcea.

-Să mă ierte Dumnezeu, şi pe tine, Gwyneth, rosti apoi. Şi pe Siân.

- Apăi, tăicuţule, dacă tu n-o faci, rosti Emrys, atunci las' pe mine, ce drăcia dracului! Şi să nu mă pui să-mi cer scuze.

-Oricum, n-o să se întoarcă, zise Hywel, mai mult pentru sine. O să stai frumuşel acasă de mâine până la nuntă, Siân, *fach*, iar bunicul şi unchiul tău o să aibă grijă să ai tot ce-ţi trebuie. Poţi so ajuţi pe buni cu gospodăria. Chiar are nevoie.

- În câteva zile trebuie să începem să pregătim bucatele pentru nuntă, spuse Gwyneth. După ce-o să te măriţi cu Owen, o să fii în siguranţă, Siân, *fach*. Un bărbat ca el no să suporte ca Vitele Scoţiene să îi dea buzna în casă în toiul nopţii.

-Nici eu nu-s dispus să stau cu mâinile în sân, măicuţă, spuse Emrys. Dar nu e ca şi cum nemernicii ăia ar bate la uşă şi-ar aştepta să fie primiţi, nu? Au trei zile, Siân, să urmărească dacă faci cum ţi s-a spus. No să se mai întoarcă. No să păţeşti nimic. Dar, oricum, până în ziua nunţii o să dorm eu în patul ăsta de jos, iar tu o să te muţi în dormitorul de sus.

- Nu, se opuse tânăra şi dintrodată avu impresia că în ea erau două persoane diferite, una care se dăduse un pas înapoi şi observa totul cu ceva uimire, iar cealaltă în interiorul trupului ei, vorbind şi mişcându-se.

- No să fie nici un sacrificiu, comentă Emrys, cu un chicot. Acum, că nopţile au început să se mai răcească, accept bucuros orice şansă de a dormi întro cameră unde a fost focul aprins toată ziua. Vezi tu, Siân, motivele mele sunt cu totul egoiste... Uite, măicuţa ne-a făcut câte o ceaşcă de ceai tare. II dăm pe gât şi dup-aia sus cu tine, eu rămân aici şi repar ivărul.

Când se auziră din nou vaierele Vitelor Scoţiene, în cameră se lăsă liniştea. Un rămas-bun

venit de undeva de pe dealuri. Doar trei episoade de urlete - două de pe dealuri şi unul în oraş. Veniseră doar pentru ea, îşi dădu seama Siân.

-Nu, rosti ea când afară se lăsă din nou liniştea nopţii. Nu mă refeream la dormit, unchiule Emrys. Nu, no să rămân acasă. No să renunţ la slujba mea. No să renunţ să mă mai duc la castel.

- *Duw, Dmv*, zise bunica ei.

- Căpoasă ca un catâr, replică bunicul ei, cu chipul plin de mânie. La fel de căpoasă ca Marged a noastră.

-Păcat că nu eşti deja măritată, spuse Emrys. Ştiu sigur că Owen ţi-ar tăbăci bine fundul, Siân, şi ar face bine, oricât de mult sunt eu împotriva bătăilor. Mai bine câteva palme de la Owen decât biciul Vitelor Scoţiene, zic.

- Ah, Siân, bagă-ţi minţile în cap, o îndemnă bunica ei, cu chipul descompunându-i-se în timp ce mâinile îi căutau automat şorţul pe care nu-l avea pe ea.

Cu o mişcare bruscă, îşi întoarse capul, ca Siân să nu îi vadă lacrimile.

- Exact asta au zis şi ei. În inima lui Siân, groaza începea să se transforme în furie. Fiecare cuvânt pe care-l rostiseră bărbaţii aceia mascaţi i se întipărise în minte ca şi cum ar fi fost apăsat cu fierul încins. „Bagă-ţi minţile în cap." Adică să fac ceea ce o să mă salveze de la pedeapsa lor. Nu. N-o să-mi bag minţile în cap. îmi pare rău, buni. Dar nu pot.

- *Fach,* spuse Emrys, bicele ălea dor ca naiba. Ai văzut cum era spinarea lui Iestyn. Carne vie zile la rând, şi lui nu i-au dat decât zece lovituri. De obicei, pedeapsa e de câte douăzeci. Te întind pe jos, îţi leagă mâinile şi picioarele de nişte ţăruşi... îţi sfâşie hainele, să rămâi cu spatele gol.

Gwyneth scoase un geamăt chinuit.

Siân simţea din nou ghearele groazei, adierea acesteia rece în nări, ameninţându-i ritmul normal al

respiraţiei, începu să numere din nou - un, doi, trei în piept, un, doi, trei afară.

-Aţi auzit ce-au spus? îi întrebă. „Recunoaşte-ţi vina", aşa au zis, „şi căieşte-te făcând cum ţi se spune". Dacă mi-aş încheia activitatea cu Verity şi aş rămâne acasă, practic aş recunoaşte că i-am spus marchizului de Craille despre întrunirea de pe munte. Nu i-am spus nimic, nu sunt o informatoare. Dacă ar fi să mă supun, aş face-o doar de frică. Iar eu n-o să mă las controlată de frică.

-Ar fi ca să nu te biciuiască, Siân, zise bunica ei, printre suspine. Ai face-o ca să nu treci prin aşa calvar, *fach.* Şi oricum în curând te măriţi şi renunţi la serviciu.

- Nu, rosti Siân. Buni, dacă cedez o dată şi iau o decizie bazată pe frică, în curând n-o să mai fiu deloc stăpână pe viaţa mea. Şi n-aş putea suporta una ca asta.

-Tare curajoasă mai eşti, nepoată, zise Emrys, cu o admiraţie înciudată în glas. Şi nesocotită. Poate că Owen o să te-atingă chiar înainte să vă cununaţi şi-o să te salveze de propria nesăbuinţă.

Hywel se ridică fără să mai scoată vreun cuvânt, lăsând pe masă ceaşca de care abia se atinsese, şi se duse la etaj.

Gwyneth plângea încetişor.

Fermă pe poziţii, Siân îşi bău ceaiul până la ultima picătură, chiar dacă fiecare înghiţitură era o adevărată provocare.

Nu îndrăznea să-şi lase mintea să se întrebe ce avea să se întâmple peste trei nopţi. O să vorbească cu Owen. El ştia că era nevinovată. Avea încredere în ea. El sigur o s-o salveze.

- Bine, rosti Emrys când văzu că îşi terminase ceaiul. Acum sus, du-te şi te culcă în odaia mea.

- Nu-i nevoie, protestă ea.

-Siân. Unchiul ei se ridică şi o ţintui cu o privire severă. Oricât ne-am da noi cocoşi, nici eu, nici tăicu- ţul n-o să avem cum să facem mare lucru

pentru tine, fetiţo, dacă o să te tot încăpăţânezi. Dacă vin după tine, o să te ia chiar dacă noi o să încercăm să le ţinem piept. Lasă-mă să fac măcar atâta lucru pentru tine. Lasă-mă să ştiu măcar că, dacă e să se întoarcă, vor trebui să treacă de mine.

Tânăra se ridică şi ea şi îl sărută pe obraz.

- Bine, îi spuse. Mulţumesc, unchiule Emrys.

-Fetiţă vitează şi nesocotită! îmi vine să te zgâlţâi
până te-oi face să revii cu picioarele pe pământ. Dar tot n-aş putea să te fac să te răzgândeşti, nu-i aşa?

Siân clătină din cap.

-Atunci hai, fuguţa sus, zise Emrys. Şi tu, măicuţă. Şterge-ţi ochii şi suflă-ţi nasul, da? Şi împacă-te cu gândul că ai o nepoată cu mai mult curaj decât minte. Ar fi trebuit să fie una dintre femeile alea luptătoare, alea despre care am citit odată la şcoala de duminică pe când eram doar un băietan, deşi zău dacă-mi aduc aminte de ce nu citeam din Biblie, dacă tot eram acolo. Da, amazoane... Aşa le zicea. Siân a noastră ar fi trebuit să fie o amazoană.

Siân se duse la etaj şi se urcă În patul deranjat al unchiului ei. Se cuibări bine sub pătură şi rămase nemişcată, înfruntându-şi demonii preţ de mai mult de un ceas până ce reuşi să adoarmă.

Josiah Barnes nu ştia de ce ieşiseră pe dealuri Vitele Scoţiene, aşa îl asigură pe Alex când acesta îl chemă la castel, a doua zi dimineaţă. Poate că nu fusese cineva dispus să intre în grevă, deşi, pentru cele câteva ore cât durase, toţi muncitorii participaseră. Sau poate că vreun muncitor nu voia să se solidarizeze cu cartiştii pentru următoarea acţiune pe care o puseseră la cale. Informatorul lui Barnes îi spusese despre demonstraţia despre care discutaseră - dar nimic despre motivul pentru care Vitele îşi făcuseră simţită prezenţa în seara precedentă. Vitele stârneau o asemenea groază, încât nimeni nu voia nici în ruptul capului să spună nimic despre acţiunile lor, îi explică el lui Alex.

Nici Owen Parry nu ştia nimic. Ba chiar nu auzise în viaţa lui de Vitele Scoţiene. Din ce zicea el, avea somnul foarte greu. Chiar ieşiseră pe dealuri în noaptea precedentă? El nu auzise nimic. Alex, care-l chemase la el, nu-l întrebă şi a doua oară. învăţase că n-avea cum să-l facă pe Parry să-i spună mai mult decât era dispus să-i dezvăluie.

-Nu vreau să aibă careva de suferit, îi explică Alex. Mai ales pentru o asemenea cauză fără şanse de izbândă. O demonstraţie precum cea pusă la cale de John Frost are toate şansele să eşueze. Poate chiar mai rău de-atât. între timp, avem probleme importante de rezolvat chiar aici, în Cwmbran. Când aş putea să mă întâlnesc cu tine şi cu ceilalţi reprezentanţi ai muncitorilor?

- Nu suntem interesaţi de aşa ceva, răspunse Owen.

Alex se uită lung la el, în culmea exasperării.

- Cum adică? îl întrebă. Cum să nu vă intereseze condiţiile în care-şi duc zilele oamenii voştri? Eşti conducătorul lor, faci eforturi să le fie respectate drepturile, nu-i aşa?

-Nu suntem interesaţi de pomeni şi nici să cădem în capcanele pe care ni le întindeţi, replică sec Owen. O să ne câştigăm drepturile şi statutul egal prin metodele noastre. Nu vrem să vă rămânem îndatoraţi.

Era un răspuns atât de neaşteptat, încât îl luă total pe nepregătite pe marchiz.

-Vorbeşti în numele tău? îl întrebă. Sau al tuturor?

- În numele tuturor. Owen se uită la el fără ocolişuri. Sunt conducătorul lor, aţi uitat? Vorbesc în numele oamenilor mei.

- Fir-ai să fii! izbucni Alex. Ce le-ai spus să-i întorci împotriva mea? Nu mi-am demonstrat bună-credinţă cu vârf şi îndesat? Nu merită măcar să discutăm ce se poate face?

Owen nu îi oferi nici un răspuns.

Alex încuviinţă scurt din cap.

- Bine, atunci va trebui să fac totul pe altă cale, spuse. Mulţumesc, Parry. Asta a fost tot. Cu excepţia unui singur lucru: ştii că ţi-am spus că, dacă Vitele Scoţiene se mai ating de oamenii mei, o să îi vânez până ce-o să aibă parte şi ei de acelaşi tratament. Am vorbit foarte serios. Sunt convins că le vei transmite mesajul.

- Nu-l ştiu pe nici unul dintre cei care fac parte din Vitele Scoţiene, răspunse Owen. Nimeni nu ştie cine sunt.

Alex încheie întrevederea cu o mişcare din cap care să ţină loc de salut.

Ceea ce ar fi trebuit să facă, îşi spuse, era să dea poruncă să li se facă bagajele ca el şi **Verity** să se întoarcă imediat în lumea familiară a moşiilor sale din Anglia. Cum de insista să se convingă că iubea această vale şi oamenii din ea când nici în iad nu putea fi mai rău decât să-ţi duci zilele aici? Oamenii aceştia trăiau în condiţii aproape insuportabile, şi totuşi^ nu făceau nimic să-şi îmbunătăţească traiul de zi cu zi. II urau fără să aibă vreun motiv anume - doar pentru că era englez şi că era stăpânul Cwmbranului, iar ei învăţaseră de mici copii să-i urască pe proprietari.

Dar ştia că n-avea să plece. Avea o latură încăpăţânată de care nu fusese pe deplin conştient până să vină aici. În plus, chiar nu putea să plece.

Trimise o servitoare sus, în camera de studiu a lui Verity, să o invite pe Siân la masa de prânz.

Ea ştia, îşi dădu el seama, imediat ce tânăra intră în sufragerie, mai târziu, şi el o ajută să se aşeze la masă. Avea chipul palid, trăsăturile tensionate şi cearcăne. Avea o poziţie rigidă pe scaun, cu spatele neobişnuit de drept. Nu se uitase deloc direct la el. Era clar, ştia.

Alex aşteptă să se servească supa, după care le porunci servitorilor să se retragă, spunându-le că el şi doamna Jones aveau să se servească singuri din celelalte feluri expuse pe bufet.

Imediat ce rămaseră singuri, îi luă mâna într-a lui. Era la fel de rece ca o bucată de gheaţă. O duse la buze.

- Trei zile au fost prea mult, îi spuse. Te-a supărat că te-am invitat să iei masa cu mine?

Pentru prima oară, Siân se uită în ochii lui şi clătină din cap.

Alex începu să-i vorbească despre Verity şi despre casa lor din Anglia. Despre Londra şi Brighton. Îi povesti despre copilăria lui, despre anii petrecuţi la universitate. Se lansă în adevărate monologuri. Siân arăta de parcă i-ar fi prins bine o masă pe cinste. Iar el nu voia să aducă vorba despre ceva care să-i afecteze pofta de mâncare. Nu până când n-aveau să termine masa.

Chiar şi aşa, observă că tânăra mâncă incredibil de puţin.

-Siân, la cine s-au dus aseară? o întrebă într-un final.

Ochii ei se oglindiră într-ai lui şi, în secunda următoare, Alex avu impresia că un văl coborî peste ei.

- Poftim? întrebă ea.
- Vitele Scoţiene, preciză el. La cine s-au dus?

Tânăra clătină din cap. În ochi îi apăru o licărire slabă de teamă, camuflată imediat.

- Nu ştiu, răspunse. Au ieşit pe dealuri azi-noapte?

Alex se sprijini de spătarul scaunului său şi o privi fix.

- S-au dus iar la cumnatul tău? întrebă. Asta-i problema,? Biata de tine...

întinse mâna şi şi-o puse peste palma ei.

- Nu. Tânăra negă printr-o mişcare din cap. Dacă ar fi fost la Iestyn, aş fi aflat. Nu au fost la el. La altcineva.

- Dar nu ştii exact la cine?

Siân clătină repede din cap, uitându-se lung în farfurie.

- Sian... Alex îşi îndoi degetele, strecurându-şi-le pe sub ale ei. Credeam că ai încredere în mine.

-Am.
Glasul ei era total lipsit de sonoritate.
- Atunci spune-mi, o îndemnă. Vreau să ajut. Vreau să le vin de hac - să nu mai trăiţi în teroare. Vreau să-i prind asupra faptului.
-Nu înţelegi, răspunse ea. Vitele Scoţiene pun în practică nişte pedepse. Ei acţionează în baza lucrurilor în care cred toţi. Poate că oamenilor le e frică de ei, dar cei mai mulţi sunt de acord cu ceea ce fac. Şi nu te-ar privi deloc cu ochi buni dacă te-ar vedea că-ţi bagi nasul în treaba lor.
-Nu?
Alex nu anticipase nici asta. Şi-ar fi băgat nasul. Intervenţia lui nu ar fi fost văzută ca un ajutor, ci ca o intruziune.
- Nu, îşi întări ea spusele.
-Şi tu? Alex o privea scrutător. Tu n-ai vrea să îi opresc, Siân?
Siân şovăi mult. îşi umezi buzele.
-Nu, rosti într-un final. N-ai face decât să înrăutăţeşti situaţia.
-Cum?
Alex se încruntă.
- Dacă ai sări în ajutorul uneia dintre victimele lor, spuse ea, oamenii ar putea crede că respectivul a apelat la tine, că e aliatul tău. Poate informatorul tău. Şi i-ai face mai mult rău decât bine.
-Informatorul meu? Glasul lui avea o notă de furie, deşi aceasta nu era îndreptată către ea. Chiar sunt văzut ca duşmanul vostru, Siân? Chiar orice persoană care vorbeşte cu mine sau îmi împărtăşeşte o informaţie e considerată iscoada mea?
-Te rog! Siân trase adânc aer în piept şi închise ochii preţ de câteva clipe. Dacă au ieşit azi-noapte, probabil au făcut-o ca să avertizeze pe cineva. Dacă se întorc peste câteva nopţi pentru a-i^ administra pedeapsa, nu interveni. Să nu ieşi! Te rog! îmi promiţi?
- Siân, răspunse el, e datoria mea să-mi apăr oamenii. Cum să...

-Te rog! Stătea în picioare şi se uita fix la el. Trebuie să-mi promiţi. Trebuie. Te rog...

„O, Doamne!" exclamă Alex în sinea sa, aruncân- du-şi şervetul pe masă şi ridicându-se pentru a o trage în braţele lui. Oare ce era la mijloc? Ce ştia? Ce învârteau Vitele Scoţiene de se speriase ea atât de tare? Era vorba despre cineva pe care Siân îl cunoştea. Dar cine? Cumnatul, din nou? Era plauzibil să o vadă atât de înnebunită de grijă dacă se temea că băiatul acela avea să îndure altă serie de lovituri de bici. Şi, fără îndoială, de data asta i s-ar fi administrat douăzeci de lovituri, după cum făceau de obicei.

Dar cum să-i promită una ca asta? Era total ilogic, însă îi putea oferi atât de puţine lucruri pe lumea asta... Şi o jubea.

- îmi promiţi, te rog? Siân îşi ridică faţa către a lui. îl privea cu ochi mari şi luminoşi.

-Promit, răspunse el şi privi, cu oarecare tristeţe, cum Siân îşi muşcă buza ae sus, pierzând controlul asupra propriei expresii, şi începu să plângă.

- Ce e? Alex o trase la el, lipindu-i chipul de pieptul lui, şi începu să o legene ca pe un copil. Ce e, iubirea mea? Spune-mi.

Era la fel de rece la gheaţa.

-Nu, se jelui ea. Nu-i nimic.

După un timp, Alex îi ridică uşor capul şi-i şterse ochii cu batista, după care i-o oferi, să-şi poată şterge nasul.

-îmi pare rău, se scuză ea. Nu-mi stă-n fire să mă manifest aşa. Trebuie să mă întorc la Verity.

-Nu până nu-ţi revii după atâta plâns, răspunse el, punând batista pe masă şi trăgând-o din nou în braţele lui. Văd clar că e ceva ce nu poţi să împărtăşeşti cu mine. Bine, lăsăm asta deoparte. Dar să nu crezi niciodată că nu poţi apela la mine, Siân, orice-ar fi. Uşa mea ţi-e mereu deschisă. îmi dai o sărutare?

Siân încuviinţă din cap.

O sărută până ce simţi că trupul îi fu cuprins din nou de căldură. Dar nu se opri. Şi conştientiza un lucru ca- re-l tot sâcâise zile bune de undeva de la frontiera minţii sale conştiente. Situaţia asta nu-l satisfăcea deloc. Pur şi simplu nu se putea să continue aşa, cu Siân fiind a lui fără să fie, de fapt, a lui.

îşi dădu seama că nu putea trăi fără ea.

Nu era vorba doar că era îndrăgostit de ea. O iubea. Siân îi era la fel de necesară ca aerul.

Şi nu voia să trăiască fără ea. Dar Siân nu era dispusă să-i devină amantă. Adică mai rămânea doar să-

însă aşa ceva era cu neputinţă. Era marchiz de Craille. Iar ea era fiica ilegitimă a unui baronet şi a unei muncitoare de rând.

Era imposibil.

- Trebuie să mă întorc la Verity, spuse ea.

-Trimit vorbă că o să te duci la ea peste vreo oră, spuse Alex. Hai în pat cu mine, Siân! Hai, fă dragoste cu mine...

Tânăra dădu din cap în semn de refuz.

- Ar fi de-a dreptul sordid, răspunse ea.

Da, aşa ar fi fost. Fir-ar să fie, chiar ar fi fost.

Marchizul o mai sărută o dată, după care îi dădu drumul.

- Iartă-mă, rosti apoi. Nu am vrut să te jignesc.

-Mulţumesc pentru masă, răspunse ea. După care plecă.

Nu, îşi dădu el seama apropiindu-se de fereastră şi privind pe geam fără să vadă efectiv nimic, nu putea trăi fără ea.

Dar nici n-ar fi putut să trăiască împreună cu ea aşa. Siân avea dreptate. Fără îndoială, să facă dragoste pe apucate, pe ascuns din când în când pe parcursul lunilor sau anilor ce aveau să vină ar fi fost sordid. Pe munte sau în casa lui - cu Verity sub acelaşi acoperiş cu ei! Prima oară nu fusese deloc sordid, pentru că totul se întâmplase spontan. Fusese frumos. Dar nu se putea repeta.

Ce ştia Siân? Gândurile lui Alex se întoarseră la misterul carejl necăjise toată dimineaţa. De ce era atât de speriată? îşi adresă o înjurătură pentru că îi promisese că avea să stea deoparte dacă Vitele Scoţiene aveau să-şi facă din nou apariţia, peste câteva nopţi, ca să administreze pedepse.

Angharad ştergea praful, plângând pe înfundate. Când Josiah Barnes intră în casă, se şterse la ochi fără prea mare succes şi îşi feri chipul.

- Ce e cu tine? Barnes se încruntă, starea ei afectân- du-i dispoziţia cât se putea de bună.

- Siân Jones o să fie biciuită de Vitele Scoţiene, răspunse ea, suspinând şi înecându-se în mijlocul propoziţiei. Şi e vina mea.

- Cum aşa? o întrebă el, trăgându-şi cizmele. Nu mai spune prostii, femeie.

-Cineva a împrăştiat zvonul că ea i-ar fi spus marchizului de întrunirea de pe munte, răspunse ea. Dar dumneavoastră i-aţi spus, domnule Barnes, iar dumneavoastră ştiaţi de la mine. Dacă nu v-aş fi zis eu, nici c-ar fi ştiut şi nimeni nu s-ar fi gândit acum că Siân ar fi cea care i-a spus.

-Nu e vina ta, zise Barnes, dacă oamenii dau crezare unor zvonuri prosteşti. Şi ştii bine că, odată ce Vitele Scoţiene iau în vizor pe cineva, n-ai cum să mai faci nimic. Situaţia e urâtă pentru Siân Jones, dar asta-i viaţa. Ar putea să scape de pedeapsă. Am înţeles că i s-a cerut să renunţe la serviciu.

Angharad începu din nou să se smiorcăie.

- Dar azi-dimineaţă s-a dus la muncă, zise ea, am vă- zut-o când a trecut pe lângă casă.

Da. Barnes trebui să se stăpânească pentru a nu zâmbi larg. Da, o văzuse şi el trecând pe lângă topitorie.

- E prietena mea, continuă Angharad. Cred că ar trebui să spun ceva, domnule Barnes. Cred că ar trebui să-i zic lui Owen Parry. Poate că el ar putea să oprească pedeapsa.

Josiah Barnes se holbă la ea, În culmea uimirii.

-Să-i spui lui Parry? repetă el. Ce să-i spui, Angharad? Să-i spui că informatoarea nu e Siân

Jones, ci tu? Vrei să vină la tine în miez de noapte? Vrei să-ţi dezgolească spatele şi să ţi-l lase carne vie? Bagă-ţi minţile în cap, femeie!

Angharad scânci.

-Ascultă-mă pe mine, spuse el, traversând încăperea până la ea şi cuprinzând-o în braţe, nevoit să treacă peste dezgustul trezit de chipul ei umflat şi înroşit. Continuând să vină la muncă, Siân Jones o caută cu lumânarea. E de-o încăpăţânare prostească. Nimic din toate astea nu e vina ta, Angharad. Şterge-ţi ochii şi du-te sus, termină cu aiurelile astea despre vorbitul cu Parry. Nu mi-ai mai plăcea dacă ai avea spatele plin de urme de bici. Vorbesc eu cu Craille, să văd dacă poate el s-o convingă pe Siân Jones să stea acasă câteva zile.

-Aţi face dumneavoastră asta, domnule Barnes? întrebă ea, frecându-se la ochi cu cârpa de praf şi fixându-l cu veneraţie. Sunteţi un om tare bun!

împreunarea cu o femeie era o activitate prea extenuantă şi prea instinctuală ca să se mai gândească la ceva. însă bucuria îl ajută pe Josiah Barnes să se avânte cu mai multă vigoare decât de obicei în această activitate fizică. Uneori îşi sporea plăcerea imaginându-şi că sub el era trupul lui Siân Jones, însă azi nu avu nevoie de acest stimulent.

Micul său plan dădea roade, roade chiar foarte dulci. Nici măcar nu-şi închipuise că Vitele Scoţiene aveau să fie trimise pentru a o pedepsi. Sau că fetişcana aia căpoasă era într-atât de proastă. Se dusese la serviciu de dimineaţă. Dacă avea noroc, şi Craille nu afla de ce veniseră Vitele Scoţiene în noaptea precedentă, Siân avea să se tot ducă la muncă.

Avea să fie biciuită. Ba poate chiar şi mai rău de atât. Cine ştia ce-aveau să facă Vitele Scoţiene unei femei pe munte, când erau deja cu toţii stârniţi?

Şi după aia să vadă el dacă avea să mai meargă tot cu nasul pe sus şi dacă o să se mai poată uita la el ca şi cum ar fi fost un vierme sub talpa ei, îşi

spuse Barnes în timp ce zăcea, extenuat şi cu răsuflarea tăiată, peste trupul lui Angharad.

Da, avea să vadă el!

-Ah, domnule Barnes. Glasul lui Angharad era din nou înecat în lacrimi. Sunteţi minunat! Şi ziceaţi că o să vorbiţi cu marchizul?

- Da, o să discut cu el, răspunse el, dându-se într-o parte de pe ea. Aveau să treacă săptămâni bune până ce tăieturile şi rănile de pe spatele lui Siân aveau să se vindece. Iar cicatricele aveau să rămână acolo o viaţă întreagă. N-avea să mai fie nici o nuntă în săptămâna ce urma. Schiţă un zâmbet şi spuse: Eşti o femeie bună, Angharad. Trage-ţi sufletul puţin şi s-o mai facem o dată.

capitolul 19

Fusese o greşeală să vină aici, îşi dădu ea seama cu mâhnire. Repetiţiile se terminaseră, iar acum Siân stătea pe veranda bisericii şi se uita lung la ploaia care se abătuse peste pământ. Deşi mai erau şi alţii care şovăiau să se aventureze în ploaie, la fel ca ea, iar veranda nu era mare, în jurul ei se formase un spaţiu liber. Ca şi cum ceilalţi s-ar fi ferit să o atingă, ca şi cum ar fi fost... invizibilă. Mai toţi evitau să-i întâlnească privirea, aşa cum fusese toată seara. Când nu cântau, persoanele lângă care stătuse în strană păruseră foarte interesate să stea de vorbă cu cei aflaţi în partea cealaltă faţă de ea.

Toate acestea îi dădeau o senzaţie îngreţoşător de familiară. Devenise o paria.

Atmosfera nu era chiar de ostilitate, ci mai degrabă una de stânjeneală. În fond, ce să vorbeşti cu o persoană care în noaptea precedentă primise un avertisment de la Vitele Scoţiene? Cum să te prefaci că nu ai idee de ce toată lumea ştia întotdeauna - după cum era şi intenţia Vitelor Scoţiene -, respectiv în casa cui dăduseră buzna? Se gândea că probabil cei mai mulţi simţeau o fascinaţie ciudată ştiind că, peste două nopţi, avea să fie biciuită pe munte dacă nu îşi abandona slujba de la castel.

Acest gând trezea în ea o spaimă neagră care ameninţa să declanşeze din nou starea ciudată din noaptea trecută, când descoperise că putea să tragă aer în piept, dar nu şi să îl elimine.

Aproape că nu putuse să cânte. Sau să se concentreze asupra indicaţiilor date de reverendul Llewellyn. Sau asupra rugăciunii lungi pentru linişte, înţelepciune şi acceptare a voii Domnului de dinainte de începutul repetiţiei.

Ar fi trebuit să stea acasă.

Simţi o mână strângând-o brusc de umăr, tare. Siân nu-şi dădu seama de cât de mult avusese nevoie să fie atinsă până în momentul acesta.

- Acasă deci, Siân? rosti bunicul ei, vorbind prea tare şi cu o voioşie forţată. Hai, ridică-ţi gluga, *fach!* Ah, ce seară ploioasă şi mohorâtă! Sigur buni ne-aşteaptă cu un ceainic plin şi fierbinte.

Siân îi zâmbi şi făcu aşa cum i se spusese. Owen nu venise să o conducă la repetiţii, aşa cum făcea mereu. Venise la capelă singură, căci bunicul ei plecase înainte. Owen nu apăruse la repetiţii.

- Bunicule, toate astea te afectează şi pe tine, nu-i aşa? spuse ea când ieşiră în stradă şi îi acceptă braţul oferit. Asta e partea cea mai rea. Dacă ar fi vorba doar despre mine, ar fi corect. Nu vreau să fii privit şi tu cu ochi răi.

-Nimeni nu te priveşte nici pe tine cu ochi răi, *fach,* răspunse Hywel, poate cu excepţia celor câţiva care chiar cred că i-ai trădat pe cei de-un neam cu tine şi le-ai dat pe faţă secretele. Cei mai mulţi îţi admiră curajul şi cred că eşti cea mai nesocotită persoană care-a trăit vreodată pe lumea asta.

- Cam ca tine, spuse ea.

- Ca mine.

Hywel o mângâie uşor pe mână.

- Poate că... Siân trase adânc aer în piept. Poate că aţi prefera să mă mut, bunicule.

- Să te muţi?

În mod surprinzător, glasul lui suna acum ca un tunet.

- V-am adus necazuri ţie şi lui buni, continuă Siân. Şi nu pot să fac singurul lucru care ar linişti din nou apele. Nu pot, bunicule. Nu pot să dau înapoi în faţa ameninţărilor. Dar e posibil să ne facă deranj în casă, ba chiar să ne distrugă mobila. Aşa fac uneori. Nu mi-aş ierta-o în veci dacă s-ar întâmpla una ca asta.

- Siân - tonul lui era aspru -, asta e, trebuie să faci ce simţi tu că trebuie. Bunicii tale i se rupe inima de mâhnire, dar o să te respecte pentru dârzenia de care dai dovadă. Şi eu la fel. Dar nu te las să pleci de la noi. Buni s-ar supăra tare. Dacă e să zic c-am învăţat ceva în viaţa asta eu şi buni, acela e că nu putem să trăim în locul celor dragi nouă. Nu putem decât să-i iubim, fie ce-o fi! Am învăţat cu greu asta. În cazul mamei tale, am învăţat asta prea târziu. Nu te lăsăm să pleci. Chiar dacă ar fi adevărat ce spun unii, noi tot te-am iubi.

- Bunelule, zise ea în şoaptă. Ah, bunelule! Trase aer în piept, străduindu-se să-şi reprime lacrimile. „Mi-e nemaipomenit de frică", ar fi vrut să spună. „Sunt îngrozită." Dar asta era doar povara ei. Nu exista decât o singură cale de a evita ceea ce o aştepta, de a lăsa în urmă groaza. Dar alegea să nu o facă. Deci trebuia să poarte singură povara acestei groaze. Nu ştia dacă se temea mai mult de faptul că avea să fie târâtă pe munte de bărbaţii aceia masivi, cu capetele acoperite cu saci - simplul fapt că aveau feţele acoperite era de-ajuns să-ţi îngheţe sângele în vene - sau că urma să fie întinsă pe pământ, legată şi biciuită.

Spaima îi afectă din nou respiraţia. Ar fi putut să apeleze la ajutorul lui Alexander. O, **Dumnezeule** mare, ar fi putut să-i spună, iar el ar fi intervenit, să o salveze. În loc de asta, îl făcuse să-i promită că n-avea să iasă din castel ca să cerceteze ce făceau Vitele Scoţiene.

Îi promisese.

Tocmai intrau pe poarta casei lor, când fură strigaţi. Se întoarseră şi văzură că Owen venea spre ei cu paşi grăbiţi.

- Hywel, Siân, zise bărbatul, în loc de salut. Am avut o întrunire. S-a prelungit mai mult decât mă aşteptasem. Siân? Ce mai faci?

Nu îl văzuse deloc în timpul trecut de la sosirea Vitelor Scoţiene. Bineînţeles, Owen ştia, aşa cum ştiau toţi. Se aşteptase să îl vadă mai devreme. Crezuse că avea să vină la ea imediat ce termina serviciul. Dar participase la o întrunire. Din câte se părea, o întrunire era mai importantă decât ea. într-un fel, era o consolare. Oricum era împovărată de vinovăţia pe care o simţea faţă de Owen.

Siân înclină din cap, dar nu scoase nici un cuvânt.

- Hai în casă, omule, rosti Hywel. E nebunie curată să stăm aici, în ploaie.

-Vreau să vorbesc între patru ochi cu Siân, spuse Owen. Hai să iei ceaiul cu mine, Siân! O să mă port respectuos cu ea, Hywel.

-Ai grijă să te ţii de cuvânt, zise bunicul ei cu severitate. Pumnii ăştia ai mei sunt încă în stare să-ţi învineţească ochii, Owen Parry, chiar dacă ai tăi sunt mai puternici.

Owen îşi petrecu braţul pe după talia lui Siân şi porniră amândoi pe stradă. Mergeau repede spre casa lui Owen, înfruntând cu capetele plecate ploaia şi vântul. Tot drumul, Owen nu scoase nici un cuvânt. După ce intrară, Owen îi luă pelerina de pe umeri, o scutură şi o puse în cuierul de după uşă. Apoi procedă la fel şi cu haina lui, după care se întoarse cu faţa spre ea.

- Femeie nebună! îi zise, întinzând mâinile spre ea şi apucând-o de braţe, aproape de umeri, atât de strâns, încât Siân sigur avea să se aleagă cu vânătăi. Chipul îi era încordat de-atâta furie. Ce-mi aud urechile, Siân? Te-ai dus la muncă azi?

-Da.

Siân se lipi de pieptul lui şi uită că povara acestei frici era doar a ei. Corpul lui era atât de mare, încât o făcea să se simtă în siguranţă.

-Atunci tot ce pot spune, răspunse Owen, e că meriţi ce-o să primeşti. Ştii, bineînţeles, că te leagă. Ştii că îţi dezgolesc spatele. Ştii că bicele sunt de piele şi fac răni până la sânge. Ai urcat după Iestyn şi ai văzut cu ochii tăi. Crezi c-o să lovească mai cu milă pentru că eşti femeie? N-ai să vezi! Te cred vinovată de ceva mai grav decât să refuzi să-ţi pui iscălitura pe un document sau să te înscrii într-o organizaţie. Fără îndoială, o să primeşti toate cele douăzeci de bice, dacă nu cumva mai multe.

Fără să vrea, Siân scânci şi se apăsă şi mai tare de el.

însă Owen o ţinea în continuare de braţe şi o desprinse de refugiul reprezentat de trupul lui pentru a o zgâlţâi puternic până ce Siân rămase cu bărbia în piept, ameţită şi dezorientată.

- De ce-i nevoie? striga de-a dreptul la ea. De ce-i nevoie să te supui, a naibii femeie căpoasă şi nesocotită? Vrei să-ţi tăbăcesc fundul, ia zi? Acum? Să ştii că am mâna grea, Siân Jones, şi zău dacă o să te menajez. Tare mă tem că o să dormi pe burtă în noaptea asta. Hai, s-o facem şi p-asta!

îşi luă una din mâini de pe braţul ei şi, cu cealaltă, o trase către un scaun.

- Owen, dacă te atingi de mine cu asemenea intenţii, jur că te reclam la tribunal, rosti ea glacial. Nu am de ce să-ţi dau socoteală. Şi de ce trebuie să presupună bărbaţii - unii dintre ei - că femeile trebuie controlate prin durere? Eu, una, n-am de gând să mă las controlată aşa sau supusă de teama durerii. N-o să dau înapoi în faţa ameninţărilor. Iar tu n-o să mă salvezi de bicele Vitelor Scoţiene nici dacă mă baţi la fund atât de tare că va trebui să dorm pe burtă noaptea toată.

Strânsoarea mâinii lui nu se relaxă, dar Owen rămase nemişcat, uitându-se lung la ea, cu chipul palid şi marcat de tensiunea furiei. Apoi o trase către el şi îi apăsă capul cu putere de umărul lui.

-Siân, îi spuse în şoaptă. *Cariaţi, cariad.* De ce-oi fi tu atât de nesăbuită? De ce nu vrei să mă laşi să te iau pe lângă mine, să te apăr şi să te ghidez în viaţă, aşa cum ar trebui să poată fi lăsat un bărbat să facă pentru femeia lui?

- Poate pentru că, pe lângă faptul că sunt femeie, mai pot să şi gândesc de una singură, răspunse ea cu tristeţe.

Fără să mai zică nimic, Owen o legănă la pieptul lui.

-Owen, tu-i ştii pe unii dintre cei care fac parte din Vitele Scoţiene, nu? rosti ea după un timp.

-Nimeni nu ştie cine sunt, *cariaţi,* răspunse el.

- Dar tu, da. Siân îşi înălţă capul pentru a se uita direct în ochii lui. Eşti conducătorul muncitorilor. Sigur ştii. În plus, nu pot să uit cât de bun ai fost când a fost vorba despre Iestyn. Ştiu că i s-au dat zece lovituri de bici, dar mai ştiu şi că ai pus o vorbă bună ca să primească o pedeapsă mai uşoară. Ştiu c-ai făcut asta. N-ai cum să mă faci să cred că nu-i cunoşti... măcar pe unii.

Bărbatul clătină din cap.

- Owen, rosti ea, ştii bine că sunt nevinovată. Ştii că nu i-am zis nimic marchizului de Craille. Ştii că nu i-aş trăda în asemenea hal pe cei de acelaşi neam cu mine. Ştii că nu sunt o informatoare.

- *Cariad,* zise el. Eu ştiu asta. Dar alţii nu.

-Atunci spune-le tu, răspunse ea. Ai influenţă. Oamenii te ascultă. Spune-le. Nu vreau să fiu biciuită. Ah, te rog, nu vreau să fiu bătută cu biciul!

Chipul lui deveni şi mai palid.

- A naibii femeie căpoasă, spuse el, din nou cu glasul încărcat de o notă de furie. Poţi să te salvezi, Siân. Chiar dacă te-ai dus la lucru azi. Dacă nu te duci mâine, n-o să se mai întoarcă. Chiar dacă te-ai dus în prima zi.

Siân dădu din cap încet, în semn de refuz.

- *Fach,* **îngăimă Owen.** Nu **pot să te salvez.**

- Te rog! Siân îşi apăsă palmele pe pieptul lui, cu degetele răsfirate. Spune-le că nu eu i-am zis marchizului, Owen. Mă doare să ştiu că oamenii cred aşa ceva. Asta mă doare mai mult decât orice.

- Nu, răspunse el cu asprime. O să te doară ceva mai mult de-atât, Siân. Bicele alea o să doară mai tare.

-Spune-le, insistă ea. Te rog...

Bărbatul o privi mult timp, fără să scoată vreun sunet.

- Să văd ce pot să fac, *cariad,* rosti apoi, dar nu pot să-ţi promit nimic. Ce-i corect e corect... Te-au prevenit.

Ţi s-a dat o cale de scăpare. Dacă nu o urmezi, va veni pedeapsa.

Tânăra li zâmbi.

- Nu şi dacă îmi iei tu apărarea, îi spuse. Mulţumesc mult, Owen.

Dintr-odată, chipul lui se înceţoşă în privirea ei când toată afecţiunea profundă pe care o nutrea faţă de el se trezi la viaţă şi îi aminti că nu îl iubea, că îl înşela nerupând logodna cu el, că se culcase cu un alt bărbat pe munte şi că era îndrăgostită de respectivul.

Owen!

Ah, ce bine ar fi fost dacă l-ar fi iubit. Dacă...

Sărutul lui fu blând şi destul de scurt.

- Te conduc acasă, îi spuse. Asta dacă nu cumva vrei să bei ceaiul pe care ţi l-am promis.

Siân clătină din cap.

Câteva minute mai târziu, Owen o sărută mai înflăcărat în faţa casei bunicului ei, în vânt şi în ploaie.

-Siân, salvează-te, îi spuse, cu buzele aproape atin- gându-i-le pe ale ei. Mâine ţine-te departe de afurisitul ăla de Craille şi de odrasla lui. Vreau să te apăr, dar nu pot. Mă simt neputincios. Ah, dacă ai putea să te salvezi de la...

îşi lipi din nou buzele de ale ei.

- Eu trebuie să îmi fac datoria, răspunse ea. Dar o să mă ajuţi tu, Owen. Ştiu sigur. Eşti tare grozav!

Prea grozav ca să fie înşelat, îşi dădu ea seama mai târziu, stând trează în patul unchiului ei, de la etaj. Ar fi trebuit să fie mai sinceră cu el. Ar fi

trebuit să îi spună că nu se putea mărita cu el. Ar fi trebuit să-i ia ae pe umeri povara sentimentului că era responsabil pentru siguranţa ei. Dar căzuse în ispita laşităţii. Cum să-i spună acum? Nu era nicidecum momentul potrivit. Avea să aştepte până după...

Dar stomacul i se contractă, şi Siân simţi că-i vine rău. Mintea i se opri brusc. Nu, n-avea nici măcar să gândească în termeni de „înainte" şi „după". Şi nu avea să se gândească nici la evenimentul care le separa. Se cuibări mai bine în aşternut.

Nu dormise deloc, deşi era în pat. Trecuseră trei nopţi. Cel mai probabil, aceasta era noaptea în care aveau să se întoarcă - asta dacă sărmanii aceia pe care-i ameninţaseră nu făcuseră după cum li se spusese. Aştepta, cu muşchii încordaţi, primul semn că măcar una dintre potenţialele lor victime se dovedise îndărătnică.

Cumnatul lui Siân, probabil.

Şi totuşi, faptul că era treaz şi cu muşchii încordaţi nu atenuă deloc şocul acela, deşi aşteptat, descoperi Alex când începură primele urlete ca din altă lume şi mugetele de neconfundat. Tocmai pentru că le aşteptase, acum i se păreau mai îngrozitoare. Îşi simţea sângele răcindu-i-se în vene. Şi în gât i se formase un nod care-l sufoca.

Bietul nesăbuit care sfidase avertismentul, oricine-ar fi fost el!

Sau oricine ar fi fost ei. Lui, unul, nu i-ar fi plăcut deloc să audă sunetele acelea şi să ştie că veneau după el, îşi spuse Alex. închise ochii şi încercă să stea nemişcat în aşternut. Asculta concentrat, atent la orice sunet care ar fi putut veni dinspre odaia lui Verity, şi se ruga ca în noaptea asta fetiţa să nu se trezească din cauza hărmălaiei de afară.

Urmă o aşteptare cât o eternitate până la a doua serie de vaiere şi mugete. Un interval de tăcere plin de tensiune şi de groază. Bănuia că întregul Cwmbran aştepta la fel ca el. Bărbaţii din

Vitele Scoţiene - cine-or fi fost ei - procedau foarte inteligent, preferând să nu acţioneze în tăcere şi în taină. Mizau pe puterea imaginaţiei tuturor celor care îi auzeau - o strategie cât se putea de isteaţă, mai ales aplicată asupra întregului oraş. Prima serie de urlete anunţase că sosiseră. A doua arăta că puseseră mâna pe prima lor victimă şi porniseră cu ea pe munte. A treia avea să indice că terminaseră cu respectivul - biet nefericit - şi că porneau spre următoarea ţintă. Şi aşa mai departe.

Câte persoane erau vizate?

Dar, înainte de a auzi acele zgomote pentru a treia oară, Alex se ridicase din pat şi mergea de colo-colo prin camera cufundată în întuneric, cu pumnii încleştaţi şi strângând din dinţi. Se simţea complet neajutorat şi neputincios, închis în castelul lui, în timp ce oamenii săi - mai precis, un număr necunoscut dintre ei - erau pedepsiţi undeva pe munte.

De ce-i promisese?

De ce-l pusese ea să promită aşa ceva?

Era curios dacă de data aceasta Siân rămăsese în patul ei sau urcase din nou pe munte cu cumnatul ei, aşa cum făcuse data trecută. Poate că era pe undeva pe acolo chiar în momentul de faţă, îşi spuse el, uitân- du-se lung pe fereastră către noaptea umedă, în timp ce el stătea aici, departe de orice pericol.

„Fir-ai să fii, Siân!" Alex lovi cu partea laterală a pumnului în suprafaţa tare a pervazului. „Fir-ai să fii!"

Se întreba dacă era cu putinţă să ajungi să te obişnuieşti cu sunetele acelea şi dacă era cu putinţă să nu te trezească din somn sau măcar, dacă te trezeau, să poţi să le asculţi cu indiferenţă. Când Vitele Scoţiene îşi lansară a treia serie de urlete, stomacul lui se strângea deja dureros. Pedeapsa cine ştie cărui amărât se încheiase. Poate Iestyn Jones? Oare el fusese primul în noaptea asta? Şi câţi mai urmau? Pentru ce erau pedepsiţi? Pentru că refuzaseră să participe la marşul către Newport?

Frustrat, Alex lăsă să-i scape un oftat. A doua zi avea să-i spună clar lui Siân că promisiunea sa nu viza decât noaptea aceasta.

N-avea să permită să se mai întâmple vreodată aşa ceva. Chiar dacă ar fi însemnat să ceară să i se trimită nişte comisari sau soldaţi, avea să pună capăt unor asemenea represalii barbare.

Mai rămase la fereastră preţ de mai mult de un ceas, aproape fără să-şi dea seama că aerul nopţii era rece, chiar dacă avea fereastra închisă. Dar nu se mai auzi nimic neobişnuit.

Doar o singură victimă?

Acest gând îi dădea fiori. Doar una? Care era infracţiunea de care să se fi făcut vinovat doar un singur om din tot oraşul?

Jură solemn că avea să afle a doua zi. Pentru numele lui Dumnezeu, avea să afle sigur.

Siân nu dormea, bineînţeles, deşi stătea întinsă pe patul unchiului ei, de la etaj. Şi nici nu-şi dăduse jos hainele de zi. Purta cea mai veche rochie a ei şi o cămaşă de corp pe dedesubt. Se uita fix în întuneric. Bănuia că bunicii ei şi Emrys făceau la fel, deşi se duseseră cu toţii la culcare la ora obişnuită, la fel ca în fiecare seară.

Când începură urletele, Siân îşi acoperi gura cu o palmă cuprinsă de un tremur incontrolabil, dându-şi seama că se simţea aproape uşurată. începea. Deşi rece ca gheaţa, mâna îşi conteni încet tremurul, şi Siân fu cuprinsă de o stare bizară de calm. Se ridică în capul oaselor şi îşi împinse picioarele peste marginea patului. Rămase în şezut - complet nemişcată şi cu mâinile împreunate în poală - şi se puse pe aşteptat. Ascultă paşii bunicului ei coborând la parter şi văzu cum în dreptul marginii uşii de la dormitorul în care se afla se ivi o dungă de lumină. Aprinseseră lampa.

în aşteptarea aceasta, sub imperiul unui calm ciudat, îşi dădu seama că şi-ar fi dorit să nu fi urlat de pe dealuri ca să-şi anunţe apropierea. Dura ceva până coborau. Poate nu chiar mult. Poate zece minute, poate cincisprezece. Ei i se părură mai

degrabă cincisprezece ore. îşi dorea să fi aşteptat până ce ajungeau în dreptul casei ei, să fi urlat, să fi deschis uşa cu forţa şi să o fi luat.

Aşteptarea era cea mai cumplită parte. Cu fiecare secundă, era din ce în ce mai sigură că inima i se deplasase şi rămăsese blocată undeva între gât şi urechi.

Unu, doi, trei, număra încet, cu ochii închişi. Unu, doi, trei în piept, unu, doi, trei afară. în cazul expiraţiilor, număra mai încet, deschizând gura. Inspira pe nas, expira pe gură. Apucă strâns marginea patului.

Oare aveau să plece de unde veniseră dacă le promitea că nu avea să se mai ducă vreodată la castelul Glan- rhyd? Dacă îi implora, dacă se milogea? Se putea? Era prea târziu?

Unu, doi, trei inspiră pe nas. Unu, doi, trei expiră pe ,gură.

În secunda următoare, strânse mai bine marginea patului şi se aplecă până ce atinse cu fruntea de genunchi.

FBLONDI

Urletele începuseră din nou, şi se auzi cum uşa de jos fu deschisă cu multă forţă. Imediat, Siân pierdu controlul ritmului în care respira.

Avea să-i implore. Avea să-i implore de-o mie de ori. Avea să le promită orice. Orice i-ar fi cerut. Avea să facă orice. Orice ar fi vrut ei.

Unu, doi, trei; unu, doi, trei.

Cumva, reuşi să se ridice.

Bunelul şi Emrys aveau amândoi mânecile suflecate până la coate, observă când coborî cu paşi înceţi pe scara interioară. Buni se înarmase cu mătura ei. În bucătărie erau patru bărbaţi din Vitele Scoţiene, cu feţele acoperite. Dincolo de uşa deschisă se vedeau şi alţii. Bunicul ei înjura de mama focului.

- Cred, rosti Siân, cu un glas clar şi uimitor de calm, că aţi venit pentru mine.

-Chiar aşa, Siân Jones, răspunse unul dintre ei, într-o şoaptă aspră şi răguşită.

- Sunt pregătită, spuse ea, ridicându-şi bărbia.

însă rudele ei nu erau dispuse să stea cu mâinile în sân. Siân rămase pe loc, fără să spună nimic, şi privi - cu un sentiment bizar de detaşare - cum mai întâi bunicul ei şi apoi şi Emrys fură copleşiţi, aşezaţi cu forţa pe scaune şi legaţi fedeleş cu funii care, cel mai probabil, fuseseră aduse aici tocmai în acest scop. Mătura lui buni fu ruptă fără menajamente pe un genunchi.

-Nu-i nevoie să mă târâţi, rosti Siân, când mâinile a doi bărbaţi mascaţi o apucară într-un final de braţe, trăgând-o către uşă. Vin de bunăvoie.

Ar fi trebuit să-i pună căluş bunelului, îşi dădu seama o parte detaşată a minţii ei. Dacă l-ar fi auzit acum, nimeni n-ar fi crezut că era un om cu frica lui Dumnezeu. Buni urma să aibă ceva de furcă să îi elibereze pe el şi pe Emrys.

Bărbaţii mascaţi o târâră după ei oricum, mergând cu paşi mult mai mari decât ai ei, astfel că Siân fu nevoită să alerge pentru a respecta ritmul impus de ei şi deseori se împiedica sau aluneca pe versantul cufundat în întuneric. Era o noapte fără lună şi stele. Nu ploua efectiv, dar aerul era rece şi încărcat de umiditate, iar vegetaţia de sub picioarele ei era udă tare şi alunecoasă. O zoreau tot mai sus. Siân nu se gândi să-i numere. Mintea nu îi era îndeajuns de lucidă pentru aşa ceva. Dar i se păreau uriaşi, şi erau atât de mulţi...

„Te implor, Doamne",_ tot repeta în sinea ei. „Te implor, Doamne sfinte!" Îi răsărise în minte o idee - un gând care apăru abia acum, în mod ciudat. Nu ştia de vreo altă femeie care să fi fost pedepsită de Vitele Scoţiene. Dacă parte din pedeapsă era să fie violată? Nu se mai gândise la asta înainte - înainte de a se trezi singură pe munte cu zece bărbaţi masivi şi puternici, toţi absolut imposibil de identificat.

„Oh, Doamne, te implor..." se tot ruga. „Te implor, Doamne sfinte!"

Nu îşi dădea seama unde ajunseseră. Mintea ei nu putea pur şi simplu să fie atentă la direcţia în care mergeau sau la ceva repere, care, în mod normal, i-ar fi fost familiare. Nu ştia decât că tot urcară până ce, într-un final, se opriră.

Cei doi îi eliberară braţele, şi Siân se trezi că stătea singură, uitându-se lung la patru ţăruşi gata înfipţi în pământ, foarte vizibili chiar şi în beznă.

Deşi nu îşi ridică ochii din pământ, îşi înălţă bărbia.

- Siân Jones, se auzi acelaşi glas aspru care i se adresase în bucătăria bunicului ei, ai fost acuzată că ai dat informaţii despre planurile celor de-un neam cu tine proprietarului exploatării Cwmbran şi că, aşa, i-ai pus pe toţi în pericol. Nu te-ai supus cererii de a renunţa la locul de muncă pe care îl ai la castel. Drept urmare, s-a hotărât să primeşti douăzeci de lovituri de bici.

„Douăzeci!" 0, Dumnezeule mare! Genunchii i se înmuiară şi aproape că îi cedară. Dar acum, că venise momentul crucial, Siân reuşi să găsească o putere interioară, o încăpăţânare instinctuală. Rămase complet nemişcată, uitându-se fix la unul dintre ţăruşi.

Cineva se apropie de ea prin spate - Siân nu-şi întoarse faţa către el. Acesta nu îi desfăcu nasturii rochiei. O sfâşie pur şi simplu, de la gât până la şolduri. Apoi, cu un scârţâit puternic, cămaşa de corp fu ruptă şi ea. Siân simţi aerul rece şi umed pe piele, împreună cu ghearele îngheţate ale groazei.

În clipa următoare, se trezi cu faţa în jos, pe pământul rece, ud şi tare, cu cineva trăgându-i braţele şi picioarele în patru direcţii diferite, pentru a fi legate de ţăruşi. Patru bărbaţi îi prinseră membrele cu sfoară în acelaşi timp - şi fără să scoată vreun sunet -, iar apoi Siân simţi cum mâinile unuia dintre ei îi trase marginile rochiei şi cămăşii de corp în jos şi peste umeri, astfel încât să fie complet dezgolită de la umeri până la şolduri.

Simţea furnicături pe spate. îşi lipi obrazul de pământ şi prinse ţăruşii cu palmele.

Cel care-i legase încheietura stângă i-o fixase prea strâns, îşi spuse ea, deşi aşa ceva nu avea prea mare importanţă în situaţia de faţă. îi stânjenea circulaţia sângelui. Când aveau să o dezlege, urma să treacă mult până ce avea să i se dezmorţească mâna. Acest gând avea ceva incredibil de amuzant.

- E femeie, rosti în şoaptă un alt glas. Nu rezistă la douăzeci. Zece o să fie de ajuns.
- E o femeie care ne-a trădat pe toţi, obiectă primul glas. Are noroc că nu primeşte douăzeci şi cinci.
- Zece, şopti cealaltă voce.
- Douăzeci, spuse primul. Şi să nu vă prind pe vreunul că dă mai cu milă.
- Cincisprezece, rosti un al treilea glas, tare. Vă întâlniţi la mijloc, daţi-i cincisprezece. Lovituri normale. Bicele sunt oricum umede. Cincisprezece lovituri cu bicele umede sunt la fel de dureroase ca douăzeci şi cinci.
- Cincisprezece atunci, şopti primul bărbat, cu părere de rău. Mulţumeşte-i lui Dumnezeu că ai pe cineva să pună o vorbă bună pentru tine aici, Siân Jones.

Dar Siân trecuse dincolo de orice gând raţional. „Să înceapă odată", e tot ce putea gândi. Puteau să-i dea şi treizeci de bice, numai să înceapă odată.

O clipă mai târziu, auzi un şuierat şi un bufnet după care, cu o anumită întârziere i se păru ei, o durere extrem de ascuţită care, pentru o fracţiune de secundă, fu prea intensă pentru a fi asimilată. Doar şocul simţit o făcu să conştientizeze că fusese dată prima lovitură.

Un şoc care parcă îi oprise inima şi care în mod sigur îi tăiase răsuflarea. îşi dădu seama că fusese lovită înainte ca mintea ei să înregistreze complet senzaţia de durere. Apoi urmă a doua. Durerea îi ţipa ascuţit prin toţi porii.

- Opriţi-vă o clipă!

Siân nu auzi vocea. Creierul şi trupul i se luptau cu o durere mai intensă decât orice simţise sau îşi închipuise vreodată - chiar şi în ultimele trei zile. Iar o parte din ea aştepta a treia lovitură. Aştepta acel şoc insuportabil care, mai mult ca sigur, avea să-i curme viaţa.

-Deschide gura, îi şoptea cineva, cineva care îngenunchease pe iarbă, în dreptul capului ei.

Automat, se supuse, iar un ghem gros de material textil îi fu vârât între dinţi.

- Muşcă în asta, rosti glasul, renunţând pentru o clipită la şoaptele acelea imposibil de identificat.

Dar Siân nu-l văzu, nu-l auzi. în sinea ei, nu făcu altceva decât să blesteme această întârziere.

încă treisprezece lovituri. Nu le numără. Nu gândi. Se transformă în durere în stare pură. Singura noţiune coerentă care se înfiripă cât de cât în mintea ei fu uimirea că putea îndura atâta durere fără să leşine sau să moară. Aceasta era amestecată cu surprinderea că senzaţia nu se atenuă după primele câteva lovituri, ci deveni mai intensă la fiecare, căci bicele izbeau locuri unde avea deja răni deschise.

Nu îşi dădu seama când se sfârşi totul. Nu simţi când încheieturile şi gleznele îi fură eliberate.

Nu auzi ultima serie de urlete, mugete şi jeluiri ale bărbaţilor care se aflau în jurul trupului ei răstignit.

Nu îşi dădu seama când plecară.

Nu auzi nici glasul bunicului ei. Nici pe ale lui Emrys, Huw sau Iestyn. Nu auzi cum acesta din urmă începu să plângă, cum începu să-i mângâie părul, cum o sărută pe obraz sau cum îi tot spunea ce mândru era de ea.

Şi totuşi, nu îşi pierduse cunoştinţa.

„Alexander", îşi tot repeta.

„Alexander, Alexander... unde eşti? De ce nu ai venit?"

capitolul 20

Alex nu îl convocase pe Josiah Barnes. Fără îndoială, acesta ştia. Sigur toată lumea aflase până acum cine fusese victima Vitelor Scoţiene noaptea trecută - cu excepţia marchizului de Craille. Dar n-avea să-l întrebe pe vechilul său. Avea să afle de la Siân.

Ştiuse dinainte şi, pe baza informaţiilor pe care le avea, îl făcuse să promită că n-avea să iasă din castel noaptea trecută. Alex se întreba dacă temerile ei se transformaseră în realitate. Poate că nu. Poate că victima fusese altcineva - poate că tânărul ei cumnat se hotărâse, până la urmă, să se conformeze presiunilor celorlalţi.

Avea să o invite la prânz, îşi spuse. Sau, mai degrabă, avea să-i poruncească să vină la masă pentru a-l informa despre progresele pe care le făcea Verity. N-avea cum să refuze să respecte o poruncă directă. Intenţiona să o trimită pe domnişoara Haines în camera de studiu a fiicei sale, dar apoi se hotărî să se ducă personal. Voia să-i vadă faţa, ca să-şi dea seama dacă fusese vorba despre cumnatul ei.

Camera de studiu era cufundată în tăcere. Când deschise uşa, aproape că se aştepta să descopere că era goală. Poate că, de fapt, cele două ieşiseră la o plimbare de dimineaţă, din moment ce vremea era acceptabilă, pentru prima oară după multe zile. Totuşi, pe dealuri era noroi.

Dar Siân şi Verity stăteau împreună la masa de lângă ferestre. Verity era aplecată asupra unei foi de hârtie, concentrată asupra cine ştie cărei sarcini. Siân stătea lângă ea, ţinându-şi spatele foarte drept.

- Bună dimineaţa, rosti el. Nu vreau să vă întrerup. Continuaţi!

Verity îi adresă un zâmbet senin.

-Fac caligrafie, tati, spuse ea. Uite! Toate literele mele sunt la fel de mari.

-Un progres miraculos, spuse el, apropiindu-se din spate şi privind peste umărul ei. Şi ce litere frumoase şi ordonate! Sper că doamna Jones e mulţumită de tine.

- Da, răspunse Siân. Chiar se străduieşte.

Alex se uită direct la ea pentru prima oară. Nu avea pic de culoare în obraji, însă avea umbre întunecate sub ochi. Chiar şi buzele îi erau foarte palide. Avea nişte tăieturi pe buza inferioară, ca şi cum şi-ar fi muşcat-o. Chipul îi era total lipsit de expresie. Deşi se uită la el când vorbi, Alex observă că îşi mişcă doar ochii. îşi ţinea capul ridicat, păstrând o postură rigidă.

Părea mai degrabă o statuie de marmură decât o femeie în carne şi oase.

O, Doamne, îl omorâseră pe băiat? Sau îl aduseseră într-o stare foarte gravă? îşi dorea mai mult decât oricând să fi refuzat să îi promită ce-i ceruse. Ar fi putut să-i împiedice. Ar fi putut să o cruţe de această suferinţă.

- Continuă, spuse din nou, bătând-o uşurel pe umăr pe Verity.

Fetiţa se aplecă din nou peste foaia de hârtie. Alex era oarecum surprins că Siân nu o mustra pentru poziţia greşită. De obicei o făcea în stilul acela blând şi încurajator care făcea ca orice corecţie să pară o laudă şi întotdeauna obţinea rezultatul dorit. Astăzi, lui Verity i se permitea să stea cocoşată peste hârtie. El nu îi zise nimic.

Se duse către cealaltă parte a mesei, astfel încât să o poată privi pe Siân fără să fie observat. Avea să îi spună curând că trebuia să ia prânzul cu el. Şi-atunci o să poată să afle adevărul de la ea. Şi avea să o sărute până ce o să aibă din nou culoare în obraji şi corpul o să i se relaxeze din nou. Stătea perfect nemişcată şi nu scotea nici un cuvânt. Cumva, Alex avea impresia că nu era deloc atentă la ce făcea Verity, chiar dacă avea ochii aţintiţi asupra foii de hârtie.

Iniţial, crezu că era vorba despre un fir de aţă care ieşea din tivul rochiei, în dreptul gâtului. Ba chiar avu impulsul de a se apropia şi a-l băga înapoi înăuntru, dar se opri la timp. Nu s-ar fi cuvenit să facă un asemenea gest intim. Apoi se întrebă, într-o

doară, de ce ar folosi cineva fir roşu ca să coasă o rochie albastră.

În secunda următoare, se încruntă şi chiar făcu un pas înainte, astfel încât ajunse la mai puţin de doi metri de spătarul scaunului pe care stătea ea. Da, nu se înşelase. Era o zgârietură, în urma căreia sângerase. Deşi mai gravă decât genul acela de rană cu care te-ai fi putut alege atingându-te din greşeală cu un ac. Era mai degrabă... o urmă de bici.

Dintr-odată, Alex îşi simţi măruntaiele cutremurân- du-i-se puternic. Genunchii i se înmuiară şi aproape că îi cedară.

îşi putea simţi sângele scurgându-i-se din obraji, lă- sându-i reci şi acoperiţi cu o peliculă de sudoare rece. Chiar şi aerul pe care-l trăgea pe nas i se părea îngheţat, îşi împreună palmele la spate, strângându-le puternic.

Trecură câteva secunde bune până ce se simţi suficient de stăpân pe el să se mişte. Traversă încăperea până la clopoţelul pentru servitori şi trase de şnurul acestuia. Rămase lângă el până ce venerabila doică a lui Verity intră gâfâind în încăpere.

- Rămâneţi cu Verity, îi porunci. Poate ar fi bine să o scoateţi la o plimbare prin grădină. Am nişte chestiuni importante de discutat cu doamna Jones.

- Da, milord, răspunse doica, moment în care Verity îşi ridică privirea, surprinsă, şi dădu să protesteze.

-Poţi să iei o păpuşă cu tine, îi spuse Alex, cu un zâmbet, şi apoi s-o aduci jos, la masa de prânz, pe care o vei lua cu mine mai târziu.

Vociferările lui Verity se curmară imediat, în mijlocul propoziţiei. Rar se întâmpla să aibă privilegiul de a lua prânzul jos, cu tatăl ei. Se ridică imediat de la masă, ţopăind veselă către doica ei.

- Mănâncă şi doamna Jones cu noi? întrebă fetiţa.

-Nu, răspunse el. Doamna Jones nu o să ia prânzul cu noi. Apoi îşi îndreptă privirea către ea: Veniţi cu mine, vă rog, doamnă Jones.

Tânăra se ridică încet, păstrându-şi corpul rigid, timp în care stomacul lui Alex se cutremură din nou. Nu putea să se ducă să o ajute. Nici n-ar şti unde anume să o atingă. Chipul ei era în continuare lipsit de orice expresie.

-Pe aici, îi spuse, ieşind din camera de studiu în urma ei şi ghidând-o către dormitoarele de oaspeţi aflate mai încolo, pe coridor.

Siân nu protestă câtuşi de puţin, nici măcar când Alex deschise uşa unuia dintre ele şi îi făcu semn să intre. Nu zise nimic când Alex intră după ea şi închise uşa în urma lui. Siân rămase nemişcată, cu coloana dreaptă, în mijlocul încăperii. Stătea cu spatele la el.

-Vitele Scoţiene au ieşit din nou azi-noapte, începu Alex, sprijinindu-se de uşă şi întrebându-se dacă era cu putinţă ca un bărbat să leşine.

Cumva, avea impresia că avea să afle cât de curând.

- Da, răspunse ea.

- Au urlat de trei ori, spuse el. Cred că asta înseamnă că n-au venit decât după o singură persoană.

-Da.

- Cine? întrebă el. Despre cine a fost vorba, Siân?

Urmă un interval lung de tăcere.

- Nu ştiu, rosti ea într-un final. Nu am auzit.

Alex se apropie de ea, din spate. Siân nu schiţă nici o mişcare, deşi n-avea cum să nu fi simţit că se apropiase. Nu întoarse capul, să îl privească.

Poate că, până la urmă, se înşelase, îşi spuse el. Sigur se înşelase, nu? Foarte sigur. Se uita lung la nasturele de sus al rochiei, întrebându-se cum putea să-l desfacă fără să-i atingă spatele. îşi ridică mâinile spre el. O putu simţi inspirând încet când îi scoase primul nasture din butonieră, după care trecu la

următorii. Avu nevoie de mult timp, dar, într-un final, reuşi să-i deschidă rochia până mai jos de talie. Prinse cele două părţi ale rochiei şi le dădu de-o parte şi de alta.

Avea un furou pe dedesubt. Chiar şi aşa, putea vedea clar că nu se înşelase. Pentru o secundă, se întrebă din nou dacă avea să leşine. Sau să vomite. îi trase rochia în jos pe braţe şi îşi băgă degetele sub bretelele furoului, chiar în dreptul umerilor. Le trase în sus cât putu de uşor şi îi trase furoul până la şolduri.

-Câte? o întrebă, simţindu-şi buzele prea amorţite pentru a se supune voinţei sale.

Se uita la dârele însângerate şi umflate care-i rămăseseră întipărite pe spate, în zigzag.

Siân îi răspunse abia peste ceva timp.

- Cincisprezece, rosti ea.

„Cincisprezece!" Iestyn Jones primise zece. Alex îşi aminti cum privise totul, cum le numărase şi cum i se păruse o eternitate până se terminaseră. Şi-şi amintea şi în ce stare fusese Iestyn după aceea.

- De ce?

Glasul i se redusese la o şoaptă.

- Nu ştiu, spuse ea.

- De ce, Siân?

- Cred că eu ţi-am dat informaţii, răspunse ea. Cred că ţi-am spus despre întrunirea de pe munte.

- Ei, drăcia dracului! izbucni el.

îşi aminti cum Owen Parry ceruse să afle de la cine aflase şi cum el refuzase să-i dea un nume. Şi-şi aminti cum Parry îi spusese că avea să afle.

Drăcia, drăcia dracului!

- Hai încoace, rosti el, apropiindu-se de pat şi trăgând pătura într-o parte. Hai, întinde-te aici!

Siân îşi ţinea rochia şi furoul peste sâni. Privind-o, Alex observă că renunţase la masca impasibilităţii. Avea ochii plini de durere.

- Hai aici, Siân, îi spuse. Mi-e frică să te ating. S-ar putea să-ţi fac mai mult rău decât bine.

Dar, când Siân se apropie, îi luă mâinile într-ale lui şi-i desprinse degetele de pe materialul rochiei,

astfel încât aceasta să poată cădea pe podea. Furoul îi rămase fixat pe şolduri. Alex nu era în starea necesară pentru se excita doar văzând-o goală, aşa cum nici ea nu era în situaţia de a se simţi jenată.

- întinde-te pe pat, îi spuse.

Alex se agita pe lângă ea, fără să $tie ce să facă, iar Siân se întinse pe pat, cu faţa în jos. într-un final, reuşi să se aşeze, cu faţa pe pernă, respirând neregulat şi cu zgomot. Alex îşi dădea seama că încerca să-şi ţină durerea sub control.

Se forţă să privească îndelung, cu atenţie, dârele pe care bicele le lăsaseră pe spatele ei. Toate erau roşii şi umflate. Unele sângeraseră.

- Cum ţi-au fost tratate rănile astea? întrebă el. Cum ţi le-a îngrijit bunica ta?

- Le-a spălat cu apă curată, răspunse ea.

-Trebuie date cu unguent, zise el. Şi trebuie să iei

ceva pentru durere. A cui a fost ideea să te prezinţi la muncă azi?

- A mea, rosti Siân. Dacă aş fi rămas acasă, situaţia ar fi fost interpretată cu totul şi cu totul greşit.

Alex nu o întrebă ce voia să spună cu asta, ci îi zise că avea să se întoarcă şi ieşi din încăpere. Ar fi trebuit să o trimită pe domnişoara Haines la ea, dar trebuia să facă el totul. Dumnezeule mare, fusese biciuită din cauza lui. Fusese biciuită! Cincisprezece lovituri. De către Vitele Scoţiene. Sus pe munte, răstignită pe jos, cu mâinile şi picioarele legate de ţăruşi. Siân. Siân a lui. Senzaţia de ameţeală rece din capul lui aproape că începea să devină familiară.

Se întoarse în dormitorul de oaspeţi în mai puţin de zece minute, cu un lighean cu apă călduţă şi un prosop moale, o alifie despre care atât domnişoara Haines, cât şi bucătăreasa jurau că era un leac miraculos pentru tăieturi şi răni minore, plus o doză dublă de laudanum.

Siân stătea în aceeaşi poziţie ca înainte, numai că-şi întorsese capul într-o parte, pentru a respira mai bine. II urmări cu privirea cum intră şi se apropie de pat. Chipul palid şi ochii negri, încercănaţi parcă pulsau de durere.

- Mai întâi asta, rosti Alex, arătând către laudanum. Va trebui să ridici capul ca să o bei şi o să te doară, dar după câteva minute o să atenueze durerea şi o să te ajute să dormi. Când ai dormit ultima oară?
- Nu mai ştiu, răspunse tânăra. Ce e?
- Laudanum, zise el.
- N-am mai luat niciodată.

Siân se uită bănuitoare la sticluţa din mâna lui.

- Ei bine, o să iei acum, replică el, ferm.

După ce reuşi să se ridice, să bea medicamentul şi să se lase din nou pe pat, Siân rămase cu ochii închişi şi începu să respire neregulat pe gură.

- Eşti total diferită de orice femeie pe care am cunos- cut-o, spuse el, îmbibând prosopul în apă, după care îl stoarse şi îşi simţi din nou genunchii înmuindu-i-se când îi cercetă spatele, ştiind că venise momentul să o atingă şi să îi provoace şi mai multă durere. Ai plâns vreun pic?
- Nu, răspunse ea.
- Ai ţipat?
-Nu.

Când o atinse cu prosopul, Siân tresări, după care rămase perfect nemişcată. Alex spălă rănile şi le răcori cu prosopul ud, după care îi întinse unguentul cu generozitate pe piele, mişcându-şi degetele cât mai uşor. Chiar şi după ce-i spălase rănile cu apa răcoroasă, spatele ei tot ardea.

- Siân, rosti el, aş fi putut preveni asta. De ce nu mi-ai spus? De ce m-ai făcut să-ţi promit că n-o să ies?
- Cum le demonstram tuturor că eram cu adevărat nevinovată dacă apelam la ajutorul tău? întrebă ea.

- Ce ţi-au spus când te-au avertizat, acum patru nopţi? întrebă Alex.
- Să renunţ la locul ăsta de muncă, răspunse ea. Să nu mai vin aici.
-Şi totuşi, ai venit.
-Da.
- Ştiind că o să fii biciuită pentru asta.
-Da.
- Iar bunicul şi unchiul tău nu au intervenit? întrebă el.
- I-au legat de scaune înainte să mă ia, răspunse tânăra. Şi înjurau de mama focului. Dacă ar şti reverendul Llewellyn nici că i-ar mai primi la slujbă.
- Şi Parry n-a făcut nimic? insistă Alex.

Urmă o pauză.

- Nu, răspunse ea într-un final.
- Cum ai coborât de pe munte?

Tocmai ridica uşor cearceaful peste ea.

- Bunicul şi unchiul Emrys au venit după mine, răspunse ea. împreună cu Huw şi cu Iestyn.
- Nu şi Parry?

Din nou, un interval de tăcere.

- Nu, răspunse ea.

Alex îngenunche lângă pat şi se uită atent la chipul ei. Siân avea ochii închişi. Laudanumul avea să-şi facă efectul în curând, îşi dădu seama el. Ar trebui să doarmă şi să uite de durere o vreme - cât el pleca la vânătoare. Buzele i se strânseră într-o linie sumbră.

- Siân, rosti el.

Tânăra deschise ochii şi se uită într-ai lui. Alex îşi putu da seama că încă simţea multă durere.

- îl cunoşti pe vreunul? o întrebă. Ai recunoscut pe cineva?
- Nu, răspunse ea grăbită. Aveau capetele acoperite. Şi vorbeau în şoaptă.

Alex o fixă cu privirea fără spună nimic, iar Siân închise ochii. Genele i se umeziră sub ochii lui.

- De obicei sunt bărbaţi de prin celelalte văi, rosti ea. Nu i-aş fi recunoscut nici dacă n-ar fi avut

capetele acoperite sau dacă nu şi-ar fi modificat vocile.
în continuare, Alex nu spuse nimic, privind cum o lacrimă i se scurse pe obraz şi fu absorbită de pernă. Lacrima de la celălalt ochi rămase la rădăcina nasului ei.
7 Siân? o întrebă el după un timp. Cine erau?
în momentul acela, tânăra suspină - un suspin îndu-ioşător, care părea să răzbată tocmai din străfundurile sufletului ei. îşi ridică o mână tremurândă peste faţă şi începu să suspine ca şi cum i se frângea inima sub ochii lui. Alex rămase nemişcat, privind-o. Nu putea să o tragă în braţele lui. Dar îşi puse uşor o palmă pe capul ei.
- Cine erau? o întrebă din nou.
Ştia care avea să fie răspunsul ei. îl simţea. Dar trebuia să îl audă de pe buzele ei.
- N-aş fi ştiut, reuşi ea să îngaime între două suspine disperate. Vorbea în şoaptă, ca şi ceilalţi. A pledat să primesc doar zece lovituri în loc de douăzeci şi au ajuns la cincisprezece. I-a oprit după câteva ca să-mi bage o cârpă în gură, să nu-mi muşc buzele până la carne.
Nu credeam că l-am observat sau că l-am auzit. Dar a uitat să mai vorbească şoptit când mi-a împins cârpa aia în gură. Un timp, nu mai fu în stare să spună nimic.
Alex o privea, simţind cum ghemul de gheaţă al furiei i se învârtea în stomac.
- Cine era, Siân? o întrebă.
- O-w-e-n, se jelui tânăra, cu glasul încărcat de tristeţe şi de disperare. Era Owen.
Alex începu să o mângâie pe cap, lăsând-o să plângă. Atingerea sa era caldă şi blândă. Dar inima îi era rece precum oţelul.
-S-a terminat, îi spuse încetişor când Siân se mai linişti şi îşi dădu seama, după tensiunea redusă din muşchii ei, că durerea mai scăzuse. I-ai sfidat şi le-ai făcut faţă cu mai mult curaj şi demnitate decât am văzut eu vreodată la o femeie - sau la majoritatea bărbaţilor, de fapt. Când iei o poziţie, Siân Jones, o

aperi până în pânzele albe de una singură, nu-i aşa? Unii ar spune că eşti nesocotită. Aş zice că mulţi au făcut asta în ultimele zile. Mă înclin în faţa ta. Mă înclin, plin de respect, în faţa ta.
Pe chipul ei trecu un zâmbet fugitiv.
- Mi-ai dat un medicament puternic? îl întrebă. Parcă sunt uşoară ca un fulg.
- Da, puternic, îi confirmă el. Te simţi bine acum?
-Niciodată n-am putut să dorm pe burtă, zise ea.
- Ai prefera să te întorci pe spate? o întrebă Alex. La- să-mă să te ajut, atunci.
Ar fi fost mai bine să o ajute acum - ochii îi erau sticloşi, dar cauza nu mai părea a fi durerea. O ajută să se întoarcă uşor pe spate şi îi acoperi goliciunea cu două pături. Era foarte aproape de lumea viselor.
- Ar trebui să mă duc acasă, rosti ea, intonând cuvintele încet şi cu dificultate.
Alex se uită la ea, privind cum pleoapele îi coborau, grele. îi atinse obrazul cu vârfurile degetelor, după care se aplecă şi îşi puse buzele uşor peste ale ei.
- Eşti acasă, Siân, îi zise în şoaptă.
Nu credea că îl auzise. Avea ochii închişi şi rămaseră aşa. Respira liniştit şi regulat.

Nu deschise ochii decât o dată şi o văzu pe domnişoara Haines lângă pat.

- Ţi-am adus ceva de băut, spuse femeia. Vrei să guşti? Pot să te ajut să te ridici în şezut?

Dar Siân clătină din cap şi închise din nou ochii. Plutea pe nori de vată. Ea însăşi era din vată. Nu-şi putea aminti de ce, dar avea sentimentul că trebuia să se agaţe cât mai mult posibil de această stare. Se întrebă vag ce căuta domnişoara Haines în bucătăria bunicii ei, unde se afla patul ei încastrat în dulap.

-I-am trimis un mesaj domnului Hywel Rhys, rosti domnişoara Haines, ca să-i anunţ - pe el şi pe doamna Rhys - că o să rămâi aici cel puţin în noaptea aceasta.

Da, era bine. Aşa, buni nu şi-ar mai face griji pentru ea. Siân se cufundă recunoscătoare în

moliciunea aceea. „Mă înclin în faţa ta. Mă înclin, plin de respect, în faţa ta." Se înveli cu vocea şi cu blândeţea dulce a cuvintelor lui. Acestea o alinaseră mai mult decât leacurile. Făcuseră să merite toată durerea. Nu, poate nu chiar atât. Dar făcuseră durerea ce urmase biciuirii să fie mai suportabilă.

Alexander. Deschise ochii şi cercetă încăperea, cău- tându-l. Dar el plecase. Nu mai era nimeni cu ea.

„Eşti acasă, Siân." îşi amintea vocea lui rostind aceste cuvinte, deşi nu şi unde sau când i le spusese. „Eşti acasă."

Se cufundă din nou în lumea somnului.

Mai târziu, se trezi şi văzu că lângă patul ei se afla altcineva. Stătea şi se uita în tăcere la ea. Siân nu mai văzuse această expresie pe chipul lui decât o singură dată.

- Siân, spuse el cu blândeţe când ea închise ochii din nou. Siân, micuţa mea.

Voia ca el să plece. Nu voia să-l aibă în visele ei. Nu cu expresia aceea pe chip. Nu cu cuvintele acelea pe buze. Ar fi fost un vis crud, o bătaie de joc, genul de vis pe care şi-l putea aminti din copilărie. Niciodată ceva real. Doar un vis.

- Micuţa mea, ce ţi-au făcut? rosti el. De ce nu ai venit la mine? De ce nu ai venit niciodată la mine?

Pentru că nu era decât un vis, Siân îi spuse ceea ce întotdeauna tânjise să îi spună, dar nu fusese nicicând poftită să o facă.

-Tăicuţule, îngăimă ea, cu ochii închişi.

II mai auzise plângând doar o singură dată. Tot atunci când îl văzuse arătând aşa. Când murise mama ei şi venise la ele acasă. Nu plânsese niciodată din cauza ei, a lui Siân. Aşa cum nu râsese niciodată cu ea. Aşa cum nu manifestase nici o emoţie în ceea ce o privea. Ea nu existase niciodată pentru el. Dar ăsta era un vis. Şi-n vise se putea întâmpla orice. În visul ăsta, plângea pentru ea.

- O să fie altfel de-acum înainte, îl auzi pe Sir John Fowler spunând înainte de a se cufunda din nou în somn. Pentru numele lui Dumnezeu, de-acum încolo o să fie altfel. N-o să se mai atingă vreodată de tine, micuţa mea.

Unde era Alexander? Deschise ochii să îl caute, dar nu era acolo. Nu era nimeni cu ea. Observă că se afla într-o cameră străină. Nu o recunoştea. Nu prea îşi dădea seama de ce se afla acolo. Alexander o adusese aici. Când încercă să se mişte, simţi un junghi dureros. Dar nu avea nevoie să se mişte. Se simţea bine, îi era cald şi nemaipomenit de somn. Se lăsă purtată pe braţele somnului.

În dimineaţa de după noaptea în care Vitele Scoţiene pedepsiseră pe cineva, atmosfera de la topitorie, din mină şi din casele oamenilor era mereu oarecum tristă. Toată lumea ştia ce se întâmplase, toţi cunoşteau persoana sau persoanele vizate, dar nimeni nu voia să vorbească despre asta. întotdeauna, toţi aveau sentimente amestecate, atât compasiune pentru victimă, cât şi susţinere şi aprobare pentru ceea ce făcuseră Vitele Scoţiene pentru a impune voinţa majorităţii asupra minorităţii.

Astăzi, tristeţea obişnuită era mai pronunţată. Nimeni nu-şi putea aminti de vreo altă ocazie în care Vitele Scoţiene să ia în vizor o femeie. Dar o luaseră pe Siân Jones. Era aproape incredibil că nu se supusese avertismentului dat, când ar fi putut să o facă destul de uşor, căci nu li ceruseră decât un singur lucru. însă ea îi sfidase.

Până dimineaţă, toţi aflaseră că fusese târâtă pe munte şi biciuită. Ba chiar toţi ştiau şi câte lovituri - cincisprezece. Cei care fuseseră dispuşi să discute despre asta în zilele precedenţe pariaseră că avea să primească zece. Poate chiar cinci. în fond, era femeie.

Dar i se administraseră cincisprezece lovituri - cu bicele umede. Fusese întinsă pe pământul ud şi i se dezgolise spatele pentru a primi loviturile, exact

ca un bărbat. Emrys Rhys o adusese acasă pe umăr. Hywel Rhys înjurase suficient cât să nu mai fie primit în capelă două vieţi de-acum încolo, dacă ar fi fost cineva să le vorbească despre asta reverendului Llewellyn şi diaconilor săi.

Owen Parry nu reuşise să-i înfrângă cerbicia, şuşoteau mulţi, şocaţi. Unii preziseră că avea să-i tăbăcească bine fundul înainte ca Vitele Scoţiene să pună mâna pe ea şi, astfel, să o salveze de propria încăpăţânare. Dar nu reuşise să o oprească. Şi nu se dusese la ea după ce Vitele urlaseră pentru a treia şi ultima oară, anunţând finalul pedepsei şi că plecau. Doar rudele ei şi ale lui Gwyn Jones urcaseră pe munte să o aducă acasă.

Owen Parry era la muncă în acea zi, împreună cu ceilalţi pudlatori, şi avea chipul ca împietrit, astfel că nimeni nu vorbea cu el decât dacă era nevoie sau se nimerea în calea lui.

Un alt lucru uluitor era că Siân Jones se dusese la serviciu astăzi - la câteva ore după ce primise cincisprezece lovituri de bici de la Vitele Scoţiene. N-aveai cum să nu îi admiri curajul. Şi nu prea puteai să ignori că asemenea curaj şi verticalitate nu păreau a se potrivi cu rolul de informatoare. Foarte puţini erau cei care credeau din toată inima că ea fusese cea care îi trădase. De ce să facă una ca asta dacă bărbatul ei ar fi fost cel mai afectat dacă marchizul afla? Sigur ştiuse că Parry avea să conducă întreaga întrunire. Şi, dacă ea fusese informatoarea, de ce nu făcuse nimic apoi ca marchizul de Craille să îi sară în ajutor? De ce nu făcuse nimic să evite pedeapsa?

în dimineaţa aceasta, bărbaţii şi femeile din Cwm- bran Işi vedeau de treburi oarecum trişti, temători şi nedumeriţi.

Lucrătorii de la topitorie o auziră primii - vocea clară şi autoritară a marchizului de Craille. Nu vorbea foarte tare, dar avea un ton pe care nu-l mai auziseră până atunci - tonul cuiva care învăţase din

copilărie cum să se facă auzit si ascultat fără întrebări.

Munca a luat sfârşit pe ziua de azi, îi anunţă. Erau convocaţi într-o oră, pe munte, în locul lor obişnuit de întrunire. Toţi bărbaţii, până la ultimul. Femeile trebuiau să se întoarcă acasă.

Bărbaţii se uitară unii la alţii, uluiţi. Şi totuşi, când îşi lăsară uneltele jos şi plecară de la locul unde munceau, nici unuia nu-i trecu prin minte să nu facă aşa cum li se poruncise.

Minerii primiră acelaşi mesaj cu mai puţin de jumătate de ceas mai târziu, când glasul marchizului răsună mai întâi pe tunelurile de la un filon şi apoi pe cele de la celălalt, astfel că fiecare bărbat, flăcău sau femeie auziră convocarea de cel puţin două ori.

Nimeni nu îndrăznea să lipsească de la convocarea pe munte. Şi, chiar dacă ar fi avut îndrăzneala necesară, nimeni n-ar fi dorit să lipsească. Vitele Scoţiene merseseră prea departe de data aceasta. Biciuiseră o femeie - profesoara pe care Craille o angajase să se ocupe de fata lui. Toţi se întrebau - cu ceva fascinaţie şi cu o doză deloc neglijabilă de teamă - ce avea să facă marchizul de Craille în această privinţă.

capitolul 21

Alex stătea pe locul înălţat aflat la capătul depresiunii, unde stătuseră cei care vorbiseră la cele două întruniri pe care le văzuse el. Aşteptă, nemişcat şi tăcut, până când în faţa lui sosiră şi ultimii întârziaţi, deşi cei mai mulţi dintre lucrători ajunseseră acolo înaintea lui. Peste toţi domnea o linişte marcată de stânjeneală şi îl priveau temători.

Era plin de o furie ca de gheaţă. Nu se gândise dinainte ce avea să spună. Nici acum nu se gândea la asta. Cuvintele o să-i vină de la sine când avea să înce-

ă. Măcar ştia ce urma să facă. Dar mai întâi o să e vorbească. îşi tot lovea, încet, cu cravaşa în carâmbul cizmei.

Oamenii părură să simtă momentul când fu gata să înceapă deşi nu îşi ridică braţele şi nici nu făcu vreun alt semn. Toate şoaptele şi foielile încetară instantaneu. Toate privirile se îndreptară către el. Se lăsase o tăcere stânjenită, poate uşor ostilă chiar. Dar nici că-i păsa.

- M-am săturat să fiu în conflict cu voi, începu, privind către feţele ridicate spre el. M-am săturat să fiu considerat duşmanul vostru doar pentru că sunt un nobil englez şi proprietarul pământului pe care trăiţi şi al exploatării de pe urma căreia vă câştigaţi salariile. îmi pare rău că oricine îmi dă oarece informaţii despre vieţile voastre trebuie să fie considerat un informator de joasă speţă şi pedepsit cu lovituri de bici.

Aceste cuvinte treziră un cor de murmure abia sesizabile. Unii îşi mutară greutatea de pe un picior pe celălalt. Câţiva îşi feriră privirea.

-Nici o femeie nu mi-a dat informaţii de această natură, declară Alex clar şi răspicat. Aşteptă până ce disconfortul celor care îl ascultau crescu vizibil. Femeia care a fost biciuită azi-noapte era nevinovată de acuzaţia care i s-a adus, adăugă. E guvernanta fiicei mele, nicidecum o iscoadă.

Oamenii începură să se mişte, şi murmurele deveniră mai puternice.

-O să discutăm mai mult despre asta mai încolo, spuse el, iar liniştea deveni brusc deplină. Nu sunt deloc de acord cu marşul către Newport pe care îl plănuiţi. Nu sunt de acord pentru că n-o să obţineţi nimic aşa, ci doar o să vă expuneţi pericolului considerabil de a fi răniţi sau arestaţi. Autorităţile guvernamentale se aşteaptă la o asemenea formă de manifestaţie şi se pregătesc să vă ţină piept. Nu sunt de acord să vă duceţi, însă nu o să fac nimic să vă opresc, cu condiţia ca nimeni să nu fie forţat de bicele Vitelor Scoţiene să se alăture celor ce vor să se ducă şi ca aici, în Cwmbran, să nu mai aibă loc nici un act de violenţă legat de marş. Decizia vă aparţine. Sunteţi oameni liberi.

Aşteptă ca hărmălaia de glasuri iscată de cuvintele sale să se potolească. Nu-i era clar dacă se porniseră să vorbească cu toţii odată pentru că erau surprinşi sau pentru că erau suspicioşi.

- Dar, între timp, rosti el, avem multe de făcut aici, acasă. Sunt proprietarul moşiei Cwmbran şi patronul vostru de doi ani. în ultimele câteva luni am descoperit, cu mare ruşine, cât de iresponsabil am fost în această perioadă, presupunând că aici totul era bine când ar fi trebuit să vin să mă conving cu propriii ochi. Avem atâtea de făcut aici, încât n-o să ne plictisim cel puţin zece ani - case noi, un sistem de distribuţie a apei, canalizare, şcoli pentru copii... asta ca să le enumăr doar pe cele evidente. M-am enervat şi - da - m-am simţit jignit că nu aţi fost dispuşi să veniţi în întâmpinarea mea în aceste privinţe, că mi-aţi ignorat solicitările de a mă întâlni cu reprezentanţii voştri, ca să ne apucăm de lucru.

în mulţime se iscă un muget de proteste, în mare parte împotriva cuvintelor sale. I se adresau atâţia, încât Alex nu îl putea auzi pe nici unul. Pentru prima oară, ridică o palmă pentru a cere să se facă linişte.

- Să înţeleg că nu ştiaţi nimic despre solicitările mele? întrebă el.

Reacţia oamenilor îl convinse că bănuiala sa era corectă.

- Poate, continuă el, conducătorul vostru a considerat că poate lua o hotărâre fără să vă consulte. Poate că Owen Parry a hotărât să nu vă acorde drepturile democratice pe care le-aţi cerut prin intermediul Cartei. Poate că a presupus din capul locului că n-o să fiţi dispuşi să vă încredeţi şi să conlucraţi cu duşmanul.

-Ar fi trebuit să ne dea ocazia să alegem, strigă cineva, mârâind mai mult, iar spusele sale fură întâmpinate cu o mulţime de murmure de susţinere.

- Deciziile lui Parry sunt numai bune pentru mine, strigă un altul, câştigând şi el o mulţime de reacţii aprobatoare.

Alex ridică din nou mâna.

-Dacă trebuie să fac aceste îmbunătăţiri de unul singur, zise, atunci o să le fac şi aşa. Am şi dreptul, şi responsabilitatea aceasta. Aş prefera să iau decizii cu voi în loc să le iau în locul vostru, dar sunt de părere că aveţi dreptul democratic de a nu participa la această democraţie. O să îl întreb pe reverendul Llewellyn dacă se poate organiza o întrunire în sala de clasă a capelei într-o zi, săptămâna viitoare - pe terenul vostru, nu pe al meu. O să-l rog să prezideze această întrunire. Eu voi participa. Şi vă invit şi pe voi toţi să participaţi - şi să vă aduceţi şi femeile cu voi.

- O, *Duw,* fix asta ne mai trebuia! comentă cineva.

Urmă o izbucnire de râsete pe care Alex o împărtăşi
preţ de câteva secunde.

-Femeile stau în casele voastre toată ziua şi au grijă de copilaşi cât voi sunteţi la muncă, rosti când pe munte se lăsă din nou tăcerea. Puteţi să fiţi siguri că au nişte idei solide - şi înţelepte - despre lucrurile de care e nevoie pentru a avea un trai mai sănătos şi mai confortabil în Cwmbran. Poate că ar trebui să învăţăm să le ascultăm şi să le acordăm ideilor lor respectul pe care îl merită.

Era o idee greu de digerat pentru mulţi dintre bărbaţi, putea vedea clar asta. Dar nu voia să aprofundeze această idee sau pe celelalte pe care le expusese. Fuseseră expuse. Vorbise despre ele în faţa aproape tuturor oamenilor din vale. Acum, mingea era în terenul lor. Vieţile lor aveau să fie mai bune, fie că voiau asta, fie că nu. Dar nu le putea schimba şi atitudinea sau modul în care îl vedeau. Totul depindea de ei. Aşteptă din nou până ce se lăsă tăcerea, după care încă alte câteva minute, până când liniştea deveni tensionată şi plină de aşteptare.

- Unde e Owen Parry? întrebă.

-Aici sunt.

Un glas răsună - ferm şi răspicat - de undeva din spatele mulţimii de muncitori adunaţi în mica depresiune.

Alex îi căută metodic, fără grabă, chipul în mulţime şi, când îl găsi, îl ţintui cu privirea.

- Owen Parry, rosti el, aruncându-şi cravaşa cât colo şi dându-şi haina jos cu o încetineală intenţionată, ţi-am spus o dată că, dacă Vitele Scoţiene aveau să se întoarcă în Cwmbran ca să terorizeze şi să schingiuiască oamenii, o să îi vânez şi o să le răspund cu aceeaşi monedă.

-Aşa este, răspunse Owen, cu glasul sfidător şi provocator.

Alex îşi desfăcu nasturii de la vestă şi şi-o trase de pe el, aruncând-o pe jos, lângă cravaşă şi haină.

-S-au întors, zise el, şi au terorizat o femeie care e prea curajoasă ca să cedeze în faţa poruncilor lor sau să ceară ajutorul cuiva care ar fi putut fi dispus să i-l acorde. A îndurat această spaimă timp de trei zile. Tăcerea care se lăsase era mai îngrozitoare decât urletele Vitelor Scoţiene. Noaptea trecută a fost scoasă cu forţa din casă şi târâtă pe munte de nişte bărbaţi prea laşi să-şi arate feţele sau să vorbească altfel decât în şoaptă, a fost pusă la pământ, legată şi biciuită, spuse Alex. Cincisprezece lovituri de bici. în dimineaţa asta, a venit la serviciu şi nu s-a plâns nicidecum de ce a păţit. Eşarfa fu aruncată jos, lângă celelalte haine. Alex îşi scoase cămaşa din pantaloni şi începu să îi desfacă nasturii. în tot timpul cât vorbise nu-şi dezlipise privirea de la Owen Parry. Continuă: Chiar dacă ar fi fost vinovată de infracţiunea Î)entru care a fost pedepsită... Chiar dacă aşa ar fi stat ucrurile, eu tot aş fi luptat pentru ea. E o femeie. Iar tu ai fost unul dintre Vitele Scoţiene, Owen Parry.

-Da, răspunse Owen când agitaţia cumplită trezită de această acuzaţie se domoli.

- Ticălosul dracului! mugi un glas.

Alex îl recunoscu a fi al lui Hywel Rhys, deşi nu îşi luă ochii de la Owen Parry.

- Lăsaţi-mă să ajung la el! îl fac bucăţele şi bucuros mă duc în iad pentru asta. O să fie o plăcere să-mi petrec veşnicia în focurile iadului cu Necuratul, ştiind că e şi Parry acolo cu mine.

însă bărbaţii din jurul său îl ţinură pe loc, liniştin- du-l, iar peste mulţime se lăsă din nou tăcerea. Alex observă că şi Parry se uita direct la el, cu capul ridicat cu mândrie.

- Dezbracă-te, Parry, spuse el. Poate că oamenii pe care tu li conduci şi cărora eu le dau de muncă o să fie într-atât de buni să ne facă ceva loc chiar în mijloc. Vreau să ne luptăm ca de la bărbat la bărbat. Dacă eu înving, o să te pedepsesc aşa cum tu şi brutele tale aţi pedepsit-o pe Siân Jones azi-noapte. Cincisprezece lovituri cu cravaşa mea.

Owen Parry izbucni în râs. Alex putea înţelege de ce, căci îl văzuse gol până la brâu în topitorie. Dar, pe de altă parte, poate că Parry nu se uitase prea atent la el şi, în mod clar, nu avea de unde să ştie că Alex se antrenase într-una dintre cele mai prestigioase săli de box din Londra. Şi poate că nu înţelegea ce furie criminală putea să işte dragostea în inima şi muşchii unui bărbat.

Ca prin minune, în mijlocul mulţimii se creă un spaţiu liber, în formă de pătrat, precum şi două alei, una pornind de la locul înălţat pe care stătea Alex şi cealaltă din locul unde se afla Owen Parry.

Alex îşi dădu jos cizmele şi ciorapii, după care porni spre pătratul rămas liber.

- Poţi să-ţi alegi secunzii, Parry, rosti el. În mod clar, sunt o mulţime de oameni dispuşi să stea în colţul tău. Eu o să lupt singur - aşa cum am făcut de când am pus prima oară piciorul în Cwmbran.

- Ba nu, în nici un caz, rosti un glas tineresc şi senin, de undeva din apropiere. Eu o să stau în colţul dumneavoastră, sir. Pentru Siân.

Pentru prima oară, Alex îşi luă ochii de la Owen. Cu ceva surprindere, îşi dădu seama că acela care vorbise era Iestyn Jones, care pătrunsese în

pătratul liber şi acum se postase într-un colţ al acestuia.

- Şi eu.

-Şi eu.

Aceste două glasuri se făcură auzite simultan, iar Huw Jones şi Emrys Rhys i se alăturară lui Iestyn.

- Mulţumesc, zise Alex şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Owen Parry, care tocmai se dezbrăca de cămaşă în celălalt colţ al ringului format.

- Sper că n-o să-l faceţi să-şi piardă cunoştinţa, nemernicul, rosti Emrys Rhys. Vreau să am plăcerea să-l văd îndurând totul.

Fu o luptă lungă. Forţa extraordinară a lui Owen Parry se înfrunta cu forţa şi priceperea lui Alex, astfel că îşi dădură pumn după pumn multe minute în şir, fără să se oprească, deplasându-se în cerc, în căutarea unui punct slab în garda adversarului, şi fără să dea înapoi. Nici unul nu rămase la pământ când fu doborât. Pentru amândoi, era vorba despre ceva mai mult decât o simplă înfruntare fizică. Era o luptă între clase sociale, o bătălie a ideilor. Era o înfruntare între ură, pe de o parte, şi hotărâre pe de alta.

Alex nu era deloc sigur că putea să câştige. De la început nu ştiuse asta. Şi totuşi, fie că izbândea, fie că pierdea, era o luptă pe care trebuia să o ducă până la capăt. Dar, cum se băteau aşa, înconjuraţi de sute de bărbaţi bizar de tăcuţi, lovind cu bufnete surde şi cu gemete pe care toţi le auzeau, Alex îşi dădu seama că, în fond, avantajul era de partea sa. Lupta ca să răzbune ce îi făcuseră lui Siân. îşi detaşă mintea de la adversarul său şi de la durerea care îi era provocată trupului lui şi îşi concentră gândurile asupra amintirii de neuitat a zgârieturii aceleia subţiri de deasupra gulerului rochiei lui Siân, a dungilor umflate de pe spatele ei, când i-l dezgolise. Se gândea la chipul ei, palid şi sever controlat, la umbrele întunecate din jurul ochilor ei.

Şi se gândea la momentul în care, într-un final, îşi pierduse orice urmă de autocontrol şi începuse să plângă, nu din cauza durerii, ci pentru că era nevoită să recunoască atât în faţa lui, cât şi a ei că Owen Parry fusese unul dintre Vitele Scoţiene care o târâseră din casă şi o biciuiseră pe munte.

Se concentră din nou asupra lui Parry, cu mintea stăpânită de o furie detaşată, uitând de durerea proprie şi de oboseala ajunsă la limita extenuării, amintindu-şi dintr-odată toate tehnicile pe care le învăţase cândva de la profesorul său. Aştepta să găsească un punct slab, o secundă în care Parry avea să lase garda jos - lucru deloc greu, în acest moment al luptei, când amândoi erau gata de a se prăbuşi. Şi apoi, cu un croşeu de dreapta în care-şi puse toată puterea rămasă, îl izbi pe Owen direct în faţă şi îl doborî.

Amândoi mai căzuseră. De fiecare dată, se ridicaseră, refuzând ajutorul celor care-i asistau. De data aceasta însă, Parry rămase acolo unde se prăbuşise, cu faţa în iarba-neagră de pe munte, respirând greu. Nu îşi pierduse cunoştinţa, doar puterea şi voinţa de a se ridica şi de a continua să lupte.

Bărbaţii din Cwmbran priveau scena uluiţi, într-o tăcere aproape deplină. Trecuseră mulţi ani de când mai îndrăznise cineva să îl înfrunte pe Owen Parry şi chiar mai mulţi de când cineva reuşise să îl doboare. Cei ca- re-l consideraseră pe nobilul proprietar al Cwmbranului un nevolnic efeminat - mai ales după modul grăbit în care cedase în faţa pericolului reprezentat de grevă - priveau tulburaţi dovada că lucrurile stăteau tocmai invers, corpul masiv al lui Owen Parry fiind întins în spaţiul gol creat în mijlocul mulţimii.

Alex se duse înapoi pe locul înălţat de unde le vorbise mai devreme şi îşi trase cravaşa de sub grămada de haine. Când se întoarse în ring, muncitorii se retraseră cu promptitudine din calea lui. Se opri deasupra trupului nemişcat al lui Owen,

cu picioarele depărtate, strângând tare cravaşa în mâna dreaptă, uitându-se lung la el. Owen îl privea şi el. Nu făcuse nici o încercare de a se ridica şi făcuse un semn ostenit şi iritat ca secunzii să înceteze să mai numere clipele de când căzuse. Nu făcu nici o încercare de a se întoarce pe spate sau de a se proteja într-un alt fel de pedeapsa promisă.

- Azi-noapte, bicele au fost ude, rosti el, cu sfidare în glas. Loviturile au fost date cu forţă maximă.

Alex se uită în jos la el mult timp. Ştia clar că Parry n-avea să schiţeze nici o mişcare. Avea să zacă acolo şi să-şi încaseze pedeapsa. Dar Siân nu avusese de ales. Ea fusese răstignită pe pământ, cu încheieturile şi gleznele prinse cu funii de ţăruşi. Lovită cu bicele ude. Mânuite cu forţă maximă.

- Laşule! şuieră Owen Parry la el, pe neaşteptate. Ţi-e frică să dai de niţel sânge, Craille? Sau nu eşti în stare să loveşti cu suficientă putere?

Dintr-odată, Alex simţi un val de greaţă. Ură pentru ură. Violenţă pentru violenţă. Ochi pentru ochi. îşi zvârli cravaşa peste spatele lui Owen Parry, îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

- Te las să te împaci singur cu conştiinţa ta, Parry, zise el, şi sper sincer că o să te chinuiască mai mult şi pentru mai multă vreme decât nişte simple lovituri de cravaşă.

Se duse către locul unde îşi lăsase hainele.

-Aşa deci, Owen, mârâi Emrys Rhys de undeva din spatele lui. Astea-s pentru Siân, nemernic laş ce eşti!

Se auzi şuieratul cravaşei prin aer, un bufnet când se izbi de carne şi un geamăt.

Alex nu se uită înapoi. Se îmbrăcă din nou cu o încetineală intenţionată, refuzând să ia în seamă rigiditatea muşchilor şi durerea care i se trezise în fiecare fibră a cărnii.

Câteva minute mai târziu, când începu să coboare muntele, fără cravaşă, bărbaţii nu mai erau nicidecum tăcuţi. Era conştient că, în spatele său,

hărmălaia creştea. Se întrebă cine avea să câştige, până la urmă, înfruntarea de azi - Owen Parry sau el.

Oare Siân încă dormea?

Tânăra se trezise în sfârşit, ştia unde era şi de ce se afla acolo. Probabil că dormise mult timp, îşi dădu ea seama. Nu se gândise că_ un medicament putea să aibă efecte atât de puternice. îşi mişcă uşor umerii, câte unul o dată. Durerea de spate reapăruse - efectele medicamentului începeau să se risipească -, dar nu era atât de intensă încât să-i înghită lumea într-un univers de coşmar, aşa cum era în dimineaţa de după pedeapsă, când venise la castel şi făcuse lecţii cu Verity.

îşi împinse picioarele peste marginea patului şi se ridică în capul oaselor cu mişcări lente şi precaute. Probabil că uşa din cealaltă parte a încăperii făcea legătura cu o cameră de toaletă, îşi zise. Avea mare nevoie să ajungă acolo. îşi simţea picioarele ca şi cum ar fi fost din vată, dar reuşiră să o poarte până acolo şi, cinci minute mai târziu, înapoi în pat. Ajunsă aici, se lăsă pe saltea, plină de recunoştinţă. Îi dăduse un medicament puternic, aşa spusese el. Chiar că era puternic. Siân închise ochii. Simţea furnicături în pielea spatelui, dar, dacă stătea nemişcată, durerea se mai atenua. Se gândi că trebuia, cel mai probabil, să înveţe să trăiască cu senzaţia aceasta preţ de mai multe săptămâni. Fuseseră nişte lovituri puternice. Poate că aceia care mânuiseră bicele încercaseră să compenseze faptul că nu-i dădeau decât cincisprezece lovituri, în loc de cele douăzeci hotărâte iniţial.

Când se ridicase, intenţia ei fusese să se ducă acasă. Sigur buni îşi făcea griji pentru ea. Dar picioarele n-ar fi putut s-o ducă până acolo.

Se simţea în continuare extrem de obosită. îşi aminti un glas - oare al domnişoarei Haines? - care-i spusese că se trimisese un mesaj la bunicii ei cum că avea să rămână la castel cel puţin o noapte.

Scoase un oftat, simţind o mulţumire somnoroasă. N-avea să fie nevoie să facă efortul de

a se duce acasă. Putea să rămână acolo. Şi să doarmă.

Cineva îi spusese „micuţa mea". Detectase în glasul lui o tandreţe după care tânjise toată viaţa. „Tăicutu- le", îi zisese ea. Nu „tată" sau „tati", ci „tăicuţule". întotdeauna simţise un gol profund şi dureros în suflet pentru că nu avusese cui să-i spună „tăicuţule". Un gol accentuat de faptul că exista un bărbat căruia ar fi putut să-i spună astfel, fără să o fi făcut însă. Bărbatul care o lăsase grea pe mama ei.

„Tăicuţule", aşa îi spusese. în visul ei. Trebuie să fi fost vorba despre un vis. Tânjea să creadă că totul se întâmplase aievea. Dar nu fusese decât un vis declanşat de medicamentul acela.

- Siân?

Nu auzise uşa deschizându-se şi închizându-se la loc. Probabil că aţipise din nou. Deschise ochii şi schiţă un zâmbet.

- Alexander.

Te mai doare spatele? o întrebă el

- .E o durere suportabilă, răspunse ea. încă simt efectele medicamentului pe care mi l-ai dat.
- Bine, spuse el. Chiar aveai nevoie de un asemenea ajutor.
-Da. Ochii ei trecură peste trăsăturile lui. înghiţi În sec. Te-ai bătut cu cineva?
Bărbatul încuviinţă din cap.
- Din cauza mea? rosti ea în şoaptă. Cu Owen?
Alex încuviinţă din nou din cap.
Tânăra închise ochii.
- Şi el arată la fel de rău ca tine? întrebă.
- Chiar mai rău, răspunse Alex. Vorbea foarte calm. Acum, toţi oamenii din Cwmbran ştiu că ai fost acuzată şi condamnată pe nedrept, Siân, că nu meritai să fii biciuită. Toţi au privit cum ai fost răzbunată.
- Nu-mi aduc aminte să fi văzut vreodată pe cineva să-l învingă pe Owen într-o bătaie, spuse ea.
- Am fost foarte motivat, răspunse el.
Siân deschise ochii şi se uită la el.
-Ai făcut totul public, Alexander? rosti ea. A auzit şi a văzut toată lumea?
-Toată, confirmă el. Toţi bărbaţii din Cwmbran, până la unul.
Tânăra închise din nou ochii. Nu avea nevoie de alte explicaţii. îşi putea închipui totul ca şi cum ar fi fost de faţă. Sigur îi adunase pe munte, în locul lor obişnuit de întrunire. Ar fi fost chiar potrivit să se întâmple acolo. îşi folosise autoritatea să îi cheme pe toţi acolo, după care le spusese adevărul şi administrase pedeapsa cuvenită. Dar nu... se întâmplase ceva mai bun de-atât.
-A fost o luptă dreaptă? întrebă fără să-şi ridice pleoapele.
- Dreaptă, spuse el. Te-am răzbunat cu pumnii. Iar el şi i-a folosit pe ai lui până m-a făcut să arăt aşa.
Ar fi fost o sălbăticie, o cruzime şi o barbarie din partea ei să simtă satisfacţie. Dar chiar asta era în sufletul ei.

-Mulţumesc, îi spuse în şoaptă şi apoi deschise din nou ochii.

Alex se uită fix la ea şi făcu încă un pas spre pat pentru a-i mângâia uşor obrazul cu partea din spate a degetelor. Siân îşi puse palma peste a lui şi îşi întoarse chipul spre ea, astfel încât să-şi atingă buzele de palma lui. Bărbatul nu-şi clinti mâna.

- Mulţumesc, rosti ea din nou, uitându-se în ochii lui albaştri şi zâmbind.

- Eşti încă sub influenţa medicamentului? o întrebă el.

Siân încuviinţă din cap.

- Nu simţi durere?

Femeia clătină din cap.

- Efectul e prea puternic să îţi dai seama ce se întâmplă cu tine? întrebă el.

Nu, efectul nu era într-atât de puternic. Siân înţelese imediat unde bătea. Şi îi răspunse fără nici un dram de ezitare, uitându-se direct în ochii lui şi clătinând din nou din cap.

Preţ de o secundă, Alex rămase nemişcat, privind-o cercetător în ochi. Apoi îşi retrase mâna de sub a ei şi traversă încăperea, până la uşă. Siân îl auzi cum întoarse cheia în broască. Când se întoarse lângă pat, începu să se dezbrace, privind-o fix în ochi.

Avea o mulţime de vânătăi, observă ea. Era lovit şi frumos. Prima oară, pe munte, nu-l văzuse. Doar îl simţise. Acum, ochii ei devorară frumuseţea lui musculoasă, frumos proporţionată. Şi îl dorea cu o poftă languroasă, pe jumătate adormită de efectul laudanumului. Voia să se unească, să se contopească cu el. Voia să fie vindecată de trupul lui. Voia să-l vindece cu atingerea ei.

-Siân. Când rămase gol în faţa ei, Alex trase pătura deoparte şi îi dădu jos cu blândeţe furoul şi celelalte haine, trăgându-i-le în jos peste picioare. Frumoasa mea Siân.

- Frumosul meu Alexander.

Tânăra zâmbi şi întinse braţele către el.

Alex nu se aşeză peste ea. îşi propti un genunchi între ai ei şi îi depărtă picioarele larg cu ale sale, astfel încât să poată îngenunchea între coapsele ei.

-Nu te mişca, li spuse. Mă ocup eu de tot. Tu stai nemişcată.

Şi totuşi, spuse asta nu pentru a se avânta în ea şi a-şi culege plăcerea cât mai repede, descoperi ea pe parcursul orei următoare. îi oferi plăcere, o plăcere lentă pe care trupul ei să o poată absorbi fără nevoia frenetică de a se contorsiona şi de a se ridica spre el.

Mâinile lui îi mângâiară sânii, umplându-i de o tensiune dulce, făcându-i sfârcurile să se transforme în piscuri pline de o dorinţă dureroasă. Aplecat peste ea, capul lui coborî către ele. Buzele îi sorbiră, alintându-i în timp ce limba mângâia sfârcurile sensibile, trimiţân- du-i impulsuri către pântece şi către locul acela tainic dintre picioare care pulsa de dorinţă.

Siân îşi deschise braţele larg, lăsându-le peste cearşaf şi prinzându-se de cadrul de lemn. Pentru o clipă, îşi dădu seama că era răstignită cum fusese cu o noapte în urmă, dar acum cu faţa în sus şi din proprie voinţă. Nu avea încheieturile şi gleznele legate, ca să o menţină în această poziţie. Iar acum trupul îi era mângâiat, iubit, nu biciuit.

- Şterge amintirile urâte, îi spuse în şoaptă.

Alex îşi înălţă capul de peste sânul ei şi o privi lung, urmând conturul unui braţ şi apoi pe cel al unui picior. Iar Siân îşi dădu seama după scăpărarea din ochii lui că înţelegea la ce se referea.

Dădu aprobator din cap şi îi zâmbi.

- Da, spuse. Azi nu-i loc de nimic urât, Siân. Nu-i loc de forţă şi de violenţă. Doar de dragoste.

Ochii ei se cufundară, plini de dorinţă, în ai lui. Dragoste? Da, era dragoste. O numise „iubirea lui" pe munte, iar ea îl crezuse. Crezu şi cuvântul pe care-l rostise acum. Era imposibil... lucrul acesta care era între ei. Dar, cu toate acestea, era ceva

frumos şi real, iar acum şi aici era cum nu se putea mai potrivit.

- Da, îi răspunse. Iubeşte-mă, Alexander.

Şi el făcu întocmai asta, folosindu-şi mai întâi mâna, până ce o aduse în pragul leşinului de atâta extaz. Siân nu înţelegea cum ştia el să-i stârnească dorinţa şi plăcerea fără frenezia care i-ar fi putut provoca durere, însă accepta priceperea şi cunoştinţele lui cu recunoştinţă şi cu dragoste. Extazul dulce i se revărsă peste mână, făcând-o să geamă şi apoi să zâmbească privindu-l în ochi. Şi el îi zâmbea.

- Nu te mişca, îi spuse. O să încerc să nu te clintesc. Dacă simţi vreun pic de durere, să mă opreşti imediat. Astăzi nu trebuie să ai parte de durere.

Mâna lui se strecură sub ea, dar nu o ridică decât puţin. Nu veni peste ea, ci rămase îngenuncheat între coapsele ei. Ochii ei se desprinseră de ai lui şi priviră cum se împinse adânc şi hotărât în ea. Siân îl acceptă, pulsând în jurul lui.

-Ah, îngăimă.

Era minunat de plăcut, descoperi ea, să poată să-l privească iubind-o, să vadă împingerile şi retragerile, nu doar să le simtă. Alex se mişca încet şi uşor, fără să sacrifice nici profunzimea, nici intensitatea. Siân strânse mai tare cadrul patului, privind totul, în timp ce muşchii ei îl trăgeau mai adânc, relaxându-se atunci când el se retrăgea.

Când Alex rupse tăcerea, iar ea se concentră din nou asupra chipului lui, observă că ochii lui erau la fel de cuprinşi de plăcere pe cât şi-i simţea ea pe ai ei.

- Să mă las dus de val de unul singur? o întrebă. N-o să te doară? Vrei să te aştept?

- Aşteaptă-mă. Siân îi zâmbi din nou. Sunt şi eu aproape. Vreau să simt totul cu tine. N-o să mă doară. Aşteaptă-mă.

Astfel, continuă să o mângâie cu o răbdare tandră în timp ce ea închise ochii, concentrându-se

asupra tensiunii interioare care avea să înflorească peste el, atră- gându-l în lumea în care puteau pătrunde amândoi în acelaşi timp. Un singur trup, un singur suflet. O iubire imposibilă devenită posibilă pentru o clipită în marea veşniciei.

- Da, spunea el. Da, acum, iubirea mea! Acum... Da, Siân, acum...

Şi pătrunseră în clipita aceea împreună.

- C*ariad*, ll auzi Siân rostind când se lăsară amândoi purtaţi într-acolo.

capitolul 22

Ceruse să îl vadă. Aşa că aştepta în biroul său, cu un aer cum nu se poate mai formal, ca ea să coboare. Primul său instinct fusese să se ducă la ea, să urce treptele câte două sau poate chiar câte trei o dată, atât de dornic era să o vadă. Dar n-avea să facă una ca asta. Oricum, probabil că servitorii şuşoteau între ei suficient despre faptul că îi îngrijise personal rănile de pe spate, cu o dimineaţă în urmă. Poate că observaseră chiar şi că petrecuse mai mult de un ceas în camera ei, în după-amiaza precedentă. Fără îndoială, ştiau toţi că luptase pentru onoarea ei, sus pe munte. Aşa că aştepta ca ea să vină la parter. Adormise după ce făcuseră dragoste, într-atât de profund încât Alex abia atunci îşi dăduse seama cât de puternic era încă efectul laudanumului asupra ei. Stând lângă ea, ţinându-i mâna într-a lui, se simţise vinovat. Poate că, în fond, profitase de ea într-un moment în care ea nu putea lua o decizie raţională. Se ridicase uşor de pe pat şi ieşise din cameră, fără a reveni mai târziu.

Dar nu putea să creadă că Siân nu înţelesese pe deplin ce se întâmpla şi că nu acceptase totul din proprie voinţă. Nu mai făcuse niciodată dragoste aşa. Nu se mai unise niciodată deplin cu o femeie. Un singur trup, o singură existenţă, un singur suflet. Suna prosteşte, dacă era să pui sentimentul în cuvinte. Dar aşa se întâmplase. Şi nu s-ar fi putut întâmpla decât dacă fusese chiar aşa. Nu se putea să fi simţit doar el asta. Sigur simţise şi ea acelaşi lucru, nu?

Auzi uşa deschizându-se şi se întoarse pentru a o privi intrând în birou. Era la fel de frumoasă şi de ordonată ca de obicei - şi mergea cu spatele foarte drept. Cineva închise uşa în urma ei. Alex traversă încăperea cu paşi grăbiţi, să o întâmpine, dar ceva îl opri să-şi întindă mâinile către ea. Poate faptul că o vedea atât de stăpânită.

- Te mai doare spatele? o întrebă.

- Da, răspunse ea. Domnişoara Haines mi-a mai aplicat nişte unguent acum puţin timp. O să se vindece. Mi-am dat seama de ieri că ochiul tău drept o să fie vânăt până azi.

- Mie mi se pare că aşa semăn şi eu cu un pirat, răspunse el. Şi nu suspină toate femeile după piraţi?

Siân schiţă un zâmbet trecător.

- Alexander, plec acasă, îi spuse.

-Aş prefera să rămâi până te vei mai întrema, răspunse el, dar ştiu cât de apropiată eşti de bunicii tăi. Du-te, atunci, Siân. Ia-ţi câteva zile libere - până ce-o să poţi să te mişti în voie, fără să simţi durere. O s-o conving eu pe Verity că vacanţele sunt făcute să fie savurate.

Îi adresă un zâmbet larg.

Observă că Siân nu se uita în ochii lui şi simţi primul junghi de spaimă.

-Voiam să spun că mă duc acasă şi că o să rămân acolo, rosti ea încet. N-o să mă mai întorc.

- Deci chiar am profitat de tine, rosti el. îmi pare rău, Siân. Am crezut că efectele medicamentului se risipiseră îndeajuns încât să ştii exact ce încuviinţai.

- Chiar aşa e. Tânăra se uită în ochii lui. A fost minunat, Alexander. A fost cea mai grozavă experienţă din viaţa mea. Mulţumesc.

Alex se holba la ea, cu chipul golit de orice expresie.

- Dar pleci din casa şi din slujba mea, răspunse.

-S-a întâmplat sub acest acoperiş, zise ea, la câteva camere depărtare de camera fetiţei tale.

-Dar nu a fost nimic sordid, replică el repede, jignit.

- Nu, nu a fost, confirmă ea. Ar fi trebuit să fie, dar n-a fost. Ce s-a întâmplat între noi pe munte ar fi

trebuit să fie tot sordid, dar nu a fost. Aceste situaţii au fost salvate din vulgaritate de faptul că au fost manifestări spontane - că au fost manifestări de tandreţe. Dar aşa ceva nu se poate repeta, Alexander. Acum, că ştim că asemenea lucruri se pot întâmpla pur şi simplu, ar fi sordid să le tolerăm. Nu pot să fiu amanta ta şi n-o să fiu nici iubita ta ocazională. Am crezut că poate o să fiu în stare. Dar nu pot.

- Siân. Alex îi luă în stăpânire mâinile şi îi sărută palmele, pe rând. Nu eşti iubita mea ocazională. Sentimentele mele pentru tine nu au nimic „ocazional".

-Nu contează, răspunse ea. Rezultatul e acelaşi. Oraşul acesta şi oamenii din el contează foarte mult pentru mine, Alexander. Am luptat ca să mă integrez printre ei, să fiu acceptată de ei. Până la urmă, cred că n-o să fiu niciodată cu adevărat una de-a lor. Originea şi educaţia mea mă diferenţiază cumva. Dar ţin la respectul lor. Am nevoie să pot să-i privesc în ochi.

- Şi-aşa nu poţi? replică el, aspru. Pentru că eşti îndrăgostită de duşmanul tuturor şi te-ai culcat cu el?

-Acum încă pot, răspunse ea, pentru că nu mi-e ruşine de ce am făcut. Dar mi-ar fi dacă aş crea condiţiile să se repete, continuând să vin aici.

Alex se detestă pentru că scoase un hohot batjocoritor, dar tot o făcu.

- Deci oamenii din Cwmbran înseamnă mai mult pentru tine decât mine, spuse.

Siân îl privi cu calm timp de mai multe secunde care durară cât o eternitate. Lui nu-i venea să creadă că nu-i răspunsese instantaneu. Se aşteptase să fie contrazis cu disperare.

- Da, răspunse ea atât de încet, încât Alex abia dacă o auzi.

Se uitau lung unul la celălalt. Acest singur cuvânt ridicase un zid între ei sau poate născuse un ocean lat ori kilometri şi kilometri de cer şi vid.

Era jmposibil, da. Era o nebunie. O prostie. O idioţenie. În viaţa pe care o trăise înainte să vină în Cwmbran, nu-i trecuse nicicând prin cap să creeze o punte peste prăpastia aceasta. îşi acceptase responsabilităţile cu seriozitate şi îşi tratase subordonaţii întotdeauna bine. Dar acceptase mereu că prăpastia exista. în fond, aşa era lumea. Aici, în Cwmbran, prăpastia era mai largă decât ştiuse el vreodată, pentru că aici era despărţit de oamenii săi de suspiciuni şi poate chiar de ură, iar el se făcea vinovat de neglijenţă. Şi totuşi, tocmai aici să-i vină pentru prima oară ideea că ar putea crea o punte peste această prăpastie?

Pur şi simplu pentru că se îndrăgostise de ea?

-Atunci ai face bine să pleci, rosti el, împreunându-şi mâinile la spate, înainte să te fac să te destrăbălezi dincolo de orice speranţă de îndreptare.

- Nu te supăra, spuse ea. Te rog, Alexander, încearcă să înţelegi.

-înţeleg, rosti el, că am fost un netot să mă îndrăgostesc de locul şi de oamenii aceştia. Şi de tine. Sunt singur. Fie. Poate tu şi cei de-un neam cu tine v-aţi simţi mai bine dacă aş pleca, şi viaţa şi-ar urma cursul ca înainte. Dar n-o să plec, şi viaţa aici n-o să mai fie la fel cum a fost în anii trecuţi. Dacă trebuie, o să fac totul de unul singur. Rămas-bun, Siân.

- Alexander, spuse ea cu blândeţe.

- Du-te, îi ceru el. O să pun să ţi se trimită plata pe săptămâna asta la bunicii tăi. De acum nu mai eşti angajata mea.

I se păru că n-avea să mai plece. Rămase ca împietrită, privindu-l cu ochii mari.

- Te-am rănit, spuse ea într-un final. îmi pare rău. îmi pare atât de rău!

în clipa următoare, se întoarse brusc, tresărind vizibil din cauza consecinţelor pe care trebuie să le fi avut această mişcare asupra rănilor ei, după care ieşi din cameră înainte ca el să poată să-i deschidă

uşa. Rămase pe loc, rezistând impulsului cotropitor de a se duce după ea.

Se mulţumi se înjure teribil, în sinea sa, uitându-se fix la uşa pe care ea plecase.

Bunica ei se agita teribil pe lângă ea, dându-i de mâncare la intervale fixe şi scurte, ca şi cum ar fi fost nevoie să fie pusă la îngrăşat. Emrys îi mutase toate lucrurile în camera lui şi le adusese pe ale sale jos. De-acum încolo, camera lui de la etaj avea să fie a ei, de tot. Bunicul ei era excesiv de încântat că, în sfârşit, avea să rămână acasă şi că urma să o întreţină el, aşa cum trebuie să facă un bărbat pentru femeile din familia sa. Acum nu se mai punea problema să se mai mărite peste o săptămână. Era un lucru acceptat tacit.

Era bine să fie acasă. Parcă lipsise o lună, nu doar o singură noapte.

Nimeni nu aduse vorba despre Owen. Sau despre marchizul de Craille. Dar avu musafiri care se ocupară ei de asta.

Când veni în vizită, Mari îi aduse nişte prăjituri proaspete, o îmbrăţişă şi îi spuse că, în timpul luptei de pe munte, Iestyn, Huw şi Emrys îi serviseră drept secunzi marchizului. Iestyn veni şi el mai târziu, oprindu-se în drumul său peste munte pentru a-şi vizita iubita. O sărută pe obraz şi îi spuse din nou că era mândru de ea - şi că marchizul de Craille era un om cumsecade, fiindcă nu îl dăduse afară pe Owen de la topitorie.

- Nu cred că-i place să-şi folosească puterea pentru a face rău, Siân, spuse el. Se pricepe să dea cu pumnul, să ştii - n-am fi crezut să-l vedem vreodată pe Owen doborât într-o luptă dreaptă. Dar s-a mulţumit cu atât. Nu l-a dat afară. Şi nici nu l-a lovit cu cravaşa, până la urmă.

- Cu cravaşa?

Siân îi adresă o privire întrebătoare.

- Nu, răspunse băiatul. Avea de gând. Dar se vedea că nu e omul care să dea într-altul căzut la pământ. N-a mers până la capăt cu ideea asta de

ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte. Şi m-am bucurat să văd una ca asta, pentru că aşa apare în prima parte a Bibliei, Siân, înainte ca oamenii să-şi fi dat seama că Dumnezeu nu e deloc aşa.

Huw fu cel care-i spuse, mai târziu, că Emrys folosise cravaşa - cincisprezece lovituri pe spinarea lui Owen. Şi că acesta nu făcuse nici o încercare de a se feri, deşi nu îl ţinea nimeni la pământ.

-Aproape că l-am admirat pe ticălos, zise Huw, după care fu nevoit să îşi ceară scuze, pentru că Hywel era de faţă şi îl auzise.

Apoi îi povesti lui Siân despre întrunirea pe care marchizul o convocase la capelă. Orăşenii erau împărţiţi între cei care erau dispuşi să-i dea o şansă şi cei care rămăseseră de partea lui Owen şi priveau cu suspiciune orice lucru bun pe care marchizul se oferea să îl facă.

Siân refuzase să se gândească la Owen. îndepărtase efectiv din minte acest subiect. Nu voia să audă nimic de el. Nici să îl vadă. Se simţea rănită, abuzată şi însângerată pe dinăuntru. Voia să se vindece. Voia să-şi şteargă din amintire doi bărbaţi, să şi-i şteargă din fiinţa ei. Voia să i se dea timp să o facă.

Dar, într-o seară, când se auzi o bătaie la uşă şi ivărul nu se ridică după aceea, Emrys deschise uşa şi, imediat, se puse în cale, să o blocheze.

- Dispari de aici, zise. Nu eşti bine-venit, ba chiar ai putea să te alegi cu ochii vineţi.

-Vreau să vorbesc cu Siân, răspunse Owen, pe un ton destul de hotărât.

- A, nu zău? replică Emrys, ameninţător. Şi unde ţi-e biciul, omule? Toată lumea ştie că Siân a noastră poate fi ţinută în frâu numai cu biciul. Şi nici aşa nu reuşeşti mereu. Păcat că n-ai putut să-i frângi spiritul cum i-ai însângerat spinarea.

- Dispari de la uşa mea, Owen Parry, zise Hywel Rhys, de pe fotoliul său. Şi să nu te mai întorci pe-aici.

- Rău lucru, Owen, să vii aici şi să baţi la uşă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, rosti

Gwyneth. Nu-i prea creştineşte, dar trebuie să îţi zic să pleci. Siân nu are ce vorbi cu tine.

Siân îşi sprijinise capul de spătarul scaunului pe care stătea şi închisese ochii. în mintea ei, îl auzea spunân- du-i din nou cu un glas pe care uitase să şi-l mascheze să deschidă gura ca să-i bage cârpa aceea între dinţi.

- Siân, vrei să faci câţiva paşi cu mine? spuse Owen de după bariera reprezentată de Emrys. Trebuie să discutăm nişte lucruri.

Dintr-odată, Siân se întrebă cât de greu trebuia să îi fi fost să vină aici, ştiind foarte bine cum avea să fie primit. Şi avea dreptate. Erau anumite lucruri care trebuiau discutate. A aoua zi ar fi trebuit să aibă loc nunta lor.

- Pe care ochi vrei să ţi-l învineţesc primul? întrebă Emrys. Mie mi-e totuna, Owen Parry.

Siân se ridică.

- E-n regulă, unchiule Emrys, rosti ea. Ies un pic la plimbare cu el.

- Numai dacă mă omori acum, pe loc, declară Emrys.

Siân observă, detaşată, că bunicul ei nu-l mustră pe Emrys.

- Stai jos, *fach,* îi spuse ei în schimb.

- Mă duc, bunelule, insistă ea. Owen n-o să-mi facă nici un rău. Şi trebuie să ne spunem anumite lucruri.

-Femeie nebună, mormăi Emrys, dându-se întro parte. Ar trebui să te ţină omu'n lanţ, Siân Jones. Hai, du-te! Dar ai grijă, Owen Parry, daco atingi şi cu un pai...

Nu îşi rosti ameninţarea până la capăt.

-So aduci înapoi într-un ceas, spuse Gwyneth.

Siân îşi luă pelerina călduroasă din cuierul de după uşă şi şio puse pe umeri. Era toamnă, frig şi umed, genul acela de seară pe care ai prefera să o petreci în casă, în faţa unui foc vesel. Nu îşi ridică privirea către Owen când trecu pe lângă el şi ieşi. Porniră împreună pe stradă, păstrând însă o distanţă de aproape un metru între ei. Nici unul nu scoase

nici un cuvânt până ce nu o apucară pe traseul lor obişnuit, către dealurile mai joase.

- Siân, nu sunt mândru de ce a trebuit să fac, deschise el vorba într-un final. Dar nici nu mi-e ruşine. Vreau să ştii asta.

Un timp, tânăra nu scoase nici un cuvânt. Ce putea să spună? Se aşteptase fie la^nişte scuze josnice, fie la o serie de justificări furioase. Însă Owen nu zisese nimic de genul acesta.

-Eram nevinovată, rosti ea, măsurat. Ştiai că eram nevinovată.

- Dar alţii nu ştiau asta, răspunse el. Toţi te bârfeau. Dacă te apăram cu prea multă înfocare, dacă mă opuneam pedepsei, toţi ar fi crezut că pentru mine conta mai mult femeia mea decât binele comunităţii. Nu puteam să fac una ca asta, Siân. Sunt conducătorul lor. Trebuie să mă arăt mereu imparţial.

Cumva, aceste cuvinte o duseră cu gândul la răspunsul pe care i-l dăduse lui Alexander când o întrebase dacă îi iubea mai mult pe oamenii din Cwmbran decât pe el.

-Ai fost prevenită destul de clar, rosti Owen, pe un ton mai defensiv. A fost nebunie curată să ignori avertismentul, Siân. Ai cules ce ai semănat.

-Viaţa ta e plină de violenţă, Owen, nu-i aşa? spuse ea, cu tristeţe în glas. E singura soluţie pe care ţi-o poţi imagina. Mă bucur că am înţeles asta pe deplin înainte să fie prea târziu.

-Uneori, zise el, violenţa e singura soluţie. În lipsa oricărei alteia, trebuie să ai curajul de a apela la orice mijloace pentru a obţine ce trebuie. Nu trăim vremuri în care poţi să obţii ceva prin resemnare şi supunere.

-Ba poate că da, îl contrazise ea. Te duci la întrunirea de la capelă de mâine? Mi-a povestit Huw de ea. Poate că există o şansă să se realizeze ceva pe cale paşnică şi amiabilă.

- Ehe, e deştept, trebuie să recunosc, răspunse Owen. Vrea să ne închidă gura cu nimicuri

şi să ne facă să uităm de nedreptăţile majore pe care le-am îndurat secole de-a rândul.

Siân oftă.

- Eu mă-ntorc acasă, Owen, îi spuse. Până la urmă, nu avem nimic să ne spunem.

- Siân. Owen se opri şi se întoarse către ea. Siân, nu ştii cât m-a durut să te văd întinsă aşa pe jos, complet neajutorată, să văd ce ţi s-a întâmplat.

-Pe de altă parte, tu ştii cât de mult m-a durut pe mine, Owen. Ai aflat pe propria piele, a doua zi. De ce ai îndurat totul fără să crâcneşti?

Siân observă, surprinsă şi oarecum speriată, că ochii lui Owen se umplură de lacrimi.

-Aş fi îndurat şi de două ori mai multe, îi spuse, dacă ar fi putut şterge amintirea chinului tău, Siân. Simţeam că le meritam, deşi nu îmi era ruşine de ce făcusem. Şi nici acum nu îmi e.

Siân îşi muşcă buza de sus.

-Am trădat dragostea pe care ţi-o port, zise el. Asta n-o să mi-o iert niciodată. Dar, uneori, există lucruri care trebuie puse mai presus de dragoste. Ţi-aş cere să-mi ierţi trădarea, dar cumva nu mi se pare potrivit... Vezi tu, dacă mi s-ar părea necesar, aş face totul la fel. Le-ai suportat cu dârzenie, *fach*. Am fost mândru de tine - dacă mai am vreun drept să mă simt aşa.

Chiar şi acum - ah, chiar şi acum, îşi dădu seama ea, privindu-l, îşi dorea să-l fi iubit. Owen! Iar ea nu era cu nimic mai brează decât el. Cu absolut nimic. Trebuia să o spună.

- Şi eu te-am trădat, Owen, spuse.

Owen făcu ochii mari.

- Deci tu i-ai zis, până la urmă? o întrebă.

Siân negă printr-o mişcare din cap.

-Pe plan personal, îl lămuri. Te-am trădat pe plan personal.

Văzu în ochii lui că înţelese ce voia să spună, după care Owen înclină din cap şi îi întoarse spatele.

- Ei bine, eu măcar de asta nu mă fac vinovat, Siân, îi spuse, începând să coboare către oraş, cu

mâinile băgate în buzunare. Te-am iubit. La timpul trecut, dar şi la prezent. N-o să-ţi cer să-mi dai amănunte. Acum nu mai am nici un drept să ştiu şi nici nu vreau. Poate că ne putem ierta unul pe celălalt şi să învăţăm să trăim în acelaşi oraş fără să ne urâm.

- Da, rosti ea.

Se opri lângă poarta grădinii din spatele casei bunicilor ei.

- Eu mă opresc aici, îi spuse. N-am nici un chef să mă încaier cu Emrys.

-Owen, n-o să continui cu planurile pentru marşul acela, nu? Nu faci arme pe ascuns, nu?

Bărbatul lăsă să-i scape un hohot destul de mohorât.

- Doar nu crezi că o să-ţi răspund la întrebările astea, nu? o întrebă. Când tu eşti femeia lui?

- Stau şi mă gândesc că, la fel ca tine, nici eu nu mai am vreun drept să ştiu şi nici nu prea vreau să ştiu. Ai grijă, Owen! Nu vreau să văd că păţeşti ceva. Am ţinut la tine. Şi-acum ţin la tine.

Owen Işi trecu degetul îndoit de-a lungul maxilarului ei, până la bărbie.

- Rămas-bun, *cariad,* rosti.

Şovăi o clipă, după care se aplecă şi o sărută uşor pe frunte.

- Rămas-bun, Owen.

Siân rămase la poartă câteva minute, privindu-l cum se ducea spre casa lui. Nu se uită înapoi. Cu un efort, reuşi să înghită nodul care i se formase în gât. Apoi rămase să privească strada pustie, ca şi cum ar fi aruncat o privire în viitorul ei. Uneori e greu să nu cazi în capcana autocompătimirii. Uneori ţi se pare că nu mai ai pentru ce şi pentru cine să trăieşti.

În după-amiaza următoare, Siân întindea coca pe masă când auzi o bătaie la uşă. O lăsă pe bunica ei să răspundă. Dar îşi îndreptă spatele rapid, tresărind, când îi recunoscu vocea.

Bunica ei se uită peste umăr la ea, cu buzele strânse.

- Pe tine te caută, Siân, zise.

Deşi era o zi rece, lăsă uşa deschisă şi nu îl invită pe Sir John Fowler să intre.

- Siân? rosti bărbatul.

Părea stânjenit, deloc în largul său.

Siân se gândise de multe ori la visul ciudat pe care îl avusese la castel. Poate că ştiuse dintru început că nu fusese într-adevăr un vis. Acum o ştia clar, iar obrajii i se înroşiră instantaneu amintindu-şi tot. îşi dădu o şuviţă rebelă de pe faţă cu dosul palmei.

- Pot să vorbesc ceva cu tine? o întrebă.

Bunica ei împungea furioasă cu vătraiul în foc, deşi nu era necesar, observă Siân. Se uită la mâinile ei mânjite de făină şi la aluatul pe care nu terminase să-l modeleze.

- Mă spăl acum pe mâini şi îmi iau pelerina, spuse.

Bunica ei îi aruncă o privire grăitoare, dar Siân nu o luă în seamă. Venise, îşi spuse. Venise! I se părea că aşteptase toată viaţa ca el să vină la ea. Dar îl ura... îl dispreţuia. Nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Nu se putuse gândi niciodată la el ca la părintele ei. Şi nici acum nu putea. Inima îi bătea dureros, dar continuă să-şi spele mâinile în tăcere, după care îşi scoase acele din păr şi şi-l scutură pe spate, iar apoi îşi luă pelerina din cui. Sir John îi primise cuvintele cu o mişcare aprobatoare din cap şi închisese uşa. O aştepta afară.

- Buni, rosti Siân.

- Termin eu cu coca, zise Gwyneth, fără să se uite la ea. Hai, du-te!

Sir John Fowler îi distrusese viaţa fiicei lui buni, îşi aminti Siân, şi din cauza lui nu mai fusese primită la capelă şi nici în Cwmbran. Nici nu era de mirare că bunica ei nu îl privea cu ochi buni. Şi la fel şi Siân. Şovăi o clipă, însă nu mai era nimic de spus. Ieşi din casă fără să mai scoată vreo vorbă.

-Vrei să facem câţiva paşi? sugeră el. De-a lungul râului?

Nu-i oferi braţul şi nici nu zâmbi. Bineînţeles că nu. Era la fel de rece şi de reţinut ca întotdeauna.

-Te mai doare spatele? o întrebă, când se puseră în mişcare.

- Destul de mult, răspunse ea. Iestyn mai are şi acum dâre pe spate. Presupun că şi mie o să-mi rămână urme mult timp. Poate pentru totdeauna.

-Nu mai ai loc de muncă? o întrebă el. Craille mi-a spus că ţi-ai dat demisia din postul de guvernantă.

- Da, recunoscu ea. Aşa mi s-a părut corect.

-Siân, rosti el tocmai când treceau pe lângă cea mai
urâtă porţiune a râului, cea de lângă mina de cărbuni. Trebuie să mă laşi să te întreţin. Aş putea să-ţi cumpăr o casă undeva şi-ţi dau un fel de alocaţie. Sau să-ţi găsesc un post undeva, dacă preferi. Dacă vrei un soţ bun, o să văd ce pot aranja. Orice vrei tu... Fac orice vrei tu.

-Nu vreau nimic de la tine, răspunse ea, încetişor. Mulţumesc.

Şi totuşi, inima îi striga că aceste cuvinte erau minciuni sfruntate.

Bărbatul nu insistă. Un timp, nu mai zise nimic.

- De ce nu ai venit la mine, să te ajut? o întrebă. Am auzit că te-au avertizat cu trei zile înainte, după cum e obiceiul, Siân. Sigur ştiai suficiente despre Vitele Scoţiene cât să-ţi dai seama că nu te joci cu ei. De ce nu ai apelat la mine?

Siân se uită oarecum uimită la el.

- Tu eşti ultima persoană la care mi-ar fi trecut prin cap să apelez, îi răspunse, cu sinceritate.

Pe buzele şi pe maxilarul lui se citea încordarea.

- Nu ştiu de ce eşti aşa, Siân, îi spuse. În afară de faptul că semeni fizic cu mama ta, nu recunosc nimic din caracterul ei în tine. Eşti rece până în măduva oaselor, aşa ai fost mereu. Chiar şi când erai mititică.

- Ei bine, răspunse ea, tremurând chiar dacă avea pelerina pe ea, înseamnă că semăn cu celălalt părinte.

Trecuseră de mină şi, dacă nu se uitau în urmă, se puteau bucura de un peisaj plăcut. Siân îşi aduse aminte fără să vrea de plimbarea pe care o făcuse în duminica aceea, împreună cu Alexander şi cu Verity, în urmă cu mai multe săptămâni.

- Îţi era ciudă pe mine, spuse el, pentru că nu eram căsătorit cu mama ta.

- Mult timp nici măcar nu mi-am dat seama, răspunse ea, că situaţia voastră era una ciudată. Cred că am sperat întotdeauna că aveai să te uiţi la mine aşa cum te uitai la ea. Cred că, pe când eram mică, te aşteptam ceasuri şi zile întregi. Şi, când veneai, nu aveai ochi decât pentru ea. Dispăreai la etaj cu ea, iar eu trebuia să-mi găsesc vreo ocupaţie la parter, de una singură. Cred că, în timp, am încetat să mă mai uit după tine.

-Te ascundeai de mine şi te uitai urât. Aruncai cât -colo jucăriile pe care ţi le aduceam şi te jucai într-adins cu vreo păpuşă veche de cârpe pe care ţi-o făcuse mama ta. Erai rece cu mine.

- Nu erau decât mită, spuse ea, ca să nu te deranjez o oră, o oră şi ceva, cât stăteai sus cu mami.

- Erau daruri, Siân, o contrazise el. Erai fetiţa mea.

Tânăra oftă.

- De ce ai venit acum? îl întrebă. Şi de ce ai venit la castelul Glanrhyd? Nu am visat, nu-i aşa?

-Craille mi-a trimis vorbă despre ce se întâmplase, răspunse el.

- Da? Siân întoarse capul brusc, să îl săgeteze cu privirea. Şi tu ai venit.

-Am venit, zise el, aşa cum n-am venit când ţi-a murit bărbatul sau când nepotul meu s-a născut mort. M-am ţinut departe de tine pentru că mă respinseseşi şi mă scoseseşi din viaţa ta. Dar te-am

văzut atunci, la castel, când eram cu soţia şi cu fiica mea. Trecuse atâta timp... De data asta n-am putut să mă ţin departe.

Siân închise ochii pentru câteva clipe şi trase în piept aerul rece.

-Cum mi-ai spus? îl întrebă. A fost vis sau a fost de-adevăratelea?

- Mama ta folosea cuvântul galez, răspunse el. Eu nu am putut niciodată să-l folosesc şi nici să rostesc vreodată cu voce tare echivalentul englezesc. Mă urai. Dar, în inima mea, ai fost mereu micuţa mea Siân.

în mod absurd, simţea că mai avea un pic şi izbucnea în plâns.

- Şi-atunci de ce nu mi-ai zis niciodată aşa? îl întrebă. Remarcă, surprinsă, că îi tremura vocea şi că întrebarea îi suna ca o acuzaţie. N-ai ştiut că, atunci când un copil e rece şi îmbufnat, de fapt cere să i se arate că e iubit?

-Nu ştiam mare lucru despre copii, Siân, zise el. Mi-era frică de tine. Visam că te ţineam în poală, cu capul lipit de umărul meu, şi că-ţi spuneam poveşti. Dar tu nu voiai să ai de-a face cu mine.

-Ah, mami spunea mereu că suntem ca două picături de apă eu şi cu tine. Mie mi se părea de-a dreptul absurd.

- îţi aduci aminte cum mi-ai spus la castel? o întrebă el încet.

- Da, răspunse ea. A sunat prosteşte, venit din partea unei femei de douăzeci şi cinci de ani, nu?

- Mi-au dat lacrimile, mărturisi bărbatul.

- Sir John Fowler plângând! zise ea. Parcă nu se potriveşte ceva aici. Doar că îmi aduc aminte că ai plâns când a murit mami. Alexand... marchizul de Craille îmi dăduse o doză dublă de laudanum. Eram sub efectul medicamentului. Ţi-am spus „tăicuţule", nu-i aşa?

- Da, micuţa mea, răspunse el.

-Ah, nu. Siân îşi smuci capul, ferindu-şi privirea. Nu ai cum să ştii cât de mult am nevoie de dragoste şi de căldură acum. Şi am parte de ele de la buni, de la bunelul, de la Emrys şi de la rudele lui Gwyn. Dar momentan sunt slăbită. Vreau mai mult. Vreau...

- Dragostea unui tată? întrebă el. O ai deja, Siân.

-Ah. Siân se opri şi îşi acoperi faţa cu palmele. Ai ştiut de ce am fost biciuită? Ai ştiut că Owen a fost unul dintre Vitele Scoţiene care m-a târât pe munte? Ai ştiut că Alex... că Alexander s-a bătut cu el pe munte în faţa tuturor bărbaţilor din Cwmbran din cauza asta? Ai ştiut că îl iubesc pe Alexander şi că am renunţat la slujba de la castel pentru că nu pot să fiu amanta lui, aşa cum a fost mami amanta ta? Ai ştiut că am inima frântă? Ai ştiut cât de mult aveam nevoie de tine?

Nu-şi amintea să o fi ţinut vreodată în braţe. Atingerea corpului lui îi era străină, la fel şi mirosul său. Până atunci nu observase că aveau aproape aceeaşi înălţime. Corpul ei se potrivea confortabil în îmbrăţişarea lui. Capul îi stătea bine pe umărul lui. Pe umărul lui Sir John Fowler.

Siân închise ochii, strângând din pleoape.

- Tăicuţule, rosti şoptit.

- Siân. Tatăl ei o legăna uşor. Micuţa mea.

Porniră mai departe, Sir John ţinându-i mâna într-a lui. Avea o palmă lată, masivă. O palmă de tată.

-În cazul ăsta, spune-mi ce pot face pentru tine, rosti el. O casă pe undeva, într-un orăşel liniştit, Siân? Unde să te pot vizita din când în când şi să-ţi fiu tată cu adevărat, aşa cum nu am reuşit niciodată? Sau un post? Un soţ?

Siân nu voia să plece din Cwmbran. Pentru ea, să locuiască aici fusese dintotdeauna visul ei. La asta năzuise în anii de şcoală petrecuţi în Anglia. Şi fusese opţiunea evidentă când simţise nevoia să se refugieze, după moartea mamei sale, chiar dacă nu

trăise niciodată aici şi nici măcar nu-şi cunoştea bunicii. Însă visul îşi pierduse nuanţele de roz. În Cwmbran locuia şi Owen. În Cwmbran erau şi oamenii care o bănuiseră de a fi o informatoare şi care probabil mai credeau acelaşi lucru. Şi-aici locuia şi Alexander, care îi spusese că nu avea de gând să plece prea curând.

- Un post de profesoară? întrebă. îmi place să lucrez cu copiii, cred că mă descurc bine. Undeva departe de valea asta. Dar neapărat în Ţara Galilor. Mi s-ar usca sufletul dacă mi-aş părăsi ţara. Poate spre Cardiff? Sau chiar către Swansea? Ai putea să-mi găseşti ceva?

Sir John îi strânse uşor mâna.

-O să-ţi găsesc ceva, îi zise. O să fii fericită, Siân. O să am grijă să fii fericită, micuţa mea.

Brusc, Siân izbucni în râs, sincer amuzată.

- Sunt aproape la fel de înaltă ca tine, zise.

Sir John râse şi el - Siân nu-şi putea aminti să-l mai fi auzit vreodată râzând.

-Dar eu te văd cu ochi de părinte, răspunse el. Şi dacă ai fi fost mai înaltă decât mine cu o jumătate de metru, Siân, tot micuţa mea ai fi fost.

Continuară să meargă în linişte. Privindu-l pe bărbatul care o lăsase grea pe mama ei şi care acum o ţinea de mână, Siân îşi dădu seama că simţea aproape ca şi cum cineva îi aplicase comprese şi alifii tămăduitoare peste rănile din suflet.

Alexander trimisese după el. Ştiuse că avea nevoie de el. Iar el venise, tatăl ei. Venise!

capitolul 23

Trebuia să ia ceva măsuri în privinţa lui Verity. Devenise îmbufnată şi iritabilă. Nu era dispusă să-şi ocupe timpul cu nici una dintre activităţile ei obişnuite de interior. Şi nici afară nu voia să se ducă. Chiar şi când îi propunea să iasă împreună, refuza să îl însoţească.

„Nu" devenise cuvântul ei preferat - de cele mai multe ori rostit sec şi sfidător. Când îi sugerase că ar putea trimite o scrisoare la Londra să i se angajeze o altă guvernantă, făcuse o criză de isterie. Când se

oferise să o trimită la bunica ei pentru câteva săptămâni, se încuia- se în camera ei şi refuzase să iasă preţ de mai mult de opt ore.

Avea o groază de lucruri cu care să-şi ocupe timpul şi energia. La întâlnirea de la capelă veniseră mai puţini oameni decât sperase el, deşi fuseseră prezenţi atât bărbaţi, cât şi_femei. Ştia şi motivul pentru care se întâmplase aşa. În aceeaşi seară fusese convocată o întrunire pe munte. Barnes aflase de ea şi îi spusese, însă Alex replicase că erau liberi să se asocieze şi să ia decizii în nume propriu. El nu făcu nici o încercare de a împiedica sau de a le spiona întrunirea.

Era o întrunire cartistă. Deci nu renunţaseră. Probabil că plănuiau în continuare să participe la acel marş. Alex sperase că avea să fie o manifestaţie paşnică, fără arme. Dar nu ştia sigur. În alte locuri, autorităţile con- fiscaseră mai multe arme, aflase el din scrisorile primite de la Londra, iar pe dealuri erau multe peşteri unde s-ar fi putut improviza forje şi s-ar fi putut ascunde multe arme.

Măcar într-o privinţă era mai liniştit. La întrunirea cartistă nu participaseră toţi bărbaţii din Cwmbran şi totuşi în nopţile următoare nu se auziseră urletele Vitelor Scoţiene. Poate că reuşise să-i convingă cel puţin că fiecare om avea dreptul de a hotărî pentru sine. Unanimitatea nu era mereu o condiţie necesară pentru succesul unei acţiuni.

Între timp, era ocupat cu cercetarea registrelor exploatării pe ultimii zece ani, pentru ca subalternii săi să îi identifice pe cei care fuseseră obligaţi să renunţe la munca în mină sau în topitorie din cauza vreunor accidente de muncă sau pentru că se îmbolnăviseră de accese de tuse, afecţiune la care se părea că minerii erau predispuşi. Acele persoane aveau să primească pensii pentru tot restul vieţii. De asemenea, văduvele celor care muriseră în accidente de muncă aveau să primească şi ele pensii, dacă nu se recăsătoriseră între timp sau până când aveau să îşi ia un alt soţ.

Erau o mulţime de lucruri care trebuiau rezolvate. Dacă nu ar fi avut-o pe Verity, Alex îşi dădea seama că ar fi putut să se îngroape în muncă şi, astfel, să uite poate nefericirea din planul personal. Dar o avea şi, la urma urmei, ea era cea mai importantă persoană din universul lui. Dacă trebuia să angajeze un administrator - altcineva în afară de Barnes - şi să o ducă înapoi în Anglia, atunci asta avea să facă. Poate că ar fi fost mai bine pentru el să se întoarcă acolo, să trateze Cwmbranul doar ca pe o afacere - să administreze totul, dar de la distanţă.

- Nu vrei să faci o plimbare pe dealuri? o întrebă pe Verity într-o seară, destul de devreme. Cu tati?

-Nu, răspunse fetiţa, întinzând mâna după o păpuşă, pe care o lăsă jos aproape imediat. E frig afară.

- Putem să ne îmbrăcăm bine şi la întoarcere să vedem care dintre noi o să aibă cel mai roşu nas.

- Nu, zise ea. Nu vreau să merg.

Mereu era la limita răbdării când o vedea îmbufnată. Rezistă impulsului de a ieşi din cameră, de-a o lăsa în voia ei. Dar asemenea stări erau neobişnuite pentru Verity. Se aşeză pe unul din scaunele din camera ei de studiu şi se uită fix la ea. Simţindu-se privită, fetiţa îşi înşfăcă din nou păpuşa şi începu să o legene, fără ca măcar să se uite la ea.

- Iubito, ce e cu tine?

Ştia foarte bine care era problema. De mai mult de o săptămână, încerca să se convingă singur că, până la urmă, copiii erau rezistenţi şi că Verity avea să uite şi să-şi reia purtarea veselă de până atunci. Dar *el* nu putea uita. Durerea din sufletul lui era încă arzătoare - era mai degrabă o durere fizică decât una eterică, imaterială.

- Nimic, răspunse Verity, supărată. Pur şi simplu nu vreau să merg într-o plimbare prostească.

-O carte, atunci? întrebă el. Vrei să-mi citeşti ceva? Sau să-ţi citesc eu?
Biata păpuşă fu azvârlită pe podea.
- Nu vreau să fac nimic, rosti Verity şi îl fixă cu ochi ostili şi plini de nefericire.
Alex se uita şi el la ea. Trebuia să-i rostească numele. Nu voia să o facă. Nu voia nici să se gândească la ea, deşi de mai mult de o săptămână nu se gândise la nimic altceva.
- Ţi-e dor de doamna Jones? o întrebă.
-Nu! Ochii fetiţei scăpărară pentru o clipită. O urăsc! Nu vreau să o mai văd niciodată. Nu a fost deloc o profesoară bună.
Alex trase încet aer în piept.
- De ce o urăşti?
-Pentru că nu-i place de mine, răspunse Verity. A plecat fără să-mi zică nimic. Dar nici că-mi pasă... Oricum o urăsc.
Alex întinse o mână către ea.
- Hai încoace, îi spuse.
Verity se uită bosumflată la mâna lui preţ de un minut, după care se urcă în poala lui. îşi lipi obrazul de vesta lui şi începu să plângă tare.
-Sunt o fetiţă rea? izbuti să îngaime într-un final. Am încercat să nu fiu rea, tăicuţule! N-ar trebui să mă urască. Am încercat să fiu bună. O urăsc!
Alex o cuprinse în braţe ca într-un cocon de căldură şi o sărută în creştet.
-Nu ţi-am spus ce s-a întâmplat cu doamna Jones. Am crezut că o să te tulbure. Ţi-am zis doar că, în ziua în care s-a retras într-unui dintre dormitoarele de oaspeţi, se simţea rău. Cred că-i mai bine să-ţi spun totuşi.
-Nu se simţea bine pentru că nu îi plăcea de mine, spuse fetiţa.
-Nu. O sărută din nou în creştet. Nişte oameni răi au biciuit-o în noaptea de dinainte şi i-au lăsat răni însângerate şi umflate pe spate. îţi aduci aminte de animalele sălbatice pe care le-ai auzit într-o noapte, afară pe dealuri? îi povesti despre Vitele Scoţiene,

despre ce îi făcuseră lui Siân şi din ce cauză. S-a dus acasă, zise el într-un final, pentru că oamenii din acest oraş ar fi fost mereu bănuitori în legătură cu ea dacă îşi continua activitatea aici, iar ea îi iubeşte.

Un timp, Verity nu scoase nici un cuvânt.

-Dar pe noi nu ne iubeşte, tati? întrebă într-un final.

Alex închise ochii şi o văzu pe Siân goală sub el, în pat, cu trupul unit cu al lui, cu ochii luminoşi şi plini de blândeţe. Simţi o împunsătură în inimă, ca şi cum cineva l-ar fi înjunghiat şi ar fi răsucit cuţitul în rană.

- Ba da, ne iubeşte. Dar locul ei e cu ei.
- Şi al nostru nu, nu-i aşa? spuse Verity, tristă.

Acel sentiment de dorinţă intensă care începuse să îi fie familiar căpătă pentru câteva clipe o asemenea intensitate, încât îi păru a fi disperare pură.

- Ba da, îi răspunse, dar într-un mod diferit. Noi locuim aici, în castelul Glanrhyd, şi suntem foarte bogaţi. Tati e stăpânul tuturor acestor pământuri din jur şi plăteşte salariile tuturor celor care muncesc aici. Eu am responsabilitatea de a le face vieţile confortabile. Noi suntem englezi.
- Dar eu ştiu ceva galeză, rosti fetiţa. Doamna Jones zicea că în curând o să pot s-o vorbesc fluent.

Alex scoase un hohot blând.

- Mica mea galeză, rosti el. Dar să ştii că vom fi mereu un pic diferiţi, iubito. E o parte din preţul pe care îl plătim pentru privilegiile de care avem parte în viaţă. Dar putem să muncim din greu, ca să câştigăm respectul, loialitatea şi chiar afecţiunea oamenilor care trăiesc pe moşiile noastre.

Verity părea oarecum mai alinată şi chiar îi aduse nişte cărţi puţin mai încolo. îi citi din una, iar Alex îi citi din alte trei. Când o băgă în pat şi o înveli, Verity părea să-şi fi revenit.

Şi totuşi, mult mai târziu, Alex fu trezit de valetul său, care fusese trimis la el de doica lui Verity. Fetiţa plângea în hohote, iar biata femeie era înnebunită, ne- ştiind ce să facă. Când ajunse în dormitorul fiicei lui,
Alex o trimise pe femeie la culcare, îşi luă fiica în braţe şi se aşeză pe fotoliul de lângă pat aşa cum mai stătuse şi cu altă ocazie, cu Verity înfofolită într-o pătură.

-Ce s-a întâmplat? o întrebă, sărutând-o. Te doare ceva?

-Vreau la doamna Jo...Jones, se jelui micuţa.

O, Doamne! Drăcia naibii... Fir-ar să fie! Şi el voia acelaşi lucru.

- Doamna Jones doarme la ora asta, îi spuse.

Vaierele fetiţei deveniră şi mai puternice.

- Ia ascultă puţin, începu el. Dacă nu mai plângi, tati te pune înapoi în pat, te înveleşte bine şi mâine te duce în vizită la doamna Jones. E bine aşa?

Verity îşi trase nasul şi sughiţă.

- Crezi că o să vrea să mă vadă? întrebă apoi.

- Dacă este acasă, sunt destul de sigur că da, răspunse Alex.

- Şi-o să se întoarcă aici?

îşi ridică dintr-odată chipul cu ochii înroşiţi şi obrajii uzi către el.

- Nu, răspunse el, sărutându-i pleoapele pe rând. Dar cred că o să fie de acord să o vizitezi din când în când. De fapt, sunt sigur.

Nu era chiar răspunsul pe care Verity spera să îl primească, dar Alex putea vedea că era foarte obosită. Fetiţa îşi aşează capul pe umărul lui şi oftă. Deşi nu putea să-i vadă faţa, cinci minute mai târziu îşi dădu seama că adormise din nou. O ţinea strâns în braţe. Nici că-şi închipuia un sentiment mai plăcut, mai liniştitor decât să-ţi ţii copilul în braţe. Să simţi că fiinţa aceea are încredere completă în tine. Că te iubeşte necondiţionat. îşi lăsă capul pe

spate, sprijinindu-se de spătarul fotoliului, şi închise şi el ochii.

Nu o mai văzuse de mai mult de o săptămână. Nu venise la întâlnirea pe care o organizase el la capelă. Nu se aşteptase să nu vină, astfel încât fusese dezamăgit să vadă că nu venise. În tot acest timp, nici măcar nu o întrezărise de la depărtare.

Siân!

N-ar fi trebuit să o lase să plece. Ar fi trebuit să o convingă să mai rămână la castel până când spatele avea să i se fi vindecat. Ar fi trebuit să refuze să o lase să renunţe la postul de guvernantă. Ar fi trebuit să meargă mai departe cu acea idee imposibilă, cu acel gând care-l îngrozise la momentul respectiv, lucru valabil şi acum.

Dar nu - avusese dreptate să o lase să plece. Nu era cu putinţă să o ia de soţie. Era nepoata unui muncitor din topitorie, văduva unui miner. Era un copil din flori. Era de neconceput. N-ar fi putut să o ducă niciodată în Anglia cu el. Nu s-ar fi integrat în lumea lui. Nu că i-ar fi fost ruşine cu ea, ci ei i-ar fi fost imposibil. Iar aici, în Ţara Galilor, prăpăstiile dintre clasele sociale păreau şi mai adânci decât era el obişnuit. Nu putea să o condamne la singurătatea caracteristică lumii lui.

Dar avea nevoie de ea. Nevoia aceasta aproape că devenise o entitate tangibilă. Se întreba dacă nevoia ei de el era la fel de puternică. Se întreba dacă Siân stătea noaptea cu ochii în tavan tânjind după el, retrăind acele două ocazii în care atinseseră culmile extazului împreună.

Ei bine, a doua zi avea să o ducă pe Verity la ea şi să o întrebe dacă fiica lui putea petrece o oră cu ea. Apoi urma să plece şi să se întoarcă după un ceas. În ambele situaţii, pentru câteva minute, avea să^poată să-şi desfete privirile şi simţurile cu Siân Jones. În ambele situaţii avea să se chinuie singur, văzând-o.

Adormi cu greu, ţinându-şi fiica în braţe, ghemuită la căldură.

Siân stătea în genunchi pe podea, cântând şi frecând de zor grătarul căminului de mizerie. Era o treabă grea şi murdară, dar îi plăcea că din când în când putea să-şi îndrepte spatele şi să admire suprafaţa lucioasă a porţiunii cu care terminase. Se uită cu mâhnire la murdăria de pe mâinile ei şi zâmbi. Nu cu mult timp în urmă, negreala de pe mâini, faţă, păr şi de pe tot corpul reprezenta ceva obişnuit, de zi cu zi. Şi totuşi, acum strâmba din nas la ceva murdărie de pe palme. Continuă să cânte, frecând de zor.

Nu era fericită. Ba chiar se întreba dacă era cu putinţă să mai fie vreodată fericită. Dar viaţa îşi revendica drepturile şi, la urma urmei, viaţa merita trăită. învăţase asta din întâmplările fericite şi dezastruoase din trecutul ei. Şi se părea că avusese parte de suficiente necazuri.

Sir John Fowler - tatăl ei - avea să-i găsească un post de profesoară. N-avea să fie uşor să găsească unul bun, din moment ce, în Ţara Galilor, majoritatea profesorilor erau bărbaţi, dar avea încredere că urma să-i facă rost de o slujbă potrivită. A doua zi după ce venise la ea, îi trimisese un bileţel şi un medalion de argint care fusese al mamei ei.

îl purta la gât şi acum, în ciuda faptului că se ocupa de o sarcină murdară. Curând, avea să se mute departe şi să înceapă o slujbă nouă - simplul gând o făcea să simtă un gol în stomac. Dar şi o anume undă de optimism. Avea să poată începe o viaţă nouă.

Avea nevoie să plece şi să o ia^de la zero. Devenise dureros să trăiască în Cwmbran. îi era groază să nu se trezească faţă în faţă cu Alexander, dar asta sigur avea să se întâmple odată şi odată, dacă rămânea aici. Şi nu voia să locuiască în acelaşi oraş cu Owen. N-avea să-l poată ierta niciodată cu adevărat pentru ce îi făcuse, aşa cum n-avea să se ierte nici pe ea pentru partea ei de vină. Şi totuşi, în suflet îi rămăsese o afecţiune pentru el care o chinuia. Ajunsese atât de aproape de a-l iubi! Fusese

atât de aproape de a duce viaţa la care visase dintotdeauna!

Avea să le ducă dorul rudelor sale. Şi lui Iestyn. Acesta venise la ea în seara precedentă şi ieşiseră amândoi la plimbare. Siân nu ştiuse nimic despre întrunirea cartistă de pe munte. Nu ştia nici măcar dacă Emrys şi bunicul ei participaseră la ea - acum, că dormea la etaj, nu mai era aşa uşor să fie la curent cu tot ce se petrecea. Se părea că toată lumea se ferea să nu dea în vileag vreo informaţie pe care să i-o transmită cine ştie cui, îşi zisese ea cu amărăciune. Iestyn nu fusese la întrunirea lor - se dusese la întâlnirea de la capelă. Ea avusese grijă să nu-i pună nici o întrebare despre ce se întâmplase acolo.

-Deci tot au de gând să participe la demonstraţie? îl întrebase pe tânărul ei cumnat.

- Da, îi răspunsese el. Şi cred că o să fie curând, Siân. Am auzit că prin peşterile de pe dealuri sunt grămezi de suliţe cu vârf de oţel, ba chiar şi nişte puşti.

-Ah, Iestyn. Siân îi adresase o privire tăioasă. Chipul flăcăului era destul de palid. O să se iţte probleme, continuase ea.

-Tare mi-e frică şi mie, zisese el, deşi toţi insistă că o să fie o demonstraţie paşnică şi că armele sunt doar pentru apărare.

Siân îl prinsese de braţ.

-Tu n-o să te duci, nu-i aşa? Ah, te rog, nu te duce, îl implorase.

Tânărul îi mângâiase uşor mâna şi o liniştise:

- Nu, no să mă duc. Cred în principiile Cartei, Siân. Doar mi-am pus semnătura pe ea. Dar nu pot să fiu de acord cu actele de violenţă. Decât să riscăm izbucnirea unei revoluţii, mai bine continuăm să îndurăm ani şi ani de opresiune. Iar aici, în Cwmbran, o ducem bine. Avem un stăpân bun la suflet. Tăicuţul o să primească pensie, ştiai?

Siân clătinase din cap, iar el îi spusese despre pensiile introduse de marchiz. Şi ea ar fi avut

dreptul la aşa ceva, îşi dăduse ea seama cu o tresărire. Dar pleca departe. Oricum, nu voia să audă nimic despre Alexan- der. Nici măcar despre faptele lui bune. Sau mai ales nu despre acestea.

- Iestyn, zisese ea, revenind la subiectul anterior, no să te forţeze să participi la marş, nu? No să trimită Vitele Scoţiene la tine, nu?

Simpla menţionare a Vitelor Scoţiene o făcuse să se cutremure puternic.

- Nu ştiu, îi răspunsese el. Deocamdată nu s-a zis nimic despre asta. Doar câteva încercări de convingere, între patru ochi, la muncă. Dar n-o să mă duc. Sunt dispus să-mi pun semnătura pe orice petiţie, dar no să iau parte la nici o manifestare care ar putea deveni violentă.

Acestea fuseseră ultimele cuvinte legate de acest subiect. Dar Siân era plină de speranţă. Poate că actele de violenţă din ultimele luni - cele două vizite ale Vitelor Scoţiene, lupta de pe munte - le serviseră drept lecţie oamenilor. Poate că acum tânjeau să readucă în comunitate atmosfera de la *eisteddfod.* Poate că începeau cu toţii să-şi dea seama că violenţa, suspiciunile şi ura nu puteau să aducă altceva decât dezbinare şi distrugere.

Poate că marşul nici nu urma să aibă loc. Şi poate că, şi dacă se organiza, la el aveau să participe doar cei care alegeau de bunăvoie această cale. Poate că oamenii din neamul ei aveau să accepte în sfârşit că unii dintre ei aveau alte păreri decât majoritatea. Iar acesta ar fi fost un_pas uriaş înainte.

îşi îndreptă spatele, sprijinindu-se pe tălpi, pentru a admira o porţiune a grătarului pe care o terminase, şi îşi dădu o şuviţă pe spate cu dosul palmei. Făcând asta, observă necăjită că avea negreală şi pe această parte a mâinii.

în secunda următoare auzi o bătaie la uşă. Aşteptă o clipă ca uşa să se deschidă şi să intre Mari sau vreuna dintre vecine - bunica ei se dusese la

prăvălie. Dar persoana care bătuse aştepta încă afară. Se ridică, îşi şterse mâinile pe şorţ fără prea mari rezultate şi deschise uşa. Moment în care se simţi ca şi cum de acolo ar fi ţâşnit un pumn uriaş ca să o izbească cu forţă în plex.

Avea fruntea şi obrajii murdari de negreală. Părul îi era prins la spate într-un coc destul de neglijent, dar mai multe şuviţe rebele i se revărsaseră pe umeri. Purta o rochie veche şi decolorată şi un şorţ murdar. Avea mâinile negre. Şi era incredibil de frumoasă.

- Bună ziua, doamnă Jones, rosti el. Verity voia să vă facă o vizită.

Verity stătea în spatele lui, pe jumătate ascunsă. Ochii lui Siân coborâră către ea. Nu îi răspunse la salut.

- Se pare că am nimerit într-un moment nepotrivit, adăugă el. Sunteţi ocupată.

Dar Siân părea să-şi fi revenit din şocul de a se trezi nas în nas cu el.

- Bună, Verity, rosti ea. Schiţă un zâmbet şi ceva se strânse dureros în pieptul lui. Mi-a fost dor de tine.

Coborându-şi privirea, Alex observă că Verity o privea temătoare cu un ochi, ascunsă după picioarele lui.

- Mă gândisem, zise el, că poate ar putea rămâne cu dumneavoastră cam o oră, dacă nu sunteţi prea ocupată. O să vin eu să o iau. Se uită în ochii ei şi adăugă: A tot plâns după dumneavoastră.

Siân îşi muşcă buza şi se uită către fetiţă.

-Verity, nu am plecat din cauza ta, i se adresă. Am plecat din cauza... altor lucruri.

-Pentru că ne iubeşti, dar locul tău e aici, spuse Verity.

Siân se îmbujoră, după care zâmbi.

- Da, răspunse. Cam aşa. Sunt îngrozitor de murdară. Curăţăm grătarul. Dar bineînţeles că poţi să stai - o oră sau chiar mai mult. Lasă-mă o secundă să mă spăl pe mâini. Ah, şi pe faţă. Sunt murdară?

Din nou, obrajii i se înroşiră.
II ignora, îşi dădu seama Alex. Se purta aproape ca şi cum nu ar fi fost de faţă. Cu lăcomie, ochii lui îi sorbeau frumuseţea.
Verity chicoti.
Siân se întoarse repede, să toarne apă într-un lighean.
- Deci eu plec? întrebă Alex. Şi mă întorc peste vreo oră, da?
Siân încuviinţă din cap oarecum în direcţia în care se afla el, după care îşi cufundă mâinile în apa din lighean.
- Vreau să urc pe deal până în vârf, rosti Verity, reînsufleţită brusc.
-Bine, aşa facem, îi spuse Siân. E o zi frumoasă şi însorită, plus că nu mai e deloc la fel de rece ca zilele trecute. O să urcăm până în vârf. Nu-ţi place cum arată grătarul meu acum, negru şi lucios? Mai-mai că te vezi oglindită în el.

Din cadrul uşii, Alex aruncă o ultimă privire melancolică înapoi. Siân tocmai îşi ştergea apa de pe faţă cu un prosop.

- Trebuie să vii şi tu, tati, rosti Verity. Vreau să urci şi tu cu noi pe deal.

Alex se trezi că ochii i se cufundară în cei ai lui Siân. Aceasta parcă uitase de prosopul pe care-l avea în continuare în mână, în dreptul gurii. Apoi îl lăsă în jos, încet.

-Aţi putea să veniţi, zise ea. Nu prea merită să mergeţi până acasă pentru o oră doar ca să bateţi din nou drumul până aici.

Alex şovăia, dar mai mult pentru că simţea că ar trebui să o facă, îşi dădu el seama, decât pentru că s-ar fi gândit cât de cât serios să refuze această invitaţie. Cum ar fi putut? O oră întreagă cu ea? Poate chiar mai mult? Îi fusese atât de dor de ea! Parcă nu o mai văzuse de un an.

- Prea bine, atunci, acceptă el, adresându-i-se lui Verity. Eşti sigură că trebuie să urcăm până în vârf?

Copila chicoti din nou. Se simţea bine să o vadă din nou senină şi bucuroasă.

Urcară dealul, cu razele soarelui aproape îndeajuns de puternice încât să le încălzească spatele, cu chipurile răcorite de briză şi cu părul fluturând. Verity se postase între ei, ţinându-i de câte o mână, ţopăind veselă când panta nu era prea abruptă şi povestind câte în lună şi în stele despre tot ce se întâmplase de când Siân plecase, exersându-şi pronunţia cuvintelor galeze şi cântând nişte melodii învăţate de la Siân. La acestea din urmă, Siân i se alătură, şi Alex se mulţumi să fredoneze şi el, până ce Verity se hotărî să îl înveţe versurile, iar Siân începu să-i corecteze pronunţia. Ajunşi aproape de vârf, la un moment dat cântau tustrei aceeaşi melodie, cunoscându-i versurile fiecare într-o anumită măsură şi pronunţând cuvintele galeze mai mult sau mai puţin bine.

- Uraaa! exclamă Verity când ajunseră în vârf şi putu admira în voie văile aflate de o parte şi de cealaltă, cu braţele întinse. Suntem aproape în cer!

- Da, am venit până aici doar ca să descoperim că nu există vreo scară sau ceva pe care să urci ca să ajungi în rai, rosti Alex. Slavă Domnului! înseamnă că nu mai trebuie să urcăm nici un pas.

Verity se puse pe râs şi începu să se tot învârtească. Porni în goană încolo şi încoace, cu braţele deschise, ţipând ascuţit de veselie şi entuziasm. Alex şi Siân o priveau, zâmbindu-i. Apoi se întoarseră şi se uitară unul la celălalt. Zâmbetele le dispărură de pe chip. Alex se puse în mişcare, condus de instinct. Se aplecă şi-şi lipi buzele, întredeschise, peste gura ei pentru o secundă.

- Cum mai sunt rănile de pe spate? o întrebă.

- Mult mai bine, răspunse ea. Acum măcar mă pot mişca în voie.

- Nu puteam să îi zic nu, Siân, îi spuse. Avea nevoie să te vadă.

- Şi eu aveam nevoie să o văd, spuse ea, cu blândeţe. O iubesc.

Siân... ca mamă pentru Verity. Şi mama celorlalţi copii ai săi. Siân, ca soţie a sa, tovarăşa lui de viaţă şi iubita sa. Dintr-odată, acea idee imposibilă deveni ispititor de reală.

-Siân.

întinse mâna şi îi mângâie uşor obrazul.

- Sir John Fowler - tatăl meu - o să mă ajute să găsesc un post de profesoară altundeva în Ţara Galilor, zise ea repede. O să mă mut.

Fu ca şi cum l-ar fi înjunghiat.

-Asta îţi doreşti? o întrebă.

Tânăra încuviinţă din cap.

- îmi place să predau, îi răspunse. Cred că mi-ar plăcea să predau într-o şcoală. Ar fi o provocare să mă ocup de mai mulţi copii. Şi trebuie să plec de aici. Trebuie să o iau de la început.

-Chiar aşa? întrebă el. N-ai putea să rămâi aici, Siân?

Din nou, o mişcare din cap, de data aceasta În semn că nu.

- Nu, rosti ea, n-aş putea să mai rămân.

Alex îşi luă mâna de pe obrazul ei. Din câte putea vedea, Verity era fascinată de ceva ce găsise pe jos, la ceva distanţă de locul unde se aflau ei.

-Tatăl tău, repetă el. Ridică din sprâncene. *Tatăl* tău, Siân?

Tânăra confirmă printr-o înclinare a capului.

- A venit să mă vadă la castel, după ce i-ai trimis tu vorbă, răspunse ea. Şi a venit şi la bunicul, acum câteva zile. Pe chip îi trecu un zâmbet. Da, tatăl meu.

- Ei bine, spuse el, să ştii că mă bucur.

Siân duse mâna la un lănţişor de argint pe care Alex îl observase şi scoase medalionul pe care-l purta pe sub materialul rochiei.

- El mi l-a trimis, îi spuse. Al fost al mamei. După ce a murit, l-a luat el.

Alex luă medalionul dintre degetele ei şi îl deschise. Dintr-o parte îl privea un portret în miniatură - executat într-un stil măgulitor - al lui Sir John Fowler la

tinereţe, iar din cealaltă parte, chiar Siân - numai că nu se putea să fi fost vorba despre portretul ei.

- Mama ta? o întrebă.

Tânăra confirmă din cap.

- Semăn foarte bine cu ea.

- îmi pot da seama, spuse el închizând medalionul, de ce s-a îndrăgostit de ea. Se uită în ochii ei.

- Acuin pot să accept că a fost dragoste la mijloc, spuse ea. înainte îmi spuneam că n-a fost vorba decât despre dorinţă carnală. Dar cred că naşterea mea e rezultatul unei relaţii de dragoste.

Alex zâmbi, după care îşi recăpătă un aer serios. îşi tot făcuse griji într-o anumită privinţă.

- Siân, există vreo şansă să fi rămas grea? o întrebă.

Tânăra se înroşi şi îşi muşcă buza inferioară.

-Nu, îi răspunse. Nici una.

îi veni greu să înţeleagă junghiul de dezamăgire pe care îl simţi, când ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să o fi lăsat însărcinată şi, astfel, să o oblige să îi accepte protecţia. _

- Siân. îi luă o mână în ale sale. Nu putea să o lase să plece. Nici nu voia. Chiar asta vrei? Slujba asta, departe de Cwmbran?

- Da. Siân îi întâlni privirea. Părea foarte calmă, foarte sigură pe sine. Mi-am dat seama că nu m-aş putea integra niciodată cu adevărat într-un loc precum Cwmbran. Adică... n-o să pot niciodată să ajung ca toţi ceilalţi doar printr-un efort de voinţă, printr-o slujbă ca toate celelalte sau măritându-mă cu unul dintre ei. Trebuie să accept faptul că sunt oarecum diferită. Trebuie să aflu unde e locul meu pe lume şi trebuie să învăţ să accept cu bucurie cine şi ce sunt. Ştiu că locul meu e undeva în Ţara Galilor. Şi sunt aproape sigură că menirea mea aici e să fiu profesoară. Dar trebuie să fiu într-un alt oraş, unde să-mi impun dintru început adevărata identitate.

- Poate că locul tău e alături de mine, Siân, spuse el.

Tânăra clătină din cap.

- Nu, îl contrazise, măcar de asta sunt sigură. Nu aş putea niciodată să fiu fericită cu tine, Alexander. N-aş putea niciodată să fiu eu însămi dacă aş rămâne alături de tine. Identitatea mea s-ar dizolva într-a ta, aşa cum s-ar fi dizolvat într-a lui Owen, dacă m-aş fi măritat cu el. Oricât de egoist şi de necreştineşte sună, trebuie să fiu eu însămi. Tata o să mă ajute să-mi găsesc această identitate. E şi normal, cred eu. Sunt încântată de perspectiva unui asemenea viitor.

Alex simţea o greutate ca de plumb în stomac. Ve- rity plutea înapoi spre ei, gonind din nou cu braţele deschise.

- Siân, rosti el repede, disperat să pună totul în cuvinte înainte de a fi prea târziu, ştii bine că te iubesc. N-o să fac din asta o povară pentru tine şi n-o să mai fac nimic pentru a te convinge să accepţi o viaţă care nu ţi-ar aduce decât nefericire. Dar cred că am mai spus-o pe când făceam dragoste. Vreau să ştii că simt acelaşi lucru şi când nu mă las purtat de pasiune. Te iubesc.

Siân se uita lung la el, fără să scoată nici un cuvânt.

-N-o să mă recăsătoresc, declară el. No să mai fie nicicând altcineva în viaţa mea. Dacă o să ai vreodată nevoie de mine, sunt aici. Te iubesc.

O privi cum înghiţi în sec şi deschise gura, să spună ceva.

În clipa următoare, Verity ajunsese la ei, fericită şi vorbăreaţă.

îi luă din nou de câte o mână şi îi făcu să alerge la vale, ţipând de încântare când ajungeau să se mişte atât de repede încât nu mai avea picioarele pe pământ şi era trasă în sus, suspendată de braţe.

Cumva, înainte de a ajunge în vale, râdeau cu toţii din nou.

capitolul 24

Soţii Crowther deschiseseră de curând o şcoală pe moşia lor din Carmarthenshire. în momentul de faţă, Lady Crowther şi fiica ei lucrau cu copiii, cu ajutorul parohului din sat şi al preotului anglican. însă Lord Crowther dorea să angajeze o persoană calificată. Iniţial, se gândise să aducă un învăţător, însă era gata - ca o favoare faţă de vechiul său prieten, Sir John Fow- ler - să îi dea o şansă lui Siân Jones. înţelesese - deşi chestiunea nu fusese discutată deschis - că doamna Jones era fiica ilegitimă a lui Fowler.

Sir John îi povesti lui Siân despre acest post în decursul unei alte plimbări de după-amiază de-a lungul râului. Era o ofertă bună, îi spuse. Printre facilităţile oferite se număra şi cazarea întro căsuţă de pe moşie. Şcoala beneficia de materiale noi, iar salariul era unul generos. Putea să înceapă activitatea după Crăciun, respectiv peste ceva mai mult de două luni.

- Deci ar trebui să accept, rosti ea, cu răsuflarea tăiată. E o şansă prea bună so ratez, nu-i aşa?

Şi da, era îngrozită, se simţea ca un pui de pasăre împins afară din cuib. Era chiar mai îngrozită decât fusese după moartea mamei ei.

Sir John îi luă mâna într-a lui.

- Doar dacă vrei, Siân, îi spuse. Dacă ţi se pare că e prea departe, o să continui să mă interesez de ceva mai pe aproape. Sau, dacă vrei, poţi să vii să locuieşti din nou mai aproape de mine. Căsuţa voastră e în continuare nelocuită.

Nu, în mod clar nu voia asta. Nu putea să se întoarcă acolo. Mai degrabă ar fi rămas m Cwmbran.

- Îi transmiţi tu lui Lord Crowther că accept postul? îl întrebă. Şi... mulţumesc. Îi adresă un zâmbet uşor stânjenit. Mulţumesc, tăicuţule.

Sir John îi strânse uşor mâna.

Buni primi vestea cu o mâhnire extremă. Bunelul se înfurie teribil. Emrys pur şi simplu clătină din cap, refuzând să se amestece. Dar Siân începu să-şi facă planuri, începu să se desprindă de viaţa pe

care şi-o dorise cu atâta disperare. Ignora cu încăpăţânare şi cu calm amintirea vocii lui Alexander spunându-i în vârful muntelui: „Poate că locul tău e alături de mine, Sian". Dacă ar fi ştiut în momentul acela cât de vulnerabilă era, cât de disperată era să fie convinsă, acum ar fi fost a lui, instalată indubitabil într-o căsuţă pe undeva, aşa cum fusese mama ei, primindu-l în patul ei de două, trei ori pe săptămână.

Se bucura că Alexander nu ştiuse.

Şi totuşi, o parte trădătoare a sufletului ei îşi dorea cu disperare ca el să îşi dea seama şi să vină la ea să o convingă să rămână aici înainte de momentul în care trebuia să plece.

Nu-l mai văzu. Deşi Verity veni de mai multe ori, să stea câte o oră la ea, fu adusă şi luată de un valet - cel care venise să o cheme la castel prima oară.

încerca să se detaşeze de ceea ce se întâmpla în jurul ei. Şi, în mod clar, se întâmpla ceva. Emrys lipsea de acasă mult mai mult decât de obicei, spunând mereu că fusese la hanul Three Lions, deşi rar se întâmpla să fie băut la întoarcerea acasă. La han se organizau întruniri, Siân ştia bine, la fel ca pe munte. în oraş domnea o atmosferă de tensiune şi aşteptare.

în mod normal, ar fi ştiut tot ce se petrecea. I-ar fi spus Owen, iar bunelul şi Emrys ar fi discutat totul acasă. Şi, în mod normal, ar fi fost extrem de interesată să afle totul. În mod normal, curiozitatea ar fi pus stăpânire pe ea, făcând-o să urce pe munte pentru a afla direct de la sursă ce se pregătea.

Şi totuşi, acum, deşi ştia că se petreceau lucruri importante, probabil pregătiri pentru marşul către New- port plănuit de cartişti, îşi văzu de treburile ei, hotărâtă să nu se mai intereseze de nimic altceva. Nu voia să ştie. Nu voia să fie prinsă în pasiunile năvalnice ale celor de-un neam cu ea. Nu mai erau oamenii ei.

Dar, bineînţeles, unii erau. Respectiv familia ei şi cea a lui Gwyn. Şi Iestyn, pe care uneori avea

impresia că îl iubea mai mult decât pe oricine altcineva. În ultima duminică din octombrie, se întorceau împreună cu el de la capelă, printre copacii îmbogăţiţi de atingerea colorată a toamnei.

- Iestyn, o să fie curând, nu-i aşa?

Nu era nevoie să spună clar la ce se referea. întregul oraş fremăta din cauza informaţiilor pe care ea încercase să le ignore.

- Dintr-o zi într-alta, răspunse el. John Frost trebuie să ne trimită vorbă. O să fie trei coloane imense de oameni, Siân, de prin mai toate văile, una condusă de Frost însuşi, iar celelalte de Zephaniah Williams şi de Wil- liam Jones. Se fac presiuni mari asupra noastră să ne înscriem în asociaţie. Mulţi cedează şi li se alătură. Owen Parry tot spune că guvernul va deschide ochii şi ne va da atenţie numai dacă pornim cu toţii, blocând activitatea din toate topitoriile şi minele de prin văile galeze.

Nu voia să ştie, îşi repetă Siân. Şi totuşi, de săptămâni întregi avea somnul agitat şi se tot trezise, aşteptându-se să audă urletele Vitelor Scoţiene venind dinspre dealuri. Dar, până acum, aşteptările ei nu se transpuseseră în realitate.

Şi, bineînţeles, îşi făcea mereu griji pentru Iestyn, care mai fusese biciuit o dată şi acum era hotărât să se menţină pe poziţii şi să nu se lase convins să participe la marş.

Ah, era imposibil să se detaşeze pe deplin de toate acestea.

Şi, pe măsură ce zilele săptămânii se succedau, deveni imposibil să nu afle una, alta. Tensiunea creştea, atingând cote alarmante.

Din ce spunea Iestyn, care devenise singurul confident al lui Siân, se punea din ce În ce mai multă presiune asupra celor care nu se înscriseseră în asociaţie. Erau numiţi trădători. Owen le spusese că, dacă se înscriau şi ei, spre Newport aveau să pornească cinci mii de oameni, iar muncitorii din celelalte părţi ale Marii Britanii aveau să se solidarizeze cu ei. Guvernul avea să fie obligat să le aprobe revendicările. În nici o lună, Carta avea să

devină lege. Şi toate acestea aveau să fie obţinute pe cale paşnică. N-avea să fie nici urmă de violenţă.

Iestyn şi alţi câţiva se încăpăţânau să nu cedeze.

Când veni ziua de sâmbătă, deveni clar că se hotărâse data marşului, deşi Siân nu ştia detalii în această privinţă. Străzile erau nefiresc de pustii. Bărbaţi care ar fi trebuit să fie la muncă nu se prezentară la posturi. Siân nu îndrăzni să îl întrebe pe Emrys de ce stătea acasă, mai ales când îi văzu expresia sumbră de pe chip. Tăcerea aceea nefirească se strecurase şi în casa bunicului ei.

Şi a doua zi, după slujbă şi şcoala de duminică, pe o ploaie biciuitoare şi rece, dispărură cu toţii. Când Siân se întoarse acasă, la ora ceaiului, observă că bunicul ei şi Emrys nu erau acolo, iar când întrebă de ei, bunica ei îi întoarse spatele fără vreo vorbă şi se duse repede la etaj, unde se închise în dormitor. Lui Siân i se făcu brusc rău. înţelese pe dată unde se duseseră.

Pe ploaia aceea necruţătoare. Aveau să meargă pe jos tocmai până la Newport pe ploaie - unde poate că aveau să se dezlănţuie violenţe şi poate că întreaga demonstraţie urma să se termine dezastruos. Era atât de alarmată, că parcă se învârtea toată lumea cu ea. Şi totuşi, se forţă să toarne apă clocotită pentru ceai şi să se aşeze la masă.

Nu era problema ei. Pentru ea nu mai conta ce se întâmpla în Cwmbran. N-avea să-i mai pese. îşi alungă din minte gândurile despre Emrys, bunicul ei şi Huw.

Când ajunse la casa lui Josiah Barnes, duminică du- pă-amiaza, Angharad plângea în hohote, cu răsuflarea întretăiată. Bătu de două ori la uşă, precipitat, înainte să i se deschidă.

-Au plecat, domnule Barnes, zise cu un suspin, aproape prăbuşindu-se înăuntru. Chiar dacă e duminică şi plouă. Nu ştiu exact dacă ieri şi la ce oră sau în dimineaţa asta. Sincer, nu ştiu. Chiar şi când

a plecat taica, tot nu eram sigură. Dar l-am oprit pe Ifor Richards pe stradă şi mi-a zis. Am venit imediat ce-am aflat. Să nu vă supăraţi pe mine. Abia am aflat.

Dar, deşi nu ştiuse, Barnes nu se înfurie deloc, aşa cum se aşteptase ea să reacţioneze. Ba chiar era într-o dispoziţie bună - cât de bună se putea având în vedere că toată munca sa de doisprezece ani se ducea pe apa sâmbetei chiar în faţa ochilor săi. Măcar acum avea să se abată asupra lor dezastrul total. Abia aştepta să vadă cum avea să reacţioneze Craille la tot ce avea să iasă din tărăşenia aceea. Dacă Barnes îl citise bine, marchizul avea să-şi facă bagajele în nici o săptămână şi să se întoarcă în Anglia, înfrânt şi umilit. Iar el urma să conducă din nou. N-avea să fie uşor să reconstruiască totul, dar întotdeauna îi plăcuseră provocările. Nu, nu era deloc furios. N-avea nici cea mai mică intenţie să iasă din casă şi să se ude până la piele ducându-se după muncitorii din Cwmbran sau la castel, să îl avertizeze pe Craille. Avea să îl lase să afle singur.

-Deci au plecat spre Newport, zise el, frecându-şi palmele.

-Mai întâi se duceau sus pe munte, spuse Angharad, ca să se organizeze şi să-i aştepte pe cei din Penybont să coboare în vale. Poate că mai puteţi să-i opriţi, domnule Barnes. Ah, o să se sperie când o să vă vadă. Dar măcar n-o să se expună la cine ştie ce primejdii.

Barnes izbucni în râs.

-Lasă, că am eu metode mai bune să-mi petrec duminicile, îi spuse. Sus cu tine, femeie, şi dezbracă-te repede. Şi, cu tatăl ei plecat spre Newport, avea să o poată poseda de câte ori poftea înainte să o trimită acasă.

Angharad îl privi oarecum nesigură, dar începu să urce treptele scării interioare cu destul de mult entuziasm, mai ales că vechilul o încurajă cu o palmă la fund.

Peste mai puţin de zece minute, Barnes îşi spuse că era bine că nu pierdea vremea în relaţiile cu femeile. Terminase şi deja se relaxa, mulţumit, când la uşă bătu iar cineva. Dar se încălzise, stătea confortabil şi i se făcuse chiar somn. Reacţionă cu un geamăt de protest.

Persoana aflată la uşă bătea cu aceeaşi insistenţă cum bătuse Angharad mai devreme. La a treia bătaie, Barnes gemu din nou, îşi trase pantalonii şi coborî la parter, închizându-şi nasturii din mers. Cine-o fi acolo ar face bine să aibă un motiv tare bun pentru hărmălaia asta, îşi spuse el, în timp ce auzi o a patra bătaie în uşă.

Era Gwilym Jenkins, cel care împrăştiase zvonurile despre Siân la porunca lui Barnes. Respira întretăiat, era ud leoarcă şi de-a dreptul îngrozit.

-Au pornit, îi spuse, fără alt preambul. Se adună pe munte.

-M-ai deranjat din odihna mea de duminică pentru asta? întrebă vechilul, încruntându-se. Ştiam asta de-acum o jumătate de ceas. Să se ducă învârtindu-se, ca nişte netoţi ce sunt! Cu ceva noroc, o să fie ciuruiţi de puştile soldaţilor, să se-nveţe minte şi ei, şi generaţiile care-o să vină.

-Trebuie să mă ascund, rosti Gwilym, cu ochii şi glasul pline de disperare. Îi adună pe toţi, că vor, că nu vor. I-am văzut târându-l pe Iestyn Jones sus pe munte. Trebuie să mă ascund pân-or ajunge departe de-aici. Mă lăsaţi să stau aici, domnule Barnes?

Vechilul făcu un pas lateral, pentru a bloca şi mai bine intrarea în casă.

-Aici nu, îi răspunse. Oricum, probabil că au plecat toţi. Dacă ţi-e frică, Jenkins, roagă-i pe grăjdari să te primească pe lângă cai vreun ceas, două.

Smuci din cap spre aleea care străbătea parcul şi îl fixă pe muncitorul din faţa sa cu o anumită doză de dispreţ. Totuşi, când Gwilym se întoarse să plece,

cu un aer de om strâns în ghearele fricii, Barnes ridică mâna, să-l oprească.

- Ia stai puţin, zise. Iestyn Jones, ziceai?

-L-am văzut cu ochii mei, răspunse Gwilym. Nu vreau să păţesc şi eu la fel, domnule Barnes. Nu se ştie ce s-o întâmpla în Newport.

La limita răbdării, Barnes îi făcu semn să intre şi se dădu din uşă, mai ales că se uda şi el.

- Hai înăuntru, îi spuse.

Preţ de câteva clipe, rămase nemişcat, privind fix în flăcările din cămin, cu fruntea încreţită, cât timp Gwilym pătrunse grăbit şi recunoscător în bucătărie, închizând uşa cu putere în urma sa. Văzându-se la adăpost, scoase un oftat zgomotos de uşurare.

În mod normal, Josiah Barnes nu era un om răzbunător. Lucrase din greu la Cwmbran timp de mulţi ani şi transformase exploatarea într-o afacere prosperă. Era un om necruţător şi conducea totul cu mână de fier - după cum şi trebuia, dacă voiai să scoţi profit, considera el. Dar de obicei nu ţinea duşmănie.

Bineînţeles, timpurile se schimbaseră. Timp de mulţi ani nu avusese parte decât din când în când de câte ceva care să-i aducă aminte că nu era pe picior de egalitate cu ceilalţi proprietari - iar una dintre ocazii fusese atunci când fata ilegitimă a lui Sir John Fowler refuzase să se mărite cu el. Dar acum, dintr-odată, adevărul îi râse în faţă într-un mod cum nu se putea mai crud. Nu numai că adevăratul proprietar se instalase în castelul Glanrhyd şi nu numai că încerca să preia conducerea exploatării, ci se străduia să-i răpească toată puterea şi făcea schimbări care urmau să aibă efecte dezastruoase asupra profiturilor şi asupra disciplinei. Poate că ultima picătură - una mică, dar care izbuti să umple paharul, cum vine vorba - fusese că marchizul o angajase pe bastarda aceea să facă lecţii cu fiica lui, permiţându-i să plece din locul unde el, Barnes, o trimisese - în mină.

Da, furia şi frustrarea îl făceau să devină crud. Şi răzbunător. Iar gustul dulce al unei victorii îl făcea să vrea mai mult. Ideea că Siân Jones fusese târâtă până sus pe munte, dezgolită până la brâu şi biciuită îl făcea şi-acum să saliveze de poftă. Iar faptul că Parry fusese umilit în faţa tuturor bărbaţilor din Cwmbran când fusese doborât de pumnii lui Craille îi făcea plăcerea şi mai dulce - plus că nici nu se mai pusese problema ca Siân şi Parry să se căsătorească.

Da, poftea la mai mult. Deja îşi închipuia totul, cu o lăcomie perversă. Iestyn Jones. Cumnatul ei. Ţinea mult la băietanul acela. Barnes auzise chiar că Siân urcase pe munte după el, în noaptea în care fusese biciuit.

-Te-ntorci în oraş, rosti într-un final, răsucindu-se hotărât şi fixându-l pe Gwilym Jenkins, care îşi ştergea fără nici un efect faţa udă cu şapca aproape îmbibată de atâta ploaie.

Mâna lui Gwilym se opri în plină mişcare.

- O, nu, domnule Barnes, protestă galezul. Nu încă. Nu-ndrăznesc să mă întorc încă acolo.

- Şi totuşi, exact asta o să faci, insistă Barnes, pentru de două ori cât ai primit data trecută. Tot ce trebuie să faci e să te duci acasă la Hywel Rhys şi să-i transmiţi un mesaj. Fără îndoială, doamna Rhys o să te lase să te ascunzi la ea până ce-o să treacă primejdia.

Cu ochii holbaţi de spaimă, Gwilym clătina din cap.

-Trebuie să îi spui lui Siân Jones că scumpul ei cumnat a fost luat cu forţa, continuă Barnes. Poţi să înfloreşti povestea asta cum pofteşti. Avea mâinile legate... Poate îi puseseră şi-o frânghie de gât. Poate-i mai dădeau câte o scatoalcă din când în când şi-l ameninţau, cu bice în mâini. Şi cu o puşcă... Îi spuneau că aveau să ţină puşca aţintită asupra capului lui tocmai până la New- port, ca nu cumva să încerce să fugă.

Gwilym îşi frământa şapca în mâini.

- Sigur o să mă prindă, spuse.

- Dar banii ăştia o să-ţi ajungă să-ţi cumperi altă mobilă în locul celei distruse de Vitele Scoţiene, ba chiar o să-ţi şi rămână. O să se ducă glonţ după el, sigur o să încerce să-l salveze de una singură. În sfârşit, căţeaua aia va primi ce merită. N-o să îndrăznească so lase să plece, nu când cred că e iscoada lui Craille. O să le fie teamă co să se ducă direct la el.

- Dumnezeule mare, domnule, rosti Gwilym, cuprins de mustrări de conştiinţă. E o femeie!

Barnes zâmbi.

- Ţi-am zis că-ţi dau de două ori mai mult decât data trecută? Hai să fie de trei ori. O treime acum. A doua după ce transmiţi mesajul. Şi ultima dacă se duce pe munte şi nu se mai întoarce.

Gwilym înghiţi în sec.

-Mă prind, răspunse. Dar parcă nu-i a bună...

După ce-l expediase pe Jenkins, Barnes stătea în mijlocul bucătăriei sale. Zâmbea fără vreun motiv anume. Căţeaua! Povestea lui Jenkins avea să se soldeze măcar cu o sperietură pentru ea. Dar nu prea credea el că avea să stea cu mâinile în sân ştiind că scumpul ei Iestyn era în pericol.

Brusc, îşi aduse aminte că Angharad era sus, în pat. Şi ce bine că era! Gândul la soarta pe care spera el să o aibă Siân îl făcuse stânjenitor de tare. Era plăcut să ştie că avea o femeie aproape, ca să scape de acest disconfort. începu să urce treptele, descheindu-şi nasturii de la pantaloni şi, când ajunse sus, îi dădu jos. Angharad dormea dusă.

- Trezeşte-te, somnoroaso, îi zise, chicotind, şi desfă-ţi picioarele. Am ceva pentru tine...

Angharad se supuse pe moment şi încă de două ori în decursul următoarelor ceasuri. Iar o parte din ea nu se putea abţine să nu se bucure de ce se întâmpla. Nici că exista ceva mai plăcut şi mai intim decât amorurile de duminică după-amiaza - nimic mai potrivit pentru ca un bărbat să-şi dea seama că avea nevoie să aibă o femeie mereu acasă.

Dar o altă parte din ea era tulburată, şi aşa fusese chiar dinaintea întreruperii survenite. Nu

venise într-un suflet la Josiah Barnes doar pentru că se temuse că avea să se înfurie dacă nu-i spunea ce ştia. Ci şi pentru că voia ca acesta să zădărnicească marşul, chiar dacă asta însemna că unii aveau să aibă necazuri. îi era groază de ce avea să se întâmple în Newport. îi era groază ca nu cumva unii dintre muncitori să-şi piardă vieţile.

îi era groază că Emrys Rhys ar fi putut să moară.

Dar apoi survenise întreruperea aceea.

Văzând că Josiah Bames nu se întorsese în pat în câteva minute, voise să afle cine venise la el şi cu ce veşti, aşa că se strecurase pe palier şi coborâse chiar câteva trepte, evitând-o pe cea despre care ştia că scârţâia. Aşa că auzise tot ce se discutase după ce Gwilym Jenkins fusese primit în casă.

Şi asta o zdruncinase. Veştile pe care le adusese ea ar fi putut isca anumite probleme, dar ce voia Barnes să facă era să-i întindă cu bună-ştiinţă o capcană crudă unei persoane total nevinovate. Siân era prietena ei, mereu îi admirase demnitatea şi aerul de doamnă - precum şi faptul că nu era niciodată îngâmfată. Rămăsese şocată să-l audă pe Josiah făcând-o „căţea" şi punând la cale un plan ca aceasta să aibă de suferit. Fusese şi mai surprinsă să afle că Josiah fusese cel care împrăştiase acele zvonuri despre Siân, în urma cărora aceasta fusese biciuită de Vitele Scoţiene.

-Cred că ar fi cazul să mă duc acasă, domnule Barnes, rosti Angharad când i se păru că trecuse o perioadă potrivită de timp de la a patra oară în care Barnes
0 posedase.

Pe jumătate adormit, Barnes se mulţumi să scoată un soi de mormăit.

- Cum pofteşti, îngăimă apoi.

Angharad se uită la el cu tristeţe. Dintr-odată, îşi dădu seama că se amăgise singură toate lunile acestea. Şi că, în eventualitatea în care lucrurile n-ar fi stat aşa, dacă ar fi existat vreo speranţă cât de mică, urma să o risipească ea.

Se ridică din pat şi îşi puse hainele care nu apucaseră să se usuce complet. Până când termină, Josiah Barnes deja sforăia. Angharad se uită lung la el şi oftă. Pe obraji
1se scurseră două lacrimi, fără ca ea să le bage în seamă. Apoi femeia se întoarse şi cobori scara interioară cu paşi grăbiţi, evitând şi acum treapta care scârţâia.
îşi puse pelerina, ridicându-şi gluga peste cap, şi ieşi. Ploaia nu încetase deloc.

Nu şovăi decât o clipă înainte de a coti către castel, mergând cu paşi repezi pe alee. Nu fusese niciodată acolo. Nu ştia pe unde să intre. Dar, la fel ca Siân, urcă treptele abrupte care duceau la uşa din faţă şi se grăbi să ciocănească, înainte să apuce să se răzgândească.

Servitorul care deschise uşa o privi de parcă ar fi fost un vierme şi îi blocă intrarea, cu un aer profund intimidam. Ar fi vrut să o gonească, însă, după ce-şi adunase curajul să ajungă până aici, Angharad nu se lăsă alungată. îi spuse că era vorba despre o chestiune de viaţă şi de moarte, plus postul lui dacă nu o lăsa să intre pentru a vorbi cu marchizul.

Aproape că muri de spaimă când servitorul o conduse într-o încăpere mai luxoasă şi mai mare decât orice văzuse ea vreodată şi îi spuse să aştepte. Şi aproape că muri din nou, câteva minute mai târziu, când marchizul de Craille pătrunse în încăpere, cu o înfăţişare infinit mai impunătoare decât în cele câteva ocazii în care îl zărise Angharad.

- Da? rosti el. Spuneai că ai un mesaj important pentru mine?

Se uita fix la ea şi îi vorbise pe un ton blând. în mod paradoxal, Angharad era şi mai timorată. încercă să vorbească, însă de pe buze nu îi ieşi nici un sunet.

- Eşti udă leoarcă, observă el, compătimitor. Ţi-a fost frică să te apropii mai mult de foc? Te rog, du-te mai aproape acum.

Angharad nici nu observase focul din şemineu şi nici că era udă până la piele.

-Au plecat, reuşi să rostească. Iar el o păcăleşte să se ducă după ei, şi-o să fie prinsă. Nu ştiu ce-o să se întâmple cu ea dacă încape pe mâinile lor...

Marchizul o privi cu mare atenţie.

-Au plecat, repetă. Cine a plecat şi unde?

Era bătut în cap? Nu-şi dădea seama că fiecare secundă conta?

-L-a trimis acum aproape două ore, zise dintr-o suflare, articulând în aşa grabă încât cuvintele parcă se loveau unele de altele. Ea sigur s-a dus imediat. Dar ei au plecat cu toţii cu mult mai înainte.

Dintr-odată, marchizul se apropie de ea, iar Angha- rad se grăbi să facă un pas înapoi. însă bărbatul se mulţumi să schiţeze un zâmbet, o luă de braţ şi o conduse spre şemineu. O puse să ia loc pe un scaun foarte luxos, iar Angharad se aşeză într-o parte, sfioasă. îi era teamă că avea să i se scurgă apă din haine şi că avea să distrugă materialul cu care era tapisat.

- îmi cer scuze, rosti el, dar nu ştiu cum te cheamă.

Femeia se uită lung la el până ce, într-un final, observă că ridicase din sprâncene.

-Ah, îngăimă ea. Angharad... Angharad Lewis, sir. Adică milord, Domnia Voastră. Oh!

închise ochii, stânjenită la maximum.

-Angharad, spuse el, nu ai de ce să te temi aici. Ce încerci să-mi spui? Ia-o încet! Nu are rost să te grăbeşti, eu oricum sunt prea încet la minte ca să pricep. Schiţă un zâmbet. Ia-o cu începutul.

- Bărbaţii au plecat, încercă ea din nou. La Newport. Au urcat pe munte de mult. Aveau să-i aştepte pe cei de la Penybont, dar probabil au plecat până acum. Ah, o să fie prea târziu. I-a trimis mesajul ăla acum două ore. Dumnezeu ştie ce s-o fi întâmplat cu ea!

Cât ea rostise aceste cuvinte, marchizul se dusese în cealaltă parte a încăperii. Acum se

întoarse şi îi întinse un pahar pe fundul căreia se afla un lichid închis la culoare, cam un centimetru şi jumătate.

- Bea asta, spuse el. O să te mai încălzeşti.
- Eu merg la biserică, răspunse ea. Nu...
- Gândeşte-te că e ca un medicament, răspunse el, ca să nu răceşti. Deci au plecat, da? îmi pare rău să aud una ca asta, dar le-am spus că n-o să fac nimic să-i opresc. Ei au hotărât asta, Angharad. Despre cine îmi tot zici că a primit un mesaj şi aşa mai departe?

Angharad tuşea şi se strâmba în urma primei înghiţituri de alcool.

-Siân Jones, răspunse, abia reuşind să articuleze din cauza arsurii de pe gât.

Dintr-odată, marchizul se lăsă pe vine în faţa ei, cu o expresie tensionată şi cu privirea concentrată asupra ei.

-Ce e cu Siân Jones? întrebă precipitat. Spune-mi clar, Angharad.

Femeia înghiţi în gol.

- I-au obligat pe toţi să se ducă, începu. L-au forţat şi pe Iestyn Jones să vină cu ei.

Privi cum maxilarul lui se tensionă şi se sperie din nou. Fără nici o legătură cu situaţia, se gândi că bărbatul acesta era prea dominator pentru o femeie ca ea. I-ar fi prea frică de el pentru a-i plăcea să fie în compania lui. Chiar dacă se purtase foarte blând cu ea.

- Iar Siân a văzut asta şi s-a dus după el? întrebă el, încruntându-se.

Angharad îşi dădu seama abia mai târziu că ar fi trebuit să-i prezinte această versiune a faptelor. La momentul respectiv, nu-i trecuse prin cap să facă aşa ceva.

- Nu, răspunse. Gwilym Jenkins l-a văzut şi a venit să-i spună domnului Barnes. Se înroşi imediat, dându- şi seama ce dezvăluise prin aceste cuvinte, însă marchizul nu păru să fi observat nimic. Era pe fugă, îi era frică să nu îl ia şi pe el cu forţa. Dar i-a spus domnului Barnes despre Iestyn, iar

domnul Barnes i-a dat o groază de bani să se întoarcă şi să-i spună lui Siân. Trebuia să-i prezinte totul chiar mai rău decât era, astfel încât ea să se ducă după el şi să fie prinsă. A făcut-o... înghiţi din nou, intimidată, şi continuă: I-a zis „căţea". Dar nu e. E prietena mea.

Marchizul se ridică în faţa ei. Angharad nu îndrăzni să-l privească decât preţ de o secundă, după care îşi feri privirea. Expresia lui o îngrozi. Părea gata să o facă bucăţele.

- Şi asta se întâmpla acum două ore? întrebă el, pe un ton plin de încordare.

-Da, răspunse ea. Am fost ocupată. Am fost prea ocupată să vin până acum. îmi pare rău. Nu am putut să plec. Mi-a... Am... Nu... nu am putut să plec.

-înţeleg, rosti el, iar Angharad nu avea nici o îndoială că era chiar aşa. îşi lăsă capul în jos, ruşinată. Mulţumesc, Angharad. Eşti foarte curajoasă. Şi îi eşti o prietenă adevărată lui Siân. O să pun să fii condusă la bucătărie, să te usuci şi să bei un ceai înainte să porneşti spre casă. El ştie că ai venit aici? Ai motive să te temi?

-Nu, răspunse ea. Dor... dormea.

-Ştiu că ţi-a fost greu să faci asta, spuse el, întin- zându-i o mână. Mulţumesc. Barnes n-o să afle de la cine ştiu.

Angharad îşi dădu seama că trebuia să-i dea mâna. Se conformă şi îşi ridică privirea către el. Chipul lui era în continuare tensionat, dar îşi dădu seama că furia lui nu era îndreptată asupra ei.

- Ce-o să faceţi? întrebă în şoaptă, când se ridică, ajutată de marchiz.

-O să o aduc acasă, în siguranţă, răspunse el. Trebuie să mă grăbesc, Angharad. Stai aici şi încălzeşte-te! O să trimit pe cineva să te conducă jos.

După ce marchizul ieşi din cameră, cu paşi iuţi, Angharad rămase pe loc, aşteptând să fie preluată de vreun servitor. îi clănţăneau dinţii. Dacă afla Barnes, avea să o omoare. Ceea ce şi merita. îşi

trădase neamul exact aşa cum o făcuse Gwilym Jenkins. Nu era cu nimic mai bună decât el. îşi muşcă buza superioară, încercând să accepte acest gând. îi trădase pe toţi. Şi totul pentru că îşi dorise un soţ bogat, o casă confortabilă şi tot felul de înlesniri.

Dar Siân Jones nu era o căţea. Era prietena ei. Şi nu merita să dea de bucluc. Ea, Angharad, era cea care merita asta. Siân fusese biciuită pentru greşeala pe care o făcuse Angharad.

capitolul 25

Hotărârea lui Siân de a nu se implica se sfărâmă ca un pahar de cristal scăpat pe o pardoseală de piatră.

-Ah, *Duw, Duw,* se văită bunica ei când Gwilym Jenkins veni la ei, cu veşti despre Iestyn. Răi s-au mai făcut oamenii, şi numai pentru Carta aia. Ei bine, să nu se-aştepte vreunu' să mă duc să îi vizitez când i-o prinde poliţia şi io arunca în temniţă, atâta tot. Eu mă spăl pe mâjni de toţi - de Hywel, de Emrys, de toţi.

îşi ridică şorţul peste cap şi izbucni în plâns.

Albă ca varul, Siân se ridicase.

-Nu puteau să-l lase în pace? întrebă ea. Cât de mult să conteze participarea unui simplu băietan, de trebuiau să-l ia cu forţa, să-i lege mâinile, să-i pună o funie de gât şi să-l amenințe cu puşca de la spate? Ce, o să-l spânzure sau o să-l împuşte dacă li se mai împotriveşte? Iar Iestyn n-o să-şi pună lacăt la gură doar pentru că i se va face frică. Ah, Iestyn, dragul meu! îşi acoperi faţa cu palmele cuprinse de tremur şi rămase aşa preţ de câteva clipe.

- Nu se ştie de ce sunt în stare, zise Gwilym. Sunt tare porniţi. îmi daţi voie, doamnă Rhys, să mai rămân un pic la dumneavoastră? Dacă mă duc acasă, o să mă târască şi pe mine după ei. Şi-am nevastă şi copii acasă, n-are cine să aibă grijă de ei dacă mi se întâmplă ceva.

-Bineînţeles că trebuie să rămâi la noi, răspunse Gwyneth. îţi pun o ceaşcă de ceai. Dar,

dintr-odată, îşi ridică privirea de la ce făcea. Unde te duci, Siân?

Tânăra tocmai îşi punea o pelerină uscată pe umeri şi îşi ridica gluga peste cap.

-Mă duc la mămuca şi la Mari să aflu cum stau lucrurile cu adevărat, răspunse ea. Poate c-o să-l lase să se întoarcă acasă, până la urmă. Poate o fi intervenit Huw pentru el.

- Dar numai până la Mari, fii atentă, spuse bunica ei, ridicându-se şi apucându de braţ. Să nu cumva să porneşti după ei, Siân. Promite-mi, *fachl* Nu poţi să rezolvi nimic dacă te duci.

Siân îşi eliberă mâna şi deschise uşa.

-Trebuie să aflu ce s-a întâmplat, zise şi o luă la goană prin ploaie înainte ca bunica ei să o facă să promită ceva.

„Ah, Iestyn", îşi repeta în gând pe drumul către casa lui. Sigur îl lăsaseră să se întoarcă acasă, nu? De ce să-l târască după ei până la Newport, când era clar că era împotriva voinţei lui? Şi peo vreme aşa cumplită...

Ploaia se revărsa cu furie asupra ei, iar umiditatea şi frigul începutului de noiembrie parcă îi pătrundeau până în măduva oaselor. Erau nebuni de-a dreptul. Toţi - Emrys, Huw, bunelul, Owen. Toţi, până la unul.

Soacra ei şi Mari erau în bucătărie, cu copiii. Tocmai luau ceaiul. Cele două femei erau palide şi aveau feţele împietrite.

- Unde e Iestyn? întrebă Siân, fără nici un preambul.

Mama băiatului trase prelung aer în piept.

-L-au luat, îi răspunse. Au venit patru zdrahoni, Siân, şi l-au luat cu ei. Trebuiau să participe toţi la marş, aşa au zis. Fără excepţii.

Deci minunea nu avusese loc. Nu se întorsese acasă. Nu se aşteptase la una ca asta, îşi dădu seama Siân.

-Nu Iestyn, îngăimă ea, aproape în şoaptă. O, Doamne, Dumnezeule, nu şi Iestyn! O să iasă probleme cu marşul ăsta al lor.

- Aşa, atunci du-te Siân, rosti soacra ei, cu amărăciune în glas, şi adu-l acasă. Bate-te parte în parte cu câteva sute de bărbaţi cu bâte şi puşti şi adu-mi băiatul acasă. De data asta, o să te biciuie până-ţi dai sufletul şi zău dacă s-o mai găsi cine să te aducă acasă pe braţe.

Mari plângea.

-Ticălos mare Huw, să plece aşa, zise ea. O să-şi lase copilaşii fără tată.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, Siân le întoarse spatele şi o rupse la fugă, prin ploaie. Nu-şi dădu seama întru totul unde se ducea până ce nu se trezi că înainta, cu mişcări greoaie şi alunecând pe iarba udă, tot mai sus peste nivelul caselor.

Gwilym îi spusese că se adunau pe dealuri. Probabil în locul lor obişnuit. Nu-şi permise să se întrebe ce avea să facă dacă şi când avea să dea de ei.

Şi totuşi, înainte să ajungă la locul obişnuit de întrunire, privi spre vale şi descoperi că ajunsese prea târziu. Chiar şi prin ploaia puternică se vedea cum prin vale şerpuia o coloană întunecată, cu mult dincolo de mină. Bărbaţii porniseră la drum şi, după lungimea coloanei, se părea că se adunaseră mai multe sute. Un număr mai mare decât totalul bărbaţilor din Cwmbran. Probabil li se alăturaseră muncitorii din Penybont, iar acum mărşăluiau laolaltă până ce coloana lor - la care aveau să se alăture alţi şi alţi oameni pe traseu - urma a se întâlni cu celelalte două, după care aveau să-şi pregătească intrarea în Newport.

Dintr-odată, totul deveni îngreţoşător de real. Şi totuşi, nu fusese chiar un plan tainic. Deşi se părea că liderii păstraseră cu mare grijă secretul datei exacte, toată lumea ştiuse ce avea să se întâmple. Dumnezeu ştia ce-i aştepta în Newport! Poate un număr considerabil de soldaţi înarmaţi cu puşti şi chiar un tun...

Siân îşi acoperi gura cu palma şi închise ochii. Ah, Iestyn! Băiatul ei drag. Cu o sfoară de gât şi ţeava unei puşti înfiptă în coaste - obligat să fie

carne de tun. Pentru o clipă, se temu că genunchii aveau să-i cedeze sub propria greutate.

Rămase aşa încă o clipă lungă cât o eternitate, ezitând. O parte importantă din ea o împingea să pornească în goană peste deal, către castelul Glanrhyd şi către Alexander. El sigur ar fi ajutat-o. Sigur ar fi plecat după ei şi i-ar fi obligat să-i dea drumul lui Iestyn.

Dar poate că nu ştia nimic despre marş. Poate că, şi dacă ştia, în ciuda a tot ce se întâmplase, avea să încerce să-i pună capăt, să convoace cine ştie ce forţe, să zădărnicească întreaga manifestare. Poate că, dacă se ducea acum la el, avea să devină cu adevărat o informatoare. Bunelul şi Emrys se aflau printre cei care mărşăluiau în vale. Şi Huw. Şi Owen.

Momentul ei de şovăială nu se prelungi la infinit. Câteva secunde mai târziu, Siân alerga peste deal, alunecând şi împleticindu-se pe iarba-neagră care acoperea versanţii. Dar nu gonea către castel, ci chiar în direcţia opusă. Alerga în urma coloanei de galezi, de-a lungul văii, dar şi înspre râu. Şi-ar fi dorit să fi avut inspiraţia de a se încălţa cu cizme. Dar nu era momentul să se întoarcă acasă pentru a-şi schimba încălţările. Dacă nu pleca după ei chiar acum, alergând din toate puterile pentru a compensa întârzierea cu care pornise, nu îi putea prinde din urmă şi nu avea nici o şansă să-l elibereze pe Iestyn.

I se păru că trecură ore întregi până ce ajunse, într-un final, în dreptul părţii din spate a coloanei. Deja era udă până la piele, iar plămânii o dureau de la efortul de a goni aproape în pas alergător pe terenul acela neregulat şi alunecos. Aproape că nu avea unde să se ascundă. Deşi mai în josul văii erau copaci, aici nu erau mai deloc. Siân nu putea decât să spere că ploaia avea să îi facă pe protestatari să se uite doar în faţă şi în jos.

Ochii ei îl căutau pe Iestyn. Şi, fără să vrea, remarcară altceva. Mulţi dintre muncitori aveau

suliţe din lemn. Chiar şi de la distanţă, îi era evident că acele suliţe aveau vârfuri de oţel. Cineva muncise de zor la pregătirea armelor - probabil în peşterile de pe dealuri, cu oţel furat de la topitorie. Doar văzându-le, simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

într-un final, când reuşi să mai înainteze în paralel cu coloana, începu să vadă oameni înarmaţi cu puşti. Nu doar câţiva, ci mulţi, postaţi de-o parte şi de alta a rândurilor de oameni. O, Doamne. O, Doamne, Dumnezeule!

I se păru extrem de nepotrivit şi de-a dreptul oribil că bărbaţii cântau în timp ce mergeau - un cor de voci armonioase, superbe. Cântau imnuri galeze.

-O, Doamne. O, Dumnezeule mare! se trezi Siân îngăimând, suspinând şi rugându-se fierbinte, deşi nu reuşea să articuleze mai mult de atât.

într-un final, îl zări pe Iestyn, mergând între doi mineri deosebit de masivi şi puternici. Slavă Domnului, nu avea nici o funie în jurul gâtului. Acesta fu primul lucru pe care-l observă. Precum şi faptul că nimeni nu stătea cu puşca îndreptată înspre spatele lui. Dar avea mâinile legate, astfel încât încheieturile îi erau prinse de cele ale celor doi mineri care îl flancau. Cunoscându-i firea, nu se mira să vadă că nu părea nici furios, nici trist. Dar nici nu cânta. Mărşăluia liniştit.

în momentul în care se hotărî să coboare către coloană, îşi dădu seama că fusese zărită. Mai mulţi arătau cu degetul spre ea, şi auzi două glasuri strigând. Cineva fluieră. Coti brusc către vale, o luă la fugă şi îşi croi drum în jos, către masa de muncitori în mişcare. Se băgă printre ei, ignorând mâinile care se întindeau să o prindă, precum şi remarcile amuzate şi deşănţate, până ce ajunse lângă paznicii lui Iestyn.

- Daţi-i drumul, le spuse. Nu aveţi nici un drept să-l forţaţi să vină cu voi!

- *Duw,* rosti unul dintre ei. Siân Jones! Ar fi trebuit să ne dăm seama c-o să apari pe-aici. Nici o altă femeie n-ar avea o asemenea cutezanţă. Hai,

fugi acasă până nu te vede Owen sau vreun alt conducător!

-Siân, spuse Iestyn, cu chipul umbrit de surprindere şi de panică. Du-te acasă, *fadi!* Sunt bine. în fond, presupun că ar trebui să fac şi eu ca fratele şi prietenii mei. Du-te acasă! Spune-i maicii că sunt bine.

- Dar ai mâinile legate! protestă ea. Se uită cu indignare la cei doi mineri care mergeau de-o parte şi de alta a băiatului. Dezlegaţi-l! Daţi-i drumul!

- Şi să ne umfle ochii Owen Parry? rupse tăcerea celălalt. Nu, mulţam frumos, Siân Jones. „Păziţi-1", aşa a zis Owen. Aşa că asta o să facem. Nu-ţi face griji. Nu-i rupem coastele, nu-i zdrobim dinţii.

Siân aproape că era nevoită să alerge pentru a ţine pasul cu ei. Nu credea că ar fi fost cu putinţă să fie mai udă şi mai nefericită de atât. Şi totuşi, muncitorii mai aveau ore bune de mers până la Newport, după care aveau să participe la demonstraţie şi apoi - dacă, printr-o minune, totul se desfăşura conform planurilor lor - alte ore şi ore de mers pentru a se întoarce la casele lor.

-Atunci vin şi eu, declară ea, hotărâtă.

Aceste cuvinte iscară câteva chiote entuziasmate şi câteva comentarii neobrăzate din partea celor care se aflau suficient de aproape să o audă, dar şi nişte încercări blânde din partea lui Iestyn de-a o face să se ducă acasă, dar Siân continuă să meargă alături de el, cu încăpăţânare. Dacă n-aveau să-i dea drumul lui Iestyn, atunci ea o să se ducă cu el, ca să-l protejeze.

însă, cumva, de-a lungul coloanei se răspândi vestea sosirii ei. Ceva mai încolo, Owen apăru lângă ea, cu o expresie sumbră pe chip.

-Trebuia să-mi dau eu seama, îi zise. Cred că adevărata surpriză ar fi fost să nu vii şi tu, Siân. Ar

trebui să opresc coloana şi să pun să ţi se tragă o chelfăneală sănătoasă, în faţa tuturor.

- Nu mai spune prostii, răspunse ea, fără măcar să se uite la el.

- îţi dau cuvântul meu că n-o să încerc să fug chiar dacă mă dezlegaţi, rosti Iestyn. Dar las-o în pace pe Siân, Owen. Las-o să se întoarcă acasă.

-Să se ducă fuguţa la iubitul ei ca să-i spună că am pornit la drum şi că avem prizonieri cu noi? rosti Owen.

-Iubit? Glasul lui Iestyn tremura. Ai grijă ce spui, Owen Parry.

- E în regulă, Iestyn, interveni Siân, cu calm. Nu trebuie să-ţi fie teamă că o să mă apuc să vorbesc despre ce faceţi voi aici, Owen. Vin cu voi la Newport.

- Chiar că ai dreptate, fir-ar să fie, răspunse el, printre dinţi. Şi să nu-ţi închipui c-o să poţi să te strecori neobservată peste dealuri imediat ce-o să ajungem în zona de pădure. Tu şi... tu. Arătă către doi bărbaţi pe care Siân nu-i cunoştea nici măcar din vedere, probabil din Penybont. Faceţi rost de două bucăţi de sfoară şi le- gaţi-i mâinile, cum am procedat în cazul celor pe care a trebuit să-i „convingem" să vină cu noi. Şi nu cumva să-i daţi drumul, altfel va trebui să-mi daţi socoteală.

- Owen, rosti Siân, pe un ton glacial. Eşti de-a dreptul ridicol. Ţi-am spus că vin cu voi. N-am nici cea mai mică intenţie să fug.

Dar bărbatul nu mai rămase pe loc suficient cât s-o asculte. Lungi pasul pentru a se întoarce la locul său, în capul coloanei, iar unul dintre bărbaţii din Penybont o prinse cu mâna de braţ, rânjind, în timp ce celălalt porni să facă rost de nişte sfoară. Cinci minute mai târziu, Siân mergea între cei doi, cu încheieturile prinse strâns de ale lor.

Şi astfel merse parcă zile la rând, nu doar ore, până ce lumina slabă a zilei fu înlocuită de cenuşiul amurgului şi apoi de bezna completă a nopţii. Se opriră în două rânduri, să mănânce câte ceva la

nişte hanuri mult prea mici pentru a le permite tuturor să se adăpostească de ploaie măcar pentru câteva minute sau să le ofere cantitatea necesară de mâncare şi băutură.

Uneori cântau, pentru a-şi menţine tonusul. Dar, în mare parte, marşul se hrănea din forţa brută a sute şi sute de indivizi hotărâţi care-i făcea pe toţi să continue să meargă cu paşi grei de-a lungul văii până la o oră târzie - lui Siân i se părea incredibil că nu se luminase de ziuă deja de câteva ceasuri - când se ordonă oprirea coloanei, iar chiar şi cei aflaţi în partea din spate putură vedea că ajunseseră într-un loc unde îi aşteptaseră sute - dacă nu chiar mii - de muncitori.

Ajunseseră în Cefn, comentau oamenii din jurul lui Siân, un pic mai la nord de Newport. John Frost îi aştepta acolo de ceasuri bune, dar era într-o dispoziţie cumplită, pentru că ajunseseră cu întârziere, iar celelalte două coloane nu apăruseră.

Aşteptară în frig, ploaie şi întuneric vreme de mai multe ore. În timpul mersului, li se păruse că nu puteau exista chin şi încercare mai dificile, dar aşteptarea se dovedi mult mai greu de suportat. Nu ştiau de ce aşteptau sau cât timp aveau să rămână pe loc. Nu ştiau în ce direcţie aveau să o pornească de aici şi nici ce anume să facă mai departe.

Unii dintre muncitori, iritaţi şi plini de idei de răzvrătire, începură să se întrebe dacă exista totuşi un plan sau o formă de organizare. Sau dacă aveau măcar vreun lider capabil să ia decizii.

Apoi, într-un final, pe cer apăru o geană de lumină, iar întunericul începu să se risipească. Pe baza informaţiilor care circulau din gură în gură, aflară că John Frost nu avea să mai aştepte sosirea celorlalte două coloane. Deja marşul lor avea să ajungă la marginea oraşului cu o întârziere de mai multe ore faţă de cum planificaseră. Aveau să ocolească oraşul şi să intre dinspre sud-vest.

Aveau să pornească spre hanul Westgate, cea mai mare clădire din Newport şi punctul focal al existenţei sale.

Primiră de veste din gură În gură că prizonierii trebuiau dezlegaţi.

- Cred că se gândesc că n-o să mai fugi nicăieri odată ajunsă până aici, *fach,* zise unul din minerii însărcinaţi să o păzească pe Siân în timp ce ea îşi masa încheieturile. Eşti mai în siguranţă dacă stai în coloană. Ţine-te pe lângă mine şi o să te apăr eu.
- Mulţumesc.

Siân îi adresă un zâmbet. Era un om bun; se străduise toată noaptea să o înveselească, ba chiar o dezlegase o dată şi îl convinsese pe tovarăşul său să facă la fel, ca să se poată duce în pădure să se uşureze, stând de pază ca nu cumva să dea cineva peste ea şi să o pună într-o situaţie jenantă.

Dar ceva merse teribil de prost. După aceea, nimeni nu putu să explice exact ce.

Poate că, de fapt, cea mai bună explicaţie era că se crease o situaţie explozivă şi că era aproape imposibil să nu se işte o scânteie. Nu conta cine anume provocase acea scânteie. Cineva o făcu, după cum era inevitabil să se întâmple.

În coloana impunătoare care se îndrepta către hanul Westgate, bărbaţii din faţă şi de pe flancuri erau înarmaţi. Primarul îi aştepta pe demonstranţi în interiorul clădirii, înconjurat de comisari speciali şi de soldaţi, toţi pregătiţi să facă faţă unui atac violent. Unii dintre demonstranţi se aventurară în han, şi atunci se traseră primele focuri de armă. Nimeni nu putu să-şi dea seama din ce tabără pornise primul glonţ.

însă demonstranţii fură cei afectaţi. Mai mulţi fură împuşcaţi de aproape, în han, iar ceilalţi nu se putură retrage repede, din cauza presiunii exercitate de cei din spatele lor. Auzind focuri de armă din interior, unii demonstranţi sparseră geamurile hanului, încercând să le sară în ajutor

confraţilor lor, aşa că soldaţii începură să tragă atât asupra celor din han, cât şi asupra celor de afară.

La scurt timp după ce demonstranţii ajunseră la han şi cu mult înainte ca toată mulţimea să ajungă la destinaţie, printre muncitori se răspândi vestea că autorităţile deschiseseră focul şi că se dăduse ordin să se retragă. Nu fu nevoie de mult timp ca panica să se întindă.

Demonstranţii rupseră rândurile, iar sute de oameni o luară la fugă pe străduţe sau se adăpostiră pe unde apucară. Colac peste pupăză, una dintre coloanele întârziate ajunsese în sfârşit şi dădea să intre în oraş prin nord, exact pe unde încercau să scape cei mai mulţi dintre demonstranţii panicaţi.

Când se deschise focul, Siân nu se afla lângă han, dar era îndeajuns de aproape cât să audă focurile de armă. Avu impresia că stomacul i se îngreunase brusc, îşi dădu ea seama înainte ca restul să reacţioneze în vreun fel şi să-i confirme bănuiala că acelea erau într-adevăr împuşcături.

Aruncă o privire în jur, panicată, căutându-l pe Iestyn, dar nu-l zări. De când se alăturase coloanei, nu reuşise să îi vadă pe bunicul ei, pe Emrys sau pe Huw, dar ştia sigur că erau undeva mai în faţă. Şi de acolo se auzeau acum focuri de armă.

O clipă mai târziu, mulţimea din spatele ei începu să se bulucească şi să se destrame, cuprinsă de panică. Coloana deveni o creatură oarbă şi violentă, ameninţând să reverse peste tot nebunie şi moarte. Fidelul ei tovarăş din Penybont o apucă hotărât de braţ şi o trase lângă el, însă ea se desprinse din strânsoare şi se trezi că înainta împotriva fluxului de oameni. Acţiona la fel de iraţional ca el, Era mânată doar de instinct, doar de panică, numai că acestea o împingeau tocmai spre sursa pericolului.

Iestyn. Emrys, bunelul, Huw. Trebuia să îi găsească. Trebuia să se asigure că erau în siguranţă.

Până ce reuşi să-şi croiască drum până în piaţa din faţa hanului, aceasta nu mai era ocupată de

masa densă de trupuri a coloanei, ci împânzită de oameni puşi pe fugă şi punctată de trupuri inerte, prăbuşite. Copleşită de panică şi de groază, Siân se tot uita în jur. Unde erau? Erau la pământ? Erau morţi? O luă la fugă şi ieşi în câmp deschis.

Şi totuşi, înainte să apuce să facă mai mult de doi paşi, un braţ ca de oţel o prinse de talie şi o ridică în aer.

- Ei, pe toţi dracii! mugi un glas în urechea ei. Eşti nebună, femeie?

- Iestyn. Siân plângea cu suspine. Trebuie să-l găsesc pe Iestyn.

- Pleacă de aici, îi spuse Owen. Trag în noi. Aaah!

Siân se prăbuşi dureros pe pavaj, izbindu-se greu de el, aproape pierzându-şi cunoştinţa preţ de câteva secunde. Trupul greu al lui Owen se prăvăli peste ea. Siân plângea în continuare.

- Trebuie să-l găsesc pe Iestyn, repeta întruna. Te rog, Owen, trebuie să-l găsesc!

Avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi da seama că era ceva în neregulă. Având în vedere situaţia, nu era chiar un şoc, dar avea senzaţia clară că se întâmplase ceva groaznic. Owen ar fi trebuit să o zgâlţâie, să ţipe la ea, să o amenințe în fel şi chip.

- Owen?

Bărbatul gemu.

Cumva, în ciuda faptului că el era atât de greu, Siân reuşi să se întoarcă sub el. Capul lui atârna moale pe umărul ei.

r Owen? şopti din nou.

În jurul lor se lăsase o liniște bizară. Probabil că toţi ceilalţi fugiseră.

- C*ariad*. Glasul lui era foarte slab.

Siân îl cuprinse în braţe. Dar lichidul pe care-l simţi sub una din mâini nu era de la ploaie. Era cald şi alunecos la atingere.

7 Te-au nimerit? întrebă ea, prosteşte.

îşi ascultă glasul ca şi cum ar fi fost al altcuiva. Aproape că avea impresia că era undeva deasupra corpului ei şi că privea totul de sus. Că era doar un spectator la tot.

Nu primi nici un răspuns. Cumva, ştia că n-avea să mai primească nici un răspuns. Niciodată.

C*ariad,* aşa îi spusese.

Ultimul său cuvânt.

„C ariad."

Îi strânse mai tare trupul neînsufleţit şi închise ochii.

Timpul deveni o noţiune absurdă. Nu-şi putea da seama cât trecuse până ce deschise din nou ochii. Cineva se apleca deasupra ei, iar acum se lăsa în genunchi.

- E mort, îi spuse marchizului de Craille cu un glas la fel de sumbru ca anunţul făcut. Şi-a dat viaţa ca să o salveze pe a mea.

Gestionase lucrurile prost, recunoscu Alex faţă de sine cândva în decursul nopţii. Uluitor de prost. Se simţea aproape ca şi cum ar fi fost prins într-unui dintre acele vise în care încerci să fugi, dar nu poţi să te pui în mişcare sau încerci să faci ceva, dar nu reuşeşti nici măcar să începi.

Când plecase de lângă Angharad, primul său instinct fusese să se ducă într-un suflet acasă la Siân, pentru a afla dacă plecase într-adevăr pe munte după cumnatul ei. Şi se lăsă condus de acesta. Nu se oprise decât pentru a înşfăca o pelerină şi o pălărie, după care o luase la fugă. Ar fi durat la fel de mult până i se aducea şi i se înşeua un cal.

Dar, bineînţeles, Siân nu mai era acolo. Bunica ei îl privise cu ochii mari şi speriaţi, încercând să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Alex o prinsese de braţe şi se uitase fix în ochii ei.

-Ştiu că au plecat, îi spusese. Trebuie să-mi ziceţi dacă s-a dus şi Siân după ei, doamnă. O să mă duc să o aduc înapoi acasă.

Bătrâna încuviinţase din cap.

- Mari a trimis vorbă printr-unul dintre copii că a plecat în căutarea lui Iestyn, îi spusese apoi.

Lângă foc stătea un bărbat, care nu scosese nici un cuvânt. Nu era nici bunicul, nici unchiul lui Siân, observase Alex când se uitase mai atent la el. Se încruntase, intrând imediat la bănuieli.

-Tu eşti cel care a adus veştile despre Iestyn Jones? îl întrebă.

Bărbatul se chircise uşor, ca şi cum ar fi vrut să se facă mic. Ochii i se plimbau de la Alex la doamna Rhys.

- O să discut eu cu tine când o să mă întorc, îi zisese Alex sec şi ieşise.

Urcase pe munte aproape alergând, sperând că avea să-i găsească pe muncitori adunaţi acolo - şi că Siân nu făcea nimic mai periculos decât să tragă pur şi simplu cu urechea la discuţiile lor, aşa cum mai făcuse de două ori înainte. Chiar lăsând deoparte chestiunea cu Siân, era livid de furie. Le spusese muncitorilor că nu avea să ridice nici un deget pentru a le afecta libertatea de a protesta, cu condiţia de a nu forţa pe nimeni să li se alăture. Iar ei îl sfidaseră.

Nu realizase nimic în lunile de când sosise aici.

Locul obişnuit de întrunire era gol şi, deşi Alex îşi pusese mâna streaşină la ochi şi îşi forţase privirea, nu putuse distinge nici o mişcare în vale. Asta însemna că plecaseră de ceva vreme. Poate că Angharad se înşelase legat de timp. în fond, îşi petrecuse după-amiaza în pat cu Barnes. Probabil trecuse mai mult timp decât îşi dăduse ea seama. Deşi chiar şi două ore şi ceva reprezentau suficient de mult.

în ciuda frigului şi a ploii care-i pătrunsese deja până la piele, Alex simţise că şi inima îi fusese cuprinsă într-o pojghiţă de gheaţă. Siân nu se întorsese acasă. Pe munte nu dăduse de ea. Iar asta nu putea însemna decât un singur lucru.

O prinseseră şi o luaseră cu ei, în marşul lor spre Newport.

Iar el pierduse timp preţios alergând după ea pe jos. între el şi grajdurile sale se întindeau cel puţin doi kilometri şi ceva de dealuri abrupte.

Instinctul îl îndemnase să o pornească din nou la fugă - să fugă din toate puterile, în urmărirea demonstranţilor şi a lui Siân. Dar, cu ceva întârziere, se hotărâse să-şi folosească judecata şi să cântărească bine situaţia în care se afla. Avea să dureze ceva să se întoarcă să ia un cal. Dar, per total, s-ar fi deplasat mai repede. Muncitorii aveau nevoie de multe ore să ajungă la Newport pe jos. El sigur avea să-i ajungă din urmă cu mult înainte.

Nu se gândise ce anume avea să facă atunci când avea să_ dea de ei, singur împotriva a câtorva sute de oameni. îşi propusese să se gândească la asta la momentul respectiv.

Aşa că se întorsese la castel să ia un cal - pentru că aşa era mai înţelept şi pentru că aşa ar fi trebuit să procedeze dintru început. Şi, cât servitorii se ocupau de înşeuare, intrase pentru a-şi schimba hainele cu unele uscate şi pentru a o săruta pe Verity, spunându-i că avea să fie plecat cu treburi până a doua zi.

Imediat ce terminase cu toate acestea, pornise de-a lungul văii, îmboldindu-şi calul să meargă în galop în urmărirea unei coloane de muncitori care se deplasa cu o viteză mult mai mică.

Singura problemă fusese că bidiviul său rămăsese fără o potcoavă la nici o oră după ce plecase de la castel, pentru că îl forţase să alerge prea tare pe teren accidentat, asumându-şi riscuri inutile. Şi, pentru că nu îl lăsase inima să-şi abandoneze calul în mijlocul pustietăţii, fusese nevoit să meargă cu el de dârlogi până la cea mai apropiată fierărie - respectiv, un drum de vreo oră, cu o viteză ca de melc.

în cele din urmă, judecata nu îi adusese rezultate mai bune ca impetuozitatea. Fusese nevoit să parcurgă restul drumului pe jos, şi înaintarea îi fusese încetinită serios de faptul că mergea pe întuneric, într-o zonă total necunoscută. Pe porţiunile destul de întinse în care coroanele copacilor obturau chiar şi lumina slabă dată de aştri,

fusese nevoit să meargă cu braţele întinse în faţă, ca un orb.

Scrâşnea din dinţi neputincios, îngrijorat la culme în privinţa lui Siân. Şi a oamenilor săi. Dar mai ales a lui Siân, neputând să se gândească la nimic altceva.

Aşa că ajunsese la Newport prea târziu. Prea târziu, exact ca în coşmaruri. Peste tot, sute şi sute de oameni alergau în dezordinea dată de panică, cu priviri sălbatice şi îngrozite. îl prinsese pe unul de-o mână, forţându-l să se oprească, deşi respectivul încercase să îi dea un pumn. Privindu-l, Alex îşi dăduse seama că nu era din Cwmbran cel mai probabil, căci nu i se părea deloc cunoscut.

- Ce s-a întâmplat.[7] îl întrebase poruncitor.

-Mii de soldaţi..., îngăimase omul, printre gâfâieli. Trag în noi... ne hăituiesc ca pe nişte animale sălbatice...

-Unde[7] întrebase Alex tăios. De unde trag?

- De-acolo, rostise bărbatul, arătând vag către oraş cu braţul liber.

Alex îi dăduse drumul. Apoi se forţase să respire profund de câteva ori, pentru a se calma. Ar fi fost cel mai uşor lucru să se piardă în valurile de panică dezlănţuite în el. Unde era? Unde Dumnezeu era Siân? Cum să facă să o găsească în toată nebunia asta?

Fu oarecum uşor să înainteze până în centrul întregii zăpăceli - o piaţă pietruită cu o clădire mare într-o parte, un han din câte se părea. În mod ciudat, aici nu se vedeau bărbaţi gonind speriaţi, ca şi cum ar fi pătruns în centrul furtunii. Dar peste tot mişunau comisari înarmaţi şi soldaţi în uniforme. Aceştia erau ocupaţi să întoarcă leşurile de pe jos cu vârful cizmelor, arătân- du-i cu baionetele pe puţinii care gemeau sau ţipau din cauza rănilor.

Alex îşi simţise din nou inima cuprinsă de gheara aceea rece. Aruncând o privire rapidă asupra morţilor şi răniţilor din jur, îşi dăduse seama că erau

toţi bărbaţi. Dar valul de uşurare adus de această constatare nu durase decât o clipită. Dumnezeule mare! Cea mai mare spaimă a sa se transformase în realitate. Aici avusese loc o bătălie sângeroasă sau mai degrabă un masacru afurisit. în jurul lui erau vreo douăzeci de morţi. Oare printre ei erau şi oameni de-ai lui? Grija pentru Siân aproape că-i paraliza mintea, dar se forţase să se ducă încolo şi încoace prin piaţă, privind atent morţii şi răniţii. Răsufla uşurat ori de câte ori descoperea că faţa aceea neînsufleţită îi era complet necunoscută.

Şi-apoi văzuse două trupuri îngrămădite, unul peste celălalt. Şi inima i se strânsese din nou când observase că persoana aflată dedesubt purta rochie. Era o femeie!

Nu ştia cu ce puteri reuşise să ajungă până acolo fără să i se înmoaie genunchii de tot. Dar ajunsese. Şi se uitase atent la cei doi, cu inima împietrită.

Era udă, răvăşită şi albă ca varul. Avea fruntea mânjită cu sânge. Răstignit peste ea, cu capul sprijinit pe umărul ei, zăcea Owen Parry, cu o pată enormă de sânge pe spatele hainei.

Alex se uita lung la ei, incapabil să se mişte, să gândească sau să simtă ceva.

Apoi Siân deschise ochii.

Instantaneu, se lăsă în genunchi lângă ea, fără să cuteze măcar să spere că era vorba despre ceva mai mult decât ultimele ei clipe de viaţă.

- E mort, îi spuse ea. Şi-a dat viaţa ca să o salveze pe a mea.

Alex îşi dădu seama că era cât se poate de vie - moment în care se bucură că se afla deja în genunchi, căci aşa n-avea cum să se prăbuşească sub propria greutate.

- Siân, îi spuse. Siân, dragostea mea.

capitolul 26

Siân stătea întinsă, într-o letargie totală, îmbrăţi- şându-l pe Owen. Greutatea lui o zdrobea, aproape sufocând^o. O durea capul. Îi era frig şi era udă până la piele. Însă acum mintea ei se concentra asupra unui singur lucru, ca de altfel toată fiinţa ei. Venise. Acum totul avea să fie bine. Venise!

- Alexander.

încercă să îi zâmbească.

în secunda următoare, în câmpul ei vizual apărură şi alţi oameni, nişte soldaţi cu tunici stacojii, dintre care unul arăta către ea cu puşca, în timp ce alţi doi îl apucară pe Alex de braţe şi îl traseră în picioare.

- Gata cu joaca, rosti aspru unul dintre soldaţi. Acum puteţi să treceţi la adăpost şi să vă răcoriţi bine în temniţă amândoi. Din câte văd eu, ăla e mort.

Dar, când soldatul care ţinea puşca îndreptată spre ea împinse puternic cu piciorul trupul lui Owen, fă- cându-l să se rostogolească de pe ea, Alex se transformă chiar sub ochii ei. Se eliberă din strânsoarea celor doi cu o uşurinţă neaşteptată şi îi fixă, cu o atitudine glacială. Deşi era ud leoarcă şi mânjit de noroi, n-aveai cum să nu observi că purta haine scumpe, croite după ultima modă. Şi, chiar dacă era să ignori hainele, Siân îşi dădu seama că avea ceva, un aer imposibil de transpus în cuvinte care n-avea cum să nu le arate soldaţilor că nu făcea nicidecum parte din plebe. Aceştia se uitau lung la el, fără să cuteze să mai încerce să îl imobilizeze.

- Sunt marchizul de Craille, rosti el, fixând- o pe Siân cu ochi ca de oţel şi cu buzele subţiate, proprietarul moşiei şi al exploatării Cwmbran. Am venit aici pentru a-mi pune oamenii la punct.

Tonul său avea o răutate plină de răceală.

- Ne cerem scuze, milord, spuse unul dintre soldaţi, vizibil stânjenit. Nu v-am văzut bine.

Siân se ridică încet în capul oaselor. Puşca era în continuare îndreptată către ea. în ciuda umezelii din jur, îşi simţea gura uscată.

-Os-o luăm în custodie pe femeie şi o să ne ocupăm de cadavru, declară soldatul. Fără îndoială, domnul primar ar fi încântat să vă primească vizita la han, milord. Probabil aveţi nevoie de un pahar de tărie.

Alex lăsă să-i scape un hohot neplăcut.

- Femeia vine cu mine, spuse răspicat. Am bătut drumul până aici şi, după cum vezi, locotenente, am avut parte de destule neplăceri ca să-mi adun cât mai mulţi dintre muncitori şi să-i duc înapoi. Nu pot să vă las să vă distraţi numai voi. Nu, peste poate. Plăcerea de a-i vedea pedepsiţi cum se cuvine va compensa cu vârf şi îndesat noaptea albă pe care a trebuit s-o fac şi costumul ăsta, care-i distrus total. în picioare, Siân Jones!

Tânăra se uita lung la el, nevenindu-i să creadă. Era întruchiparea perfectă a unui aristocrat glacial, îngâmfat şi crud. Alexander dispăruse cu desăvârşire; în locul lui apăruse marchizul de Craille.

- Vă înţeleg perfect, milord, spuse locotenentul. Dar e cale lungă înapoi până la Cwmbran, aş zice. N-aţi prefera să o bag la închisoare aici şi să vă întoarceţi direct la proces?

Alex schiţă un zâmbet dispreţuitor.

-N-o să fie un chin, ba chiar te asigur că fiecare kilometru o să fie o adevărată plăcere, zise în timp ce o dezbrăca din priviri într-un mod atât de sugestiv, încât ceilalţi soldaţi începură să râdă prosteşte. Glasul său căpătă o tonalitate joasă, ameninţătoare: Poate n-ai auzit, femeie. Poate ai nevoie de un impuls.

Se aplecă şi o ridică smucind-o de braţ. Cu cealaltă mână o lovi tare peste fund. Locotenentul chicoti, încântat.

- Ei bine, noi avem multe arestări de făcut, milord, spuse. Hanul e deja ticsit cu prizonieri. Mă-ndoiesc că o să avem unde să-i băgăm pe toţi pe care-o să-i arestăm azi. Oricum, asta sigur e ultima oară când o să auzim de Carta asta a lor. îşi duse mâna la chipiu şi le făcu semn soldaţilor să-l urmeze.

- Dă-mi drumul, îi spuse Siân cu un glas tremurat. O cuprinsese ameţeala. Nu voia cu nici un chip să se uite la el. Dă-mi drumul!

Dar el o strânse şi mai dureros de braţ.

- Siân, îi spuse el, pe un ton scăzut, dar plin de tensiune, trebuie să fii prizoniera mea supusă. Sau, dacă alegi să mi te opui, trebuie să te aştepţi să fii lovită. Eşti într-un pericol îngrozitor.

Tânăra îşi ridică ochii spre el, înţelegând dintr-odată.

- Ceea ce le-a plăcut şi i-a făcut să mi te lase în custodie a fost ideea că o să te violez la fiecare kilometru al drumului de întoarcere către Cwmbran şi că la final o să te pedepsesc exemplar, îi spuse. Hai, trebuie să ieşim din oraş cât mai repede cu putinţă. O să se pornească o adevărată vânătoare de vrăjitoare aici.

O trase hotărât de braţ.

-Nu! rosti ea, pe un ton tăios. Nu... te rog.

Când Alex se opri, tânăra îşi lăsă privirea În pământ. Owen zăcea pe spate. Pe chip avea o expresie liniştită, deşi ochii îi erau în continuare deschişi.

- E mort, Siân, îi spuse Alex, cu blândeţe.

Şi totuşi, când Siân îşi trase din nou braţul, îi dădu drumul.

Tânăra se lăsă în genunchi lângă trupul lui Owen şi îi netezi uşor părul, dându-i-l de pe frunte. Cu mâini tremurânde şi sfioase, îi închise ochii.

- Owen, rosti în şoaptă. Owen.

Se aplecă şi îl sărută pe buze. Le simţi reci, deşi nu ştia dacă era din cauza frigului sau a morţii. Apoi se ridică din nou.

- Hai, o îndemnă Alex, petrecându-şi un braţ peste umerii ei.

-Nu putem să-l lăsăm pur şi simplu aici.

Siân se uită la el, profund îndurerată.

-Ba da, trebuie, răspunse el, redevenind marchizul de Craille, deşi acum nu era nici rece, nici crud. O să aranjez să fie adus acasă, să fie

înmormântat cu ai lui, Siân. Dar acum trebuie să-l lăsăm aici.

-Nu pot să plec, insistă ea. Nu ştiu nimic despre soarta lui Iestyn. Sau despre a lui Emrys şi a bunelului. Sau despre a lui Huw. Nu pot să plec fără ei. Trebuie să-i găsesc.

Alex înjură printre dinţi.

- Presupun că ai auzit expresia aceea - să cauţi acul în carul cu fân, rosti apoi. După încăierarea din dimineaţa asta, toţi s-au împrăştiat şi trebuie să se descurce cum pot, Siân. Va trebui să tragem nădejde că toţi se vor întoarce teferi acasă în următoarele câteva zile.

-Alexander. Bineînţeles, avea dreptate. Dar Siân nu putea să-şi folosească nici raţiunea, nici simţul practic. Voia să fie martoră la miracole. Şi voia ca el să le transforme în realitate. Te rog!

Alex închise ochii pentru o clipă, după care îi deschise şi văzu cum un grup de cinci bărbaţi mohorâţi erau duşi în pas alert spre han, sub escortă armată. Nici unul nu i se păru cunoscut.

-Bine, hai încoace, în cazul acesta. Presupun că ar trebui oricum să îl salut pe primar, dacă tot am venit aici. Dar nu se puse imediat în mişcare. Bâjbâi preţ de câteva secunde pe sub faldurile pelerinei şi apoi îşi scoase la iveală eşarfa, udă, moale şi murdară. Sub privirea ei uluită, o apucă de încheietura dreaptă şi i-o legă cu un capăt al respectivei fâşii de material, după care pe celălalt şi-l legă de cureaua pe care o purta la brâu.

-Am fost adusă aici cu ambele mâini legate, rosti ea, pe un ton searbăd.

-Pentru numele lui Dumnezeu, îi zise el, poartă-te ca o prizonieră, tristă şi înfrântă, da, Siân? Dacă le pari sfidătoare sau bătăioasă, va trebui să îţi dau un dos de palmă peste obraz.

- Bine, o să fiu tristă şi înfrântă. Crezi că l-au arestat pe Iestyn?

„Te rog, Doamne, să nu-l fi arestat! Nu pe Iestyn..." Ce avea să se întâmple cu cei luaţi prizonieri? Pluton de execuţie? Spânzurătoare?

Deportare? Ani de temniţă? „O, Doamne, dă să nu-l fi prins pe Iestyn!"

-Să sperăm că nu, răspunse Alex, înaintând către hanul Westgate cu un mers ce-i trăda aroganţa şi hotărârea, astfel încât Siân se văzu nevoită să alerge pentru a se ţine după el.

Deja ziua se apropia de final când ieşiră din Newport pentru a porni pe drumul lung către casă pe jos. În ciuda faptului că, iniţial, uşurarea de a o fi găsit pe Siân în viaţă şi relativ nevătămată îl făcuse să aibă ca unic scop să o ducă departe de zona periculoasă cât mai repede posibil, Alex descoperi după un timp că nevoia de a se asigura că oamenii săi aveau să fie în afara pericolului îl făcu să mai zăbovească în oraş. Siân privea în jur cu teamă şi speranţă, căutându-şi rudele. El se uita după oricare dintre oamenii săi.

îşi dădu seama destul de repede că nu mai era nici un pericol. Nu se mai trăgeau focuri de armă. Totul se sfârşise înainte ca el să ajungă în piaţa de lângă hanul Westgate. Din fericire, arăta atât de diferit faţă de oricare dintre muncitori, avea un glas impunător şi un accent atât de străin locurilor în care se afla, încât nimeni nu se gândi să-i pună la îndoială identitatea declarată - şi nici să-i conteste dreptul de a lua prizonieri. Bineînţeles, nu fuseseră prea multe femei în rândul protestatarilor.

Primarul şi restul celor învestiţi cu ceva autoritate cu care discutase în decursul acelei zile păruseră în primul rând amuzaţi să o vadă pe Siân cu mâna legată de cureaua lui şi cu un aer atât de supus - cu umerii lăsaţi şi ochii în pământ. Şi să-şi închipuie violurile la care făcuse el aluzie că avea să le îndure tânăra între Newport şi Cwmbran. În general, bărbaţii păreau să considere că violul era o pedeapsă potrivită şi amuzantă pentru greşelile femeilor, constată Alex, cu o izbucnire de mânie în suflet.

În han dăduseră de alte cadavre. Nici unul nu i se păruse cunoscut, iar Siân - palidă şi placidă, clătinase de fiecare dată din cap când el îi adresase

câte o privire întrebătoare. Alex nu era sigur că-i cunoştea din vedere pe toţi bărbaţii din Cwmbran. Fuseseră luaţi mulţi prizonieri. Ca prin minune, nici printre aceştia nu se afla vreunul din Cwmbran.

După ce plecaseră de la han, merseseră ore în şir pe străzi - unde Siân fusese nevoită să stea în picioare lângă Alex, care se aşezase la masă cu primarul şi luase o gustare, însoţită de o sticlă de vin. Nu îndrăznise să sugereze să i se aducă şi ei un scaun şi nu riscase să-i ofere mai mult de câteva îmbucături de mâncare de pe farfuria lui, zâmbindu-i batjocoritor de fiecare dată şi obligând-o să îi mulţumească înainte să i-o întindă pe fiecare. Primarului i se păruse cum nu se putea mai distractiv.

Alex se întrebă ce ar fi zis primarul dacă ar fi ştiut că Siân era femeia pe care o iubea - şi că el nu era nicidecum magistrat.

Străzile erau aproape pustii, cu excepţia unor grupuri restrânse de soldaţi şi de poliţişti, ba uneori şi a unor prizonieri, scoşi din cine ştie ce locuri din oraş unde se ascunseseră. Nici măcar locuitorii de drept ai oraşului nu erau dispuşi să-şi asume riscul de a fi văzuţi pe străzi într-o asemenea zi, căci ar fi putut fi confundaţi cu unii dintre protestatari.

-Cel mai probabil, toţi bărbaţii din Cwmbran au reuşit să fugă, Siân, conchise Alex într-un sfârşit, pe de o parte uşurat, dar pe de altă parte neliniştit. Părea prea frumos să fie adevărat. Şi, la naiba, îşi spuse, chiar nu meritau un asemenea noroc. îi avertizase. Adăugă: N-o să-i găsim pe străzi şi nici nu putem să luăm casele la rând, bătând la uşă şi întrebând dacă nu cumva au vreun bărbat din Cwmbran ascuns prin cămară.

Siân mergea cu umerii lăsaţi. Privindu-i chipul, Alex îşi dădu seama că atitudinea ei resemnată nu era în întregime un rol pe care-l juca.

- Sigur e undeva în siguranţă, Siân, o încurajă, rezistând impulsului de a-şi întinde braţul pentru a-i cuprinde umerii. Probabil a ajuns deja la jumătatea drumului spre casă.

- L-au obligat să vină cu ei, rosti ea, chiar dacă a fost într-atât de curajos încât să refuze să li se alăture şi să-şi apere principiile. Owen n-a putut nicicând să-i înţeleagă convingerile. Pentru el, toţi oameni trebuiau să gândească în acelaşi fel - ca el. Se cutremură brusc şi spuse: A murit.

-Ştia bine la ce riscuri se expune, Siân, răspunse Alex. Credea în cauza lui atât de mult, încât era dispus să-şi dea viaţa pentru ea. Mie nu mi-a fost nicidecum drag, dar, fără să vreau, trebuie să recunosc că îl respect pentru asta.

Tânăra nu îi răspunse. îşi lăsă bărbia în piept.

- L-ai iubit?

Această întrebare fu rostită aproape în şoaptă.

-Da, rosti ea, iar inima lui Alex parcă se făcu de plumb şi i se lăsă undeva pe la nivelul călcâielor. Sunt multe feluri de iubire pe lumea asta. Nu l-am iubit chiar cum iubeşte o femeie un bărbat. Şi nu-mi plăceau concepţiile lui despre viaţă. Nu-mi plăcea că era intolerant sau că promova violenţa, ba chiar era dispus să se folosească de ea. L-am urât pentru ce i-a făcut lui Iestyn ieri - n-a fost decât ieri? Dar, într-un mod inexplicabil şi în ciuda a tot, l-am iubit. Da, chiar l-am iubit. Chiar dacă a fost unul dintre Vitele Scoţiene care m-au dus pe munte. L-am iubit. Are vreo logică tot ce spun eu aici?

-Da, răspunse Alex, uşurat. Da, era logic. Apoi schimbă subiectul: Siân, trebuie să plecăm. Poate c-o să dăm de el în drumul spre casă. Probabil o să-l găsim acasă, îngrijorat nevoie-mare pentru tine.

- Da, spuse ea. Da, trebuie să plecăm. Să dea Dumnezeu ca Owen să fi fost singura persoană din Cwmbran care să fi căzut victimă acestei nebunii.

-Amin, răspunse el. Hai să mergem, în cazul acesta. De îndată ce-o să ne depărtăm suficient de oraş, o să pot să-ţi dezleg mâna.

- Câtă nebunie, rosti Siân, urmându-l pe ulițele de la periferia Newportului. Şi câtă violenţă... Ca să nu mai spun că nu s-a terminat. N-o să te întreb ceo să se întâmple cu toţi oamenii aceia care

au fost arestaţi. Nu cred că vreau să ştiu. Nu acum. O trecu un fior. Şi totul în numele libertăţii, Alexander. Există aşa ceva?

- În inimi şi în minţi, da, răspunse el. În viaţa personală, dacă ai noroc, şi poate în familie şi în comunitatea locală. Poate că secretul e să priveşti înăuntrul tău şi abia apoi în afară, numai la lucrurile pe care poţi să le influenţezi. Bineînţeles, unii nu pot face nici măcar asta. Dar noi da, Siân. Şi comunitatea din Cwmbran la fel.

-Asta pentru că e proprietatea ta, spuse ea. Ah, cuvântul ăsta... *proprietate.* E cât se poate de grăitor.

- Paşi mici, zise el. Puţin câte puţin. Trăim după regulile unui anumit sistem politic şi social, Siân. Nimeni nu poate schimba lumea de la o zi la alta. Putem doar să ne aducem fiecare mărunta contribuţie, începând cu cine şi ce suntem. Nu mă considera vinovat doar pentru că mă aflu întro poziţie de putere. Ceea ce contează, evident, e ce fac cu această putere.

Pe neaşteptate, Siân izbucni în râs, deşi nu se simţea prea mult amuzament în glasul ei.

- Parcă nu sunt nici locul, nici momentul potrivite pentru o asemenea discuţie, zise ea. Astăzi ţi-ai folosit puterea pentru ca eu să fiu în continuare liberă. Ţinân- du-mă priponită de cureaua ta şi tratându-mă cu dispreţ în faţa celorlalţi, mi-ai asigurat libertatea. Un paradox de-a dreptul straniu. Trebuie să-ţi mulţumesc.

-Asta deşi, în acelaşi timp, urăşti faptul că eu dispun de această putere, spuse el. Am ieşit din oraş, Siân. Cred că pot să-ţi dezleg mâna. Se opri să facă asta şi îi zâmbi. Ar trebui să fiu supărat pe tine pentru că ai comis o asemenea imprudenţă... Auzi tu, să fugi după cumnatul tău când ar fi trebuit să ştii clar că n-aveai cum să îl convingi pe Parry să îi dea drumul. Dar, ca de obicei, în loc de asta mă înclin în faţa ta.

Îi frecă pielea încheieturii pe care tocmai o dezlegase şi o ridică rapid la buze, pentru a depune un sărut pe partea ei interioară.

Dar zona nu era deloc sigură dacă nu aveai un motiv întemeiat să te afli prin părţile respective. Soldaţii şi poliţiştii patrulau, înarmaţi până în dinţi, pe urmele fugarilor. Alex văzu un grup de amărâţi care erau duşi înapoi în oraş şi, aproape inconştient, afişă iar atitudinea aristocratică şi o trase pe Siân mai aproape.

- Orice om cu un dram de minte, îi spuse, şi-ar fi luat picioarele la spinare de dimineaţă şi până acum ar fi fost departe, pe drumul spre casă.

-Poate că unii au mai rămas să-şi caute prietenii şi fraţii, răspunse ea.

-Ştim şi noi pe cineva care-a făcut aşa. O luă de mână. Siân, eşti atât de rece, că parcă nu mai simt nici o pâlpâire de viaţă în mâinile tale. Şi suntem amândoi uzi-leoarcă, deşi ploaia s-a oprit, în sfârşit. O să poposim la primul han care ne iese în cale, să facem o baie, să mâncăm ceva şi să dormim bine. Presupun că nu sunt prea mulţi care să fi cutezat să poposească la vreun han azi. Nu cred că o să avem probleme să găsim o cameră liberă.

Voia să facă dragoste cu ea, conştientiză el. Voia să o încălzească cu trupul lui, cu pasiunea pe care o simţeau amândoi. Voia să-i şteargă expresia ostenită şi nefericită de pe chip, chiar dacă doar pentru un ceas. Erau amândoi uzi, înfrigurаţi şi extenuaţi. Dar, mai mult decât orice pe lumea asta, în momentul acesta voia să facă dragoste cu ea.

- Nu pot, spuse ea, trebuie să-l găsesc pe Iestyn.

- Din cât l-am văzut eu pe băiatul ăsta, zise Alex, are suficient curaj şi îndărătnicie să mă facă să mă minunez că nu sunteţi rude de sânge. Şi nu mai e un copil. Poate să aibă singur grijă de el.

- Uneori uit, spuse tânăra, că nu mai are doisprezece ani, cum avea când m-am măritat cu Gwyn.

-O să ne oprim la următorul han, hotărî el, chiar dacă va trebui să fac uz de forţă. Vreau să te ştiu în haine uscate înainte să mergem mai departe.

- Sună minunat, recunoscu ea, dar mi se pare atât de nedrept, când sigur prin împrejurimi sunt sute şi sute de bărbaţi puşi pe fugă, la fel de înfrigurați şi de amărâţi ca noi.

-Din nou, spuse el, încercând să nu se simtă vinovat, trebuie să îţi amintesc că asta-i lumea în care trăim, Siân.

Li se păru că parcurseră aproape jumătate din distanţa care-i despărţea de Cwmbran până reuşiră să dea de un han şi, chiar şi atunci, se treziră faţă în faţă cu o clădire atât de mică şi de joasă, încât părea o fermă. De fapt, Alex îşi dădu seama că nu merseseră decât doi, trei kilometri. Extenuarea începea să îşi spună cuvântul. Nu departe de han se afla o fermă adevărată, lângă care se zărea un hambar de piatră. Ghidând-o pe Siân către han, Alex îşi simţi inima îngreunându-i-se brusc când în uşa hambarului se iviră doi soldaţi în uniforme stacojii şi câţiva alţi indivizi înarmaţi, în haine civile, care împingeau de la spate un grup de bărbaţi. Toţi aceştia aveau mâinile ridicate, cu excepţia unuia, care ţinea doar o mână în sus. „Bieţii amărâţi", îşi zise Alex în gând şi încercă să o zorească pe Siân să intre, să nu apuce să vadă.

Dar, în secunda următoare, se opri brusc.

- Ei, drăcie! mormăi el.

-Ce e? întrebă Siân şi îşi întoarse capul pentru a se uita peste pajişte, către hambar. Preţ de câteva clipe, nu zise nimic, însă Alex o simţi încordându-se, deşi nu o atingea. O, Doamne, Dumnezeule... O, Doamne, Dumnezeule...

Erau toţi muncitori din Cwmbran. Printre ei se numărau toate rudele pe care Siân le căutase toată ziua În Newport.

Alex strânse din dinţi.

- O să fie delicat, rosti el. Stai aici, Siân! Du-te înăuntru, găseşte-ţi un loc lângă foc, să te mai încălzeşti.

Nu se uită să verifice dacă Siân îl ascultă. Porni cu paşi mari în direcţia hambarului, învăluindu-se treptat în aerul acela de aroganţă, semeţie şi răceală. Imediat ce ajunse suficient de aproape pentru a fi auzit de oamenii săi, începu să înjure de mama focului. Imediat, văzu în ochii lor sclipirea recunoaşterii, deşi toţi afişau nişte expresii pasive de toată lauda.

-Deci aici eraţi, netrebnici slabi de înger! rosti Alex, cu maxilarul încordat într-o expresie de furie glacială, cu buzele subţiate şi ochii scăpărându-i. Normal, v-aţi ascuns aici, unde-i cald, nu plouă şi nu vă paşte nici un pericol. Mulţumesc, domnule sergent. Dădu. scurt din cap în direcţia celor doi soldaţi. Dacă nu i-aţi fi scos din vizuină, cred că ar fi stat pitulaţi aici până ce trecea tot pericolul. Se pare că nu le-am băgat bine frica în oase la instrucţie. îşi lăsă privirea să alunece peste oamenii săi, plin de dispreţ şi de aversiune. Ies- tyn Jones avea braţul rupt, observă el. Şi-l ţinea lipit de corp, într-o poziţie nefirească. Mai mult ca sigur, îl durea până la limita suportabilităţii, nemaifiind susţinut cu celălalt.

Sergentul tuşi uşor.

-Aţi putea să vă prezentaţi, vă rog, domnule? îl întrebă.

Alex îl măsură cu răceală în priviri şi ridică un pic din sprâncene, cu o expresie îngâmfată.

-Craille, îi zise. Marchizul de Craille. Proprietarul moşiei Cwmbran. Care pierde bani cu fiecare minut în care muncitorii mei umblă haihui în escapada asta de-a dreptul scandaloasă. Am adus un detaşament de poliţişti despre care credeam că sunt bine pregătiţi să mă ajute să-i adun şi să-i mân înapoi spre casă. Dar se pare că au auzit câteva focuri de armă în Newport, i-au văzut
pe răzvrătiţi luând-o la sănătoasa şi s-au hotărât să-şi pună fundurile la adăpost.
îşi împreună mâinile la spate şi se apropie de primul prizonier din şirul din faţa sa.

-Jones, i se adresă tăios lui Huw Jones. Unde ţi-e puşca?
Cu ceva uşurare, Alex observă că în ochii bărbatului apăru într-un final o scânteiere de înţelegere.
-Nu ştiu... domnule, îi răspunse.
-Şi-a ta, Rhys?
Alex înaintase către următorul.
-Am pierdut-o, domnule, rosti Emrys Rhys. Privindu-l în ochi, îşi dădu seama că înţelesese pe deplin care era planul său.
- Şi a ta? i se adresă el următorului muncitor galez, pe care nu-l cunoştea după nume.
-Mi-au luat-o soldaţii, domnule.
-Am confiscat trei puşti, milord, interveni sergentul. Nu ştiam că aceşti bărbaţi sunt oameni ai legii. Am crezut că sunt fugari. Ne cerem scuze, milord.
- Trei puşti, repetă Alex, cu glasul încărcat cu dispreţ. Trei puşti şi şapte comisari. Poate că ar trebui să vă las să-i duceţi la închisoare totuşi, domnule sergent. Se pare că mie nu mi-s de nici un ajutor.
Sergentul tuşi cu subînţeles.
- Nu aş vrea să intervin între Domnia Voastră şi angajaţi, milord, rosti el, în mod clar stânjenit. Atâta timp cât Domnia Voastră puteţi garanta pentru ei, eu şi oamenii mei vă salutăm, pornim din nou la vânătoare.
-E bine şi aşa, spuse Alex, cu un zâmbet glacial. Când o să termin eu cu ei, acasă, pun rămăşag că o să-şi dorească să nu fi dat de ei aici.
Sergentul tuşi din nou.
- Şi femeia, milord? întrebă el.
Alex se întoarse, deloc surprins, descoperind că Siân stătea în spatele lui, destul de aproape. A naibii femeie! îşi menţinu zâmbetul pe buze.
- Este... Se opri, făcând o pauză sugestivă. E a mea.
Sergentul îşi permise să mai tuşească o dată.
-într-adevăr, milord, îi răspunse. Ne cerem scuze pentru amestec, milord.

Cu aceasta, el şi oamenii săi porniră cu paşi iuţi către drum.

- Puteţi să vă lăsaţi mâinile jos, le spuse Alex, pe un ton firesc. După cum vedeţi, nu sunt înarmat. Nu am decât puştile astea trei, pe care soldaţii au fost într-atât de buni să le lase aici, pe iarbă, la picioarele mele.

-Iestyn! Siân se năpusti către el. Ce s-a întâmplat? Ah, bietul de tine... E rupt?

Băiatul îi adresă un zâmbet slab, însă ea îşi acoperi faţa cu palmele înainte ca tânărul să poată scoate vreun cuvânt. Ah, sunteţi toţi bine, constată ea. V-am căutat toată ziua. Mi-am închipuit tot felul de grozăvii...

Bărbaţii începură să vorbească toţi deodată.

- Şi noi te căutam pe tine, *fach*, zise Hywel Rhys suficient de tare încât să-i acopere pe toţi. De ce crezi că ne-a prins ora asta atât de aproape de Newport? Ne-am făcut o mie şi-o sută de griji pentru tine.

-Iestyn s-a ales cu mâna ruptă de la o lovitură de suliţă când a încercat să meargă împotriva curentului de oameni puşi pe fugă, în căutarea ta, spuse Huw. Dar e prea căpos şi prea prost să se ducă acasă şi să ne lase pe noi să te căutăm. E alb ca varul, dar nu-i în pericol să leşine, e prea încăpăţânat.

Alex îi privea pe toţi în tăcere. Ca de obicei, când era şi el de faţă, vorbeau în engleză din respect pentru el, deşi Alex fusese destul de sigur că uitaseră că era şi el acolo. Asta până când Emrys Rhys îşi aţinti privirea asupra lui şi îşi drese vocea. Toţi ceilalţi se refugiară într-o tăcere stânjenitoare.

- Nu ştiu de ce aţi făcut una ca asta, domnule, îi spuse, oarecum ţâfnos. Dar vă mulţumim.

Alex dădu aprobator din cap, şi ceilalţi îi răspunseră la fel.

-O să plătiţi un preţ pentru asta, zise el încet. Ga- lezii îl măsurară cu suspiciune, inclusiv Siân.

Când o să ne întoarcem acasă, o să convoc o altă întrunire, le spuse. Mă aştept să vă găsesc acolo, cu nevestele, părinţii, surorile şi copiii ajunşi la vârsta maturităţii şi toţi asupra cărora aveţi vreo influenţă. Viaţa în Cwmbran o să devină mai suportabilă, şi o să ne implicăm cu toţii în această misiune.

- Eu o să vin, domnule, zise Iestyn, cu glas slab. Şi o să-i aduc cu mine pe măicuţa şi pe tăicuţul meu.

-Şi eu la fel, domnule, declară Emrys.

Din direcţia celorlalţi se iscă un murmur, pe care Alex îl interpretă drept aprobare.

-Trebuie să ne ocupăm de braţul ăla, băiete, i se adresă Alex lui Iestyn. La han, unde puteţi să vă uscaţi, să luaţi o masă bună şi să daţi pe gât o bere, două - asta dacă oamenii bisericoşi ca voi beau bere.

Această ultimă remarcă iscă un cor de râsete ce le părură tuturor de-a dreptul stranii.

- Nu îndrăznim să intrăm acolo, zise Hywel Rhys, arătând din cap către han, cu un aer oarecum trist.

- Comisarii mei speciali pot să se ducă oriunde zic eu,_ răspunse Alex. Iar braţul ăla trebuie fixat.

În drum spre han, Siân se ţinu aproape de Iestyn şi insistă să stea lângă el, când, în lipsa unui doctor, Alex îi fixă chiar el braţul cât putu de bine, folosindu-se de nişte aţele improvizate. Siân îi tot netezea părul, dându-i-l de pe frunte, şi îi murmura tot felul de cuvinte de alint, în galeză, ca şi cum ar fi fost în continuare un copil, nu un tânăr extraordinar de curajos. Probabil că încercarea sa nepricepută de a fixa osul îi provocase dureri cumplite, îşi dădea seama Alex, însă băiatul nu se ferise deloc, ba chiar o privise cu o urmă de zâmbet pe faţă, ascultându-i cuvintele.

Alex plătise pentru o cameră la etaj. O trimise pe Siân înainte, să-şi dea jos hainele ude şi să facă o baie fierbinte în timp ce bărbaţii aveau să se usuce -

cu aburi ieşindu-le din haine - lângă focul din sala de mese de la parter, în aşteptarea mâncării pe care o comandase Alex.

Dar Siân se întoarse către el, ţinând un picior pe prima treaptă a scării interioare.

-Owen a murit, zise încet, deşi tăcerea care se lăsă apoi arătă clar că fusese auzită. A fost împuşcat în spate în faţa hanului Westgate în timp ce încerca să mă ducă într-un loc sigur. Şi-a dat ultima suflare în braţele mele.

Le întoarse spatele şi îşi continuă urcarea înainte ca vreunul dintre cei de faţă să se poată gândi ce-ar fi fost de spus la o asemenea veste.

După ce mâncară, băură şi chiar aţipiră puţin lângă foc în timp ce hainele de pe ei se uscau, muncitorii insistară să-şi continue drumul spre casă. Păreau să se simtă vinovaţi că aveau parte de atâta confort.

-Femeile-şi fac griji pentru noi, spuse Hywel Rhys. Mai ales când o să înceapă să apară alţii, iar de noi nici urmă. Ar fi un păcat şi o dovadă de egoism să le lăsăm să-şi facă gânduri negre mai mult decât e absolut necesar. Noaptea trecută am mers întruna. Asta o să facem şi în noaptea asta. Măcar acum nu mai plouă.

-Siân rămâne aici, zise Alex, cu fermitate în glas. E cumplit de obosită şi are nevoie de o noapte de odihnă.

Triumviratul alcătuit din Hywel, Emrys Rhys şi Huw Jones îl ţintui cu privirea, însă nici unul dintre ei nu spuse nimic. Hywel dădu aprobator din cap şi se ridică.

- S-o aduceţi cu bine acasă, mâine, fu tot ce spuse.

Chiar şi Iestyn Jones insistă să plece.

-După atâta mâncare, mersul şi aerul rece o să-mi facă bine, spuse el, râzând.

Din fericire, lui Alex îi veni o idee providenţială înainte ca ei să plece. Făcu rost de o foaie de hârtie, de condei şi de o călimară de la hangiu şi scrise un bilet în care menţionă numele tuturor şi declară că erau cu toţii comisari speciali în slujba marchizului de Craille, proprietarul moşiei Cwmbran.

îi petrecu cu privirea din uşa hanului. Deja se lăsase întunericul. Fiind noiembrie, nopţile erau lungi. Apoi urcă la etaj, până la camera pe care o închiriase, şi închise uşa în urma sa, fără să facă zgomot.

capitolul 27

Era momentul în care îşi luau rămas-bun. Sperase - o

Ejarte din ea sperase - să-l evite pe parcursul următoare- or două luni, până ce avea să-şi ia în primire noul post de profesoară. Sperase să se retragă discret, fără agitaţie, către o nouă viaţă. De-abia aştepta să înceapă această nouă etapă.

Dar, pe de altă parte, trebuiau să-şi ia rămas-bun. Să pună punct, hotărât. În fond, nu putea să regrete. Cum să regrete? Venise după ea. În ciuda faptului că fusese o nebunie să se ducă acolo, în ciuda disconfortului creat de ploaie, în ciuda faptului că fusese periculos, venise după ea.

O salvase de la închisoare, de la o soartă îngrozitoare, deşi oarecum neclară. Şi făcuse acelaşi lucru pentru rudele ei, deşi nu prea ar fi avut motiv, căci îl sfidaseră şi îi ignoraseră avertismentele participând la marş - cu excepţia lui Iestyn. Îi fixase acestuia din urmă braţul, în condiţiile în care ceilalţi se temeau să-l atingă, şi le comandase de mâncare. Şi avea de gând ca, la întoarcerea în Cwmbran, să organizeze o altă întrunire cu locuitorii.

Fusese un dar minunat, pentru ea.

Da, era chiar potrivit ca aceasta să fie întâlnirea lor de rămas-bun. După aceea, avea de gând să-l întrebe pe tatăl ei dacă era posibil să plece mai devreme decât plănuise. Poate că se putea duce

la noua ei şcoală, să observe activitatea preţ de o lună înainte de a începe să muncească acolo efectiv. Voia să plece la scurt timp după acest rămas-bun.

Făcuse baie, mâncase şi se relaxa lângă foc. Hangiţa îi luase hainele, promiţându-i ca până dimineaţă să i le aducă înapoi spălate, uscate şi călcate.

Poate că n-avea să rămână, îi trecu rapid prin minte. Sau, dacă era să rămână, poate că avea să doarmă în altă cameră, mai ales dacă prietenii şi rudele ei aveau să stea şi ei peste noapte aici. Însă fu doar un gând trecător. Ştia că el avea să vină, şi că urma să aibă o noapte întreagă la dispoziţie să îşi ia rămas-bun.

O noapte întreagă. într-o cameră curată şi liniştită, într-un pat mare care părea comod, dar pe care ea nu îl încercase încă.

Nu avea deloc senzaţia că ar fi fost ceva greşit în această întâlnire. Nu-i părea nimic sordid şi nu avea senzaţia că urma să păcătuiască. îl iubea. Pleca de lângă el din cauză că o relaţie în care să fie pe picior de egalitate era pur şi simplu imposibilă pentru ei. Dar trebuiau să îşi spună adio şi iată că li se oferise acest dar neaşteptat - o noapte împreună.

Nu avea nici o îndoială că problema reprezentată de prezenţa bunicului ei, a lui Emrys şi a lui Huw la han urma să fie rezolvată.

Şi astfel, întoarse capul şi îi zâmbi lui Alex când acesta bătu uşor la uşă şi intră. Preţioasa lor noapte împreună începuse, iar ea nu voia nici în ruptul capului să se gândească la ce avea să fie după aceea. Avea să o trăiască intens, astfel încât să păstreze această amintire în suflet pentru tot restul vieţii.

- Nişte nesocotiţi, au ţinut morţiş să plece înapoi pe întuneric, spuse el. Chiar şi Iestyn.

- Da, mă gândeam eu, spuse ea. Nu vor ca buni, mama şi Mari să îşi facă griji mai mult decât e nevoie. Alexander... mulţumesc.

întinse un braţ gol către el. Acesta înaintă către ea, luându-i mâna şi ridicând-o la buze.

- Pari relaxată şi somnoroasă, zise el.
Siân schiţă un zâmbet.
- Ce ai pe tine? întrebă el.
- O pătură, îi răspunse ea.
- Primarul şi mai mulţi dintre soldaţii cu care am vorbit azi ar fi încântaţi să fie martori la această scenă, zise el. Numai că pari mult prea prietenoasă, Siân.
r Chiar sunt prietenoasă, răspunse ea.
îl auzi cum trase încet aer în piept.
-Presupun că apa aia din albie nu mai este caldă, spuse el.
- Cred că nu
Pe Siân nu o încânta întârzierea implicată de cererea ca o nouă şarjă de apă caldă să le fie adusă în cameră.
- E bună şi aşa, spuse el, dându-şi haina jos şi arun- când-o într-o parte. Nu contează că e cam rece, orice numai să mă simt din nou curat.

Cât el se spălă după paravan, Siân se urcă în pat. îşi lăsă pătura pe scaunul de lângă foc.

întreaga scenă avea un aer seducător de domestic, remarcă ea, cuibărindu-se mai bine în aşternut. Stătea în pat, aşteptându-şi bărbatul şi ascultând plescăitul apei peste spatele şi capul lui. Nu exista stânjeneală între ei, nici urmă de jenă, nici o îndoială privind ceea ce urma să se întâmple după ce el avea să se şteargă. Avea să vină în pat.

Siân îşi simţea inima strângându-i-se dureros, pentru că toate astea erau imposibile, pentru că ştia că era vorba doar despre această noapte. Dar îşi goni acest gând din minte, fără milă. Aveau noaptea asta.

Siân nu mai dormise niciodată goală. Era de-a dreptul excitant să simtă cearceafurile pe picioare şi pe sâni. îşi dădu seama că era obosită, amintindu-şi că nu dormise deloc noaptea trecută, ba chiar mersese aproape încontinuu. Parcă ar fi putut să doarmă o săptămână încheiată. Dar mai întâi... dragoste. O, da, întâi dragoste şi apoi somn.

Când ieşi de după paravan, era gol. Nu avea nici măcar un prosop în juruî şoldurilor.

- Mă gândeam că poate ai adormit, spuse.

Tânăra clătină din cap.

- Nu încă.

Alex se aplecă spre ea, punându-şi mâinile de o parte şi de alta a capului ei.

- Ce aşteptai? o întrebă.

Zâmbea şi era grozav de chipeş, cu părul lui blond încă umed după ce şi-l ştersese cu prosopul şi cu ochii de un albastru-intens.

- Te aşteptam pe tine, răspunse ea.
- Să-ţi cânt un cântecel de leagăn?

îi zâmbi larg.

- Ai uitat că nu ai nimic pe tine, zise tânăra. Se vede clar că ştii bine ce am aşteptat şi că şi tu vrei acelaşi lucru.

-Ca să vezi! îşi frecă vârful nasului uşor de al ei. Ai tras cu ochiul. Unde ţi-e buna-cuviinţă?

Pusă faţă în faţă cu această faţetă jucăuşă şi afectuoasă a lui, Siân îşi simţi inima cutremurându-se. Ca şi cum ar fi fost făcuţi să fie împreună. Ca şi cum între ei se instalaseră deja o familiaritate şi o tovărăşie afectuoasă. Ah, oare avea să fie o amintire pe care să o poată retrăi fără durere?

-Departe, hăt-departe, răspunse ea. Ia ghici ce am pe mine...

Alex se încruntă, concentrându-se.

- O pătură? întrebă.
- Dacă arunci o privire peste umăr, rosti ea, o să vezi că am lăsat-o pe scaun.
- Nu se poate să fii goală, Siân, spuse el, cu ochii plini de veselie în timp ce se prefăcea de-a dreptul şocat.
- Ba mă tem că se poate, răspunse ea.
- Păi, rosti Alex, înseamnă că suntem în pericol. Nu am nici o sabie, nici cu, nici fără teacă, pe care să o pun între noi, pe pat.
- Vai de mine, spuse ea.
- La cum văd eu lucrurile, nu avem decât o singură soluţie, propuse el, în afară de varianta în

care eu ar trebui să dorm pe podea, pe care o refuz fără drept de apel.

- Care ar fi asta?

-Va trebui să întreţinem relaţii sexuale, spuse el.

Obrajii ei se înroşiră în mod absurd când acest subiect fu pus în discuţie atât de firesc.

- Aş putea să dorm eu pe podea, se oferi ea, ridicân- du-şi braţele pentru a şi le împreuna pe după gâtul lui, dar ştiu că eşti prea galant pentru a permite una ca asta. Deci presupun că va trebui să ne conformăm... Rămânem cu soluţia relaţiilor sexuale.

îşi mai zâmbiră preţ de câteva secunde, lăsându-şi ochii să hoinărească, flămânzi, unul peste chipul celuilalt, până ce Alex se apropie mai mult de ea şi îi atinse buzele cu limba, trasând întâi conturul celei superioare, apoi şi pe cel al buzei inferioare, iscând o nevoie brută în sânii şi în pântecele ei. Dar nu o sărută.

-Siân, rosti el, ridicându-şi capul câţiva centimetri pentru a o privi În ochi. Siân, dragostea mea. O să fie mai mult decât relaţii sexuale. Ştii asta.

- Da, răspunse ea. Da, o ştia, deşi nu era sigură că trebuiau să recunoască asta cu voce tare. Dar de ce nu? De ce să nu aibă o noapte superbă, fără oprelişti între ei? O noapte - şi doar una - în care să-şi transforme visurile în realitate. Da, o să fie mai mult de atât, Ale- xander. *Cariad*.

- N-o să fie nimic, rosti el, zâmbind larg, dacă nu rezolvăm cumva cu plapuma asta dintre noi.

- Dacă ne-ar fi venit ideea, spuse ea când el se ridică şi trase plapuma de pe ea, privindo apreciativ şi apoi aşezându-se lângă ea, am fi putut să folosim plapuma în loc de sabie.

- Problema noastră, zise el, strecurându-şi un braţ pe sub gâtul ei şi întorcându pe o parte, astfel încât trupul ei se lipi de al lui, e că nu gândim.

Siân respira precipitat.

- Slăvită fie nechibzuinţa! rosti ea.

-Din tot sufletul... amin! Însă glasul lui îşi pierduse tonul relaxat, jucăuş. Sian... Acum se auzea cald şi răguşit, chiar la urechea ei. Eşti incredibil de frumoasă. O să te venerez cu mâinile, cu gura şi cu tot trupul meu, dar tot no să pot să-ţi arăt pe deplin cât de frumoasă eşti.

Siân scânci când Alex începu să-şi transforme cuvintele în fapte. Era cald, tare şi minunat de masculin. Ea, Eva, el, Adam. Ea, Cleopatra, el, Antoniu. Ea, Julieta, el, Romeo. Alexander... Voia să îl tragă înăuntrul ei, să se piardă în el. Pentru totdeauna, pentru totdeauna.

- Dacă aş avea la dispoziţie o veşnicie, tot n-aş putea să te iubesc îndeajuns pentru a-ţi slăvi cum trebuie frumuseţea, îi şopti cu buzele aproape lipite de ale ei când mâna lui, aflată în acel loc tainic al fiinţei ei, îi descoperiră acel centru secret şi o aduse pe marginea prăpastiei, gata-gata să plonjeze într-un abis de plăcere. Hai, Siân! Dă-mi totul! Dă-mi încrederea ta!

Siân atinse culmile plăcerii, dăruindu-i tot ce preţuia mai mult pe lume - independenţa, personalitatea, sufletul ei. Se cutremură, lipită de el, iar el o ţinu în braţe până ce ea savură pe deplin această plăcere, mi- nunându-se că îi era dat să trăiască aşa ceva. Dar mâinile, buzele şi limba lui îşi reluau iar şi iar asaltul, până ce plăcerea deveni mai mult decât o experienţă de moment, până când deveni o grădină plină de nenumărate delicii.

În sfârşit, Siân înţelese că dragostea presupune reciprocitate şi că un bărbat - că bărbatul ei - poate avea parte şi de altă plăcere decât să-şi verse sămânţa. începu să îl dezmierde cu palmele, cu buzele, cu limba şi cu dinţii. Atinse acea parte din corpul lui pe care nu s-ar fi crezut nicicând în stare să o atingă, ţinând-o în palme, cuprinzând-o strâns, simţindu-i tăria şi lungimea, atingându-i vârful şi apăsând pe el până ce deveni uşor lipicios, iar Alex scoase un geamăt prelung.

Voia să îl simtă în ea. Adânc în ea, împingându-se în ea, astfel încât plăcerea să devină în sfârşit o

experienţă împărtăşită, astfel încât să fie uniţi prin miezul feminităţii ei. Voia să-i primească sămânţa. Voia să o simtă ţâşnind în ea. Voia să prindă roade. Voia să dea rod pentru el. Şi pentru ea. Pentru ei amândoi.

- Te rog, te rog, gemea ea, nereuşind să-şi dezlipească buzele de ale lui.

Deşi avusese parte de repetate eliberări extatice şi de plăceri inimaginabile, Siân ştia totuşi că plăcerea supremă nu venise încă. Aceasta n-avea să fie numai a ei. Sau doar a lui. Plăcerea supremă avea să fie contopirea lor. Un singur trup. O singură inimă. Un singur suflet.

Trupul **Tui** era peste al ei, apăsându-l pe saltea. Picioarele lui le depărtară larg pe ale ei până ce Siân şi le petrecu pe după ale lui şi îşi ridică bazinul, pentru a fi pătrunsă. însă Alex avea mult mai mult autocontrol decât ea. îşi înălţă capul şi îi zâmbi.

-Cred, spuse el, că a venit vremea pentru relaţiile alea sexuale despre care am vorbit, Siân.

Nu crezuse că era posibil să fie mai aţâţată decât era deja, însă cuvintele lui îi dovediră că se înşelase. Simţi un val de dorinţă dureroasă asaltându-i intrarea, exact în locul în care el se apăsa pe ea. Alex continuă să îi zâmbească în timp ce o pătrundea, tare, prelung şi adânc, alunecând în căldura dorinţei ei.

-Cel mai frumos lucru, spuse el. Sian... fierbinte şi udă. A, da, şi îngustă. Ce muşchi minunaţi ai! Toate astea-s ale mele, dragostea mea? Doar ale mele?

- Doar ale tale, răspunse ea. Doar ale tale, pentru totdeauna, Alexander. Şi acesta... e al meu?

-Al tău, rosti el, şi doar al tău, Siân, din primul moment în care te-am văzut. Pentru plăcerea ta, doar a ta. Îţi place aşa? Îţi oferă plăcere?

Se retrase încet până la ieşire, după care se avântă din nou înăuntru, rapid şi hotărât.

Siân expiră pe gură în timp ce muşchii ei interiori se contractară în jurul lui, trăgându-l mai adânc.

- Da, spuse. Dar nu doar plăcerea mea, Alexander. Trebuie să simţim împreună. Te rog, împreună.

-Bine, împreună atunci, spuse el, privindu-i atent faţa în timp ce imprimă mişcării un ritm lent, adaptân- du-l la reacţiile trupului ei, până ce ajunseră să se mişte la unison.

Ochii ei se umplură de pasiune, umbriţi de pleoapele leneşe. Chipul lui lucea, acoperit cu o peliculă de transpiraţie.

-Ah, scoase ea un geamăt din gât, cu ochii aţintiţi în ai lui.

Această pătrundere adâncă a lui în trupul ei era o agonie dulce, savuroasă.

- Nu mai e mult, rosti el. Eşti gata să-ţi dai drumul cu mine, dragostea mea?

- Da. Glasul ei era aproape un suspin. Te rog! Ah, te rog...

Greutatea lui se lăsă din nou peste ea. Alex o ţinu strâns cu un braţ peste umeri şi cu celălalt peste şolduri, iar Siân închise ochii pentru a se concentra numai asupra acelui punct adânc din ea unde se uneau, într-o conlucrare fabuloasă de energii.

Şi, dintr-odată, pătrunseră în acel moment indescriptibil de surprindere, în care armonia era în sfârşit cunoscută cu adevărat, şi începu acea lungă prăbuşire în gol către centrul său, dincolo de trup şi de minte. împreună.

Preţ de mai multe clipe, rămaseră uniţi, cu membrele împreunate într-o îmbrăţişare strânsă, după care se relaxară - la unison - şi redeveniră doi oameni care se iubiseră. Cel care iubise şi cea care se lăsase iubită. Nu mai erau o singură persoană, deşi el era încă adânc înfipt în trupul ei.

Siân îl susţinea, deşi greutatea lui o apăsa puternic, conştientă că el adormise. întrezări cu groază, doar pentru o clipă, acel zid enorm şi rece al

imposibilităţii, dar închise ochii şi trase aer în piept, inhalând mirosul de săpun şi sudoare al pielii lui - în nări şi în minte. Era încă seară, doar seară. Mai aveau încă noaptea la dispoziţie.

Nu-şi luaseră încă rămas-bun. Mai aveau timp.

Siân dormea profund. Avea capul pe umărul lui, cu chipul cuibărit în scobitura gâtului^ lui, astfel încât îi putea simţi respiraţia caldă pe piele. îi simţea sânii lipiţi de pieptul lui, braţul petrecut peste mijloc, abdomenul şi coapsele atingându-le pe ale sale. Mai devreme, când se trezise, simţindu-se vinovat că-şi permisese să adoarmă peste trupul ei moale, şi se desprinsese de ea, eliberând-o de sub el, se întorseseră instinctiv unul către celălalt, atingându-se cât mai mult posibil, ca şi cum nu puteau dormi decât aşa, asigurându-se că tot ce se întâmplase între ei fusese adevărat.

Deveniseră o singură fiinţă. Preţ de un moment extraordinar - sau de o eternitate extraordinară - el nu mai fusese conştient de identitatea sa, iar ea şi-o uitase pe a ei. Preţ de un moment, „el" devenise „ei", „ea" devenise „ei", iar acest „ei" devenise „unul". Nu o formă de plural, ci una de singular, care nu era nici masculin, nici feminin, nici neutru. Deveniseră unul.

Aşa că se îmbrăţişaseră fără cuvinte, lăsându-se să alunece într-un somn indus de extenuare. Alex fusese sigur că era în stare să doarmă o zi şi-o noapte fără ca măcar să se mişte. Dar revenise din nou la realitate. Cum să n-o facă, alături de o asemenea femeie? Zâmbi şi-şi frecă obrazul de creştetul ei.

Era cum nu se putea mai fericit. învârti acest concept în minte. Fericirea era un lucru lunecos şi trecător, ştia el din experienţele de până atunci. Dar era în mod clar o realitate - o simţea pe deplin acum. O ţinea în braţe. Şi-avea să o facă pentru totdeauna. O strânse mai bine la piept, iar Siân mormăi ceva în somn, cu gura aproape de pielea gâtului lui. Alex nu era într-atât de naiv să-şi închipuie că era capabil să

simtă un asemenea nivel de fericire pentru tot restul vieţii, dar ştia că urma să aibă parte de experienţe la fel de mulţumitoare, ba chiar mai mult decât mulţumitoare.

Ea era fericirea lui. Toată fericirea pe care avea să o trăiască pe lumea aceasta - oricât de multă sau de puţină îi era sortită - avea să graviteze în jurul ei. Siân.

Fusese atât de aproape să o lase să plece! Chiar şi acum, dacă-şi lăsa mintea să lucreze conform principiilor raţiunii şi ale obiectivităţii, nu era sigur că exista o cale cu adevărat realizabilă de a o păstra în viaţa lui. Dar nu voia nici în ruptul capului să-şi permită să aibă asemenea gânduri. Nu acum. Nu încă.

îşi puse mâna sub bărbia ei, îi înălţă faţa şi îi presără pe buze săruturi blânde, uşoare ca un fulg.

- Mmm, îngăimă ea prin somn, ţuguindu-şi uşor buzele sub ale lui.

Nu era deloc corect ce făcea. Probabil era extenuată, după tot ce pătimise în ultimele zile. La care se adăugase efortul intens implicat de contopirea lor, până să-şi permită să adoarmă.

O întoarse pe spate, mişcându-se odată cu ea, îi depărtă picioarele cu ale sale şi se împinse adânc în ea.

Era caldă, udă şi relaxată. Rămase nemişcat în ea, savurând senzaţia dată de trupul de femeie în jurul bărbăţiei lui. Senzaţia dată de Siân.

-Mmm, rosti ea din nou, iar Alex o simţi ridicându-şi uşor picioarele pe pat, astfel încât să se poată cuibări mai bine în ea.

îşi putea da seama că nu era complet trează. Ideea asta i se părea excitantă. îi plăcea să o vadă participând. Iată că putea savura şi pasivitatea ei, atâta timp cât provenea din acceptare totală. Şi nu avea cum să pună asta sub semnul întrebării, nu cu ea.

- Relaxează-te, îi murmură la ureche. Stai nemişcată şi lasă-mă să te iubesc!

O iubi timp de multe minute, cu mişcări lente şi ferme, mărind ritmul treptat, dar foarte, foarte încet. Ştia că femeile nu se excitau repede doar din împreunarea trupurilor, spre deosebire de bărbaţi, pentru care aceasta era totul. Aşa că îi acordă timp, şi îşi acordă şi lui însuşi. Timp pentru a savura fierbinţeala şi moliciunea interiorului trupului ei învăluindu-i mădularul erect, timp pentru a savura acea plăcere bărbătească de a poseda şi de a stăpâni pe deplin, de a simţi trupul femeii sale deschis şi dornic sub el. Dar posesie şi stăpânire pe care să le folosească pentru plăcerea ei.

Îi simţea muşchii încordându-se involuntar în timp ce continua să se mişte ritmic în ea; ritmul respiraţiei ei se acceleră şi căldura ei interioară deveni mai intensă. Îi luă mâinile în ale sale, i le ridică deasupra capului, cu încheieturile încrucişate, şi îşi împleti degetele cu ale ei. Siân îşi strânse tare degetele de ale lui când el schimbă ritmul, făcând-o să se avânte cu el pe culmile extazului. Siân suspină şi se relaxă sub el în timp ce sămânţa lui ţâşnea adânc în ea.

- Mmm, îngână ea când Alex se întinse din nou lângă ea, cu un braţ sub cap. Tocmai m-am trezit dintr-un vis minunat.
- Serios? O sărută blând. Povesteşte-mi!
- Se făcea că ne iubeam, zise ea.
- A, nu mai spune! îşi frecă nasul uşor de al ei. Şi eu am visat acelaşi lucru. îmi pare rău că te-am trezit, Siân. Dar să ştii că de vină e numai obiceiul ăsta scandalos al tău de a dormi goală.
- Plus faptul că nu ai adus cu tine o sabie, completă ea. Alexander? Ai vorbit serios cu ce le-ai spus bunelului şi celorlalţi? Ai de gând să mergi mai departe cu îmbunătăţirile pe care voiai să le faci în Cwmbran? N-o să-i pedepseşti întorcându-te în Anglia?
- Cred că aş putea să fac una ca asta, zise el. Dar de ce să mă pedepsesc într-atât?
- Ai prins drag de Ţara Galilor, nu-i aşa? îl întrebă ea, cu ceva mirare în glas.

-Nu ştiu cât de mult de Ţara Galilor propriu-zis, răspunse el. Am prins drag de Cwmbran. Şi de oamenii de acolo. Şi mai ales de una dintre femeile de acolo.

Siân îşi duse două degete la buze.

- Şşştt, rosti apoi. Dacă te referi la mine, ţin să precizez că în curând n-o să mai locuiesc în Cwmbran. O să-l rog pe tata să mă trimită la noul post înainte de Crăciun. Cât mai curând posibil. De-abia aştept să-mi încep noua viaţă. Nu! Degetele ei apăsară mai tare, văzând că el începe să spună ceva. Nu în noaptea asta, Alexander. Hai să ne acordăm noaptea asta - ca şi cum ziua de mâine nu ar exista.

Alex voia să spună ceea ce fusese pe punctul de a rosti. Dar se opri. Erau o mulţime de lucruri de luat în calcul - fericirea ei pe tot parcursul vieţii, obligaţiile pe care el le avea în materie de succesiune şi titlu nobiliar, relaţia cu rudele sale, cu Verity... Nu era un lucru pe care să-l spui nitam-nisam, într-o noapte de pasiune. Se mai gândise şi înainte la asta şi hotărâse că nu era o idee bună. Poate că avea să gândească la fel după ce această noapte urma să ia sfârşit.

O sărută prelung.

-Iestyn, schimbă el subiectul. Nu e prea fericit ca miner, nu?

-Nu l-ai face să se plângă nici să-l pici cu ceară, îi răspunse ea. Sau să vezi că ar munci cu mai puţină tragere de inimă ca oricare altul. Dar, când era mai mic, înainte ca realitatea să năvălească în lumea lui şi să-l face să ridice un zid în jurul său, îmi vorbea despre visurile sale. Cărţi, şcoală, să ţină predici, o capelă şi o congregaţie pe care să o păstorească.

-Şi crezi că n-a fost decât un vis de copil? întrebă el. Un vis care nu are nici o legătură cu realitatea? Dacă ar fi avut ocazia, crezi că l-ar fi transpus în realitate?

- înainte, credeam că nu poate, răspunse ea. înainte, mi se părea că e prea dulce şi prea blând ca să ţină în frâu o congregaţie şi să conducă viaţa morală şi spirituală a unei comunităţi. Dar, după ce

s-a întâmplat în ultima vreme, sunt nevoită să recunosc că Iestyn are în centrul său un miez de oţel. Nu îi afectează cu nimic blândeţea şi sensibilitatea, dar e de-ajuns să mă facă să înţeleg că nu are nici un dram de slăbiciune. Nici unul. În felul lui, cred că e mai puternic decât... decât Owen.

- A tot zâmbit şi a fost atent la aiurelile tale în timp ce eu îl supuneam unor dureri parcă venite direct din iad fixându-i braţul cu aţele, spuse el. Cred că încerca să te facă să te simţi mai bine, Siân.

-Da, răspunse ea. Am observat. *Chiar erau* aiureli? Nici nu mai ştiu ce îi spuneam.

- Aiureli totale, spuse el. Genul de lucruri pe care i le gângueam şi eu lui Verity pe când nu avea nici un an. Mi-am dat seama din tonul tău, căci vorbeai în galeză. Crezi că s-ar isca o răscoală în Cwmbran dacă l-aş scoate din mină şi l-aş face secretarul meu o vreme, astfel încât si el, şi eu să putem explora alte variante pentru viitorul lui, fără grabă? Cu cei din neamul tău nu se ştie niciodată, Siân. Sunt destul de imprevizibili.

Chiar şi în întuneric, Alex putu observa că ea făcuse ochii mari. îşi smuci capul pe spate şi se uită lung la el.

-Ai face tu asta? îl întrebă. Pentru Iestyn? Ah, Alexander...

-Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse el.

- Nu contează cum reacţionează ceilalţi, răspunse ea. Nu contează ce părere am eu. întreabă-l, Alexander. Ah, te rog, întreabă-l! Ah, te iubesc!

Pe chipul lui se întinse lent un zâmbet mulţumit.

- Chiar aşa, Siân?

Tânăra se uită fix la el câteva clipe bune, după care încuviinţă din cap.

- Şi eu te iubesc, îi spuse el. Cred că eşti de-a dreptul extenuată.

Siân stătea nemişcată şi îl privea, fără să scoată vreun sunet.

-Trebuie să dormim, spuse el.

-Da.

- Bineînţeles, continuă el, parcă e păcat să ne irosim timpul, dacă tot suntem amândoi treji, nu crezi?
-Niciodată n-am suportat să irosesc nimic, zise ea.
-Vai, dar ce să facem cu timpul ăsta?
Îi zâmbi larg.
- Sărută-mă, propuse ea. Poate că, până terminăm, o să-i vină vreo idee unuia din noi.
Alex o sărută.
Nu mai glumise niciodată cu o femeie. Cel puţin, nu ca preludiu la actul dragostei. Cu fiecare minut ce trecea, descoperea că asta adăuga o nuanţă delicioasă întregii experienţe. Erau nebuni amândoi. Amândoi aveau disperată nevoie de somn.
-Suntem nebuni, îi zise, ridicându-şi capul.
-Şi ce fac oamenii nebuni în toiul nopţii, când ar trebui să doarmă, ca să nu irosească timpul? rosti ea.
- Grea întrebare, spuse el. Eu sunt nebun, n-ai cum să te aştepţi să ştiu răspunsul. Totuşi... poate asta. îşi strecură braţul pe sub ea şi o ridică peste el. Vrei să-ţi arăt la ce anume mă refer?
- Da, te rog, răspunse ea.
Mai trecu o jumătate de oră până când se lăsară din nou în voia somnului, după ce căzuseră de acord că da, probabil asta făceau nebunii şi, dacă da, atunci oamenii normali la minte aveau multe de învăţat de la ei.

capitolul 28

Angharad urma să primească pensie, ca văduvă a unui bărbat care-şi pierduse viaţa în mină. Numai bine, îşi spuse ea, singură în casa tatălui ei. Nu mai avea decât o casă unde făcea menajul şi^ îi era teamă să intre în casa reverendului Llewellyn. îi era groază că era posibil să ştie. Dacă da, i-ar fi ţinut o predică îngrozitoare. Poate chiar mai rău de atât. Poate că ar fi fost exclusă din congregaţie.
Şi totuşi, nu prea conta atât de mult. Nimic nu părea să mai conteze.
Owen Parry murise.

Emrys Rhys se întorsese teafăr şi nevătămat.
Nu avea nici o importanţă. Nu era problema ei.
FBLONDI

Luni dimineaţa, după programul ei obişnuit, se dusese acasă la Josiah **Barnes.** II găsise acasă, căci exploatarea era închisă, pentru că toţi bărbaţii plecaseră spre Newport.

Ştia.

La început, Angharad simţise doar ruşinea şi umilinţa de a fi tratată ca un copil, când, de fapt, avea douăzeci şi opt de ani. Deşi, chiar şi pe când nu era decât o copiliţă, tatăl ei nu o bătuse niciodată. Domnul Barnes o făcu însă, ridicându-i rochia astfel încât între palma lui şi carnea ei să nu fie decât pânza subţire a furou- lui. Dar umilinţa fusese înlocuită de durere şi, în cele din urmă, de o agonie care-i cuprinse întreaga lume, făcând-o să plângă cu suspine isterice. Dacă cineva ar fi întrebat-o apoi, ar fi fost în stare să jure că în total bătaia durase cinci minute. Dar Josiah **Barnes** avea o palmă foarte grea.

Cumva, pentru că nu îi era ruşine de ce făcuse şi pentru că ştia că, în alte privinţe, merita să fie bătută şi poate chiar mai mult de atât, reuşise să-şi controleze suspinele şi să-şi ridice bărbia când Barnes o lăsă să se ridice în picioare. Izbutise chiar să-l privească în ochi.

Ceea ce fusese o greşeală.

O pălmuise pe ambii obraji de mai multe ori şi, când asta nu reuşise să-l mulţumească, o lovise şi cu pumnii.

-Hai, îi spusese într-un final, când Angharad nici nu mai ştia dacă se ţinea pe picioare, dispari din faţa mea până nu te omor. Nici nu meriţi să te ating! Gunoi galez!

Angharad se dusese acasă, unde şi rămăsese.

Siân îi scrise un bilet tatălui ei chiar în dimineaţa când se întoarse de la Newport - şi după douăsprezece ore de somn neîntrerupt. Dar acesta sosi personal la uşa bunicului ei aproape înainte să se fi uscat cerneala pe scrisoare. O prinse într-o

îmbrăţişare puternică imediat ce îi deschise uşa, în ciuda faptului că bunica ei era de faţă şi îi putea vedea.

Sir John îşi dădu jos pălăria şi înclină din cap în direcţia lui Gwyneth, dar ea nu îi adresă decât un „bună dimineaţa" sec înainte de a trece pe lângă el şi de a ieşi din casă. Se ducea să o ajute pe o vecină care tocmai născuse.

Siân îi zâmbi tatălui ei, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze, îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi, când el o îm- brăţişă din nou, îşi rezemă obrazul de umărul lui. Pentru ea, să aibă un tată era în continuare ceva nou, care-o făcea să i se înmoaie picioarele de emoţie, chiar dacă buni susţinea sus şi tare că făcuse destule greşeli în trecut şi că nu merita să fie iertat acum. în braţele lui, Siân se relaxă, ca şi cum aşa putea să scape de toate poverile pe care le purta pe umeri.

-Te-ai întors teafără şi acum eşti în siguranţă, zise el când, într-un final, îi dădu drumul. O sărută zgomotos pe buze. Craille mi-a trimis vorbă azi-noapte, aşa cum a făcut şi când ai dispărut. Am zis că-mi pierd minţile, Siân. Ca şi cum n-aş fi avut destule griji, cu exploatarea închisă din lipsă de personal, căci toţi plecaseră spre Newport. Am zece care nu s-au mai întors. Ştiu sigur că şase dintre ei au fost arestaţi. De ceilalţi patru nu se ştie nimic. Şi-apoi să aflu că ai plecat şi tu după... A fost picătura care a umplut paharul.

- îmi pare rău, rosti ea mai rece, trăgându-se de lângă el. N-ar fi trebuit să-ţi faci griji din pricina mea. Nu eşti responsabil pentru mine.

Sir John plescăi din limbă.

- Acesta ar fi momentul în care eu să zic că, din punctul meu de vedere, asta-i numai bine, răspunse el. Nu, nu o să cădem din nou în capcana asta. Eram înnebunit de grijă pentru că te iubesc, micuţa mea.

Siân se apropie din nou de el şi îi mângâie reverele hainei groase, de iarnă, cu ambele mâini.

- Ştiu, tăicuţule, îi spuse. Şi îi zâmbi. Este tare bine că suntem tată şi fiică, nu soţ şi soţie. Am fi mereu la cuţite.

-N-ai păţit nimic, nu? o întrebă. Craille te-a adus acasă?

- Sunt bine. îi mângâie din nou reverele şi se întoarse către focul din vatră, să pună de ceai. Dă-ţi haina jos şi stai un pic cu mine! Tăicuţule, pot să plec înainte de Crăciun? Poţi să faci tu aranjamentele necesare? Vreau să plec cât mai repede. Cât mai repede cu putinţă.

Sir John îşi dădu jos haina şi o zvârli pe spătarul unui scaun, după care veni să-şi încălzească mâinile la foc şi să ia loc.

-Nu-ţi oferă decât ce i-am oferit eu mamei tale? o întrebă.

Siân puse jos vasul greu în care fierbea apa şi aranjă un şervet peste ceainic, să menţină căldura apei.

- Ieri nu mi-a zis nimic, răspunse ea. Nu mi-a oferit. Dar ştii bine că n-aş putea să accept aşa ceva. Cred că mami a fost fericită. Eu n-aş putea să fiu. Poţi să aranjezi ceva?

- O să trimit o scrisoare, zise el. Probabil că o să fie chiar încântaţi că eşti într-atât de entuziasmată încât să vrei să te duci mai devreme - mai ales dacă îţi plătesc eu salariul până la sfârşitul anului. închide gura, o să-ţi intre muştele în ea, Siân. Să nu te prind că te împotriveşti. Sunt tatăl tău.

-Da, rosti ea. Mulţumesc. Cât crezi că o să dureze până o să primeşti un răspuns?

- Hai să stai în căsuţa voastră cât aştepţi, Siân, zise el. Lasă-mă să te duc acolo chiar de azi. Fă-ţi bagajele şi hai cu mine, acum! Poţi să ai parte de tot confortul acolo, până primesc eu răspuns. Şi o să pot să vin să te văd zilnic. Avem mult de recuperat, micuţo, şi în curând o să pleci.

Era o perspectivă tentantă. Siân turnă ceaiul în tăcere. Să se întoarcă în decorul familiar al

copilăriei ei... Să facă un pas către viitor. Să facă acel pas decisiv de lângă el. De ce nu-i oferise Alexander ieri nici măcar ceea ce era cu neputinţă să accepte? Merseseră alături ore întregi, aproape fără să scoată vreo vorbă, ţinându-se de mână. Apoi, el îşi recuperase calul şi făcuseră restul drumului călare - prima oară când Siân urcase în şa.

Abia dacă-şi vorbiseră. Nu că li se păruse vreunuia din ei că era nevoie de cuvinte între ei. Uneori, acestea erau de prisos. Apoi o adusese la bunicii ei şi o lăsase acolo, într-un amalgam de manifestări de bucurie din partea celorlalţi, fără nici un cuvânt sau vreo privire.

Bineînţeles, îl refuzase înainte. Alexander ştia la fel de bine ca ea că era ceva imposibil. Ştia la fel de bine ca ea că noaptea pe care o petrecuseră împreună fusese o ocazie de rămas-bun. Da, o, Doamne, cât de mult îşi dorea să se lupte cu acea imposibilitate! Voise ca şi el să lupte. Se aşteptase ca el să-i ceară din nou. Se pregătise, întărindu-se, să îl refuze din nou şi nu fusese deloc sigură că avea să reuşească.

Dar el acceptase acel bun-rămas ca atare.

Şi ea trebuia să facă la fel.

Fusese mai puternic decât ea.

Avea să-şi facă bagajele imediat ce terminau de băut ceaiul. Trebuia să plece, fără să-şi ofere ocazia să se răzgândească.

- Siân? i se adresă tatăl ei.

-Lasă-mi o săptămână, răspunse ea. Trebuie să-mi iau rămas-bun de la anumite persoane, trebuie să reglez nişte socoteli rămase nerezolvate. Dacă nu ai nici o veste de la mine într-o săptămână, vii să mă duci la căsuţa noastră, tăicuţule?

Sir John încuviinţă din cap şi îşi luă ceaşca.

- Faci ce trebuie făcut, îi spuse, deşi ştiu că te doare sufletul. Eşti o femeie puternică, Siân, şi o să-ţi clădeşti o viaţă nouă. N-ai fi niciodată fericită ducând viaţa pe care ţi-o poate oferi el. Probabil ar putea să-ţi dăruiască prunci şi sigur n-ai duce lipsă de nimic, dar te-ar durea să vezi că nici tu, nici

copiii tăi n-aţi fi primiţi în capelă şi aţi fi evitaţi de cei de-un neam cu tine. Şi te-ar durea să-l vezi că se recăsătoreşte şi că face alţi copii, cu soţia lui. Mama ta a fost foarte afectată când a aflat că urma să o am pe Tess.

- Da, confirmă tânăra.

-Siân, zise el, punându-şi ceaşca pe farfuriuţă, după care le aşează pe amândouă pe masă, iartă-mă! Eram deja însurat când am cunoscut-o pe Marged, în anul în care *eisteddfod-ul* s-a ţinut în Penybont. Era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzusem vreodată şi am făcut-o a mea, fă- cându-le rău şi ei, şi soţiei mele. Şi ţie. Cu toate acestea însă, dacă e să fiu sincer, să ştii că nu sunt sigur că m-aş fi însurat cu ea, chiar dacă aş fi fost liber. Nu se face una ca asta, ştii tu, iar eu n-am avut niciodată curajul de a fi un deschizător de drumuri. Dar am iubit-o mereu - şi pe tine.

-Moralitatea nu e un lucru simplu, rosti ea, deşi ar trebui să fie. Când asculţi predica, la capelă, sau citeşti din Biblie, lucrurile par destul de clare. Dar nu sunt. Dragostea şi moralitatea nu se potrivesc întotdeauna, şi uneori dragostea e mai puternică. Poate că nu ar trebui să fie, dar e. Cum pot să nu te iert? L-am iubit pe Ale- xander. Şi, în plus, n-aş mai fi aici dacă tu n-ai fi cedat în faţa dragostei pe care ai simţit-o pentru mami, nu-i aşa? Schiţă un zâmbet.

Sir John plecă la scurt timp după aceea, după ce o îmbrăţişase strâns din nou şi o asigurase încă o dată că proceda bine. Avea să se întoarcă săptămâna viitoare, îi spusese, asta dacă nu cumva urma să primească un răspuns favorabil la scrisoarea sa chiar mai devreme.

Nu era o persoană puternică, îşi spuse Siân despre ea însăşi, aşezându-se lângă foc şi privind lung în flăcările care dansau în vatră. Dacă ar fi fost puternică, ar fi profitat de ocazia de a se muta în căsuţa în care copilărise şi ar fi plecat cu tatăl ei chiar atunci. Asta îşi dorise de când se trezise din somnul îndelung şi descoperise că realitatea nu-i

oferea decât o durere cruntă. De aceea îi şi scrisese. îşi dorise cu disperare să plece departe de aici, să lase amintirile în urmă, precum şi pericolul teribil de a-l vedea din nou pe Alexander şi de a declanşa şi mai multă durere.

Dar, când venise momentul deciziei, nu avusese curajul să plece. Invocase un pretext vag pentru a mai rămâne aici încă o săptămână.

Era absurd să simtă că nu putea să mai trăiască, deşi nu suferea de nici o boală fizică. Ştia bine că era absurd. Mintea i-o spunea foarte clar. Ştia că durerea avea să se mai diminueze şi că viaţa avea să-şi continue cursul. Ştia că, având douăzeci şi cinci de ani, mai putea spera că viaţa avea să-i ofere multe experienţe şi ocazia de a fi fericită. Dar astăzi cea care conducea era inima, nu mintea.

Iar inima i se frângea în mii de bucăţi. O durea atât de tare, încât se temea că avea să înceteze să mai bată.

Deşi de la noaptea lor de adio trecuseră o zi, o noapte şi parte din a doua zi, avea încă acea senzaţie dureroasă care nu era, de fapt, durere propriu-zisă în locul acela în care el o iubise de patru ori. Iar sânii îi erau în continuare sensibilizaţi, resimţea acut orice atingere, îşi lipi palma de abdomen. Şi încă tânjea să afle dacă dăduse rod pentru el. îşi dorea să aibă în pântece copilul lui. O, da, în mod clar astăzi inima era la putere.

Şi, până acum, nici un cuvânt care să sugereze că poate noaptea lor de adio nu fusese, de fapt, un rămas-bun. Doar drumul spre casă petrecut într-o tăcere aproape deplină - doi oameni care tânjeau să fie o singură fiinţă, aşa cum fuseseră pe parcursul nopţii, atât în somn, cât şi în trezie, care acum erau în mod clar două. Două entităţi diferite. Două lumi diferite. Şi apoi urmase episodul teribil de dezamăgitor în care el se retrăsese discret în timp ce buni plângea de bucurie că ea se întorsese nevătămată.

Senzaţia de gol era un lucru cumplit, îşi dădu seama Siân. Părea inofensiv - vid, nimic. Dar golul nu era, de fapt, nimic. Era ceva. Era o disperare grea, atotcuprinzătoare, sufocantă.

Iar ea simţea un gol în suflet.

Avea o mulţime de lucruri de făcut. Trebuia să-şi aducă oamenii înapoi la muncă, să aranjeze detaliile unei întruniri cu ei - tot la capelă. Trebuiau făcute aranjamentele necesare pentru a aduce trupul lui Owen Parry. Trebuia să discute cu Iestyn Jones - băiatul se prezentă în biroul său, rămase în picioare, privindu-l direct în ochi, şi acceptă postul oferit, promiţând să îşi dea silinţa, chiar dacă nu avea experienţă într-o asemenea activitate. Faptul că avea braţul drept imobilizat într-o eşarfă legată de gât n-avea să-l împiedice să înceapă imediat - era stângaci.

Dacă băiatul dădea dovadă de râvnă, înclinaţie şi tărie de caracter - pe care Alex se aştepta să le vadă din plin la el -, atunci în toamna următoare avea să-l trimită la universitate sau la orice colegiu se ocupa cu formarea pastorilor anglicani. Mai mult ca sigur, urma să poată afla de la reverendul Llewellyn informaţiile de care avea nevoie.

Şi mai erau şi alte lucruri de rezolvat - chestiuni mai puţin plăcute. Nu era nevoie să-şi înăbuşe gândurile, descoperi Alex, ci doar să îşi sufoce mintea cu alte probleme. Cel mai bine era să continue să facă asta încă vreo două luni. Şi-apoi ea avea să plece la noul ei post, în Carmarthenshire. Cel mai bine ar fi fost să o lase să plece fără să-i mai spună nimic. Ar fi fost nedrept să-i ofere ceva ce poate că avea să accepte, într-un moment de slăbiciune, şi apoi să o facă nefericită toată viaţa. Nu ar fi fost fericită având doar un loc în patul lui. Şi nici el.

Siân era femeia cu care să-şi trăiască toată viaţa, nu pe care doar să o aibă în patul lui.

Şi totuşi, evita să se gândească la implicaţiile acestui gând. Nu ar fi fost corect nici faţă de ea, nici faţă de el. Nu putea să facă în aşa fel ca ideea să fie

potrivită doar dorindu-şi asta. Dar, o, Doamne, cât o dorea! Dacă nu-şi ţinea mintea şi zilele ocupate cu alte gânduri şi alte fapte, avea să înnebunească de atâta dorinţă.

Şi era posibil să-şi lase inima să-i pună stăpânire pe minte. Şi asta nu putea duce la nimic bun. Sau putea? Dar nu, n-avea să-şi lase îndoielile să erodeze totul.

Mai avea de rezolvat chestiunile acelea mai neplăcute. II convocă pe Gwilym Jenkins la castel. Avea o bănuială că simplul fapt de a trebui să vină aici urma să-i bage frica în oase. Puse să fie condus în birou şi îl lăsă intenţionat să aştepte zece minute încheiate.

Dar nu îl concedie şi nici nu-l pedepsi altfel decât prin vizita propriu-zisă la reşedinţa sa şi o mustrare extrem de severă. Jenkins fusese cel care răspândise zvonurile care duseseră la biciuirea lui Siân şi tot el fusese cel care o trimisese în urmărirea protestatarilor care mărşăluiau către Newport, făcând-o să se vâre într-o situaţie periculoasă care ar fi putut să aibă consecinţe mult mai grave pentru ea.

Dar nu îl dădu afară de la slujbă. Fusese şi el biciuit şi i se distrusese toată mobila chiar sub ochii lui. Plus că avea de întreţinut o soţie şi cinci copii.

Alex îl trimise înapoi la muncă, impunându-i un singur act de penitenţă. Gwilym Jenkins trebuia să participe la întrunirea de la capelă, împreună cu soţia lui, dacă avea copii suficient de mari care să-i supravegheze şi pe cei mici.

Şi trebuia să se ocupe şi de Josiah Barnes. Omul acesta muncise din greu timp de doisprezece ani şi făcuse mina şi topitoria eficiente şi profitabile. Condusese cu mână de fier, dar la fel procedau toţi proprietarii de prin văile din jur. Şi totuşi, făcuse nişte lucruri josnice, îşi lăsase ciuda faţă de Siân, pentru că refuzase să se mărite cu el cu ani în urmă, să i se strecoare în suflet şi să se transforme într-o sete josnică de răzbunare. Iar aceasta îi afectase

reputaţia, îi provocase îngrijorare, groază şi grave suferinţe fizice. Implicând-o în marşul către Newport, o expusese pericolului de a-şi pierde libertatea sau chiar viaţa - Alex se trezise de multe ori cuprins de sudori reci amintindu-şi cât de aproape fusese de Parry când acesta fusese ucis. Glonţul acela ar fi putut foarte bine să-i fi curmat ei viaţa.

Barnes ar fi putut să se facă vinovat de crimă.

Şi astfel, Barnes fu concediat. Alex se forţă să tranşeze situaţia într-o manieră obiectivă, strict profesională, deşi îl mâncau palmele să-l pedepsească personal, exact aşa cum procedase cu Owen Parry după biciuirea de pe munte.

Barnes fu chemat în biroul lui, i se oferi şansa de a se apăra, dar, cum acesta nu putu să o facă, fu concediat. Urma să-şi încheie activitatea imediat, fără să primească o scrisoare de recomandare. Alex se gândise îndelung la acest aspect, închipuindu-şi la ce viitor îl condamna pe fostul său vechil. Dar nu putea garanta cu inima deschisă pentru caracterul şi integritatea lui în faţa unui alt om care s-ar fi gândit să îl angajeze.

îi acordă trei zile să părăsească locuinţa pe care o ocupase şi Cwmbranul.

- Dacă te văd pe aici după expirarea acestui termen, o să te scot de pe moşie chiar eu, făcând uz de forţă, îi spuse el glacial, faţă în faţă.

Barnes îl fixa furios şi sfidător.

- Dacă prind de veste că te-ai apropiat la mai puţin de un kilometru şi jumătate de doamna Jones, te omor pe loc. N-o să întreb dacă ai priceput. Eşti concediat.

-O să daţi faliment până la primăvară, replică Jo- siah Barnes. Toţi muncitorii o să flămânzească şi o să se răscoale... iar eu o să primesc aceste veşti cu mare încântare.

Alex se uită fix la el, cu ochi hotărâţi şi reci, până ce Barnes se întoarse şi ieşi din încăpere.

După asta, mai avea de făcut o vizită. Nu voia să o cheme pe Angharad Lewis la castel. Nu voia să

o sperie. Află unde locuia tatăl ei şi îi făcu o vizită acolo.

Angharad fu cea care îi deschise uşa, ascunzându-se pe jumătate în umbra de după ea. Alex se uită, îngrozit, Ia obrajii tumefiaţi, la vânătaia din jurul unui ochi atât de umflat încât nu se mai deschidea şi la buza inflamată. Când îl văzu, Angharad dispăru complet după uşă.

- Ah, Angharad, rosti el, intrând în casă şi închizând încet uşa în urma sa. Barnes?

- A aflat, zise ea. Şi-a dat seama. Dar nici că-mi pasă. Siân Jones s-a întors acasă teafără.

-O, Doamne, rosti el. îmi pare atât de rău! închise ochii pentru o secundă şi îşi aduse aminte că îi spusese lui Gwilym Jenkins că avea să discute cu el când avea să se întoarcă din Newport. Probabil că Jenkins îi raportase totul lui Barnes, iar acesta trăsese concluzia evidentă. Şi totuşi, el, Alex, îi promisese că nimeni n-avea să afle cine îi spusese. Mai ai şi alte vânătăi care nu se văd?

- Nu contează, răspunse ea. Dar, când Alex îi luă mâinile într-ale lui, izbucni: M-a bătut la fund. Ca pe un copil obraznic. Şi-acum mă doare când mă aşez. Mă bucur că nu m-a luat de nevastă. Cred că l-aş fi citit mai bine de la început dacă nu era bogat şi puternic. Tare rău din partea mea să vreau să mă ajung aşa. Am primit fix ce meritam. Aşa zice tăicuţu'. Dacă prinde de veste reverendul Llewellyn, n-o să mă mai primească În capelă.

Alex îi strânse uşor mâinile.

-Ai o inimă bună, Angharad Lewis, îi spuse. Te-ai expus unui pericol deloc neglijabil şi ai renunţat la speranţele tale de viitor de dragul prietenei tale. Nici că există dovadă de iubire creştinească mai mare ca asta - sunt sigur că ştii *Biblia* la fel de bine ca mine, dacă nu chiar mai bine.

Angharad îşi plecă privirea şi, dintr-odată, păru stânjenită să stea aşa, cu mâinile într-ale lui. Alex îi dădu drumul.

-Tu îi faci menajul preotului, spuse el. Şi lucrai şi la Barnes. Şi la Owen Parry, nu?

Angharad înghiţi în sec şi dădu aprobator din cap.

- Aş vrea să-ţi ofer un post la castel, dacă te interesează, îi zise. Domnişoara Haines se plânge de ceva vreme că are prea puţine cameriste, acum că eu şi fiica mea ne-am instalat aici. Domnişoara Haines nu se plânsese deloc. Ai fi dispusă să îi faci o vizită şi să discutaţi despre asta - poate săptămâna viitoare, când o să ţi se vindece faţa?

Angharad îl măsură atent cu ochiul teafăr.

-Ah! suspină. Da, vă rog... O să primesc o pensie, dar îmi place să muncesc.

Alex zâmbi.

-O să-i spun domnişoarei Haines să te aştepte într-una din zilele săptămânii viitoare, atunci, zise, cu mâna pe ivărul uşii. Şi-ţi mulţumesc din nou, Angharad, pentru curajul şi bunătatea de care ai dat dovadă, îţi voi rămâne îndatorat mult timp de-acum încolo.

-Mulţumesc, milord, răspunse ea, încurcată, când Alex ieşea.

Poate că era mai bine, îşi spuse el în timp ce mergea pe stradă, că se dusese la ea după ce îl concediase pe Barnes. Chiar şi aşa, era tentat să se oprească la casa pe care acesta încă o ocupa şi să-i dea o bătaie soră cu moartea. Dar n-avea să facă una ca asta. Din câte vedea el, violenţa nu ducea decât la alte acte de violenţă. Şi, ia urma urmei, faptul că îşi pierduse slujba şi i se zădărniciseră planurile de viitor reprezentau cea mai grea pedeapsă cu putinţă pentru un om ca Josiah Barnes.

Da, era cea mai bună soluţie, se hotărâse în primele zile de la întoarcerea de la Newport, să se menţină ocupat, să-şi păstreze mintea în alertă şi să-şi umple ceasurile libere ocupându-se de fiica lui. Nu avea să-şi permită să se gândească la Siân decât după Crăciun. Decât după ce ea avea să fi plecat. Poate că atunci nu avea să mai fie atât de periculos să se gândească la ea. Şi să îşi aducă aminte.

Dar nu acum. Nu încă.

În dimineaţa în care avu loc înmormântarea lui Owen Parry, capela era chiar mai aglomerată decât la slujba de duminică, dacă era cu putinţă una ca asta. în strane erau puţini oameni care i se împotriviseră făţiş şi mulţi care fuseseră intimidaţi de forţa sa fizică şi de puterea sa interioară. Erau cei care fuseseră şocaţi să afle că făcuse parte din Vitele Scoţiene şi că fusese printre cei care o târâseră pe logodnica lui din casă şi o biciuiseră. Erau oameni - în mare parte femei - care dădeau vina pe el pentru eşecul demonstraţiei din Newport, deşi ca prin minune el fusese singura victimă din Cwmbran.

Dar nu era aproape nimeni care să nu-l fi respectat şi care să nu considere că moartea lui îi făcea pe toţi să se simtă mai săraci sufleteşte. Pe lângă toate acestea, fusese unul de-ai lor şi, în ciuda a tot - în ciuda peripeţiilor din ultimele luni, a temerilor şi a actelor de violenţă -, simţul comunitar era un element central al vieţilor lor.

Owen Parry nu avea rude în viaţă. Dar, într-un fel, rudele sale erau toţi bărbaţii, femeile şi copiii din Cwmbran, până la unul. Toţi se prezentară acolo, să-l jelească şi să facă aerul să vibreze cu cântecele lor, astfel încât să nu le simtă lipsa, nici măcar din locul pe care-l ocupa acum, în rai. Veniseră cu toţii să-l aşeze în locul său veşnic de odihnă şi să-i cânte şi în cimitirul aflat dincolo de râu, sub cerul imens, în cazul în care, până la urmă, acoperişul capelei împiedicase osanalele lor să se ridice până la ceruri.

Corul de bărbaţi se aranjă în formaţie, ca de obicei, lăsând un loc imposibil de ignorat între doi dintre baritont, în semn clar că lipsea cineva, că întregul cor era afectat de această absenţă. Cântară *Hiraeth* pentru cel care nu mai era supus dorinţelor inefabile pe care le simţeau numai cei prizonieri ai trupului lumesc. Cântară *Hiraeth* pentru cel care trecuse dincolo de dorinţă în pacea infinită a Vieţii de Apoi.

Siân stătu în strana bunicului ei, din partea din faţă a bisericii, şi, mai târziu, stătu în apropierea

mormântului deschis, prea amorţită ca să poată vărsa lacrimi. Voise să se însoare cu ea - acum ar fi fost văduvă pentru a doua oară. Voise ca ea să urce pe munte cu el. O ameninţase cu bătaia dacă avea să nu-i respecte vreodată voia, după cununie. O ameninţase cu bătaia pentru a o salva de la a fi biciuită pe munte. Şi apoi fusese părtaş la noaptea aceea de groază şi violenţă - şi îi convinsese pe confraţii săi să-i reducă pedeapsa de la douăzeci la cincisprezece lovituri. Îi oprise când o văzuse că-şi muşca buzele până la sânge şi-i băgase o cârpă în gură să-i facă suferinţa mai uşoară. Pusese să fie legată când dăduse de ea printre cei care mărşăluiau către Newport. înjurase şi strigase la ea când o găsise în piaţa din faţa hanului Westgate.

Şi apoi îşi dăduse viaţa ca să o salveze.

Murise în braţele ei. îi spusese *cariad.*

Owen. îi era imposibil să creadă că în coşciugul acela rece şi tăcut se afla Owen. Toată forţa, energia, hotărârea, pasiunea şi tandreţea lui.

Owen.

în cimitir, ochii îi fură atraşi fără să vrea de locul rămas liber în rândul cântăreţilor din cor. Şi apoi de imaginea sicriului coborât în pământ. Aşa cum îi coborâseră şi pe mami, şi pe Gwyn, şi pe Dafydd.

Owen. Oh, Owen!

Braţul lui Emrys se aşează pe umerii ei şi o cuprinse ca într-o menghină. Şi, în sfârşit, simţi lacrimile revărsân- du-i-se pe obraji şi picurându-i de pe bărbie. Nu voia să le şteargă, să se eschiveze de la a se confrunta cu realitatea morţii lui sau să-şi ascundă faţa lipind-o de umărul lui Emrys.

Iubirea avea multe chipuri. Owen fusese unul dintre ele. Nu încercă să se ascundă de durerea pe care i-o trezea moartea lui_ sau să analizeze dragostea pe care o simţise pentru el. II iubise, iar acum îi jelea moartea.

Fusese o parte din viaţa ei. O parte din viaţa ei murise odată cu el.

Când, în sfârşit, se îndepărtă de mormânt, descoperi că marchizul de Craille era şi el acolo, aproape. Ştiuse că era şi el prezent în capelă, deşi nu întorsese capul să se convingă. Ştiuse că era la cimitir. Acum, Alex parcurse cei câţiva paşi care îi despărţeau.

- L-am iubit, zise ea, uitându-se în ochii lui.

Marchizul nu zâmbi, deşi se ghicea un vag surâs în privirea lui. Siân o putea simţi.

- Ştiu, spuse el cu blândeţe. Apoi îi luă ambele mâini într-ale lui, încercând să le alunge răceala, le strânse aproape dureros de tare, după care o ridică pe una la buze. îmi pare rău că suferi atât, Siân.

Emrys o ţinea în continuare pe după umeri. Siân nu ştia şi nici nu-i păsa cine vedea sau auzea tot. „L-am iubit mult. Te iubesc." Dragostea avea multe chipuri.

La fel şi durerea.

capitolul 29

Emrys ştia că Josiah Barnes avea să plece. Toată lumea ştia asta. Emrys ştia şi exact de ce, deşi pentru cei mai mulţi oameni din **Cwmbran** zvonurile erau mai mult decât de-ajuns. Ştia că Barnes avea să plece în ziua înmormântării lui Owen. Dar abia la înmormântare află ce i se întâmplase lui Angharad Lewis.

O duse pe Siân acasă şi o lăsă în grija mamei lui, după care îşi schimbă hainele de duminică şi se duse glonţ către casa de lângă poarta parcului Glanrhyd. Trecând cu paşi mari prin oraş, pe lângă topitorie, se ruga în gând ca Barnes să nu fi apucat să plece. Şi nu plecase.

După înmormântare, tatăl lui Angharad se dusese la Three Lions împreună cu mulţi dintre bărbaţii care participaseră. Când Emrys bătu la uşă, Angharad era singură acasă. întredeschise uşa şi aruncă o privire precaută pe după ea.

- Ah, lăsă să-i scape, lăsând uşa crăpată şi retrăgân- du-se departe de ea, înăuntru. Tu erai. Tăicuţul este la cârciumă.

- Angharad, rosti el, intrând în casă şi închizând uşa în urma sa, Craille l-a gonit de-aici. Dar, chiar dacă n-o făcea, Barnes n-o să te mai deranjeze niciodată.

Femeia întoarse capul şi îl privi peste umăr. Emrys îşi ridicase mâinile în dreptul feţei, cu podurile palmelor către el. Avea nodurile degetelor roşii şi zdrelite. Imediat, ochii lui Angharad se umplură de lacrimi.

- Ia loc la masă, îi spuse, să-ţi spăl rănile.

Emrys făcu întocmai şi nu zise nimic cât ea umplu un bol cu cantităţi aproape egale de apă rece şi caldă, din vasul aflat pe foc. Apoi alese o bucată de pânză moale dintr-un sertar şi se apropie de el, rămânând însă în picioare. îi spălă pielea zdrelită cu mare grijă, tremurând de teamă să nu-i provoace durere.

- Să caut nişte bandaje? îl întrebă după ce termină. Nu se uitase nici măcar o dată în ochii lui.

- Nu fi proastă, răspunse el.

Femeia făcu un pas înapoi.

- în cazul ăsta, du-te acasă, Emrys Rhys, rosti ea. Şi- mulţumesc.

- Angharad, zise el cu blândeţe, am cerut să primesc postul lui Owen Parry şi casa lui. S-ar putea să nu le primesc nici pe una, nici pe alta. Dar Craille zice că o să se construiască mai multe case din primăvară încolo.

-Uită-te la mine, spuse Angharad, deşi ea nu se uită la el. Meritam toate vânătăile astea, plus cele pe care nu poţi să le vezi. Sunt o târfă şi o informatoare.

-Toţi facem prostii uneori, spuse el. Pentru mine, eşti tot Angharad, *fach.*

Ea îşi plecă uşor capul, însă el putu vedea sclipirea lacrimilor din ochii ei.

-Azi am intrat iar în capelă, pentru înmormântarea lui Owen, zise el. N-a fost aşa rău. Şi-aş vrea să mă mai duc - pentru o cununie.

Angharad scoase un suspin şi îşi acoperi gura cu dosul palmei.

- Dar s-ar putea să nu primesc postul lui, continuă Emrys. S-ar putea să nu obţin o casă a mea până vara viitoare. Poate nici atunci.

-Aş fi dispusă să trăiesc cu măicuţa şi cu tăicuţul tău, plus alţi zece pe deasupra, zise ea, dacă ai fi şi tu în casa aia, Emrys Rhys.

- Da? o întrebă el. Vii cu mine la capelă, pentru nunta aia, Angharad?

- Da, spuse ea, dacă mă poţi ierta.

Bărbatul se ridică şi îi întinse o mână.

-Vii să-ţi dau o sărutare, ia zi? o întrebă. Să vedem dacă pot să te sărut fără să te doară buza, biata de tine!

-Nu mă deranjează dacă mă doare, zise ea, grăbin- du-se să se lase cuprinsă de braţele lui. Nu mă deranjează deloc. Emrys... Ah, Emrys, îmi pare rău! îmi pare atât de rău...

-Şşştt, spuse el, lasă-mă să te sărut! Şi-apoi o să ştergem trecutul cu buretele. După sărutare, *fach.* O sărută, oferindu-şi destul timp cât să şteargă totul cu buretele.

Sir John Fowler îi scrisese lui Siân de trei ori în decursul săptămânii următoare, dar încă nu primise veste de la soţii Crowther, din Carmarthenshire. Deci urma să stea în căsuţa copilăriei ei până ce avea să primească răspuns. Poate până după Crăciun. Tatăl ei avea să vină să o ia în ziua următoare. Avea bagajele făcute - de fapt, avea puţine lucruri - şi îşi luase rămas-bun de la mai toţi cei la care ţinea. Mai rămăseseră bunelul şi Emrys, de dimineaţă, şi buni, când avea să vină tatăl ei.

Era greu să-şi ia rămas-bun. Chiar şi Huw, când îi venise rândul, o îmbrăţişase cu putere, ca şi cum ar fi încercat să-i frângă toate oasele din corp. Aşa cum reverendul Llewellyn parcă voise să îi rupă mâna strângân- du-i-o.

Angharad era fericită. în ciuda bătăii crunte primite de la Josiah Barnes, era fericită. I se oferise un post de cameristă la castelul Glanrhyd, dar îşi

găsise o poziţie mai bună de atât. Avea să se mărite cu Emrys până la Crăciun. Iar Iestyn avea şi el o slujbă la castel, În calitate de secretar al lui Alexander. Era mai fericit decât îl văzuse vreodată Siân. Şi acum nu mai era doar fericirea determinată de natura lui veselă, ci aceea dată de faptul că visurile sale începeau să se transforme în realitate. Îi radia din suflet.

Şi toate acestea graţie lui Alexander.

Siân putea să se gândească la el.

Întâlnirea pe care o organizase avusese loc cu o seară înainte. Sala pe care o foloseau la şcoala de duminică se dovedise neîncăpătoare, astfel că fuseseră nevoiţi să se mute în capelă. Toţi voiseră să ia cuvântul, aflase ea de la Emrys. Şi aveau să fie făcute îmbunătăţiri - o şcoală în mai puţin de o lună, un sistem de distribuţie a apei în primăvară, imediat ce avea să se încălzească vremea, pentru munca în mină avea să se stabilească un salariu minim şi în oraş urma să existe o bibliotecă. Şi lista nu se oprea aici, era chiar foarte lungă.

Aproape toate lucrurile pe care spusese ea că le-ar pune în practică dacă ar avea resurse nelimitate de timp şi de bani, îşi dădu seama Siân. Ca şi cum el i-ar mai fi făcut încă un dar.

Dar nu era dispusă să se gândească la Alexander. Nu încă. Nu când era în pericol de a porni în goană către el, pentru un ultim rămas-bun.

Nu îl mai văzuse de la înmormântarea lui Owen.

Dar mai trebuia să-şi ia rămas-bun de la cineva. Şi avea să o facă acum, după-amiaza, înainte ca apusul timpuriu de iarnă să se pogoare peste lume. Trebuia să îşi ia rămas-bun de la Cwmbran.

Porni pe traseul pe care îl urmase de atâtea ori cu Owen, urcând dinspre dealurile joase, retrăind serile petrecute cu el. Rămase nemişcată şi privi către oraşul de la picioarele ei, fără să ia în seamă vântul de noiembrie, care-i biciuia necruţător pelerina şi-i încurca nebuneşte părul lăsat liber.

Castelul Glanrhyd pe jumătate ascuns de copacii din parcul care-l înconjura.

Topitoria de mai jos de el, cu fuioare de fum şerpuind din furnalele înalte, amprenta cenuşie de pe clădiri şi curţi. Locuinţele ridicate pe terasele malului, ridicân- du-se în şiruri suprapuse, printre care se strecurau drumuri pornite din partea de jos a văii. Grămezile de steril şi roata de mină aflate mai în jos, pe vale, şi peisajul verde de dincolo de ea. Râul, care de sus părea curat şi care, în curând, avea să fie curăţat cu adevărat. Capela. Podul pietonal care traversa râul şi cimitirul aflat de cea-laltă parte a sa.

Şi oamenii. Familia ei, cea a lui Gwyn, vecinii, colegele ei de cor, Glenys Richards, care o acompania la harpă, Angharad, prietenii ei de la mină, reverendul Llewellyn, Verity, Alexander.

Dintr-odată, Siân se întoarse rapid şi începu să urce, să lase durerea în urmă. Însă o luă cu ea. Nu era uşor să-şi ia rămas-bun, chiar dacă acum era vorba despre lucruri neînsufleţite - o vale, dealuri şi un oraş. Ah, nu era deloc uşor să îşi ia rămas-bun.

Nu simţise niciodată că locul ei era aici cu adevărat. Pentru că nu copilărise aici, pentru că era pe jumătate englezoaică şi fusese născută în afara căsătoriei, pentru că modul în care fusese crescută şi educată o diferenţia de toţi ceilalţi, din toate aceste motive întotdeauna simţise că nu era pe deplin parte din Cwmbran. încercase să se integreze în atât de multe feluri! îşi luase o slujbă, chiar dacă asta însemnase să lucreze în mină. Se măritase cu Gwyn, care lucra şi el tot acolo. Mergea regulat la capelă şi făcea parte din corul local. Predase la şcoala de duminică. Acceptase să se mărite cu Owen. Dar întotdeauna avusese impresia că, într-un fel, dăduse greş. Nu simţise niciodată că locul ei era aici.

Se înşelase. îşi dădu seama de asta acum, când venise timpul să plece, acum că-şi lua rămas-bun. Locul ei era aici.

Ajunsese aproape de locul de întrunire al bărbaţilor din oraş. Dar se opri într-un loc ferit şi îl traversă până la o stâncă ieşită în afară. îşi sprijini palma de peretele vertical. Se lipise de ea în timp ce el îi pusese întrebări despre întrunirea cartistă. Se speriase că ar fi putut să o violeze. Ameninţase că avea să ţipe. Iar el o sărutase. Un străin blond şi chipeş, un englez.

îşi continuă urcarea până la locul de întrunire şi se opri în locul unde se ascunsese de două ori, ca să tragă cu ochiul la ce se petrecea acolo. Acum era pustiu, nu se vedea nici ţipenie de om. Iar oraşul din vale era liniştit şi paşnic.

Oraşul ei. Valea ei. Oamenii ei.

Să te integrezi nu însemna întotdeauna să fii la fel ca toţi ceilalţi. Integrarea însemna să accepţi şi să fii acceptat, să iubeşti şi să fii iubit. îşi aduse aminte cum o îmbrăţişaseră şi o sărutaseră toţi lângă pavilionul unde se ţinea *eisteddfod*-ul. îşi aminti cum o urcaseră pe umeri şi o purtaseră într-o procesiune triumfătoare. Nu fusese doar victoria ei personală, ci a tuturor. A Cwmbranului.

Era diferită. întotdeauna avea să fie diferită. Dar oamenii ajunseseră să o accepte aşa, ba chiar să o iubească pentru tot ce era. Acum, că nu mai conta, înţelegea asta. Acum îşi lua rămas-bun. Privind în jos, către valea ei, simţi un junghi ascuţit de durere. Valea mamei ei. Valea poporului ei. A ei.

Se întoarse şi urcă trudit, fără să se uite înapoi, fără să ştie măcar unde se ducea, până când ajunse acolo.

Un ultim rămas-bun. Se opri, uitându-se lung la locul unde ea şi Alexander făcuseră dragoste pentru prima oară. Era o zi rece, deşi, dacă se aşeza, era oarecum protejată de vânt. Pământul era uscat - nu mai plouase din ziua marşului către Newport.

Se aşeză acolo, cuprinzându-şi genunchii cu braţele şi privind în jos. Totul ajunsese la final. A doua zi urma să aibă parte de un nou început.

Nu ştia ce o aştepta. Nu avea cum. Dar azi nu conta. Ziua de azi era un sfârşit.

Rămas-bun Cwmbranului. Rămas-bun oamenilor printre care trăise atâta timp. Rămas-bun lui Alexander.

Alexander, Alexander...

Îşi sprijini fruntea de genunchi şi rămase aşa mult timp.

Întrunirea cu muncitorii şi cu familiile lor decursese bine. Ba îi depăşise chiar şi cele mai optimiste aşteptări, atât ca număr de participanţi, cât şi ca nivel de entuziasm. Reverendul Llewellyn deschisese întrunirea cu o rugăciune lungă, începând în engleză şi trecând apoi la galeză pe măsură ce încărcătura emoţională spori. Ideile sugerate de Alex fură acceptate cu înflăcărare, dar nu fu nevoie să propună prea multe lucruri. Destul de repede, oamenii preluară controlul asupra întrunirii, impre- sionându-l plăcut cu înţelepciunea şi cu simţul practic ce reieşeau din propunerile lor. Iestyn notase totul, cu o atenţie meticuloasă, în ciuda faptului că avea doar un singur braţ teafăr.

Se formaseră comitete care să verifice anumite idei, să întocmească planuri concrete şi să facă propuneri - locul de construcţie, dimensiunile şi planul şcolii, de exemplu. Dar nimeni - nici măcar Alex - nu se arătase dispus să piardă timp, energie şi entuziasmul începutului aşteptând rapoartele acestor comitete. Erau multe lucruri care puteau fi puse în practică imediat. Deocamdată, capela şi sala pentru şcoala de duminică aveau să servească drept săli de clasă. Trebuiau să angajeze o învăţătoare cât mai repede. Poate că şcoala avea să poată intra în funcţiune înainte de Anul Nou.

Mai multe voci o propuseseră pe Siân pentru postul de învăţătoare.

Alex simţi un val de aprobări din partea oamenilor săi, o acceptare aproape unanimă, cum nu mai întâlnise până atunci, ca în ziua *eisteddfod*-ului. Simţea că oamenii săi nutreau respect faţă de el, poate chiar o doză de afecţiune. în rugăciunea rostită, reverendul Llewellyn - înainte să treacă pe

galeză - mulţumise pentru că li se hărăzise un stăpân căruia îi păsa îndeajuns de ei încât să se ducă după ei tocmai până la **Newport** şi să se străduiască să îi salveze de la moarte sau de la închisoare, astfel ca în Cwmbran să se înregistreze doar o singură victimă. Dumnezeu să-l ierte pe cel care-şi pierduse viaţa pentru neadevărurile pe care crezuse că era nevoit să le spună. Aceste cuvinte treziseră un cor de „amin"-uri, moment în care Alex, care stătea cu capul plecat, zâmbise.

Fusese foarte bine. Şi totuşi, acum, în ziua următoare, nu putea să scape de o apăsare care ameninţa să strice tot. O dispoziţie mohorâtă chiar în momentul în care ar fi trebuit să fie cum nu se putea mai entuziasmat. Verity avea să lipsească toată ziua. Lady Fowler şi Tess o invitaseră la ele şi trimiseseră o trăsură după ea cu câteva ore înainte de amiază.

Se simţea singur fără Verity.

Se simţea singur.

După un prânz solitar, se duse în biroul său, unde-l privi pe Iestyn scriind nişte scrisori, conştient că apatia şi neliniştea lui îl făceau pe băiat să se simtă stânjenit. Aşa că ieşi pe dealuri, astfel încât să nu fie o povară decât pentru el însuşi.

Vântul care mătura versanţii era înviorător. Era o zi răcoroasă, dar mai mult din cauza vântului decât din alt motiv. în aer nu se simţea deloc acea umezeală glacială care era atât de caracteristică acestui colţ de lume. Se plimba fără ţel pe dealurile mai joase, oprindu-se frecvent pentru a admira valea. Acum totul îi era familiar. Putea recunoaşte străzile, iar ochii i se opriră pe anumite case, căci ştia exact cine locuia în ele. Topitoria şi mina îi erau şi ele cunoscute. Capela asemenea - punctul central al vieţii spirituale şi sociale din Cwmbran. Punctul central al muzicii lor minunate. Şi în curând avea să fie şi şcoală, cu titlu temporar.

Şi dealurile îi erau familiare. Erau o simplă prelungire a oraşului de mai jos. Hoinărise pe ele de multe ori. Pe dealuri o cunoscuse pe Siân. Aruncă o

privire asupra locului respectiv, aflat aproape, şi se duse către el. Chiar aici. Îşi puse palmele pe stânca aceea şi se aplecă spre ea, cu ochii închişi. Siân fusese speriată, curajoasă şi sfidătoare. Iar el o sărutase.

Alex se trase de lângă stâncă.

Dealurile erau loc de întâlnire, loc de joacă, de distracţie, de consumare a relaţiilor amoroase şi altele asemenea. Poate că, la urma urmei, ar fi trebuit să plece, îşi zise. Poate că ar trebui să se întoarcă în viaţa şi pe moşia care îi erau atât de familiare şi să numească un administrator competent şi bun la suflet care să supervizeze îmbunătăţirile de aici. Poate că aşa ar fi cel mai bine.

Poate că ea ar rămâne în Cwmbran să predea la şcoală dacă el avea să plece. Siân ar trebui să rămână aici. Aici era locul ei. Şi totuşi, a doua zi avea să plece. Cineva spusese asta cu o seară în urmă, când numele ei fusese propus pentru postul de învăţătoare.

Pleca. Deprimarea lui se transformă brusc într-un junghi crunt de disperare.

El ar fi trebuit să fie cel care să plece, nu ea. Ea era cea care-şi avea locul aici. El nu. Locul lui era în Anglia. Rădăcinile îi erau acolo - amintiri, rude, prieteni şi o moşie. Era lumea lui. Ar trebui să se întoarcă acolo.

Da, el era cel care ar trebui să plece. Ar trebui să pună pe cineva să discute cu Siân azi, înainte de a fi prea târziu, şi să o convingă să rămână şi să preia sarcina dificilă de a pune nou-înfiinţata şcoală pe picioare. El ar trebui să plece, împreună cu Verity. Aveau să plece a doua zi. Orice nu putea fi pus în bagaje în timp util putea să le fie trimis mai târziu.

Se uita lung peste vale, fără să vadă nimic. Valea lui. A lui. Îi aparţinea toată. Privirea i se concentră din nou asupra lumii exterioare. Dar era vorba doar despre avere, proprietate şi moştenire. Era a lui, dar el nu îi aparţinea ei.

Rămase neclintit pe măsură ce sentimentul acela, deja familiar, se revărsă din nou asupra lui, lăsându-l tulburat şi suferind. *Hiraeth.* Dorinţa - dorinţa profundă - de ceva dincolo de el însuşi. Dorinţa de a deveni o parte din frumuseţea, lupta, pasiunea şi sufletul acestui colţ din Ţara Galilor. Dorinţa de ea... Alex clătină din cap. Nu exista echivalent exact pentru această noţiune.

Se avântase în necunoscut când venise aici. Şi continuase să înainteze în aceeaşi direcţie, nedorind să accepte faptele şi condiţiile care, i se spusese, erau esenţiale pentru prosperitatea exploatării Cwmbran. Făcea muncă de pionierat cu toate planurile pe care el şi oamenii săi aveau să le pună în aplicare. înainta necontenit pe acest tărâm misterios. Nu mai făcuse asta până atunci. întotdeauna îşi acceptase viaţa aşa cum era şi se bucurase de ce-i putea oferi, luându-şi în acelaşi timp responsabilităţile în serios. Nu se considerase niciodată un rebel, un om cu convingeri radicale sau un revoluţionar.

Oare să se întoarcă acum, să lase toată această frământare în urmă? Pentru ca Siân să poată să rămână?

Dar oare nu era chiar ea ultimul pas în necunoscut? Femeia pe care nu putea concepe să o ia de soţie pentru că aşa ceva nu se făcea pur şi simplu în lumea lui, să se căsătorească cu cineva de pe o treaptă socială atât de joasă? Femeia care nu putea fi fericită cu el pentru că ar fi scos-o din lumea ei, dar pe care n-ar fi putut să o aducă într-a lui?

Lumea era în schimbare. Şi, chiar dacă nu era aşa, oare schimbarea nu putea fi înfăptuită de un singur bărbat? De un bărbat şi de o femeie? Nu se îndoia deloc că Siân era la fel de nefericită ca el pentru că nu puteau fi împreună. Oare chiar erau convenţiile, regulile mult mai importante decât ei doi?

Locul lui chiar era în Cwmbran, îşi dădu seama Alex, întorcându-se într-un final şi începând să urce

pe munte. Locuia aici de mai multe luni şi prinsese drag de el încă de la început. îi erau dragi oamenii de aici. Nu trebuia să te naşti şi să locuieşti ani la rând într-un anume colţ de lume pentru ca locul tău să fie acolo. Nu trebuia să fii asemenea celorlalţi pentru ca locul tău să fie acolo. Trebuia doar să iubeşti - şi să fii iubit.

Era locul lui. Când venise la Cwmbran, ajunsese acasă, mânat de nevoia de ceva singurătate şi linişte după o logodnă eşuată. Da, nu era un gând complet fantastic. Sosise acasă.

Mergea cu capul în jos, privind pământul pe care călca. într-un sfârşit însă, îşi ridică privirea, dându-şi seama cu o tresărire unde se ducea.

Şi se opri.

Ea ajunsese acolo înaintea lui.

Stătea pe porţiunea aceea netedă de pământ unde se iubiseră, cu genunchii la piept şi cu fruntea sprijinită pe ei.

Rămase nemişcat, privind-o în tăcere preţ de mai multe clipe. Siân. Dragostea lui. Lumea lui. Casa lui. După care îşi continuă ascensiunea spre ea.

Tânăra îl auzi venind când ajunse destul de aproape şi îşi ridică brusc capul. Aproape că nu păru surprinsă. Şi nu era atât de supărată pe cât s-ar fi aşteptat la descoperirea că aveau să-şi spună din nou rămas-bun. Nu putea simţi niciodată supărare sau disperare când era cu el, deşi ştia că avea să le resimtă şi mai intens după ce el avea să plece. Cu Alexander nu putea simţi decât seninătate şi armonie.

Bărbatul se aşeză lângă ea, cu umărul foarte aproape de al ei, fără să spună nimic. Siân îşi îndreptă din nou privirea către vale.

-îmi iau rămas-bun de la tot, rosti ea. Mâine vine tata să mă ia.

- Am auzit la întâlnire, zise el.

-Am auzit că a mers bine. Siân schiţă un zâmbet, deşi nu se uită la el. Mă bucur, Alexander. Mă bucur că ai fost acceptat aici şi că viaţa în

Cwmbran o să fie mai uşoară. întotdeauna o să văd în asta darul tău către mine, deşi sper că ai fi făcut oricum toate astea.

- Din câte am auzit, toată lumea pare să creadă că tu ai fi cea mai potrivită învăţătoare pentru noua şcoală, spuse el.

„Ah!" Siân închise ochii preţ de o secundă.

-Ba nu, răspunse ea.

- Ba da, insistă Alex. Eşti o profesoară pricepută, şi toţi te îndrăgesc. Locul tău e aici.

-Nu.

Nu, Siân nu voia să aibă parte de acest vălmăşag de sentimente. Nu avea ce decizie să mai ia. Dar... Ah, ce gând dulce şi ispititor!

- Pentru că o să fiu şi eu aici? întrebă el.

-Da. El ştia tot adevărul. Siân nu încercase nici-când să i-l ascundă. Deci nu putea să se prefacă acum. Adăugă: Da, din cauza asta, Alexander. Dar sunt fericită că o să fii aici. Sunt o mulţime de învăţători buni care o să fie bucuroşi să preia acest post.

- Nu mi se pare corect, spuse el, ca tu să nu fii aici, să vezi totul înfăptuindu-se, Siân, când tu ai fost cea care s-a gândit la toate aceste schimbări. îţi aduci aminte du- pă-amiaza aia în care mi-ai vorbit despre visurile tale - despre ce ai face în Cwmbran dacă ai putea?

7 Da, răspunse ea.

îşi amintea şi preţuia toate momentele pe care le petrecuse alături de el. Nu avea să le uite niciodată.

- Vreau să rămâi aici.

Braţul lui o cuprinse uşor peste umeri. O prinse de partea de sus a braţului.

- Nu. Ştia ce s-ar fi întâmplat dacă ar rămâne în Cwmbran. îşi cunoştea limitele. Nu, trebuia să plece. Cât de repede. Ar fi trebuit să plece cu o săptămână în urmă.

- Siân, nu ştiu dacă am atâta voinţă cât să fac toate astea fără tine. Nu vreau să concep viaţa

fără tine. Nu cred că pot să mai trăiesc de unul singur.

Siân se bazase pe onoarea lui. Chiar dacă o parte din ea sperase şi chiar se aşteptase pe parcursul drumului lor de întoarcere din Newport că Alex avea să-şi reînnoiască propunerea pe care i-o făcuse, o parte mai horărâtă din ea crezuse cu ardoare că acesta avea să se poarte onorabil. Se încrezuse în faptul că avea să o lase să plece fără să-şi compromită principiile şi caracterul.

-Nu, rosti ea, lăsându-se moale într-o parte, spri- jinindu-se de el fără să vrea şi aşezându-şi capul pe umărul lui. N-aş putea să fac aşa ceva, Alexander. Mi-aş oferi o fericire temporară, la fel şi ţie, însă durere pe termen lung. Şi aş deveni o paria. Nu mă întreba. Ştiu acum că n-o să cedez în faţa tentaţiei, dar nu vreau să te ţin minte ca omul care a vrut să mă ispitească. Vreau să te ţin minte ca pe un om de onoare, pe un om integru. Vreau să te ţin minte ca pe un om demn de dragostea mea.

-Sian..., rosti el, cu gura la nici trei centimetri de a ei.

-Fă dragoste cu mine, zise ea, închizând ochii, ri- dicându-şi braţul pe după gâtul lui. Hai să avem parte de un rămas-bun definitiv. Dar apoi lasă-mă să plec. La- să-mă să-mi pot aminti peste ani că m-ai lăsat liberă.

Plângea.

Alex o întoarse către el, îmbrăţişând-o cu o forţă zdrobitoare.

-Nu ca amanta mea, îi spuse. Nu-ţi cer să rămâi şi să-mi fii amantă, Siân. Te implor să rămâi şi să fii soţia mea.

Siân avu senzaţia că, dintr-odată, rămăsese fără aer.

- Nu, răspunse ea. Nu!

Era prea dureros să ia în calcul un asemenea vis.

-Te iubesc, îi spuse el. Ştii bine că te iubesc, Siân. Şi ştiu că şi tu mă iubeşti pe mine.

Tânăra îşi ascunse chipul în umărul lui, cu gura deschisă, încercând să facă faţă agoniei din suflet.

- Alexander, rosti ea. Alexander, nu putem... E imposibil. Te rog... Am acceptat asta. Trebuie să plec mâine. Lasă-mă să plec... Te rog, lasă-mă să plec!

Alex o ţinea în braţe şi o legăna uşor. Un timp, nu mai zise nimic. Siân ştia că aştepta ca tensiunea dintre ei să se risipească. Dar mai ştia şi că nu avea să o lase să plece. Ştia că el nu avea să accepte că relaţia lor era imposibilă, aşa cum o făcuse ea. „Te implor să rămâi şi să fii soţia mea." Chiar rostise cuvintele astea? „Soţia mea." Soţia lui Alexander... Prietena şi tovarăşa lui de viaţă. Iubita sa. Mama copiilor lui. Soţia sa.

Trupul ei se relaxă, lipindu-se mai bine de al lui.

- Suntem amândoi văduvi, îi murmură el la ureche. Amândoi am avut parte de curând de anularea unei logodne. Ne iubim. Suntem intimi. Spune-mi de ce nu ar trebui să facem pasul următor şi să ne căsătorim, Siân.

Timp de mai multe secunde, Siân îşi frământă mintea, nereuşind să găsească nici un astfel de motiv. În gând îi apăreau doar argumente care susţineau că ar trebui să se căsătorească. Dar existau motive împotriva unui astfel de pas - mai multe chiar, fiecare reprezentând un obstacol de netrecut.

- Eşti marchiz de Craille, rosti ea. Eu nu sunt nimic, ba chiar un nimic nelegitim. Sunt unii care ar spune că sunt de o teapă prea joasă chiar şi pentru a-ţi deveni amantă.

- Iar eu le-aş spune neobrăzaţilor respectivi că viaţa mea şi a ta nu-i priveşte pe ei, declară el.

-Alexander... Siân trase aer adânc în piept. Nu e aşa simplu... ştii bine că nu e.

-Nu, nu e. Pe neaşteptate, Alex îşi puse mâna sub bărbia ei şi îi înălţă chipul către al lui. O sărută profund, cu drag. Nu e deloc un lucru uşor. Nu ţi-ar

fi deloc uşor să te simţi în largul tău trăind aşa cum sunt eu obişnuit, aşa cum se aşteaptă toţi de la mine să trăiesc în Anglia. Şi ştiu că e foarte posibil ca tu să nu fii acceptată prea uşor acolo. Ştiu că s-ar putea să îţi fie greu să devii dintr-odată doamna de la castel. Ştiu că, în timp, copiii noştri vor trebui să se confrunte cu dispreţul aristocraţilor bine educaţi încă din leagăn. Ştiu că suferinţa ar apăsa mai mult asupra ta şi că mie mi-ar fi greu să ştiu ce simţi şi că eu te-am pus în situaţia asta. Dar, pe de altă parte, Sian... gândeşte-te care ar fi alternativa. Chiar eşti dispusă să trăieşti această alternativă?

O lună sau două în căsuţa în care locuise cu mama ei. Şi apoi să se mute printre străini, într-un loc străin, unde urma să aibă o slujbă nouă, ca profesoară. O viaţă nouă. Fără Alexander.

- Ţi-ar fi ruşine cu mine, spuse ea.

-Niciodată! Răspunsul lui fu destul de vehement. O ţinea în continuare de bărbie şi o privea adânc în ochi. Măcar problema asta n-o s-o avem, Siân. Sigur ştii că n-o să fie aşa. Mărită-te cu mine! Vieţile noastre sunt controlate într-o măsură atât de mare de reguli şi de convenţii sociale. Cum mă plimbam pe dealuri, mă întrebam de ce suntem mereu atât de dispuşi să dăm întâietate regulilor, în defavoarea oamenilor. Siân, chiar vrem să ne despărţim azi şi să nu ne mai vedem niciodată, când singurul obstacol dintre noi e o regulă? Şi nici măcar atât - mai degrabă ce se aşteaptă ceilalţi de la noi. O viaţă întreagă separaţi pentru că ne-am născut pe două trepte sociale diferite. Nici un alt motiv. Nu mai e nimic altceva, nu?

Lui Siân nu-i veni în minte un alt motiv. Poate că ar fi gândit mai limpede dacă ar/i putut să se uite la altceva decât la ochii lui albaştri. însă el îşi ţinea mâna încordată sub bărbia ei, astfel că ea nu putea să se mişte. Tot ce putea să facă era să închidă ochii.

-Alexander, rosti ea în şoaptă. Iar apoi în minte îi apăru un motiv. Verity?

- Ei, ai început să cauţi nod în papură. În mod neaşteptat, schiţă un zâmbet. Simpla idee că ai

putea deveni mama ei ar face-o să gonească pe dealuri trei zile la rând, chiuind de bucurie.

Fără să vrea, Siân izbucni în râs.

-Există vreo posibilitate să fi rămas însărcinată? o întrebă.

Siân ridică din umeri, simţind cum se îmbujora.

-Cred că da, îi răspunse. Posibilitatea există, deşi nu a fost decât o singură noapte.

- Şi patru încercări la adresa fertilităţii tale, completă el. Alex rânjea efectiv. Ah, dacă am şti sigur, Siân, am rezolva problema asta fără alte discuţii. Vezi tu, eu ţin morţiş ca toţi urmaşii mei să se nască sub oblăduirea cununiei. Zâmbetul lui căpătă o nuanţă mai blândă. Vreau copii cu tine, dragostea mea! Vreau să-ţi dăruiesc un fiu ca să-ţi alin durerea pierderii lui Dafydd, dar nu să-i ia locul. El o să fie mereu primul tău născut, aşa cum Verity o să fie primul meu copil. Dar vreau fii şi fiice cu tine. Vreau o viaţă cu tine. Nu e o năzuinţă nerealistă, nu?

Pântecele ei pulsa de dorinţă - de a-l simţi pe el şi de a-i primi copilul. Siân clătină din cap în semn că nu.

Alex se uită adânc în ochii ei.

- Nu, nu e nerealistă? o întrebă. Sau nu, nu vrei să ai de-a face cu mine?

- Alexander, îi şopti ea.

Alex îi aşeză capul pe umărul lui, îşi petrecu braţele strâns în jurul trupului ei şi se puse pe aşteptat. Siân ştia că îşi epuizase argumentele. Ştia că ar fi putut să se folosească de o altă metodă de convingere care ar fi dat sigur rezultate. Ar fi putut face dragoste cu ea. Dar ştia că nu avea să recurgă la o asemenea metodă. Nu până ce nu avea să audă răspunsul ei.

În fond, îi dăduse libertate. Libertatea de a decide de una singură. Acesta era şi motivul pentru care îi aşezase capul pe umărul lui. Nu voia să-şi folosească nici măcar ochii pentru a o face să ia o hotărâre pe care ar fi putut să o regrete mai târziu. Acum trebuia să aleagă.

îşi relaxă trupul, lipită de el, inspirând mirosul lui unic.

-Şi ne-am petrece mare parte din viaţă în Anglia? îl întrebă.

-Ba cred că n-am sta mai deloc pe acolo, spuse el. Siân, chiar şi înainte să ajung să cunosc Cwmbranul, am avut un sentiment ciudat, ca şi cum aş fi sosit acasă. L-am avut şi azi, când încercam să mă hotărăsc să o iau pe Verity şi să plec în Anglia, astfel încât tu să rămâi aici. Mi-am dat seama că, dacă aş pleca, nu m-aş duce acasă. Aş pleca de acasă.

- Erai gata să pleci ca să pot rămâne eu? îl întrebă ea.

- încă mai sunt dispus să fac asta, răspunse el. Dacă trebuie să plece unul din noi, Siân, atunci acela ar trebui să fiu eu. Tu eşti mai îndreptăţită să fii aici decât mine. Şi ai avea mai mult de pierdut plecând.

Siân cântări această idee.

- Nu, răspunse ea. Avem la fel de mult de pierdut, Alexander. Unul pe celălalt.

Braţele lui o strânseră un pic mai tare.

- L-am iubit pe Gwyn, zise ea. A fost un bărbat cumsecade, iubitor şi muncitor. Şi l-am iubit şi pe Owen. Dacă nu ai fi apărut tu, dragostea pe care i-o purtam ar fi fost de-ajuns să mă ţină o viaţă întreagă lângă el. Ar fi fost de ajuns să mă ajute să trec peste toate greutăţile care s-ar fi ivit - erau multe aspecte în privinţa cărora aveam păreri total diferite. Dar ai apărut. Şi am descoperit alături de tine ceea ce puţini au privilegiul de a cunoaşte întro viaţă de om. Adică genul acela de dragoste imortalizată în marile opere ale literaturii, în poezie. Nu exagerez, nu?

- Nu, confirmă el.

: E o dragoste pentru care merită să lupţi, spuse ea.

îmbrăţişarea lui deveni şi mai strânsă.-Vreau să lupt pentru ea, continuă ea. No să fie uşor. Pentru nici unul din noi. Şi nici pentru copiii noştri. Dar,

dacă tu crezi că avem o şansă, Alexander, vreau să profit de ea. Eu cred că dragostea noastră e un dar preţios. Nu vreau să-i dau cu piciorul. Nu o să renunţ la ea.
Alex o sărută pe obraz, singura parte a chipului pe care putea să o vadă.
- Mâine o să-i fac o vizită tatălui tău şi o să-i cer mâna ta, o anunţă.
Siân chicoti, cu gura lipită de umărul lui, după care redeveni serioasă. îşi înălţă capul şi se uită în ochii lui.
-Chiar o să te duci, Alexander? îl întrebă. O să însemne foarte mult pentru el. Şi pentru mine.
- Iar apoi o să vin la bunicii tăi, spuse el, şi o să le-o cer şi lor, ceea ce se va dovedi o chestiune mai spinoasă, cred. Dacă trec de toate aceste obstacole, o să te duc la Glanrhyd şi o vom putea întreba pe Verity împreună.
Pe chipul lui Siân apăru un surâs.
-Alexander, eşti sigur? Eşti sigur, foarte, foarte sigur?
- Da, răspunse el. Tu?
Siân încuviinţă din cap.
- Da, sunt sigură.
O sărută şi rămaseră îmbrăţişaţi, dându-şi seama, cu răsuflarea tăiată, cât de aproape fuseseră să cadă în capcana laşităţii, de a ceda în faţa fricii de a da piept cu necunoscutul şi de a se avânta hotărâţi într-un viitor imposibil.
-Se lasă deja seara, spuse el. S-a lăsat întunericul de când stăm aici.
Pentru prima oară în multe minute, Siân redeveni conştientă de locul unde se aflau.
-Da, se lasă devreme în perioada asta a anului, zise ea.
- E frig aici sus, rosti el.
însă cuvintele sale erau mai degrabă o întrebare decât o constatare.
- Dar nu prea frig. Siân se întinse pe pământ, tră- gându-l cu ea. Nu e prea rece, dragostea mea. îi zâmbi, uitându-se în ochii lui atât de albaştri, atât de

plini de dragoste, atât de aproape de ai ei. Dragostea mea...
Alex îi zâmbi şi el în timp ce mâinile îi porniră în explorare, urmate de gura lui.

-*Cariad,* îi spuse în şoaptă. O să învăţ galeza de la tine, Siân. Momentan, am un vocabular extrem de limitat. Dar am învăţat mai întâi cel mai bun dintre cuvinte, îşi frecă uşor nasul de al ei. *Cariad.*

Dar apoi nu avu deloc nevoie de cuvinte, un timp destul de îndelungat

.notă istorică

Eşecul demonstraţiei din noiembrie 1839 din Newport a marcat ultima răbufnire a mişcării cartiste în Marea Britanie, deşi aceasta şi-a continuat activitatea, fără să mai aibă însă vreo însemnătate.

Deşi la momentul respectiv s-au făcut multe arestări, puţini deţinuţi au ajuns să fie judecaţi. Dintre aceştia, cei mai mulţi au fost pedepsiţi cu un an de închisoare. Unii au fost deportaţi.

Cei trei conducători - John Frost, Zephaniah Williams şi William Jones - au fost condamnaţi la moarte. Cu toate acestea, au fost graţiaţi în ultimul moment, şi pedeapsa le-a fost comutată la deportare cu interdicţie pe viaţă de a se întoarce în ţară. Dintre ei, doar John Frost a revenit în Anglia.

În această carte, m-am abătut de la adevărul istoric în două privinţe:

La întrunirile cartiste au participat şi câteva femei, ba chiar s-au înscris în Asociaţia Cartistă. Pentru a crea premisa necesară intrigii acestui roman, am lăsat să se înţeleagă că femeilor le era interzis să aibă vreo legătură cu această manifestare.

Primarul Newportului a fost rănit în timpul schimbului de focuri de la hanul Westgate. Eu l-am tratat cu mai multă blândeţe. în carte, e teafăr şi

suficient de în putere pentru a se întreţine cu eroul meu după schimbul de focuri.